VĂPAIA SOARELUI

CAPITOLUL 1

Ziua în care s-a citit testamentul lui John Ross era una rece şi mohorâtă de sfârşit de aprilie. În cabinetul ducelui, în afara avocatului, care servea intereselor familiei de mai bine de trei decenii, a celor trei nepoţi ai ducelui şi a văduvei acestuia, se mai aflau majordomul şi menajera de la Greenville.

Pendula care trona în stânga şemineului de marmură gri marcă miezul zilei printr-un sunet profund, reverberant, ce se propagă prin întreaga încăpere, sporind şi mai mult încordarea celor prezenţi.

Fixându-şi mai bine ochelarii cu ramă subţire de aur peste nasul îngust şi drept, avocatul îşi plimbă ochii cenuşii şi pătrunzători peste cele şase chipuri, îşi drese vocea cu un aer preocupat şi rosti formula introductivă necesară unui astfel de eveniment.

Începu cu donaţiile făcute spre diferite organizaţii de binefacere, muzee şi galerii de artă, apoi trecu sumele destinate celor care-l slujiseră cu credinţă şi devotament aproape patruzeci de ani. Doamna McGrady primi suma de trei mii de lire, domnul Jacob cu o mie mai mult. Tinerei văduve îi fusese lăsată casa din Londra, dreptul de a locui la Greenville atâta vreme cât va dori acest lucru şi suma de cincizeci de mii de coroane, scutiţi de orice taxă de moştenire. Celui mai mare dintre nepoţii ducelui, domnului Blythe Arkwright, conte de Marr, îi revenea titlul ducal împreună cu suma de o sută de mii de coroane, asta pe lângă casa din sudul Scoţiei, cea din Kent şi, desigur, Greenville-ul, reşedinţa ducilor de Ross de mai bine de patru veacuri. Domnul Lionel Arkwright, conte de Weldon, îi revenea suma de şaptezeci şi cinci de mii de coroane, de asemenea scutiţi de orice taxă legală. Celui mai mic dintre nepoţii defunctului, domnului Edmond Arkwright, baron de Delavale, i se achitau toate datoriile făcute până-n prezent, şi i se lăsa suma de zece mii de coroane…

— Ce?!!… izbucni Edmond în culmea consternării, holbându-se la avocat cu o privire încremenită de furie şi stupoare. Poate că n-ai citit bine, Burns! Nu se poate că…

— Domnule Arkwright, îşi aţinti avocatul privirea îngheţată asupra bărbatului de o frumuseţe izbitoare, a cărui reputaţie de afemeiat notoriu şi de cartofor înrăit făcuse înconjurul insulei. Unchiul dumneavoastră s-a arătat deosebit de generos în ceea ce vă priveşte. Suma datoriilor domniei voastre se ridică la peste douăsprezece mii de coroane, plus încă trei mii, care reprezintă dobânzile aferente din ultimii ani. În plus, casa domniei voastre din Londra a fost ipotecată în urmă cu patru ani contra sumei de cincisprezece mii, bani pe care i-aţi risipit. Ipoteca trebuia răscumpărată încă de acum şase luni, iar de atunci taxele pentru întârzierea plăţilor au crescut simţitor. Asta fără a pune la socoteală faptul că în decursul ultimilor opt ani aţi împrumutat de la unchiul dumneavoastră, în mod eşalonat, aproape cincisprezece mii de coroane, mai exact… îşi consultă avocatul chitanţa ataşată documentului oficial…suma de paisprezece mii opt sute cincizeci de coroane, bani pe care ducele i-a retras din moştenirea care vi se destinase iniţial prin prezentul testament. Bani pe care dumneata i-ai cheltuit într-un mod foarte… neinspirat, dacă-mi îngăduiţi s-o spun aşa, sfârşi Burns cu un zâmbet palid.

Edmond îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să-l poată sugruma pe acel imbecil idiot cu mâinile goale. Faţa i se congestionase. Modul în care îi expusese datoriile în faţa tuturor, dar mai ales a Juliei, îi întuneca judecata. Se simţea insultat şi… îngrozitor de neîndreptăţit!

— Cincizeci şi cinci de mii, după calculele mele, nu sunt şaptezeci de mii şi nicio sută, izbucni el printre dinţii încleştaţi.

— Dar nici nu sunt cinci zeci de mii, remarcă Lionel cu o ironie pişcătoare, aruncând o privire blândă lui lady Ross.

Julia schiţă un zâmbet crispat şi-şi coborî privirea spre mâinile încleştate în poală. Ar fi dat orice ca totul să se termine. Să se termine pur şi simplu.

— Dar sunt nepotul lui, la naiba!

— Tacă-ţi gura, Ed, vorbi Blythe pentru prima dată de când păşise în încăpere.

Tonul calm, aproape blajin, îl reduse pe Edmond la tăcere.

Burns îi adresă viitorului duce o privire recunoscătoare.

— Ar fi cazul să te mulţumeşti cu cei zece mii, îl sfătui liniştit Blythe pe fratele său, care-l privea mânios. Cu puţină inspiraţie, ţi-ai putea duce decent restul zilelor cu aceşti bani. John a fost mai mult decât generos cu tine aşa că, după părerea mea, ar trebui să-i fii recunoscător că nu te-a lăsat înglodat până-n gât în datorii şi te-a scutit de o cazare pe o perioadă nedefinită de timp pe Fleet Street. Iar prietenii tăi, accentuă el cuvântul cu dispreţ, referindu-se la gaşca de tocători de bani cu care Edmond se înhăitase încă din studenţie, mă îndoiesc sincer că-ţi vor întinde o mână de ajutor ca să te scoată de acolo.

— Ţie-ţi dă mâna să vorbeşti, când fondurile ţi-au crescut cu încă o sută de mii… mârâi baronul de Delavale, încleştându-şi pumnii pe sub manşetele de dantelă fină.

— Eu n-am datorii, Ed, replică Blythe cu răceală. Şi dacă nu-ţi închizi fleanca, o să te trezeşti contemplând tapetul din hol. Continuaţi, domnule Burns, şi scuzaţi-ne întreruperea.

Burns îşi coborî privirea asupra testamentului şi, deşi nu era un om care să se tulbure uşor, totuşi i se puse un nod în gât. Urma partea cea mai grea şi nu ştia cum aveau să reacţioneze în faţa acelei clauze asupra căreia, personal, nu fusese de acord din capul locului.

— Domnilor, începu el cu o voce sumbră, domniile voastre vor beneficia de aceste sume mai sus numite conform unei clauze speciale, pe care unchiul vostru a adăugat-o testamentului său încă de acum opt ani. Trebuie să vă subliniez faptul că această clauză trebuie îndeplinită şi respectată întocmai, în caz contrar, toţi banii, cu excepţia celor destinaţi doamnei McGrady şi domnului Jacob, şi a Greenville-ului, care va rămâne în posesia ducelui de Ross, vor fi donaţi către anumite organizaţii iar voi vă veţi alege cu… îşi drese glasul stânjenit…mai exact, cu trei şilingi fiecare.

Julia îţi ridică privirea nedumerită spre avocat, Lionel îşi înălţă surprins o sprânceană, Edmond rămase cu gura căscată, iar Blythe se mulţumi să rânjească, găsind un haz absurd acelei clauze. Menajera şi majordomul schimbară între ei o privire uluită.

— Doamnă McGrady, domnule Jacob, v-aş ruga, conform dispoziţiilor lăsate de regretatul duce, să părăsiţi încăperea şi să vă asiguraţi că vom avea parte de o desăvârşită discreţie în următoarele minute.

Ambii servitori se ridicară tăcuţi, retrăgându-se în linişte. În urma lor, avocatul îşi drese din nou vocea, plimbându-şi ochii peste chipurile celor trei bărbaţi şi evitând s-o privească pe lady Ross.

Trei bărbaţi prezentabili şi fermecători, dar fiecare în felul său. Blythe era înalt şi chipeş într-un fel întunecat şi primejdios, de corsar maur. Lionel, la fel de înalt ca fratele său mai mare, era blond, cu ochii de un albastru luminos, genele lungi şi trăsături armonioase, având alura unui arhanghel. Edmond, cel mai mic dintre ei ca vârstă, era cu un lat de palmă mai scund decât ceilalţi doi, dar indiscutabil mai arătos şi, tocmai fiindcă era conştient de acest fapt, adopta un aer de blazare tipică filfizonilor, care părea să aibă mare trecere în faţa sexului frumos. Teoretic, toţi trei aveau suficiente atuuri pentru a câştiga afecţiunea unei femei. Dar o cunoştea prea bine pe Julia şi bănuia cum avea să privească ea această nebunie.

— Haide, omule, nu ne mai ţine pe jar! se răsti Edmond, privindu-l pe avocat cu ochi plini de resentimente şi dispreţ. Spune-ne despre ce este vorba!

— Prea bine, oftă avocatul fără să vrea. Toate bunurile amintite mai sus vor intra în posesia fiecăruia, plus suma de cinci sute de mii de lire aceluia care se va căsători cu lady Ross în următoarele şase luni…

— Ce?!…

— La naiba!

— Fir-ar!

— Oh, Dumnezeule!

Exclamaţiile izbucniră simultan, ţâşnind cu toţii de pe scaune, cu excepţia avocatului şi a proaspătului duce, care se aflau deja în picioare.

Julia simţi cum tot sângele i se buluceşte spre glezne. Se făcu albă ca varul şi se sprijini cu o mână la fel de nesigură ca genunchii de spătarul scaunului de lângă ea.

— Dar… dar este… imposibil! se bâlbâi ea, simţind cum urechile

încep să-i vâjâie şi privirea i se împăienjeneşte. Eu… eu sunt în doliu… se agăţă ea de primul argument care-i veni în minte. Eu nu pot să… nu vreau să…

— Regret, milady, dar soţul vostru a lăsat instrucţiuni clare şi-n acest sens, răspunse avocatul cu o voce înăbuşită, evitându-i privirea încremenită. Vi-a interzis să-l jeliţi şi să vă retrageţi din societate pentru a-i cinsti memoria. Mă tem, continuă avocatul, făcându-şi curaj s-o privească, mă tem că nu aveţi nicio posibilitatea de a evita acest lucru. Testamentul oricum va fi dat publicităţii şi…

Se opri când tânăra femeie îşi duse o mână la tâmplă şi închise ochii, clătinându-se pe picioare ca beată.

— Lady Ross! exclamă avocatul alarmat, dând să ocolească biroul.

Julia deschise ochii brusc, trăgând aer în piept atât cât îi permitea corsetul şi clipi de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea. Înghiţind în sec, mult prea şocată ca să poată vorbi, se răsuci pe călcâie şi porni orbeşte spre uşă.

Lionel făcu un pas lateral, tăindu-i calea şi prinzând-o de cot.

— Juley, şopti el cu o sinceră compasiune. Îmi pare rău.

Julia înghiţi din nou în sec. I se făcea din ce în ce mai rău.

— Trebuie să… să ies…

— Vin cu tine, se oferi el şi, cum genunchii tinerei femei taman cedau, îşi strecură un braţ pe după talia ei şi o sprijini, conducând-o spre uşă.

Edmond privi cu invidie şi gelozie în urma lor, Blythe îşi îngustă ochii un milimetru.

— Deci, rânji Edmond superior, întorcându-se spre ceilalţi doi, poate că a sosit vremea să mă aşez şi eu la casa mea, alături de o femeie frumoasă şi virtuoasă.

Burns îşi drese vocea, ascunzându-şi dezgustul. Noul duce îşi privi fratele printre gene.

— Lady Julia va fi cea care va decide lângă care din voi doi va dori să-şi petreacă restul vieţii, nu crezi? aruncă Blythe cu atâta răceală încât temperatura din încăpere viră cu câteva grade sub zero.

Remarca lui fu însoţită de cinci secunde de tăcere. Brusc,

Edmond se înveseli.

— Să nu-mi zici că ieşi din combinaţie! făcu Edmond neîncrezător.

— Nu mă interesează subiectul, declară Blythe sec, enervarea care-l stăpânea făcându-i o venă să-i zvâcnească pe tâmplă. Refuz să mă înjosesc în asemenea mod. Şi, implicit, s-o înjosesc şi pe ea.

— Oh, mândria, păcatul tău capital, gesticulă baronul cu o mişcare leneşă şi batjocoritoare. Ei bine, pentru mine, subiectul este mai mult decât interesant. O juma de milion nu-i o sumă de lepădat! Şi nici femeia, la o adică.

— Atunci îţi doresc succes, îi ură el în silă. Poate cu banii ăştia o să-ţi poţi cumpăra şi respectul de sine.

Edmond se învineţi la faţă şi făcu un pas ameninţător spre fratele său, resentimentele întunecându-i pentru o clipă raţiunea. Însă sprânceana ridicată provocator a fratelui său şi licărul primejdios din ochii acestuia îl făcură să ezite.

— Fii cuminte, Ed, îl sfătui noul duce cu un aer plictisit. O să ai nevoie de un chip intact dacă vrei să intri în graţiile doamnei, nu crezi? apoi se răsuci spre avocat şi-i întinse mâna. Regret că v-am pus într-o situaţie atât de neplăcută. Dacă nu mai este nimic de lămurit în legătură cu testamentul, atunci eu mă retrag.

Burns îi strânse mâna, uluit de schimbul acid de replici dintre cei doi bărbaţi. Animozitatea dintre ei era mai mult decât evidentă.

— Dacă vă îndreptaţi spre Londra, poate că veţi avea amabilitatea să mă duceţi şi pe mine, rosti avocatul, adunându-şi hârtiile şi aranjându-le atent în mapa de piele maronie.

— Cu mare plăcere.

Rămas singur, Edmond îşi vărsă nervii pe un bol de cristal, pe care-l luă şi-l trânti cu forţă de marmura şemineului, transformându-l într-o ploaie de cioburi ascuţite. Îl ura pe Blythe şi se ura pe sine pentru că nu fusese în stare să aibă suficientă demnitate şi curaj încât să se încaiere cu el acolo, pe loc. Ştia că n-ar fi avut nicio şansă. Niciodată nu-l putuse învinge pe Blythe într-o confruntare deschisă şi niciodată nu se putuse ridica la nivelul lui.

Blythe fusese dintotdeauna favoritul lui John. Blythe era

inteligent, excela în scrimă, în pugilism, în călărit, la şah, la tir şi la toate celelalte sclifoseli care însoţeau talentele unui gentleman. Niciodată nu putuse intra în competiţie cu el pentru simplul fapt că era o fire prea comodă, prea leneşă şi prea delăsătoare pentru a încerca măcar. Descoperise că putea trăi foarte bine şi altfel, decât muncind pe brânci. În plus, îl avusese pe John, care-i îngăduise toate capriciile şi i le „sponsorizase". Sau, mă rog, se părea că nu i le prea îngăduise în lumina celor petrecute astăzi. Moşul îl taxase, retrăgându-i banii împrumutaţi din propria moştenire. Să-l ia naiba! Spera ca sufletul să-i putrezească în iad!… Să-l ia naiba şi pe Blythe! Întotdeauna îl făcuse să se simtă ca un idiot.

Trebuia s-o aibă pe Julia!

O dorise dintotdeauna, sau, în fine, începuse s-o dorească încă din clipa în care bobocul timid începuse să înflorească.

Singura problemă era faptul că Julia nu-l avea deloc la inimă. Aversiunea tinerei femei împotriva lui data încă de pe vremea când erau copii şi, de-a lungul timpului, nu se schimbase niciun pic. Desigur, îi dăduse toate motivele ca să-l urască, se încruntă el, iritat. Dacă n-ar fi fost atunci atât de nesăbuit încât să…

Nu mai conta acum. O voia şi de data asta avea să o facă a lui. Răbdarea era unul dintre cele mai de preţ calităţi ale sale, atunci când exista motivaţia. Avea să aibă răbdare, să aştepte şi să prindă momentul prielnic.

Cu puţin noroc şi ceva trudă, urma să devină un tip extrem de avut. În toate privinţele, zâmbi el, cu gândul la dezirabila şi neconsolată văduvă.

În trăsura care gonea spre Londra domnea o tăcere încordată. Burns se cufundase în lectura unui dosar, probabil un caz nou, iar Blythe stătea rezemat de peretele vehiculului, cu privirile aţintite asupra peisajului încă îngheţat care defila cu repeziciune prin faţa ochilor lui.

Întâlnirea de azi îi lăsase un gust oribil. Se simţea îngreţoşat, tulburat şi, da, îngrijorat. Oricât s-ar fi străduit, rămânea un mister pentru ce unchiul său luase o asemenea hotărâre… nici nu ştia cum s-o

numească, la naiba! Era de neînţeles pentru el întreaga situaţie. Nu-l interesau banii lui John, nici măcar titlul nu şi-l dorea. Era o responsabilitatea prea mare, care implică la rândul ei alte responsabilităţi. Avea şi aşa destule pe cap, nu-i mai trebuiau griji în plus. Şi nici nu era născut să fie moşier.

Blythe moştenise puţini bani după moartea tragică a părinţilor săi şi se străduise să-şi creeze o situaţie financiară stabilă, muncind pe rupte, pentru că nu-i plăcea să depindă de nimeni. Şi reuşise. Îşi făcuse o reputaţie de temut în barou şi dobândise faimă. Faptul că niciodată nu pierduse vreun proces în tribunal sau în Camera Lorzilor îi asigurase cel mai înalt grad de respect din partea judecătorilor, a procurorilor şi a colegilor săi de breaslă, precum şi onorarii pe măsură. Era cel mai bine plătit avocat din Londra şi cel mai căutat. Averea pe care şi-o construise singur, sângele la fel de albastru ca safirul inelului cu sigiliu pe care-l purta pe degetul mic al mâinii stângi şi cei treizeci şi doi de ani câţi avea îl plasaseră în topul celor mai râvniţi burlaci ai insulei.

Lionel, cu partea lui de bani, de descurcase aproximativ la fel de bine, investindu-şi banii în cai pursânge şi în atelaje elegante, pe care le proiecta şi le construia singur, vânzându-le apoi pe bani frumoşi. Admirase întotdeauna pasiunea aceasta a fratelui său, care era în stare să stea zile în şir închis în atelierul lui, lucrând la câte o trăsură, în loc să frecventeze societatea şi să se distreze.

Cu Edmond lucrurile stăteau exact pe dos. Edmond fusese dintotdeauna oaia neagră a familiei. Blythe îşi iubea fratele mai mic, dar în acelaşi timp era şi foarte furios şi supărat pe el. Şi-i era ciudă pe el pentru că era aşa cum era. Ed considera că era demodat şi jignitor ca un gentleman să muncească pentru a avea ce mânca. Nu se cădea ca un om de rangul lui să se înjosească astfel. De aceea alesese o viaţă de trântor desfrânat, reuşind cu succes să-şi păstreze acest trai graţie înfăţişării sale izbitor de chipeşe, o plasă de iluzii în care femeile cădeau ca muştele, târând după ele cu bănuţi zornăitori, care intrau invariabil în buzunarele lui, unde, de regulă, poposeau doar pentru o scurtă perioadă de timp. Blythe se ruşina cu fratele său în societate şi, în acelaşi timp, îi era ruşine pentru că simţea astfel. Încercase toate

metodele posibile pentru a-l salva de pe calea pierzaniei şi eşuase, fapt care-i lăsase un gust care încă mai continua să-l amărască.

În contul dragostei de frate, îi împrumutase bani în trei rânduri pentru a-l ajuta să încropească o afacere care să-i asigure un trai decent. Ed îi promisese că avea să se schimbe. Se prinsese târziu de faptul că Ed îl manipulase cu abilitate. Tocase cincisprezece mii din banii munciţi de el, îl minţise şi profitase de naivitatea şi sentimentele lui. Nu l-ar fi deranjat nici măcar asta, sau mă rog, nu atât de tare, dacă Ed ar fi avut bunul simţ de a se arăta măcar pocăit pentru înşelăciunile lui. Dar îngâmfatul său frate îi râsese în nas şi-i subliniase cu nonşalanţă că nu avea de ce să-i dea socoteală despre felul cum alege să-şi trăiască viaţa. Din acel moment, Blythe a înţeles că Edmond n-avea să renunţe niciodată la vechile lui obiceiuri. Uşurinţa cu care manipula oamenii spre propriile lui foloase, neruşinarea de care dădea dovadă, mentalitatea egoistă şi natura delăsătoare a lui Edmond îi deveniseră nesuferite lui Blythe. Relaţiile dintre ei s-au răcit şi, într-un timp surprinzător de scurt, au devenit doi străini animaţi de resentimente reciproce. Edmond îl ura pentru că refuzase să-i mai dea vreun ban, iar el îl detesta pe mai tânărul său frate pentru ceea ce acesta alesese să fie: un parazit.

Astăzi, după aproape trei ani de evitare reciprocă, stătuse în aceeaşi încăpere cu Ed mai bine de un ceas şi avuseseră cel mai lung dialog din toţi acei ani de înstrăinare. Un dialog stupid, care-l lăsase îngreţoşat, fiindcă realizase cu regret că fratele său mai mic rămăsese aceeaşi secătură nenorocită pe care o ştia dintotdeauna.

Blythe oftă, realizând că problema lui nu era Edmond, nici titlul pe care îl moştenise, şi nici banii pe care John considerase că i se cuvin. Problema lui era Julia.

Strângând din dinţi, Blythe încercă s-o alunge din mintea lui, dar imaginea ei se încăpăţâna să rămână adânc înfiptă acolo. Nu prea ştia exact ce sentimente îi inspira acum această femeie, dar orice ar fi fost nu semăna deloc cu indiferenţa pe care şi-ar fi dorit s-o poată simţi vizavi de persoana ei. Julia reuşea, ori de câte ori se întâlneau, să răscolească un colţ al sufletului său într-un fel extrem de neplăcut, umplându-l cu tot felul de emoţii care nu-şi aveau locul şi nici rostul

acolo. Un colţ pe care-l prefera, naibii, să fie tăcut şi gol!

Imaginea ei de astăzi, înveşmântată în negru, îndurerată, palidă şi trasă la faţă, cu umbre sub ochii aceia imenşi, alungiţi şi imposibil de verzi, îl răscolise într-o oarecare măsură. Fusese o vreme când acei ochi ameţitori îi smulseseră pământul de sub picioare şi…

Scrâşnind din dinţi, Blythe îşi impuse să nu privească în urmă. Ce rost ar mai fi avut? Julia fusese cea care alesese.

Şi acum, situaţia asta ridicolă!

Blythe nu pricepea pentru ce John procedase astfel în privinţa ei. Îşi iubise soţia, nu se îndoia de acest lucru. De fapt, între unchiul său şi Julia existase dintotdeauna o legătură specială, bazată pe afecţiune şi prietenie. O relaţie ciudată, având în vedere obârşia neînsemnată a tinerei femei. Dar condiţia şi originea modestă a Juliei nu-l împiedicaseră pe John s-o ia de soţie. Şi fusese fericit alături de ea, Blythe ştia cu certitudine asta pentru că, deşi nu mai pusese piciorul la Greenville încă din ziua în care cei doi hotărâseră să-şi unească vieţile, se întâlnise deseori la Londra cu el. Iar unchiul său avea aerul unui bărbat împlinit, foarte îndrăgostit de soţia lui. Ori de câte ori vorbea de Julia, întreaga faţă i se lumina. Blythe îl invidiase cumplit. Cu toate că-şi adora unchiul, Blythe nu se putuse împăca defel cu faptul că acesta o avea pe Julia.

Iar acum, ***asta***!…

Julia era liberă. Dacă ar fi dorit-o, n-ar fi făcut decât să întindă mâna pentru a lua ceea ce ar fi trebuit să-i aparţină din capul locului. Şi odată cu asta, averea lui s-ar mai fi rotunjit cu aproape o treime din cât era acum. Asta dacă ar mai fi dorit-o, desigur. Dar n-o mai voia. Prin urmare, nu-i mai rămânea de făcut decât să stea deoparte şi să privească.

În mod aproape sigur Julia avea să-l prefere pe Lionel lui Edmond. Dintotdeauna ei doi se înţeleseseră foarte bine. Lionel îşi petrecea în fiecare an două luni din vară şi una din iarnă la Greenville. Vorbea întotdeauna cu drag de ea atunci când se întorcea la Londra, la început stârnindu-i în suflet un sentiment usturător de gelozie care, cu timpul, se transformase în resemnare şi apoi în indiferenţă. Cu siguranţă, Lion era alegerea cea mai potrivită pentru ea. Blythe spera

din tot sufletul să fie aşa.

Dar, la o adică, nu-l putea subestima nici pe Edmond. Mai tânărul său frate putea să fie extrem de persuasiv şi de fermecător atunci când îşi dorea ceva. Doar îl prostise şi pe el şi nu doar odată, ci în trei rânduri! Zestrea Juliei, fiindcă acea jumătate de milion putea fi considerată astfel, împreună cu cele cinci zeci de mii ale ei, plus ceea ce avea să moştenească Edmond în mod legal, toate acestea erau o tentaţie irezistibilă pentru fratele său mai mic şi n-avea să renunţe la acel festin nici în ruptul capului.

Blythe îşi aminti expresia de pe faţa ei atunci când Burns le adusese la cunoştinţă acea clauză specială din testamentul lui John. În mod sigur Julia habar n-avusese de ea. În acele momente de şoc, când privirea ei înnebunită se încrucişase pentru o clipă pe a lui, îi văzuse nedumerirea şi şocul din ochi. Simţise pentru ea o nesfârşită milă şi o furie rece la adresa lui John.

Cum putuse s-o înjosească aşa?… Ce naiba urmărise cu clauza aia blestemată?

Exista un motiv temeinic la baza acelei hotărâri absurde, unul puternic şi întemeiat. John dorise ca Julia să rămână în grija unuia dintre ei. Dar de ce? Aceasta era întrebarea.

Ca să afle răspunsul ar fi trebuit ca problema să-l intereseze şi să facă nişte cercetări în acest sens. Dar nu-l interesa şi, pe urmă, nici nu avea timp şi chef pentru asemenea tâmpenii. Deşi curiozitatea îi fusese stârnită, Blythe ajunse la concluzia că cel mai înţelept era să nu se amestece şi să ia o distanţă sănătoasă faţă de întreaga chestiune.

Julia era un capitol încheiat în viaţa lui şi aşa avea să rămână.

CAPITOLUL 2

Julia se lăsă condusă de Lionel prin livada din spatele conacului şi se aşeză tremurând pe una dintre băncuţele din lemn vopsit de sub un cireş plin de muguri, care stăteau să pocnească. Aerul rece, ce încă mai păstra mireasma ultimei zăpezi, îi limpezi capul care i se învârtea pe umeri ca un titirez.

Lionel rămase în picioare şi-şi scoase tabachera aurită. Îşi

aprinse ţigareta subţire şi inhală cu nesaţ primul fum. În tot acest timp îşi ţinu ochii aţintiţi asupra Juliei şi cuvintele de ocară la adresa lui John bine ferecate în dosul buzelor. Era lividă, iar durerea din ochii aceia ca smaraldele şlefuite îi ardeau inima.

Preţ de câteva minute, niciunul nu scoase o vorbă.

— De ce? şopti Julia într-un târziu, cutremurându-se, dar nu din pricina frigului. Nu înţeleg…

— Nici eu, mărturisi bărbatul, aşezându-se lângă ea şi înconjurându-i umerii înguşti cu un braţ. Nu prea seamănă a John chestia asta.

— Am crezut că-l cunosc, murmură tânăra femeie, sprijinindu-şi fruntea de umărul lui. Oh, Doamne, îmi vine să intru în pământ de ruşine!

— Nu e vina ta, Juley. Ai fost pusă într-o situaţie neplăcută. Cu toţii am fost…

— Nu şi Edmond, rosti ea cu un zâmbet straniu. Pe el, situaţia îl amuză şi-l aranjează de minune.

Bun, îşi zise vicontele cu un oftat. Îţi revenise din şoc şi începuse să gândească.

— Asta numai dacă ai de gând să faci din el un om avut.

— Iisuse, îngăimă ea, asta o să se întâmple când o îngheţa iadul!

— Nu-l subaprecia, Juley. Este fratele meu şi-l cunosc. Va trebui să te împaci cu ideea că nu se va da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe bani…

— Atunci, hai să-l scutim de efort, propuse Julia, înălţându-şi fruntea palidă şi privindu-l cu un zâmbet trist şi rugător. Însoară-te tu cu mine, Lion, îi ceru ea, roşind uşor. Nu, ascultă-mă! îi puse ea o mână pe gura care se pregătea să riposteze, privindu-l serioasă. Noi doi ne cunoaştem foarte bine, ne înţelegem unul pe celălalt, ne iubim şi ne respectăm. Ar fi cea mai bună rezolvare pentru toată lumea. În clipa de faţă nu cunosc pe nimeni în afara ta lângă care să-mi facă mai multă plăcere să stau…

— Juley, bolborosi el în spatele degetelor ei.

— Ascultă-mă, doar. N-are rost ca averea lui John să se risipească în patru zări. Voi toţi aveţi dreptul la ea, tu mai mult ca

restul. Dacă ne căsătorim, nu va fi bătător la ochi pentru nimeni. Toată lumea ştie că noi am fost dintotdeauna apropiaţi şi…

— Julia, îi prinse el încheietura mâinii care-l împiedica să vorbească. N-ar fi cinstit şi nici corect faţă de niciunul dintre noi. Tu mă cunoşti prea bine şi ştii că nu am cum să-ţi ofer ceea ce-ţi doreşti.

— Ce ştii tu despre dorinţele mele? rosti ea cu o voce mâhnită, plecându-şi ochii pentru câteva clipe.

Ar fi vrut să fie supărată pe John, furioasă pentru ceea ce-i făcuse. Faptul că-şi tăinuise intenţiile în faţa ei, pentru prima dată în toţi acei ani minunaţi pe care-i trăiseră împreună, o rănise peste măsură. Dar nu putea să se mânieze şi nici nu avea dreptul s-o facă. John îi dăruise, prin compensaţie, atât de multe!…

Mulţi condamnaseră la început mariajul lor. Ea, fiica unei servitoare franţuzoaice care fugise de pe continent în timpul marii revoluţii. El, descendentul uneia dintre cele mai vechi şi mai respectate familii britanice… Cu o diferenţă de ani între ei de aproape o jumătate de secol!

În clipa în care Julia îşi făcuse debutul în societate la braţul lui John ca soţie a lui şi ducesă de Ross, ştiuse care avea să fie opinia înaltei societăţi. Singurul lucru pentru care nu fuseseră repudiaţi din sânul acesteia îl constituia faptul că John era un favorit al curţii, un bărbat bogat şi respectat de către egalii săi. Făcea parte din crema cremelor şi nu putea fi înlăturat doar pentru că era, ca toţi bărbaţii, sensibil în faţa frumuseţii şi a prospeţimii de neegalat a tinereţii. Aşa că i se iertase greşeala şi societatea se decisese să se bucure în continuare de prezenţa ducelui şi să-i tolereze tânăra mireasă, tratând-o cu o politeţe îngheţată, ironică. Unii, mai îndrăzneţi, se deciseseră s-o elimine de pe firmamentul social, mizând pe inferioritatea şi originea ei socială. Încercaseră s-o pună în diferite ipostaze jenante, care să-i compromită dreptul la statutul înalt pe care, în opinia lor, îl dobândise prin fraudă, şi s-o determine să se retragă de bunăvoie, eventual să se izoleze pe viaţă la Greenville. În accepţiunea lor, ea era o intrusă, avea să rămână mereu o intrusă şi trebuia înlăturată imediat.

Nimeni nu bănuise că în spatele acelor ochi verzi, strălucitori, şi

a frunţii senine se ascundea o minte ca un brici, ascuţită cu meticulozitate şi răbdare de către cel care-i devenise soţ. Cei care avuseseră nechibzuinţa de a o provoca să se facă de râs datorită presupuse-i sale ignoranţe, sfârşiseră prin a se târî să-şi lingă rănile în vizuinele lor, spre amuzamentul şi surpriza generală. Realizaseră cu toţii cât de mult se înşelaseră în privinţa ei. Lady Julia ştia să zâmbească ameţitor, glasul putea să-i fie la fel de dulce ca mierea picurată din faguri, iar vorbele la fel de letale şi precise ca nişte bisturie. Când în sfârşit câştigase atenţia şi respectul societăţii, Julia trecuse la actul doi. Trebuia să devină plăcută, apreciată, preţuită. Aprobată mai ales în faţa celor mai influente şi marcante prezenţe feminine ale aristocraţiei, cele care aveau puterea de a transforma orice apariţie într-un favorit sau într-un paria al societăţii.

— Până şi cele mai acre şi mai dificile femei pot fi seduse, Julia, îi spusese John cu un surâs plin de tandreţe, în seara în care îşi făcuse debutul social. Iar tu ai această calitate, draga mea. Mai întâi îngenunchează-i şi apoi vrăjeşte-i!

John avusese dreptate, ca de obicei. Şi, de dragul lui, se străduise să se integreze în acea lume bizară, care niciodată nu spunea ce gândea, şi niciodată nu gândea ce spunea. În scurt timp, societatea începuse să-i caute compania şi nu invers. Balurile date de ea erau cele mai elegante, cele mai rafinate. Serile literare pe care le ţinea în fiecare miercuri după-amiaza erau cele mai interesante, cele mai pline de miez şi strălucire.

John era mândru de ea. Iar Julia, în adăpostul acelui paravan de strălucire şi culoare, se bucura de libertăţi neîngăduite altor femei, libertăţi pe care John i le dăruise cu toată încrederea şi convingerea absolută că serveau scopului pentru care se născuse, că aceasta era menirea ei.

Cum Dumnezeu avea să poată continua ce începuse, dacă mâinile şi picioarele aveau să-i fie legate cu funia rezistentă a unui mariaj nedorit? reflectă ea cu jale şi deznădejde. Îşi dădea seama că John încercase s-o protejeze, să-i ofere un nou paravan, dar oare el nu realizase că, în felul acesta, încurcase lucrurile şi mai tare? Un soţ era o complicaţie în plus, pe care n-o dorea defel.

Oh, John!… gândi ea cu disperare, durerea pierderii sfredelind-o până-n măduva oaselor. Murise atât de neașteptat! Era atât de plin de viață! E drept că avea șaptezeci și patru de ani, dar la ultimul control pe care medical pe care i-l făcuse, Cardigan îi asigurase pe amândoi că avea o stare de sănătate excelentă. Ca apoi inima să-i cedeze brusc. Nici măcar nu murise acasă, la Greenville, locul unde spusese întotdeauna că ar vrea să-și dea ultima suflare.

Julia îți presă pleoapele cu vârfurile degetelor. Se simțea amețită, slăbită, aproape stoarsă. De la înhumarea care avusese loc cu trei zile în urmă, abia dacă apucase să pună geană pe geană mai mult de două ore. Oboseala i se adunase într-un bulgăre de greață ce-i chinuia stomacul. Avea o nevoie viscerală de somn. Poate că ar fi trebuit să încerce și să se hrănească, dar numai și ideea de mâncare îi revolta organismul.

— Nu știu care-ți sunt dorințele, se auzi glasul lui Lionel, tulburându-i șirul gândurilor, dar știu că orice femeie îți dorește o familie. Își dorește copii.

Julia își ridică ochii încețoșați spre el. Își dorise copii. Era singura privință în care John nu fusese generos cu ea. Și nu că n-ar fi vrut asta, ci pentru că… pur și simplu nu fusese să fie.

— Îmi doresc copii, recunoscu Julia, zâmbind ușor, cu tristețe. Dar dacă va fi să-i am vreodată, atunci aș vrea să mi-i dăruiască un bărbat pe care să-l iubesc și care să mă iubească. Iar opțiunile în acest sens îmi sunt extrem de limitate, nu crezi?… Edmond mă vrea, dar nu-l vreau pe eu. Blythe nu cred să-l interesez dar, de altfel, nici el nu mă interesează pe mine. Singurul pe care-l vreau ești tu, dar tu nu mă vrei, ridică ea din umeri într-un gest resemnat, concentrându-și stânjenită privirea asupra ciucurilor șalului de lână pe care Lionel i-l petrecuse pe după umeri atunci când ieșiseră din casă.

— Julia, făcu tânărul bărbat cu o voce plină de amărăciune. Eu nu voi fi în stare niciodată să-ți ofer acest lucru, știi doar.

— Știu, oftă Julia, dar în acest moment pun în balanță beneficiile și dezavantajele mariajului meu cu oricare dintre voi. Singura alegere care mă încântă, mă atrage și mă onorează ești tu. Și ar fi un câștig pentru amândoi.

— Sunt flatat, scumpa mea, zâmbi contele cu afecţiune, dar cred că ar trebui să-ţi încerci farmecele pe Blythe. El este candidatul ideal. Te va proteja şi se va îngriji de nevoile tale…

— Nu cred, îl întrerupse tânăra femeie, privindu-l cu un zâmbet straniu pe buze. Blythe n-o să se lege la cap cu o nevastă doar pentru a obţine nişte bani de care nu cred să aibă nevoie, iar de râvnit la ei, nici atât. Este bogat, plin de succes, şi va moşteni oricum Greenville-ul. În plus, nu cred că-i sunt prea simpatică şi, cu siguranţă, nici el mie. Nu ne-am potrivi nicidecum.

— Păi, cred că singura soluţie în cazul acesta este să renunţi la ideea cu măritişul, concluzionă Lionel cu un zâmbet vag.

— Nu, se împotrivi ea moale. Toţi trei trebuie să intraţi în drepturi şi…

— Julia, începu bărbatul calm, aruncându-şi restul de ţigară într-un petic de iarbă încolţită, eu am suficienţi bani pentru a duce o viaţă decentă. Nu în huzur, dar decentă. Ascultă-mă puţin, îi ceru el, ridicând o mână când o văzu pregătită să riposteze. Nici Blythe nu stă rău şi, din câte îl cunosc, nu are nevoie de banii lui John. Ba chiar, în situaţia dată, tare mă tem că nici n-o să-i vrea. Cât despre Edmond… ei bine, omul cum îşi aşterne, aşa doarme. Toţi trei am moştenit după moartea părinţilor noştri câte o sumă de bani. Blythe şi cu mine am trudit să-i înmulţim, Ed i-a tocat pe ai lui până la ultimul penny. A fost alegerea lui. Singurul aspect al problemei care mă îngrijorează şi care te îngrijorează şi pe tine, cred, este situaţia ta.

— N-o să rămân chiar săracă, zâmbi Julia strâmb, cu privirile aţintite melancolic spre casă. Mi se dă dreptul să locuiesc aici. În plus, bijuteriile pe care John mi le-a dăruit de-a lungul acestor ani valorează o mică avere. Desigur, dacă aş încerca să le vând, aş obţine pe ele mai puţini bani decât la cumpărare dar, în tot cazul, nu voi flămânzi, ceea ce contează.

— Pentru Dumnezeu, ştii bine că atâta vreme cât mai am suflare în piept, niciodată n-ai să cunoşti lipsurile sau grijile! Indiferent ce se va întâmpla, indiferent cum se va termina totul, ***eu*** voi rămâne alături de ***tine***.

— Oh, Lion, nu m-am îndoit nicio clipă că n-ar fi aşa. Dar nu

vreau şi nici nu-mi pot permite să fiu o povară pentru nimeni.

— Juley, nu mă insulta, o preveni el, privind-o supărat.

— Of, Sensibilitatea Ta! Ştii prea bine ce am vrut să spun. Nu ştiu ce să fac, mărturisi ea cu un oftat adânc, masându-şi tâmplele care-i zvâcneau dureros. Încotro s-o iau…

— Ai şase luni să te hotărăşti în ce direcţie s-o apuci, frumoaso, rosti Lionel. E timp berechet. Practic, de tine depinde totul. Dar, indiferent ce cale vei alege să păşeşti, gândeşte-te în primul rând la tine. La fericirea ta.

Făcu o pauză, simţind cum mânia şi indignarea, pe care şi le stăpânise admirabil până în acel moment, prinseră să i se iuţească prin sânge.

— John n-avea niciun drept să-ţi facă asta! izbucni el revoltat. E ca şi cum ţi-ar fi vârât cu forţa pe gât pe unul dintre noi!

— Sau invers, rosti ea cu ironie. N-are a face. Trebuie să dorm puţin. Îmi crapă capul de durere.

Lionel îi luă o mână, ajutând-o să se ridice, apoi i-o petrecu pe sub braţul său, conducând-o spre conac. În dreptul scărilor care arcuiau spre etaj, Julia se răsuci şi luă faţa între palme, privind în ochii aceia limpezi şi lipsiţi de orice urmă de prefăcătorie sau minciună.

— Îţi mulţumesc, şopti Julia, lipindu-şi buzele de ale lui într-un sărut gingaş. Să nu uiţi cât te iubesc.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea, îi mângâie el obrajii palizi cu vârfurile degetelor. Nici tu să nu uiţi asta…

— Înduioşător!

Amândoi se răsuciră, dând peste imaginea lui Edmond, care stătea în uşa bibliotecii, într-o atitudine nonşalantă, cu umărul sprijinit de toc, un pahar de coniac în mână şi un rânjet nesuferit pe mutra izbitor de chipeşă. Ochii lui, de culoarea băuturii pe care o rotea alene între degete, erau ironici.

— Deci, Juley, deja ai ales? rosti el pe un ton batjocoritor, ducându-şi provocator paharul la buze pentru a lua o înghiţitură din el, fără a-şi dezlipi ochii de pe faţa ei palidă. Să încep să mă gândesc la boabe de orez, porumbei şi petale albe de trandafiri?

Jigodie nenorocită! scrâşni tânăra femeie în sinea ei. Nu se obosi

să nege şi nici să-i răspundă. Îşi îndreptă atenţia asupra bărbatului de lângă ea, privindu-l insistent.

— Rămâi la cină?

Era mai degrabă o rugăminte decât o întrebare şi cu toate că Lionel se grăbea să se întoarcă la Londra, încuviinţă zâmbitor. Nici prin cap nu-i trecea s-o lase pe Julia singură în aceeaşi casă, cu Edmond!

Juliei aproape că i se înmuiară genunchii de uşurare. Îi zâmbi cu recunoştinţă, se răsuci şi începu să urce treptele fără să mai privească îndărăt.

În urma ei, expresia de pe faţa lui Edmond se schimonosi de furie. O privi cum se îndepărtează, cu spatele drept şi bărbia ridicată semeţ, fiecare mişcare a ei fiind fluidă, de o graţie princiară.

Mica regină! gândi el cu un amestec de dispreţ şi jind. Toată numai curbe generoase şi senzualitate bine dosită sub pojghiţa aia de promoroacă pe care i-o trântea în faţă ori de câte ori dădea ochii cu el. Nicio problemă, îşi zise el cu înverşunare, luând încă o gură din băutura fină care începuse să i se încălzească în mână. Avea să-şi schimbe curând părerea despre el, aşa cum şi-o schimbaseră toate femeile care trecuseră prin aştenutul lui. Niciuna nu fusese dezamăgită, iar pentru Julia avea să pregătească tot ce era mai bun. Sau mai rău. Totul depindea numai de ea, de cât de mult intenţiona să-l facă s-o aştepte.

Lionel se răsuci spre fratele său abia în clipa când fu în stare să-şi stăpânească integral întreaga furie şi enervare. Pe faţa lui calmă nu se citea nicio emoţie, dar licărul din ochii lui îl puseră în gardă pe Edmond.

— Oh, să înţeleg că m-am cam grăbit cu felicitările? îl înţepă când Lionel trecu pe lângă el, păşind în bibliotecă şi îndreptându-se spre micul bar.

— Stau şi mă gândesc câteodată, Ed, că e imposibil ca noi doi să fim fraţi. Ştii, îmi imaginez că de fapt mama a pierdut copilul la naştere şi, ca inima să nu i se frângă, i-au adus în loc fiul unei femei sărmane. Sau a unei târfe, adăugă el, luând o gură zdravănă de coniac. Pentru că de undeva tot trebuie să fi moştenit tu apucăturile astea „cizelate".

— Dacă încerci să mă insulţi, află că nu-ţi merge, rânji Ed,

complet nepăsător, înghizând uşa şi păşind sprinten pe covorul turcesc pentru a se tolăni într-unul din fotoliile elegante din piele crem. Blythe s-a retras, aşa că lupta este între noi doi… frate.

Ultimul cuvânt îl rosti răutăcios, în timp ce ridica paharul într-un toast mut, golindu-l sfidător, pe nerăsuflate.

— Cum adică, Blythe s-a retras? se încruntă Lionel surprins.

— Cum bine ai auzit. I se părea sub demnitatea lui să aspire la mâna Excelenţei Sale.

— Inventezi. Ştiu sigur că nu acestea au fost cuvintele lui.

— În mare asta a lăsat să se înţeleagă, gesticulă Edmond, ridicându-se să-şi toarne încă o porţie. Burns a fost de faţă, aşa că poţi să verifici. Dar mai bine întreabă-l pe Blythe. Dintotdeauna aţi fost apropiaţi.

Deşi vocea îi era lipsită de inflexiuni, Lionel simţi muchia tăioasă a resentimentelor aflate dedesubt. Oftă, aprinzându-şi un trabuc. Ştiuse chiar din clipa în care Burns le adusese la cunoştinţă pretenţiile lui John că Blythe avea să părăsească scena fără să ezite măcar. Blythe, dintre toţi trei, era cel mai căpos, mai mândru şi mai orgolios dintre ei.

— Julia are nevoie de timp pentru a merge mai departe, rosti Lionel, încordat. Sfatul meu este să i-l acorzi.

— Nu mă reped s-o înghesui, Lion, deşi recunosc că-mi surâde enorm ideea, rânji Edmond. O să-i acord… să zicem o lună, pentru a-l jeli pe unchiuleţu' John. Şi, după aceea, te previn că n-am de gând să joc cinstit.

— Ar fi o schimbare, îl ironiză vicontele, privindu-l lung. Cinstea, vreau să spun. Nu-mi amintesc că acest cuvânt să aibă vreo semnificaţie aparte pentru tine.

— Mai du-te dracului!

Întorcându-i spatele, Edmond ieşi, plănuind să-şi petreacă timpul rămas până la cină în dormitorul lui, ucigându-şi plictiseala în compania sticlei pe care o înşfăcase în drum spre uşă. Avea să-i acorde un răgaz Juliei, dar al naibii să fie dacă avea să părăsească Greenville-ul şi să-l lase pe Lionel cu ea plângându-i pe umăr! Consolarea, medită el cu un zâmbet malign, o puteai primi în multe feluri din partea cuiva, dar cel mai satisfăcător mod era cel oferit la pat. Dăruise genul acesta

de consolare multor văduve şi, din propria experienţă, ştia foarte bine că sentimentul supravieţuirii era cel mai bun afrodiziac.

Imaginea Juliei, goală şi cu părul răspândit în jurul capului, dornică să-i primească îmbrăţişarea, i se contură cu o asemenea claritate în spatele ochilor încât preţ de o fracţiune de secundă, nu văzu nimic decât acea plăsmuire a minţii, drept pentru care se împiedică de ultima treaptă a scării, mai-mai să cadă-n nas.

Edmond înjură printre dinţi şi clipi des, încercând să-şi limpezească mintea. Trebuia să se stăpânească. De data aceasta nu-şi permitea să facă nicio mişcare greşită. Julia avea să fie cel mai mare trofeu al vieţii sale şi intenţiona serios să-l dobândească. Indiferent pe ce cale. Aşa că trebuia să se păstreze lucid şi concentrat asupra problemei. O dorise dintotdeauna şi avea s-o aibă. Dar înainte de a ajunge în patul ei, trebuia să treacă de mintea aia ascuţită şi să ajungă la ţurţurele acela care-i ţinea loc de inimă.

CAPITOLUL 3

La două săptămâni după funeraliile ducelui de Ross, se făcu public testamentul acestuia, cu moştenitorii săi legali şi sumele pe care aceştia urmau să le primească.

Blythe fu recunoscător lui Burns pentru delicateţea cu care omisese să precizeze conjunctura în care toţi cei implicaţi urmau să intre în posesia bunurilor desemnate. În schimb, era menţionat faptul că tinerei văduve i se interzisese doliul de către răposatul soţ. Ceea ce era totuna cu a-i grava Juliei pe piept, cu litere roşii: ***liberă pe piaţa căsătoriilor***.

Suma în sine, pe care ar fi moştenit-o în condiţii normale dacă n-ar fi fost la mijloc acea clauză împuţită, era suficientă pentru a stârni interesul burlacilor existenţi şi nu numai a lor. O văduvă tânără, bogată, frumoasă. Vulnerabilă. Pradă sigură, în ochii celor mai mulţi. Dar nu şi liberă. Nu cu adevărat.

Blythe mototoli ziarul în mâini, aruncându-l în flăcările care ardeau vesel în şemineul de piatră din cabinetul său de lucru. Şi suidui cu patimă.

Julia, privată de perioada de trei ani obligatorie doliului, putea să iasă în societate oricând dorea, fără teama că va fi clevetită.

Blythe închise ochii, încercând să-şi înghită enervarea. Personal, n-avea nimic împotriva distracţiilor oferite pe timpul sezoanelor. Îi plăceau petrecerile somptuoase, mâncărurile bune, băuturile fine şi doamnele frumoase. Era un om de lume şi un bărbat cu nevoi sănătoase. Nu făcea un secret din asta. Ieşea în societatea ori de câte ori timpul i-o permitea, găsind relaxante conversaţiile de salon şi flirturile meşteşugite.

Acum se întreba cum naiba avea să se descurce cu toate. În calitate de cap al familiei, lui îi revenea sarcina de a o însoţi pe Julia în societate. Asta însemna că trebuia s-o escorteze peste tot pentru a-i proteja reputaţia: operă, teatru, baluri, serate… Avea s-o vadă mai des decât îi convenea sau se simţea pregătit. Situaţia îl scotea din minţi. N-o voia în preajma lui şi-l blestemă pe John pentru modul pervers în care-l legase de ea.

Şase luni, încercă el să se încurajeze. Doar o afurisită de jumătate de an şi coşmarul avea să se termine. La sfârşitul acelei perioade, Julia avea să se mărite cu unul dintre fraţii lui, fără-ndoială. Pentru ea întotdeauna contaseră banii, precum şi statutul social. Doar îl sedusese pe John pentru a căpăta aceste privilegii, nu? Şi n-avea să renunţe la pradă tocmai acum. Dar, chiar şi dacă renunţa, avea să-şi găsească cu siguranţă un alt fraier care s-o întreţină şi să-i satisfacă nevoile. Avea destule atuuri pentru a obţine ce dorea de la un bărbat în deplinătatea facultăţilor sale fizice: frumuseţe din belşug, carismă cu carul, eleganţă şi o inteligenţă pe care niciodată nu i-o subestimase. Ştia că era în stare să seducă până şi un sfânt. El însuşi picase ca un dobitoc în plasa farmecelor ei. Iar acest fapt se număra printre puţinele lucruri pe care le regretase la viaţa lui.

Pe de o parte, vina fusese şi a sa. El dăduse tonul, ţinându-i calea şi născocind tot felul de pretexte pentru a putea rămâne cât mai mult timp în preajma ei. Instinctiv, ştiuse că nu prin complimente şi vorbe dulci avea să-i obţină compania, ci flatându-i mintea. O atrăsese în dizertaţii lungi, dicutând în contradictoriu pe diferite teme, o tachinase şi râseseră împreună. Fusese tânăr, îndrăgostit şi orb de-a binelea. Şi-şi

plătise prostia cu vârf şi îndesat…

Ce naiba-l apucase acum, de scormonea aşa în trecut, cuprins de febra amintirilor? Trecuse, în paştele măsii!… Şi fusese o vreme când chiar nu-i mai păsase.

Şase luni, scrâşni Blythe, strângându-şi pleoapele cu putere. Avea să fie ca un fel de test, cugetă el. Da, aşa avea să ia întreaga situaţie: ca pe un test. Şase luni ca să-şi demonstreze că era un bărbat cu o voinţă de fier, capabil să orbească complet şi să-şi îngheţe sângele în vene ca să devină complet imun în faţa celei mai frumoase femei pe care o văzuse în viaţa lui.

Mda, aşa avea să facă. Şi, la o adică, poate că-şi făcea griji de pomană. Poate că Julia nici n-avea de gând să părăsească Greenville-ul.

La patruzeci de mile depărtare, Julia stătea în picioare în faţa ferestrelor deschise ale salonului unde-şi primea de obicei vizitele, lăsând aerul rece să-i mângâie faţa îmbujorată. Stătu multă vreme nemişcată, cu privirile aţintite asupra culmilor dezgolite care se unduiau în depărtare, lăsând frigul s-o pătrundă, să-i limpezească mintea.

Ştiuse că avea să fie chemată, mai devreme sau mai târziu. Şi John o ştiuse, acesta fiind probabil unul din motivele pentru care-i interzisese să se retragă ca să-l jelească în tihnă, aşa cum s-ar fi cuvenit. Aşa cum şi-ar fi dorit. În inima ei, avea să-l regrete toată viaţa, o ştia. John fusese pentru ea mai mult decât tată, prieten şi soţ: fusese stânca pe care se clădise lumea ei. Un om cu instincte extraordinare, de o inteligenţă unică, uluitoare, un bărbat de onoare, gentil, devotat şi loial. Şi-l iubise. Încă-l mai iubea, deşi ultimul lui gest îi lovise inima într-un fel care nu se putea defini decât într-un singur fel: trădare. Sau poate doar grijă excesivă. Putea să-i înţeleagă decizia până la un punct. Dorise să fie protejată. Însă un soţ n-ar fi făcut decât să-i complice şi mai mult existenţa. Să-i pericliteze poziţia şi… munca. John ar fi trebuit să-şi dea seama de asta, nu?

Julia se cutremură şi-şi frecă braţele dezgolite. Avea pielea îngheţată. Se dădu un pas îndărăt şi închise ferestrele, sprijinindu-şi fruntea de tocul lor.

Avea să apară în societate mai repede decât anticipase sau o dorise.

Pe sub freamătul delicios al provocării, teama se prelingea ca o umbră, întunecându-i plăcerea. Trebuia să-şi facă bagajele şi să plece la Londra de urgenţă. Şi să dea cu ochii de Blythe. Acum el era capul familiei şi trebuia să-i asigure protecţia. Urma s-o escorteze peste tot, să stea cu ochii pe ea, să…

Preţ de o clipă, îi trecu prin minte dacă nu cumva era cazul să-şi găsească repede un soţ, unul octogenar de preferinţă, care să-i ofere acoperirea perfectă şi care s-o lase în pace. Unul care să aibă bunul simţ să moară repede şi fără prea multă trudă. Înfiorător şi deprimant gând, dar practic. Pentru că, aşa cum bine subliniase Lionel, el şi Blythe n-aveau nevoie de banii lui John ca să-şi ducă zilele şi, la o adică, nici ea n-avea nevoie de ei. Iar Edmond, ei bine, el alesese cum să-şi trăiască viaţa, aşa că trebuia să suporte de unul singur consecinţele. Gura lumii avea să fie ocupată, dar moara de bârfe nu se oprea niciodată din râşnit. Oricum nu dădea doi bani pe ceea ce gândeau alţii despre ea. Ştia din proprie experienţă că prima părere, chiar dacă era greşită, de regulă era şi cea care se împământenea în cugetul tuturor.

Dar n-avea s-o facă. N-avea s-o facă pentru că, în pofida dozei de cinism pe care anii şi maturitatea în sine i le strecuraseră în suflet, încă mai rămăsese destul de visătoare şi naivă încât să creadă în sfinţenia jurămintelor rostite în biserică. Aşa cum crezuse şi în urmă cu opt ani, când acceptase cererea lui John în căsătorie. Fusese un soi de târg dar, în ciuda aspectului practic, îl iubise şi-l respectase pe John suficient de mult încât să-l accepte. În plus, îi era datoare. Iar datoria o împinsese să aleagă acel drum. Făcuse un compromis care o duruse mult timp, dar nu regretase niciodată alegerea făcută.

Îndreptându-şi spatele, Julia trase aerul în piept cu lentoare, ignorând mica greutate care-l apăsa. Luă mesajul care-i fusese expediat din Londra cu o zi în urmă şi-l aduse în dreptul lumânării. Şi-n timp ce hârtia se răsucea şi se preschimba în scrum, se forţă să gândească.

Ar fi putut scăpa de Blythe pur şi simplu ocolindu-l. Nu s-ar fi întâmplat nicio nenorocire dacă-l înştiinţa cu o zi sau două întârziere

că era în oraş şi că avea chef să iasă. Desigur, Blythe avea să afle adevărul şi asta destul de repede, fiind un om cu o sumedenie de relaţii. Avea să se enerveze, probabil, pentru că-i sfidase autoritatea, dar oricum ea nu dădea nicio ceapă degerată pe părerile lui. De un lucru era conştientă: deocamdată nu putea ieşi singură în lume. Oricât de nepăsătoare era faţă de opinia publică, totuşi făcea parte dintr-o societate ale cărei reguli se străduia să le respecte. Un bărbat din familie trebuia s-o escorteze şi să-i asigure protecţia. Cum Lionel îi spusese că intenţiona să-şi petreacă a doua jumătate a lui mai în nordul Scoţiei, avea de ales doar între Blythe şi… Edmond, Dumnezeu s-o apere!

Edmond ieşea categoric din schemă. Bine, deci urma să apeleze la Blythe, se resemnă ea cu un oftat. Trebuia să fie prudentă deşi, de cele mai multe ori, oamenii nici nu observau ce se petrecea chiar sub nasul lor. În plus, serata cu pricina era mai degrabă o colectă de fonduri pentru construirea unei şcoli în care să înveţe copii nevoiaşi, iar cei frumoşi, snobi şi bogaţi aveau să-şi deşerteze o mică parte din conţinutul buzunarelor în contul acelei acţiuni.

Julia participase la nenumărate astfel de reuniuni şi ştia cum merg treburile. Cea de joi seara avea să fie însoţită de o licitaţie. Lady Carington era o gazdă fermecătoare şi de data aceasta se întrecuse pe ea însăşi. Julia o plăcea enorm pe femeia aceea mărunţică şi rotofeie, a cărei energie părea să nu se epuizeze niciodată. Era îngerul celor vitregiţi şi se lupta din răsputeri pentru bunăstarea femeilor oropsite şi copiilor care locuiau în partea insalubră a Londrei. Ducesa găsise o metodă dublă de a cotrobăi prin buzunarele celor de o seamă cu ea. Fiecare invitat trebuia să renunţe la un mic obiect din gospodăria sa, obiect care avea să fie scos la licitaţie. Banii obţinuţi aveau să fie folosiţi în scopul precizat, iar obiectele cu pricina aveau să-şi găsească un nou stăpân. O tombolă fără bilete, din care se puteau stoarce bani frumoşi.

Julia nu intenţionase să participe atunci când primise invitaţia şi se hotărâse să trimită un set de sfeşnice de argint cu şase braţe, lucrate în filigran. Iubea acele piese, dar tocmai pentru că le iubea se hotărâse să i le trimită. În sinea ei fusese întotdeauna de părere că orice lucru

bun se naşte dintr-un sacrificiu. Probabil că setul n-avea să-şi scoată preţul real, dar cine ştie?…

Dar i se ***ceruse*** să vină. Şi locul ales era casa primitoare a ducesei.

Încruntată, Julia ieşi din salon şi porni spre dormitorul ei ca să înceapă pregătirile pentru călătoria care-o aştepta. În faţa şifonierului cu şase uşi, ce ocupa un perete întreg, tânăra femeie şovăi câteva momente.

I se interzisese doliul. Iar şederea la Londra avea să-i fie prelungită de sezonul lung, care avea să înceapă în mai puţin de trei săptămâni. La fel şi intrigile, şi comploturile… Deja fremăta de nerăbdare.

Cu un zâmbet absent, începu să arunce pe pat rochiile unele peste altele, toalete fabuloase, cu decoltee şi croiuri îndrăzneţe până la limita îngustă dintre eleganţă şi îndrăzneală. Erau de ultimă modă, iar unele dintre ele fuseseră concepute special pentru ea. John avusese întotdeauna grijă ca ea să fie îmbrăcată după ultimul răcnet la Paris şi, din fericire, tendinţele actuale i se potriveau perfect şi o avantajau. Acele ţinute făceau parte din arsenalul ei. Anne o învăţase cum să-şi folosească ochii, vocea şi farmecele ca pe nişte arme silenţioase, de mare precizie. Bărbaţii, fiindcă de cele mai multe ori erau bărbaţi, erau cu atât mai uşor de manipulat dacă li se distrăgea atenţia. Iar ea devenise expertă în a distrage atenţia.

Trei ore mai târziu se afla în drum spre Londra.

CAPITOLUL 4

Ziua de miercuri fusese o zi mult prea încărcată chiar şi pentru programul său obişnuit de lucru. Avusese trei procese dificile la tribunal, unul după altul, care-i solicitaseră atenţia şi concentrarea peste limite. Două dintre ele avea să le câştige fără nicio umbră de îndoială, reuşind să discrediteze toţi martorii opoziţiei, însă cel de-al treilea caz îl enervase la culme. Clientul era un om dificil, idiot, şi-l minţise din capul locului. Nu putea să-i sufere pe cei care-i insultau inteligenţa şi n-aveau încredere în el. Dacă nu ar fi fost la mijloc

reputaţia lui, i-ar fi tras un şut în fund şi l-ar fi lăsat să se descurce singur. Propria mândrie îi devenea nesuferită uneori. Nu putea să-şi abandoneze clientul în mijlocul procesului, dar intenţiona foarte serios să-l taxeze pe măsură, ridicându-şi onorariul.

Lui Blythe nu-i plăceau surprizele iar cea de astăzi fusese una al naibii de neplăcută. Apăruse un martor pe ultima sută de metri, de a cărui existenţă nu fusese informat, iar el trebuise să se adapteze din mers şi să improvizeze. Şi cum oboseala îşi ceruse tributul după primele două cazuri, nu se descurcase chiar strălucit. Fusese furios şi asta în detrimentul lui. Dar căzuse în picioare, ca întotdeauna. La următoarea înfăţişare avea de gând să-l extermine pe procuror cu toată armata lui de martori mincinoşi, îşi jură el cu un mârâit.

Ramsey îi deschise uşa înainte ca el să ajungă în dreptul scărilor şi Blythe intră, înmânându-i pelerina şi mănuşile.

— Aveţi un musafir, sir, îl informă majordomul, privindu-l cu prudenţă.

Expresia aceea sumbră, care rareori apărea pe chipul stăpânului său, era un semn de rău augur şi, de regulă, Ramsey evita să rămână prin preajma lui mai mult decât era necesar în asemenea împrejurări.

Blythe se răsuci pe călcâie, enervat de-a binelea, cu ochii arzându-i în cap. N-avea chef de vizite şi mai avea o groază de lucru.

— Cine naiba e? se răsti el. Nu contează. Dă-l afară!

Impoliteţea lui îl lăsă pe Ramsey cu gura-căscată. Clipi de câteva ori şi înghiţi în sec convulsiv. Niciodată în cei şase ani de când lucra pentru el nu-l văzuse aşa de oţărât.

— Este o doamnă, Alteţa Voastră. A spus că se numeşte lady Ross.

Julia!

Lui Blythe i se strânseră măruntaiele. Gura i se uscă şi avu nevoie de câteva momente ca să-şi revină din surpriză. O droaie de gânduri i se învălmăşiră în cap. Julia niciodată nu pusese piciorul în casa lui. Până acum.

— Unde e?

— În salon, stăpâne.

Blythe o porni într-acolo, înghiţindu-şi blestemele care-i

zvâcneau pe limbă. Ce naiba căuta acolo? De ce dracu' venise la Londra? N-ar fi fost mai normal să şadă naibii la Greenville şi să-şi jelească bărbatul!?…

În cei opt ani cât fusese măritată cu John, niciodată nu se deranjase să-i calce pragul. În societate, în tot acest timp, se văzuseră de maxim patru ori. Cinci, se corectă el imediat. Şi abia se sinchisiseră să schimbe două vorbe. Intră în încăpere fără a se osteni să bată la uşă.

Julia stătea în picioare în dreptul ferestrelor, contemplând grădina cochetă din spatele casei, învăluită în lumina blândă a asfinţitului. Se răsuci spre el şi Blythe simţi impactul frumuseţii ei ca pe un pumn greu, îndesat în stomac. I se tăie respiraţia, fapt care-l făcu să se înfurie şi mai tare.

— Pari obosit, rosti ea blând, sărind peste formulele introductive.

— Tu, în schimb, arăţi spectaculos, zâmbi Blythe subţire. Cine te-ar vedea nici nu şi-ar da seama că ţi-ai îngropat bărbatul cu nici trei săptămâni în urmă. Doliul îţi priieşte de minune, doamnă.

O văzu cum devine dintr-odată lividă şi se blestemă pentru cruzimea vorbelor lui.

— Iartă-mă, făcu el, închizând ochii pentru un scurt moment. Am avut o zi nenorocită.

Julia îşi muşcă buzele nefericită.

— Niciodată nu ai avut o părere prea bună despre mine, spuse ea cu un zâmbet mic amar în colţul gurii.

Blythe nu făcu decât s-o privească lung. Arăta fabulos în rochia aceea de culoarea jadului, cu umerii goi şi corsajul răscroit până la limita cea mai de jos a decenţei. Rafinată. Frumoasă şi perfidă ca Dalila.

Ca un simbol al personalităţii ei, Julia niciodată nu-şi coafa părul în ton cu moda, ci şi-l lăsa liber, eventual prins lateral în spatele urechilor cu piepteni asortaţi, ca acum. Adevărul era că ar fi fost o crimă să-şi persecute acele bucle grele, întunecate şi lucioase, ce i se inelau ademenitor în jurul feţei şi a umerilor până spre talie, pentru a le transforma în cocurile acelea elaborate, pline de pudră, sclipiciuri şi pene colorate, la mare modă în ultimele două sezoane. Femeia din faţa lui era întruchiparea pură a senzualităţii şi a frumuseţii feminine, a

graţiei naturale şi a farmecului… dar mai ales a parşivităţii. Iar el nu trebuia să uite care era esenţa ei, adevărata ei natură.

— Întotdeauna m-ai considerat o fiinţă jalnică, ambiţioasă şi lipsită de sentimente, rosti ea încet.

— Jalnică n-ai fost niciodată, murmură bărbatul obosit, în timp ce se îndrepta spre bar pentru a-şi turna o porţie dublă de whisky. Despre celelalte cusururi înşirate, tu trebuie să ştii mai bine. Ce bei? Vin, sherry, coniac?

— Coniac, acceptă Julia. Crede-mă, nu te-aş fi deranjat dacă situaţia nu o cerea.

Blythe veni spre ea şi-i întinse paharul. Julia îl luă cu grijă ca să nu-l atingă. Ochii lui se îngustară. Parfumul ei, un iz subtil de câmp proaspăt cosit, i se infiltră în nări. Inconştient, se trezi c-o adulmecă şi făcu doi paşi îndărăt, punând o distanţă sigură între ei.

— Atunci, luminează-mă, o invită el fără menajamente.

Julia trase încet aer în piept şi se îndreptă spre unul dintre fotoliile Louis al IV-lea, aşezându-se. Îi tremurau genunchii, deşi nu-şi putea explica prea bine de ce. Şi, pe lângă asta, ceva îi apăsa pieptul, împiedicând-o să respire. Prezenţa lui o tulbura. Şi o irita deopotrivă. De fapt, expresia de pe chipul lui o irita: seacă, nepăsătoare, o idee plictisită.

— Cunoşti testamentul lui John, intră ea direct în subiect.

— Da, aprobă el, sprijinindu-şi şoldul de muchia mesei.

— John n-a vrut ca eu să-l plâng. Mi-a spus asta încă de când… înainte să se ducă. Pentru că vocea-i tremura puţin, bău o gură zdravănă de coniac, trăgând puţin de timp. Nu m-am gândit nicio clipă că o să-şi oglindească dorinţa atât de… precis.

Îşi muşcă buzele, neştiind cum să continue. Atitudinea lui călca pe nervi. Stătea nemişcat şi o privea într-un fel care o neliniştea. Îşi imagină că probabil aceea era privirea care-i făcea pe oameni să transpire în timpul interogatoriilor de la tribunal: întunecată, rece şi scormonitoare. Inteligentă. Julia se întrebă dacă nu cumva era pe cale să facă o prostie cât casa de mare.

— Crede-mă, nu te-aş fi deranjat, dar Lionel nu este în oraş, izbucni ea, privindu-l nemulţumită. Şi am o invitaţie pe care trebuie s-o

onorez.

— Îmi ceri să te însoţesc, dădu el din cap gânditor, simţind cum peste nodurile din stomac se încheagă alte noduri.

— N-am de ales. Din vocea ei răzbătea nemulţumirea. Ştiu că şi ţie îţi displace acest lucru la fel de tare ca şi mie, dar… E vorba doar despre două ore din timpul tău, joi seara. După aceea, promit să nu te mai deranjez vreodată.

Două ore, mâine seară, gândi Blythe, îngustându-şi ochii peste buza paharului. Scăpa ieftin. Putea să facă faţă la două ore de plictiseală. Goli paharul şi-l puse jos.

— Sunt un om foarte ocupat, doamnă. Dar dacă este vorba despre numai două ore, atunci o să mă sacrific pentru binele obştei.

Avea să se sacrifice pentru binele obştei, îşi zise Julia, abţinându-se la limită să nu-i arunce paharul cu restul de coniac în cap. O spusese de parcă i-ar fi cerut luna de pe cer!

Blythe nu fusese niciodată un om simplu, uşor de descifrat. Dar îşi amintea foarte bine de vremea când fusese altfel decât era acum. Ştia că putea fi spiritual, galant, atent, fermecător şi amuzant. Desigur, acea latură a personalităţii şi minţii lui era rezervată probabil restului lumii, celor care erau de acelaşi rang cu el, gândi ea cu ironie. Cu ea se comporta atât de rece şi îngrozitor de formal, încât Julia se întrebase cum de naiba nu se alegea cu vreo pneumonie din cauza gerului din vorbele şi privirea lui, în rarele ocazii în care se întâlniseră şi m şi mai rarele ocazii în care i se adresase.

— Două ore, joi seara, încuviinţă ea bosumflată. După aceea, Lionel te va scuti de această corvoadă. Se ridică, lăsându-şi paharul neterminat pe măsuţa joasă de ceai. Lady Carington găzduieşte o recepţie al cărei scop este să adune nişte bani pentru a ridica o şcoală pentru copii năpăstuiţi, continuă ea fără chef. De fapt, este un soi de tombolă cu licitaţie. Dacă crezi că te poţi lipsi de ceva… Lăsă fraza neterminată, dându-i timp să se decidă în vreme ce se îndrepta spre uşă. Te aştept la ora opt.

Blythe o privi, simţindu-se în mod inexplicabil ca un idiot. Voise să fie grosolan cu ea şi reuşise. Atunci de ce naiba se simţea atât de vinovat?

— Doamnă, făcu doi paşi spre ea, neştiind nici el ce să spună. Julia se răsuci şi-l privi liniştită, întrebătoare. Stomacul lui palpită. Şi nu doar stomacul, înjură el cu năduf în sinea lui. Frumuseţea ei era de vină şi în privinţa asta nu putea face nimic. Ieşi undeva în seara asta? rosti el primul lucru care-i trecu prin minte.

— Nu.

Blythe îşi ridică o sprânceană surprins. Îşi dăduse silinţa să se gătească astfel numai pentru întâlnirea cu el. Măgulitor gând, îşi zise el. Dar la o adică, Julia ar fi arătat sclipitoare şi-ntr-un sac de pânză, prăfuit şi plin de găuri. Avea acea structură specială a oaselor, acea armonie a trăsăturilor şi prospeţime a tenului care ar fi făcut-o să arate bine indiferent cu ce s-ar fi îmbrăcat.

Blythe se trezi furat pentru o clipă de amintiri. O revăzu cu ochii minţii în rochia aceea simplă, de culoarea cireşelor negre, cu părul bogat, revărsat în valuri pe spate şi cartea în poală. Lipsise aproape opt ani de acasă, timp în care se maturizaseră amândoi. Iar revederea fusese un şoc pentru el. Julia stătea pe o bancă în grădina de la Greenville, sub umbra unui tufiş de trandafiri roşii, căţărători, şi era atât de absorbită de lectură încât nu-l auzise venind. Se juca absentă cu propria gură, frământându-şi buzele cu vârful degetelor, un semn care-i trăda concentrarea, după cum avea să afle destul de curând. Când Julia îşi coborâse mâna ca să întoarcă pagina, el îi observase forma şi coloraţia gurii şi-şi spusese atunci că niciodată nu mai văzuse o gură atât de frumoasă şi ademenitoare, şi nicio femeie care să arate atât de delicios-intelectuală…

— Noapte bună şi iartă-mi deranjul, rosti ea, smulgându-l din visare şi ieşind pe uşă.

Nu tu reverenţă, nu tu menuet verbal, nimic. La o altă femeie, acea atitudine ar fi putut fi considerată o totală lipsă de educaţie. La Julia, era un soi de… distincţie personală, dacă o putea numi astfel. Tot ce făcea femeia asta afurisită era atât de natural şi fermecător, încât cu greu te puteai supăra pe ea. Chiar şi când îţi reteza gâtul de la genunchi.

Blythe auzise despre abilitatea ei de a te diseca pe viu într-o discuţie fără nicio anestezie prealabilă şi admira şi respecta asta la o

femeie. Existau prea puţine graţii pe firmamentul londonez care să strălucească şi prin vioiciunea spiritului, nu doar prin frumuseţe. Iar Julia, după spusele unora, se situa în fruntea clasamentului.

Mâine seară, două ore, îşi zise el din nou, în timp ce-şi turna o nouă porţie de whisky. Nu putea spera decât ca acele ceasuri să treacă repede şi după aceea drumurile lor să li se intersecteze sporadic, de preferinţă, deloc.

Dând paharul peste cap, Blythe savură căldura care i se sparse în stomac, desfăcând treptat ghemele de nervi şi frustrare ce i se cuibăriseră acolo. Se apucă de muchia biroului, aplecându-se deasupra acestuia şi rămânând cu privirile fixate într-un punct.

Doar două ore, repetă el, continuând să suiduie printre dinţi.

CAPITOLUL 5

Recepţia-tombolă-licitaţie, sau ce naiba era, adunase acolo toate culorile sociale, constată Blythe cu o grimasă. Existau prea puţini din înalta aristocraţie care-şi păstraseră averile, drept pentru care lady Carington se lăsase de costisitorul obicei de a strâmba din nas şi de a-şi permite să fie capricioasă în privinţa obârşiei invitaţilor. Titlurile nobiliare se amestecau cu cei care aspirau la ele şi, pentru mai multă strălucire, gazda invitase şi câţiva reprezentanţi din lumea artistică: poeţi, scriitori, pictori şi cântăreţe de operă.

Nu conta sursa banilor, important era ca aceştia să curgă.

Blythe o urmă pe Julia spre zona unde urmau să fie donate obiectele licitaţiei. Setul de sfeşnice era superb, cu lucrătură complicată şi lustruite cu atâta străşnicie, încât strălucirea argintului îţi fura ochii.

Lady Carington făcu ochii mari la vederea lor şi-i zâmbi Juliei încântată.

— Oh, astea or să scoată pe toată lumea din minţi! exclamă ea cu entuziasm, luând un sfeşnic în mână şi cântărindu-l. S-ar putea să le cumpăr chiar eu, făcu ducesa cu o expresie gânditoare pe faţă.

Blythe îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase tabachera placată cu aur şi rubine, punând-o pe masă, în faţa gazdei.

Juliei i se opri respiraţia. Avea ochiul format în a recunoaşte valoarea şi autenticitatea pietrelor, cât şi preţul real al acelui obiect. Şi, dacă nu se înşela, avea în faţă două mii de coroane în cristale roşii de origine indiană, încrustate în aur pur.

— Foarte frumos şi generos din partea ta, murmură ea impresionată. Nu mulţi ar renunţa cu uşurinţă la…

— Pentru o cauză nobilă, nu? făcu el posac.

— Da, pentru o cauză nobilă, confirmă Julia încet, plecându-şi privirea pentru a-şi ascunde zâmbetul din ochi. Ne vedem la sfârşit, i se adresă ea lui lady Caringhton.

— Desigur, draga mea. Simţiţi-vă bine, îi invită cu un surâs. Licitaţia începe abia peste o oră.

În timp ce o conducea spre masa cu apetitive, Blythe se aplecă şi-i şuieră Juliei în ureche:

— Peste o oră?!

— Încă nu s-a strâns toată lumea. Dar dacă trebuie să mai ajungi undeva în seara asta, poţi să pleci înainte ca licitaţia să înceapă.

De fapt asta şi urmărise. Să vină cu el, dar să plece singură.

— N-am alt program, o informă el rece. Rămân până la sfârşit şi te conduc acasă.

— Nu, serios, nu trebuie s-o faci, se grăbi ea să-l asigure. Probabil că totul va dura mai mult de două ore…

— Nu contează, mârâi el, vizibil indispus în faţa acestei perspective. Rămân.

Julia oftă în sinea ei. Prea bine, se putea descurca şi cu asta. Va fi dificil, dar nu imposibil. Problema era că nu ştia la ce să se aştepte, astfel încât să poată manevra totul cât mai abil.

Serviră câteva apetitive, băură şampanie şi conversară la limita cea mai strictă a politeţii. Julia se strădui să nu observe privirile câtorva doamne aţintite asupra însoţitorului ei, licărul tainic din adâncul lor sau câte un un zâmbet plin de semnificaţii ascunse. Majoritatea erau măritate, câteva evoluaseră pe scena Operei Regale. Îşi mută atenţia în altă parte. N-o privea viaţa lui Blythe. Încetase s-o mai privească încă de acum opt ani. La rândul ei, zâmbi cu căldură câtorva gentlemani, care se grăbiră să-şi prezinte tardivele

condoleanţe, acceptându-le complimentele cu o fermecătoare indiferenţă.

— Dacă nu ar fi testamentul lui John, n-ar fi nicio problemă să-ţi găseşti un soţ, comentă Blythe pe un ton inexpresiv.

— Aşa crezi? se răsuci Julia să-l privească în ochi peste cupa de şampanie.

Luă o înghiţitură şi închise ochii, ca şi cum s-ar fi lăsat învăluită în savoare licorii aurii. Şi surâse.

Blythe o privi, simţind un spasm în stomac. Era magnifică, fără urmă de îndoială. În seara aceasta purta o rochie decoltată, din tafta moarată, de culoarea caiselor pârguite, care-i lăsa descoperiţi umerii rotunzi şi rumeniţi de soare. Corsetul îi împingea sferele sânilor în sus şi-i subţia talia până la dimensiunile la care ar fi încăput cu uşurinţă între palmele unui bărbat. Părul lung i se vălurea pe umeri aidoma unui râu întunecat. Un colier dublu de diamante şi citrine i se odihnea la baza gâtului zvelt, iar în urechi licăreau aceleaşi pietre. Pielea ei era de o netezime irezistibilă. Mirosea a sevă şi a ploaie. Mirosea a… ***ea***. Dorinţa îşi înfipse ghearele în măruntaiele lui, răsucindu-şi pumnul. Intensitatea ei îi tăie respiraţia.

— M-am gândit la asta, recunoscu Julia într-o şoaptă scăzută, deschizând ochii aceia verzi şi ameţitori, care păreau să-l sugă în adâncul lor. John a crezut că mă poate constrânge dar, vezi tu, eu singură trebuie să decid. Tu nu mă vrei, pe Lionel l-am cerut eu dar m-a refuzat politicos, iar pe Edmond nu-l vreau. Şi dintre toţi, el pare singurul interesat. Unii ar afirma că mă aflu într-o mare dilemă dar… nu sunt de acord cu asta.

Blythe o privi uluit. Vestea că Lionel se retrăsese şi el din cursă îl nedumerea şi-l indispunea. Strânse din dinţi, abţinându-se s-o întrebe când naiba avusese loc discuţia respectivă. Avea să-şi astâmpere curiozitatea mai târziu, când Lionel urma să se înapoieze din Scoţia. Şi să afle dacă nu cumva fratele său îşi pierduse minţile când respinsese oferta Juliei.

— Aşa că, la naiba cu cele cinci sute de mii! murmură tânăra femeie, apropiindu-se de el, arzându-i creierii cu privirea ei, intoxicându-l cu aroma trupului ei. În fond, sunt încă tânără şi

atrăgătoare. Mi-aş găsi un soţ cât ai bate din palme. Unul bogat ***şi***, ca să nu-ţi înşel aşteptările, mă gândesc la unul suficient de bătrân încât să nu fie necesar să mă chinui prea mult timp pentru a pune mâna pe banii lui. Dar, oricât de proprie ar fi pentru mine această atitudine, mă tem că te voi umple de dezamăgire, milord. Nu intenţionez să mă mărit. Nici acum, nici peste şase luni. De fapt, niciodată. John s-a înşelat amarnic când a crezut că poate să ne manipuleze. Nu poate. Nu cred că m-a cunoscut suficient dacă şi-a închipuit c-o să accept asta. Prin urmare, Înălţimea Ta, poţi respira uşurat. Nu eşti luat în colimator. Niciunul dintre voi nu este.

Nu putea spune dacă se simţea uşurat sau iritat. Avea senzaţia că-şi bătea joc de el, deşi nu sesiza nici urmă de ironie pe chipul ei.

— Te-ai cherchelit? o privi el cu atenţie printre gene.

— Nu, clătină ea din cap cu o umbră de zâmbet pe buze. Sunt o ***lady*** acum. Nu-mi permit. Doar o criză banală de sinceritate. Sper că nu te-am rănit.

— O mică pişcătură în orgoliu, poate.

— O să-ţi treacă cu pudră mentolată, profeţi Julia, luându-l de braţ în clipa în care gongul anunţă solemn începerea licitaţiei. Haide. O să fie palpitant.

După o jumătate de oră, Blythe realiză că fuseseră singurii care aduseseră obiecte cu adevărat valoroase. Lordul St. John, mucalit de felul lui, adusese o mătură care fusese licitată până la suma de cincisprezece lire, o groază de bani având în vedere valoarea reală a acesteia. Casa Langfield avea să se bucure de mai mută curăţenie pe viitor. Se supralicita pentru o groază de nimicuri: suporturi de şerveţele, scrumiere, eşarfe, mănuşi brodate, seturi de ceşcuţe de ceai, evantaie, bibelouri, şnururi de legat draperii, agrafe. Sfeşnicele intrară în posesia Juliei după o licitaţie strânsă, contra sumei de două sute cinci lire.

— La naiba, le-am cumpărat acum trei ani cu optzeci de coroane! exclamă ea chicotind, îmbujorată de emoţie. Aş fi murit dacă ar fi plecat altcineva cu ele!

— Nu era mai simplu şi, totodată, mai ieftin, să le laşi acasă şi să donezi contravaloarea lor?

— Păi, unde ar mai fi fost distracţia, Înălţimea Ta? fâlfâi ea din gene în direcţia lui, smulgându-i un zâmbet înainte de a începe să liciteze ca o descreierată pentru un ceainic care părea la un pas de a-şi da duhul.

Blythe îi aruncă o privire cu coada ochiului. Julia avea o logică încâlcită. Era inteligentă, fără îndoială. Şi poseda acea doză de maliţie care-i şade bine oricărei femei şi care putea intriga şi zăpăci de cap orice bărbat. Comentariile sarcastice pe care i le şoptea din spatele evantaiului, amestecate cu o porţie zdravănă de umor, îl dădeau gata. Bârfea fără ruşinare pe toată lumea şi făcea nişte asociaţii de idei, persoane şi evenimente care-l lăsau cu gura căscată. Uimit, realiză că trecuse destul de multă vreme de când nu se mai simţise atât de bine şi de relaxat în compania unei femei.

Licitaţia dură două ore încheiate, apoi invitaţii fură poftiţi în sala de bal.

— Mi-ai promis două ore din timpul tău şi deja am abuzat, spuse Julia, privindu-l serioasă. Am discutat cu familia Leighton şi s-au oferit să mă conducă…

— Când ai discutat cu ei? se încruntă Blythe.

Stătuse tot timpul lângă ea. Şi nu-şi amintea ca ea să fi discutat cu Leighton-ii.

— Ieri, minţi Julia fără să clipească.

— Parcă spuneai că nu intenţionezi să mai ieşi.

— Ah, asta a fost înainte să vin la tine.

— Regret, doamna mea, dar o să trebuiască să te resemnezi cu ideea că eu voi fi cel care te va lăsa în pragul uşii astă seară.

Îl privi lung, arcuindu-şi o sprânceană într-o manieră sarcastică.

— Aş fi putut să jur că la începutul serii mureai de nerăbdare să se termine odată cu făcutul binelui în serviciul obştei, comentă ea suav.

— Încă mai sunt nerăbdător să se termine, dar sunt robul educaţiei mele, replică el pe acelaşi ton, fără să zâmbească, în timp ce ochii săi cerceta mulţimea care se îmbulzea spre sala de bal din care răzbăteau acordurile săltăreţe ale unui dans popular scoţian. Niciodată nu las lucrurile pe jumătate făcute.

Julia îşi înghiţi frustrarea şi nedumerirea. Bărbatul de lângă ea o

deruta. Întotdeauna o derutase. Putea să jure că mai avea puţin şi plesnea de draci pentru că era nevoit să se achite de acea îndatorire neplăcută.

Ridicând din umeri, Julia se îndreptă spre sala de bal, cu el urmând-o de aproape.

Câteva minute, nu făcu decât să privească jinduind la perechile ce se roteau într-un ritm ameţitor, schimbându-şi partenerii la fiecare răsucire. Era un amestec de sunete şi culori acoperite de un strat molipsitor de veselie.

Viaţa mergea mai departe, gândi ea cu un junghi de durere în coşul pieptului. Tare i-ar fi plăcut să fi fost şi John aici. Fusese un mare amator de distracţie şi dans şi-i plăcuse întotdeauna să se înconjoare de tinereţe şi râs…

Julia oftă ştiind că, oficial, avea să i se permită să danseze abia peste un an. Asta dacă nu schimba între timp doliul lăuntric cu nişte văluri albe, feciorelnice, şi ceva jurăminte la altar, gândi ea cu ironie. Un preţ cam mare pentru simpla plăcere a dansului.

Persoana care urma s-o contacteze nu apăruse şi întârzierea începu s-o calce pe nervi. I se părea stupid să stea aşa, încremenită în mulţimea care se distra în jurul ei, ancorând lângă ea un bărbat care-şi dorea să fie în altă parte.

— Cauţi pe cineva? o întrebă Blythe, aproape luând-o pe sus când un cuplu se împiedică de marginea traverselor ce limitau ringul de dans, izbindu-l în spate şi îmbrâncindu-l în direcţia ei.

Perechea îşi ceru scuze şi trecu mai departe. Blythe se încruntă în urma lor. Erau mult prea tineri şi zgomotoşi. În clipa următoare, realiză că o ţinea pe Julia în braţe şi făcu un pas mare în spate, dându-i drumul.

— Oh, la naiba! gemu el când observă pata întunecată de pe corsajul plisat al rochiei.

— E doar şampanie, se amuză Julia de aerul lui încurcat şi stingherit. Nu pătează…

Chiar în acel moment, simţi cum cineva o trage uşurel de rochie la spate. Duse mâna spre locul acela şi simţi apăsarea unor degete în palma ei. Inima începu să-i bată cu putere, dar nu se întoarse,

închizând pumnul peste mesajul care-i fusese strecurat. Pentru ea, seara se încheiase.

— Cred că am stat suficient, rosti ea cu voce tare, întorcându-se spre Blythe. Să mergem.

Blythe aprobă tăcut din cap, fără s-o privească. Era nerăbdător să părăsească locul acela şi pe femeia care-l însoţea. O conduse spre ieşire şi se uită după o birjă în lungul străzii.

— A fost o colectă impresionantă, rosti ea primul lucru care îi veni în minte.

— Da.

— Cred că, dacă nu mă înşel în calcule, lady Carington a strâns mai bine de jumătate din suma destinată proiectului.

— Probabil.

— Oricum, îi admir foarte mult preocuparea pentru soarta celor mai puţini norocoşi decât noi. Mă întreb unde începe atâta suflet în femeia asta.

— În locurile unde alţii preferă să-şi cultive cu grijă egoismul, ambiţiile personale şi lăcomia, replică el sec, oprind o birjă.

Julia îl privi lung, refuzând să se lase rănită de remarca lui, în timp ce el o ajuta să urce. Ar fi putut să-l facă să-şi înghită cuvintele, dimpreună cu o porţie zdravănă de ruşine şi remuşcări, dar asta ar fi presus să plătească ulterior un preţ mult prea piperat pentru bugetul mândriei sale. Un preţ pe care nu şi-l permisese nici cu opt ani mai înainte, darămite acum.

— Tot timpul eşti atât de cinic? se interesă ea cu o voce plictisită.

— Realismul şi cinismul sunt două lucruri diferite, replică Blythe calm.

— Mă rog, dacă spui tu.

Făcură drumul într-o tăcere care o mâhni pe Julia mai mult decât ar fi fost normal. Îi era ciudă pe ea, pe faptul că îşi permisese să fie atât de naivă încât să creadă că ar fi putut să lege cu bărbatul mohorât din faţa ei o relaţie amiabilă. Un soi de armistiţiu. Trebuia să-şi fi dat seama şi să accepte faptul că între ei n-avea să niciodată ceva mai mult decât ostilitate şi neîncredere.

Trăsura se opri în faţa locuinţei ei. Era o casă cu etaj şi cu o curte mică în faţă, în care erau plantate narcise trompetă, lalele şi mărgăritare. Frontonul era acoperit de o perdea deasă de ghicină, iar intrarea flancată de două ghivece mari cu leandri albi în plină floare. Julia se îndrăgostise de locul acela încă din clipa în care John o adusese acolo, în calitate de mireasă.

Blythe coborî şi-o oferi mâna fără ceremonie.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce, răspunse el politicos.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Julia îi adresă un zâmbet vag, apoi se răsuci pe călcâie şi se depărtă într-un foşnet de mătăsuri scumpe. Blythe privi gânditor în urma ei. Deşi era nerăbdător să plece cât mai repede, ceva inexplicabil îl reţinea. Probabil că aceea avea să fie pentru ultima dată când avea s-o mai vadă şi, la un nivel care n-avea nicio legătură cu raţiunea, logica sau înţelepciunea, nu era încă pregătit pentru asta.

— Lady Ross.

— Da? îi aruncă Julia o privire întrebătoare peste umăr.

— Dacă doreşti să mai ieşi, îţi stau la dispoziţie oricând.

Nu intenţionase să spună asta, dar porumbelul îşi luase zborul deja. Avea să se dea cu capul de pereţi imediat ce ajungea într-un loc mai retras, unde să nu-l deranjeze nimeni, îşi zise el, strâmbându-se şi înghiţindu-şi blestemele la adresa propriei nerozii.

Zâmbetul ei se lărgi uimit şi surprins, dezvăluindu-i gropiţa dublă din obrazul stâng. O gropiţă în care dorise cu mult timp în urmă să-şi înfigă vârful limbii şi s-o guste, să vadă dacă era la fel de dulce pe cât părea.

— Până când se întoarce Lionel, preciză el, blestemând în sinea lui.

— Mulţumesc. Am să ţin minte. Deşi nu cred că va fi necesar. Nu intenţionez să ies prea curând.

Deschise uşa şi se strecură în antreul întunecat, apoi o închise cu grijă în urma ei. Blythe rămase nemişcat câteva secunde, apoi se înapoie în trăsură. La două străzi distanţă, îi ceru vizitiului să oprească,

plăti cursa şi coborî, făcând cale întoarsă.

N-avea să înţeleagă niciodată de ce procedase astfel. De ce se întorsese ca să fixeze ca un idiot ferestrele dormitorului ei. Cel puţin, presupunea că acela era dormitorul ei, din moment ce ferestrele acelea erau singurele luminate din toată casa. Dar rămase în umbră, fumând în tăcere.

Şi meditând.

CAPITOLUL 6

Julia se duse direct în cameră, savurând gustul delicios al acelei mici victorii personale. Poate că n-aveau să ajungă niciodată buni prieteni, dar de dragul lui John şi al ei, ba chiar şi de dragul lui Blythe, spera să poată cultiva o relaţie decentă, fără a se mai evita în societate. Să ciocnească un pahar de şampanie fără să-şi mai poarte pică unul altuia. Să converseze lejer, fără rezerve, fără acea ostilitate înăbuşită dintre ei.

Julia îşi dorea acel armistiţiu. De fapt, şi-ar fi dorit mai mult, dacă era să fie sinceră cu ea, dar Blythe nu era genul de bărbat cu care să te încurci şi să scapi intactă la sfârşit. Orice femeie care ar fi avut imprudenţa să se îndrăgostească de el, ar fi sfârşit prin a-şi ţine în palme propria inimă însângerată, dorindu-şi moartea. Ştia asta foarte bine, pentru că acea greşeală o făcuse şi ea cândva. Blythe răscolise o parte a inimii ei aşa cum niciun alt bărbat nu reuşise vreodată. Nici măcar soţul ei, deşi martor îi era Dumnezeu că John ar fi trebuit să fie bărbatul care să umple acel loc special din inima ei. Bărbatul cu care se măritase ar fi meritat să i se aştearnă întreaga strălucire a lumii la picioare. Din toate punctele de vedere, John fusese pentru ea bărbatul ideal: înţelept, răbdător, atent şi delicat, prietenul şi îndrumătorul ei. Şi totuşi, nu i se putuse dărui niciodată cu toată fiinţa ei. Îi fusese devotată, credincioasă şi soţie iubitoare, dar niciodată nu fusese îndrăgostită de el.

Oftând, Julia se aşeză pe trepiedul din faţa toaletei şi începu să-şi scoată fără grabă bijuteriile, punându-le cu grijă în caseta din lemn de satin, în compartimentul lor. Rămase cu privirile aţintite

asupra chipului pe care oglinda triplă i-l întorcea, periindu-şi părul cu mişcări lente, cu gândurile aiurea, şi tresări puternic când îşi aduse aminte de răvaşul pe care-l primise în urmă cu nicio jumătate de ceas. Puse peria jos şi-şi vârî degetele în corset, mustrându-se pentru cât era de aiurită. Scoase dreptunghiul de hârtie, desfăcându-l nerăbdătoare şi concentrându-se asupra conţinutului.

MP: Henrietta 3.

Pulsul i se înteţi, provocat de surpriză, anticipaţie şi enervare. Ca de obicei, mesajul era jenant de sărac în informaţii, însă ea ştia deja despre ce este vorba. Se implicase în acea misiune neterminată încă de acum opt ani, împreună cu John, acesta fiind unul din motivele care stătuseră la baza căsniciei lor. Amândoi fuseseră fascinaţi de poveste şi lucraseră umăr la umăr ca să-i dea de capăt. Şi să afle adevărul. De-a lungul anilor, unele voci şoptiseră despre faptul că obiectul fusese văzut, dar ori de câte ori urmau câte o pistă, aceasta se înfunda invariabil. Acum i se oferea o altă pistă şi trebuia s-o verifice. Trebuia să-l recupereze cu orice preţ. Era al ei, îl ţinuse odată în mâini şi-i fusese luat. De această dată, dacă n-avea să dea peste o nouă fundătură, avea să se asigure că urma să-l păstreze pentru totdeauna.

Începu să se dezbrace, căznindu-se cu şireturile corsetului şi blestemând faptul că-i dăduse liber Louisei în acea seară. Zece minute mai târziu, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni bărbăteşti negri, bluză închisă la culoare, cizme scurte şi pelerină, cu părul împletit într-o coadă groasă şi vârât sub cămaşă la spate, coborî scările la parter. Intră în biroul lui John, se duse ţintă spre portretul primei ducese de Ross şi-l glisă într-o parte, meşterind cu mâini sigure discurile seifului. Îşi scoase centura cu unelte, potrivindu-şi-o pe şolduri, apoi încuie seiful şi repoziţionă tabloul. Era trecut de miezul nopţii şi n-avea idee cât timp avea să-i ia acea escapadă nocturnă. Totuşi era hotărâtă să nu rişte prosteşte. Îşi strecură cuţitul în cizma dreaptă şi verifică încărcătura micului pistol cu patul lucrat în fildeş. Masca şi-o vârî în buzunar. Era obligatoriu să-şi asigure anonimatul dacă i se întâmpla ca proprietarii să fie acasă şi s-o surprindă cotrobăindu-le prin lucruri.

Îşi luă toate măsurile de precauţie, cercetând zona din spatele

perdelelor grele, dar nu văzu nimic suspect. Strada părea pustie, ferestrele caselor învecinate erau cufundate în întuneric. Niciun trecător răzleţ, nicio birjă.

Perfect, gândi ea zâmbind şi strecurându-se afară, în întuneric.

Blythe tocmai se pregătea s-o ia din loc, reproşându-şi nerozia, sentimentalismul sau ce dracu' o fi fost ceea ce-l priponise atâta timp în locul acela, când văzu uşa casei deschizându-se încet.

Instinctiv, făcu un pas în spate, retrăgându-se în umbra deasă a intrândului pe care-l alesese ca post de observaţie. Ochii săi, deprinşi cu întunericul, se concentrară asupra siluetei care se strecura afară din casa unchiului său. Era un bărbat de statură potrivită, cu chipul ascuns sub paravanul glugii unei pelerine negre, care se furişa de-a lungul zidului.

Preţ de o clipă, îl trecură toate năduşelile, gândindu-se la femeia pe care o lăsase singură, la cheremul acelui hoţ. Imagini de coşmar i se infiltrară în minte, făcându-i stomacul ghem. Trecuse aproape o jumătate de oră de când se despărţise de Julia. Treizeci de minute în care o femeie putea fi tâlhărită, violată şi ucisă fără milă. Furia, groaza şi neputinţa îi întunecară mintea pentru o clipă şi, cu o fracţiune de secundă înainte să se repeadă asupra nelegiuitului, acesta îşi întoarse capul şi Blythe îi văzu faţa în lumina chioară a felinarului din stradă.

Julia!

Şocul îl amorţi preţ de trei secunde şi-i luă de două ori pe atât ca să-şi revină din el.

Ce naiba făcea?! Ce căuta afară din casă la ora asta?!… Unde se ducea?

Un amant, fu singurul răspuns logic care-i trecu prin minte. Totuşi posibilitatea aceasta îl irită suficient cât să-l facă să-şi încleştеze pumnii şi să scrâşnească din dinţi. Deci, reflectă el cu ironie, până la urmă nici John nu fusese scutit de perfidia ei. Dacă Julia se întâlnea la ceasul acesta târziu din noapte cu un amorez, atunci relaţia aceasta data încă dinainte ca ea să devină o biată văduvă înlăcrimată. Probabil că se săturase în pat de prezenţa constantă a unui trup marcat de triplul vârstei ei şi se hotărâse să-şi caute unul mai tânăr.

O văzu traversând strada şi pornind în direcţia lui. Blythe se lipi de uşa casei, ţinându-şi respiraţia. Dacă Julia dădea peste el… ei bine, toată situaţia avea să devină extrem de penibilă pentru amândoi. Şi avea toate şansele să dea peste el, gândi Blythe cu o grimasă, încercând să se hotărască dacă să-i iasă el în faţă sau să se lase descoperit. Cum ambele variante erau la fel de ademenitoare ca plonjatul într-o groapă cu rahat, Blythe nu făcu decât să roage în sinea lui ca Julia să nu-l observe.

Şi nu-l observă, slavă Domnului! îşi permise el să respire uşurat după tânăra femeie îl depăşi, trecând grăbită prin dreptul lui, destul de aproape pentru a-i simţi parfumul inconfundabil.

Primul lucru pe care-l sesiză fu faptul că Julia se deplasa ca o mâţă în întuneric, fără zgomot. Paşii ei nu scoteau niciun sunet, de parcă ar fi plutit pe deasupra caldarâmului. Iar al doilea lucru fu acela că nu purta vreo rochie pe dedesubt, ci pantaloni şi cizme bărbăteşti. Era îmbrăcată în negru, ca un cioclu. Iubăreţul ei avea nişte gusturi îndoielnice şi înclinaţii nu tocmai ortodoxe în privinţa sexului dacă o prefera îmbrăcată astfel.

Se luă după ea, având grijă să păstreze la o distanţă considerabilă, în parte mânat de curiozitate pentru a afla cine se afla la capătul acelei întâlniri târzii, pe de altă parte pentru că simţea nevoia de a se lămuri dacă avusese sau nu dreptate în privinţa ei.

Se strecură pe lângă ziduri, fără a o scăpa din ochi, având grijă să se deplaseze cât mai neauzit. O singură dată, din neatenţie, prinse sub talpa cizmei un ciob de sticlă care scrâşni sub greutatea lui, preschimbându-se în praf. Blythe blestemă cu năduf în sinea lui, strecurându-se în umbra unui intrând cu o fracţiune de secundă înainte ca Julia să se întoarcă.

Urmărirea începu să devină dificilă. Julia iuţi pasul, traversând străzile şi oprindu-se uneori atât de brusc, întorcându-se în loc şi cercetând zona încât, dacă n-ar fi avut o intuiţie bună şi reflexe atât de iuţi, l-ar fi zărit, şi nu doar o singură dată. Începu să schimbe direcţiile din ce în ce mai des, părând să meargă aiurea, fără ţintă. Trecură de Edward Street, intrară pe Lane şi apoi ieşiră în atât de circulata Oxford Street. Se prinsese să mă urmărită şi încerca să-şi piardă urma.

Răbdarea lui Blythe începu să se mântuiască. Curiozitatea care-l mânase la început se transformase, încă din urmă cu două străzi, în iritare şi frustrare adâncă. Bulevardul era aglomerat, forfotind de birje, trăsuri şi de grupuri zgomotoase care schimbau locaţia chefurilor. Un loc foarte bun pentru a te pierde în peisaj.

Julia se afla la zece metri în faţa lui şi mergea cu capul plecat. Blythe n-o slăbea din ochi şi binecuvânta ereditatea care-i dăruise înălţimea comodă de şase picioare, situându-l cu un cap deasupra celorlalţi.

Un grup de beţivani trecu prin dreptul lui, clătinându-se la unison şi cântând cât îi ţineau puterile despre o frumoasă cântăreaţă care le furase inima şi agoniseala de-o viaţă. Unul se împiedică şi fu cât pe ce să cadă în nas. Se agăţă în ultimul moment de faldurile mantiei lui Blythe, smucindu-l aproape să-l dezechilibreze şi râzând dezlânat când auzi pârâitura materialului în timp ce se sfâşia din cusături. Blythe mârâi, răsucindu-se pe călcâie şi îşi vârî mâna-n gâtul nefericitului, săltându-l în sus ca pe un fulg şi suspendându-l la două palme deasupra solului. Bărbatul se albi la faţă, sufocat de încleştarea mâinii de pe beregata lui, ochii i se bulbucară-n cap de groază în timp ce aburii alcoolului i se împrăştiară brusc din creieri.

— Dispari, articulă Blythe printre dinţi, făcându-i vânt în zidul unei case, unde acesta aterizâ cu o bufnitură seacă, prelingându-se inconştient apoi pe caldarâm.

Totul durase aproape cinci secunde, dar când se întoarse, Julia dispăruse. Făcu câţiva paşi în fugă, măturând rapid cu privirea ambele trotuare ale bulevardului, dar nici urmă de silueta mică, înveşmântată în pelerină neagră. Se răsuci în loc, continuând că cearnă traficul pietonal, dar ştia că n-avea s-o mai găsească. Înjură murdar, plin de draci, trecându-şi frustrat mâinile prin păr, încercând să gândească logic. O porni în josul străzii şi intră pe a doua cale de acces a străzii Lane spre Oxford Street. Străduţa era întunecată şi liniştită ca un mormânt. Zăbovi câteva clipe, cu urechile ciulite, dar nu prinse niciun sunet suspect. Furibund, Blythe ieşi din nou în bulevard, continuându-şi drumul.

Răspunsurile pe care sperase să le primească în noaptea asta

aveau să mai aştepte, se resemnă el, blestemându-şi ghinionul.

Ascunsă într-un gang între două case, Julia supraveghea cu atenţie intrarea dinspre Oxford Street. Văzu silueta bărbatului apărând în capătul îngust al străzii cu o întârziere de aproximativ un minut. Individul stătu nemişcat, parcă încercând să se decidă dacă să pornească în lungul pasajului ori ba.

Julia se retrase şi mai mult în întuneric, lipindu-se cu spatele de zidul umed al casei, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu văzu faţa urmăritorului ei, dar exista ceva familiar în ţinuta lui. Înălţimea acestuia o duse cu gândul la Blythe. Un frison i se scurse pe şira spinării şi, când începu să i se înceţoşeze privirea şi să se sufoce, realiză că-şi ţinuse respiraţia până aproape de leşin. Inspiră încet, adânc, expirând aerul lent pe gură. Şi repetă procedura de câteva ori, până i se limpezi privirea.

Oare mai era acolo? se întrebă ea, încercând să-şi dea seama cât timp se scursese.

Cristoase, spera, nădăjduia cu disperare ca lui să nu-i vină ideea s-o ia în susul străzii! îşi alesese prost ascunzătoarea, deoarece gangul se înfunda cu un gard înalt pe care nu era sigură că avea cum să-l escaladeze sau dacă apuca măcar să ajungă la el în cazul în care individul ar fi descoperit-o. Dar la momentul respectiv fusese locul cel mai la îndemână în care se putuse ascunde.

Minutele se scurgeau cu încetineala melcului. Deşi era frig, Julia îşi simţea transpiraţia scurgându-i-se pe coloană. Când într-un târziu îşi adună destul curaj ca să rişte o privire, constată că urmăritorul ei dispăruse.

I se înmuiară genunchii de uşurare şi aproape că se prelinse de-a lungul zidului. Scăpase.

Oh, mulţumescu-ţi Doamne! îşi înălţă ea ruga de recunoştinţă spre cer.

Aşteptă încă cinci minute pentru mai multă siguranţă şi mai verifică încă o dată strada, apoi ieşi din gang şi o luă la fugă, atentă să nu facă prea mult zgomot, deşi tălpile cizmelor ei fuseseră concepute special pentru acest scop.

Când ajunse în Henrietta Street, avea respiraţia tăiată de efort şi un rânjet răutăcios pe buze.

Blythe porni posomorât spre casă. Întrucât locuia aproape, pe Cavendith Street, se decise să străbată distanţa pe jos, ca să-şi dea timp să se calmeze şi să-şi limpezească gândurile.

Era la fel de frustrat, nervos şi posac atunci când intră în cabinetul său, câteva minute mai târziu. Nu aprinse nicio lumânare şi nici nu răscoli jarul din şemineu, deşi era puţin cam îngheţat. Optă pentru cea mai eficientă metodă de a se încălzi şi-şi turnă pe dibuite un pahar de coniac, pe care-l dădu peste cap fără menajamente. Urmă al doilea, dar pe acesta îşi propuse să-l savureze cum se cuvine unei licori vechi de douăzeci de ani.

Aprinzându-şi un trabuc subţire de foi, cu paharul în mână, porni spre ferestele înalte şi boltite, privind în noapte şi recapitulând în minte întreaga seară, încă din clipa în care o luase pe Julia din pragul casei ei din Grosvenor Street.

Avusese destule ocazii la viaţa lui să însoţească femei frumoase la diverse petreceri, dar nu-şi amintea ca vreuna să-i fi procurat gama aceea largă de emoţii care-l încercau ori de câte ori o vedea pe Julia. Poate şi pentru că ea fusese singura femeie de care fusese vreodată îndrăgostit cu adevărat. Acum nu mai era îndrăgostit de ea, cel puţin asta spera şi-şi dorea să creadă. Ceea ce simţea pentru ea era amintirea vagă a unui sentiment înflăcărat şi senzaţia încă supărătoare a eşecului de atunci.

De fapt, nu avea ce să-i reproşeze Juliei. Nu-şi făcuseră jurăminte prosteşti de iubire şi nici promisiuni de viitor. Oh, desigur, capul lui zornăise de toate aceste nimicuri imediat după ce avuseseră parte de primul şi singurul lor sărut. Amintirea îi smulse un zâmbet amărât. Julia îi şutase pământul de sub picioare şi-i retezase genunchii din măseaua de minte când îi dăruise acea clipă de pasiune imensă, arzătoare. Părăsise Greenville-ul în zorii zilei următoare, după o noapte întreagă de perpelit, cu scopul precis de a-i căuta un inel pe măsura bugetului său redus de atunci şi de a o cere de soţie.

Avea douăzeci şi patru de ani şi destulă experienţă cu sexul

opus pentru a nu confunda pasiunea cu dragostea. Era îndrăgostit şi o voia, deşi existau unele ostacole de ordin social care săteau în calea fericirii lor. Bine cel puţin că nu se făcuse cu totul de râs, îşi zise el, luând o gură de coniac ca să-şi spele gustul amărăciunii şi al eşecului de atunci. Îşi amintea cu o precizie usturătoare clipa în care intrase în cabinetul lui John, având în buzunarul interior al sacoului cutia modestă de catifea stacojie cu frumosul briliant montat într-o bară îngustă de aur, cerându-i unchiului său să-i acorde câteva clipe. Şi, înainte să se acopere de penibil, formulându-şi intenţia şi pregătindu-se să lupte pentru idealul lui, John îl înştiinţase, radiind de fericire, că se logodise cu Julia. Iar lumea lui se năruise.

Blythe se strâmbă, impunându-şi să nu mai privească în urmă. Ce rost mai avea? Supărător era faptul că, în ciuda celor întâmplate, el încă o mai dorea pe acea femeie. Era ceva peste puterea lui de înţelegere, ceva ce depăşea propriul lui autocontrol. O dorise şi-n seara asta. Parfumul ei, părul, arcuirile trupului ei, toate îl atrăgeau la ea, cu o intensitate care-l îngrozea. Toată seara îşi imaginase cum ar fi să-şi umple mâinile cu râul parfumat şi mătăsos al părului ei, cum ar fi să se cufunde în dulceaţa gurii ei, cum ar fi să-i simtă moliciunea trupului gol sub al lui. Fusese pe trei sferturi excitat, fapt care-l enervase peste măsură, cu atât mai mult cu cât făcuse eforturi colosale pentru a-şi ascunde reacţia trădătoare a trupului. Dacă Julia ar fi privit în jos, cu siguranţă că şi-ar fi dat seama de starea lui şi ar fi râs de s-ar fi cocoşat.

Ticăloasa naibii!

O ura pentru că reuşea să-l stârnească numai şi cu o singură privire. Parfumul ei i se înfipsese în creier şi nu-l mai părăsise de atunci. N-ar fi trebuit să stea atât de aproape de ea, dar nu avusese încotro. Şi nu doar o singură dată se trezise c-o adulmecă, fir-ar să fie de treabă!…

Era un idiot. Julia nu era tânăra generoasă, naivă şi dulce care crezuse el că este în urmă cu opt ani. Dovadă stătea escapada ei din acea seară. La Carington, Julia încercase să scape de el. Probabil că ar fi plecat direct de la recepţie ca să-şi întâlnească iubitul, iar el îi zădărnicise planurile.

Un zâmbet sardonic i se lăţi pe toată faţa. Prin urmare, nu fusese

singurul frustrat din seara asta.

Mai luă o gură de coniac şi taman dădea să-l înghită când atenţia îi fu atrasă de o mişcare în josul străzii. O secundă mai târziu pufni, neputând să înghită băutura care-i ţâşni printre buze cu zgomot, împroşcând sticla ferestrei şi o parte din draperia de catifea verde. Se înecă, tuşi, scuipă şi înjură. Şi se aplecă şi mai mult în faţă, cu nasul aproape lipit de geam, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. N-avu nicio îndoială cine era persoana care mergea agale, fără nicio grabă, pe lângă gardul din fier forjat.

Blythe îşi calculă şansele pe loc. Cea mai simplă cale de a nu o mai pierde din ochi şi de a ajunge cât mai repede jos era să-şi dea drumul pe fereastră. Până pe caldarâm nu erau decât vreo zece picioare, dar el sărise şi de la înălţimi şi mai mari decât aceasta. Însă ştia că nu avea cum să-şi amortizeze aterizarea şi nu voia să rişte s-o mai piardă încă odată, irosind norocul chior care dăduse peste el.

Însă înainte ca el să se decidă, Julia se opri în dreptul intersecţiei dintre Henrietta şi Cavendith, studiind casa mare şi galbenă, pe două nivele.

Ce dracu' făcea acolo, în faţa casei lui Bleymoore?

Se holbă şocat la tânăra femeie când o văzu escaladând gardul de fier cu o agilitate surprinzătoare, furişându-se ca o pisică până în dreptul unora dintre ferestrele duble de la parter.

— Fir-aş al naibii! exclamă el, uluit, când fereasta fu deschisă cu dibăcie şi Julia dispăru în interiorul casei cufundate în întuneric.

Iar în secunda următoare tot sângele îi îngheţă în vene. Julia tocmai intrase în locuinţa lui Seth Bleymoore! Indiferent ce căuta acolo, dăduse de belea.

Amândoi dăduseră de belea! îşi zise Blythe, suiduind, în timp ce deschidea ferestrele cabinetului pentru a-şi da drumul în gol, ghemuindu-se pentru a atenua din şocul cu solul şi blestemând încă odată când genunchii îi trosniră din articulaţii.

CAPITOLUL 7

Juliei îi trebuiră câteva secunde ca să-şi acomodeze ochii cu

întunericul din interior. Începu să distingă contururile mobilelor, pata mai deschisă la culoare a covorului care acoperea podeaua din parchet de stejar auriu, apreciind într-un târziu mărimea camerei şi scopul ei.

Se afla într-un salon de primire şi n-avea sens să-şi piardă vremea pe acolo. Ştia din experienţă că seifurile şi ascunzătorile dintr-o casă erau amplasate, de regulă, în cabinetele de lucru al domnilor sau în dormitorul principal.

Traversă încăperea şi deschise uşa, rugându-se ca balamalele să fie bine unse. Răsuflă uşurată, mulţumindu-i în gând gazdei pentru grija deosebită faţă de proprietatea sa. Habar n-avea cine era stăpânul acelui loc şi, în condiţii normale, ar fi aşteptat două-trei zile înainte de a acţiona, timp în care se familiariza cu zona şi culegea informaţii utile referitoare la cei pe care urma să-i păgubească într-un fel sau altul: obiceiurile proprietarilor, programul servitorilor şi zilele libere ale acestora. Dar în seara aceea fusese mult prea dispusă să alunece spre melancolie… şi prea curioasă să verifice dacă prinsese într-adevăr urma obiectului pe care-l căuta de atâta timp.

În hol erau aprinse câteva lămpi cu gaz, care luminau scările duble ce duceau spre etaj. Pereţii erau încărcaţi de tablouri iar din tavan atârna un candelabru uriaş. Se mai vedea un coridor în faţa ei, care traversa casă, cufundat în semiobscuritate, flancat de mai multe uşi de o parte şi de alta.

Lux şi opulenţă. Probabil vreun aristocrat sau vreun negustor cu gusturi expansive şi punga pe măsură, gândi ea, cu urechile ciulite ca să prindă pulsul casei. Domnea o linişte desăvârşită, punctată de tic-tac-ul pendulei din hol. Julia rămase aproape un minut nemişcată, apoi încă unul, ca să se asigure. Îi displăcea grozav ideea ca vreunul dintre cei din personal sau chiar gazda în persoană să dea peste ea. Se mai întâmplase de două ori şi, deşi se descurcase admirabil în ambele situaţii, detesta să fie deranjată din lucru.

Bun, avea să înceapă de la parter spre etaj. Verifică încăperile una după alta, luându-le la rând: o cameră de zi, una de lectură cu o bibliotecă mică, ce trăda gusturile eclectice ale proprietarului.

Zăbovi puţin, cercetând volumele legate în piele, trăgând de ele şi împingându-le uşor în căutarea unui resort ascuns, se uită în spatele

tablourilor, verifică duşumeaua. Nimic.

Următoarea încăpere aproape îi smuse un fluierat admirativ. Era o sală imensă de jocuri, utilată după ultimul răcnet. Mesele de biliard îi treziră nostalgia. Ea şi John adorau să joace biliard, una dintre cele mai plăcute metode de relaxare. Se tachinau, făceau glume unul pe seama altuia, râdeau şi se străduia fiecare să-l scalpeze de bani pe celălalt. Închise uşa în urma ei cu părere de rău, ignorându-şi junghiul de dor din piept, şi se gândi că n-ar fi rău să găsească o modalitate de a obţine de la gazda ei o invitaţie la una dintre petrecerile viitoare.

Următoarea încăpere se dovedi a fi exact ceea ce căuta: cabinetul de lucru al gazdei. Încăperea era luminată iar decorul aparţinea exclusiv unui mascul. Unui mascul puternic, dominator, dacă era să se ia după coloritul sobru al camerei, în tonuri de albastru, gri şi roşu întunecat, şi după dimensiunile ei apreciabile. Biroul masiv, din mahon, avea intarsii de sidef. Călimara cu cerneală, cutia cu pene de scris, sugativele, colile de scris şi plicurile cu monogramă erau aranjate în cea mai desăvârşită ordine. Julia luă unul din plicuri, studiind cele două litere din colţul de jos, un S şi un B, împletite într-o formă stilizată, tipărită cu bronz argintiu.

Avea gust, decretă ea punând cu grijă plicul la loc. Masca o deranja, aşa că şi-o trase în jos. Îşi roti ochii, cercetând speculativ spaţiul din jurul ei. Exista şi aici o bibliotecă, mare şi bogată, tocmai pe gustul ei, care ocupa un perete întreg. Era în stare să-şi parieze setul de smaralde, la care ţinea ca la ochii din cap, că în spatele ei va găsi una din bijuteriile acelea pe care îi făcea atâta plăcere să le deschidă, învingându-i sistemul de protecţie. Pe pereţii rămaşi disponibili se aflau tablouri valoroase şi o colecţie impresionantă de chestii tăioase: săbii maure, cu lama uşor curbată, florete lucrate în stilul italian şi francez, iatagane, stilete cu mânere împodobite şi o secure de luptă, cu lamă dublă. Un adevărat arsenal.

Julia se încruntă o clipă la el, încercând să ghicească ce fel de bărbat era victima ei. Unul care ori avea mania armelor, ori era o idee ţicnit. Aproape că putea să bage mâna-n foc pe faptul că erau ascuţite ca un brici, dar nu ţinu morţiş să-şi verifice teoria.

Se găsea aici cu o treabă şi dorea s-o termine cât mai repede.

Din motive inexplicabile, casa asta avea ceva care-i dădea fiori. Şi-şi dorea cu toată fiinţa să găsească ceea ce căuta în acest birou, sau măcar indicii în acest sens, pentru că nu murea chiar de nerăbdare să pătrundă într-un dormitor unde proprietarul îşi făcea somnul de frumuseţe.

Zgomotul unui vehicul care se apropia o făcu să se încordeze. Julia se apropie şi aruncă o privire pe fereastră, apoi începu să înjure cu patos la vederea celor patru bărbaţi care coborâră din birja închiriată şi porniră pe aleea din faţa casei. Aşteptă ca aceştia să intre şi încercă să deschidă fereastra. Dar fereastra era bine înţepenită şi, după o clipă de panică, realiză că geamul avea cercevelele bătute-n cuie.

Cu inima stând să-i crape, Julia se ascunse în spatele draperiilor bogate şi se rugă ca proprietarul să evite acel sector al casei. Dar speranţa i se nărui când auzi uşa biroului deschizându-se.

Blythe pătrunse în casa lui Bleymoore pe aceeaşi cale ca şi Julia şi, la fel ca ea, fără să ştie, îi copie aproape identic mişcările. Mai fusese în casa aceasta şi de aceea se orienta cu uşurinţă. Trecu de holul larg, alunecând ca o umbră de-a lungul pereţilor, cu ochii în toate direcţiile. Ştia că era seara liberă a personalului, dar nu putea risca prosteşte. De altfel, Bleymoore nu-şi concedia niciodată valetul, iar el nu ţinea neapărat să dea nas în nas cu acea huidumă cât un munte, cu faţa ciupită de vărsat de vânt. Cercetă camera de zi, camera de lectură, sala de jocuri.

Biroul. Pe când se îndrepta în direcţia acestuia, auzi uruitul roţilor unei trăsuri care trecea pe stradă. Blythe se opri, aşteptând, şi înjură printre dinţi când zgomotul încetă. Câteva secunde mai târziu, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi mai multe voci bărbăteşti, printre care o recunoscu şi pe cea a mercenarului.

Ghinion, noroc, ghinion, noroc şi apoi iarăşi ghinion. Soarta în acea seară era într-o dispoziţie extrem de capricioasă şi avea o înclinaţie deloc blândă spre ironie. Ghinion că trebuise s-o însoţească pe Julia în acea seară, noroc că o prinsese furişându-se în noapte, ghinion când o pierduse pe Oxford Street, noroc când o găsise din nou

şi ghinion pentru că aveau să fie descoperiţi fără vreo scuză plauzibilă pentru prezenţa lor într-un loc unde n-aveau ce să caute. Puteau pretexta că erau nişte amanţi excentrici, cărora le plăcea sexul periculos, în locuri clandestine. Spera ca Bleymoore să înghită explicaţia, în caz că-i găsea, se rugă el, deschizând uşa biroului.

O clipă, atât dură evaluarea camerei şi a posibilelor locuri care ar fi putut servi ca ascunzători. Se ruga ca Julia să nu fie în altă parte a casei.

Prin minte i se învârteau aceleaşi gânduri, încă de când escaladase pervazul salonului. Dacă între Julia şi Bleymoore exista totuşi o relaţie amoroasă iar el avea să se acopere de penibil, încercând s-o facă pe cavalerul în armură strălucitoare?… Poate că Julia dorise să-i facă o surpriză iubitului ei şi se strecurase în dormitorul acestuia, în miezul nopţii, ca să-l seducă. Poate că acum se afla în dormitorul de sus, goală între aşternuturi, aşteptându-şi amantul. Era o posibilitate, admise el, dar nu prea credea. Ar fi ştiut asta.

Îndreptându-se cu paşi mari spre draperiile bogate, le ridică, lăsându-i Juliei doar o fracţiune de secundă la dispoziţie să se holbeze la el cu gura căscată, profund consternată, înainte de a-i da un brânci, şoptindu-i furios:

— Fă-mi şi mie loc, vrei?

— D… dar… începu Julia să se bâlbâie, simţind cum capul începe să i se învârtă.

Ce căuta ***el*** acolo? ***Cum*** o găsise?… Era… nu i se putea întâmpla ei tocmai ***asta***! gândi ea cu un refuz total.

— Gura, dacă ţii la viaţa ta, o sfătui el cu blândeţe, trăgând-o într-o parte şi lipind-o cu spatele de zid, în timp ce pumnul său mare se încleştă cu putere peste articulaţia mâinii ei, aproape strivindu-i oasele. Lăsă draperia să cadă şi se lipi de zid, evitând să atingă faldurile acesteia. Regreta că nu mai avea destul timp la dispoziţie ca să deschidă fereastra şi să-i facă vânt pe geam, gândi el, prinzând zgomotul paşilor de pe coridor care se tot apropiau. O să-mi rezervplăcerea să te strâng de gât mai târziu, lady Ross, i se adresă printre dinţi. ***Asta*** dacă vom avea norocul să scăpăm întregi şi nevătămaţi. Dacă ai vreo rugăciune la îndemână, ar fi cazul să-i dai

drumul.

Julia dădu să deschidă gura dar renunţă când el o strânse şi mai tare de mână, aproape rupându-i-o din articulaţie. Graţie instinctului, mai mult decât deplinei facultăţi a nervului auditiv, simţi că nu mai erau singuri. Totul se petrecuse mult prea repede. Era atât de şocată de ceea ce se petrecuse, de faptul că el se afla acolo cu ea, ascunzându-se amândoi în spatele draperiei grele, pulsul îi bubuia atât de tare în urechi încât, în primele minute, nu auzi aproape nimic din discuţia care avea loc în partea cealaltă a ţesăturii grele.

Apoi, treptat, îşi recăpătă calmul şi-i reveni auzul. Conversaţia era lejeră, amicală, plină de remarci insinuante, din care Julia nu înţelegea nimic. Avu nevoie de câteva secunde ca să se prindă că discutau de farmecele unei femei. Iisuse! Ştia că bărbaţii erau nişte bârfitori fără scrupule, dar s-o audă aşa, prin viu grai, era… mă rog, ceva.

Cu coada ochiului, Blythe o văzu cum îşi dă ochii peste cap cu o mutră plictisită şi se văzu nevoit să-şi împingă vârful limbii în obraz ca să nu zâmbească. N-ar fi trebuit ca situaţia să i se pară amuzantă. La naiba, se aflau în bârlogul unui ucigaş, unul pe care el îl ţinea sub lupă de aproape cinci ani de zile, un bărbat care n-ar fi ezitat să le frângă gâturile dacă dădeau peste ei!… Erau neînarmaţi şi…

Se încruntă, studiind-o pe Julia îndelung, speculativ. O bănuială îi încolţi în minte.

Îi dădu drumul la mână şi, cât se poate de încet, îşi lăsă palma să alunece în jurul taliei ei. Julia îşi răsuci uşor gâtul, aruncându-i o privire îngustată, plină de avertisment. Nu părea speriată de faptul că nimerise într-o situaţie riscantă. Probabil că nici nu conştientiza pericolul în care se găsea. Avea să-i facă în sensul ăsta o iniţiere de s-o ţină minte toată viaţa, îşi promise Blythe. Asta ***dacă*** avea să mai apuce clipa, gândi el.

Neluându-i în seamă privirea prevenitoare, bărbatul îşi apăsă palma pe spatele ei îngust, mişcând-o lent, şi-şi înălţă sprâncenele ironic când dădu peste conturul pistolului vârât în betelia pantalonului. Bun, gândi el uşurat, deci aveau o armă. Nările Juliei se dilatară, gura i se strâmbă într-o grimasă de supărare dar nu protestă

când el îi ridică abia simţit pelerina şi-i confiscă pistolul.

Avea să i-l vâre pe gât mai târziu, îşi jură ea cu înverşunare. Sau să-l împuşte cu el. Profita de situaţie ca să preia controlul şi asta o irita mai mult decât ideea că era silită să-i ofere nişte explicaţii ulterioare pentru faptul că se găsea într-un loc în care n-ar fi trebuit să fie. Era afacerea ei, la naiba! Treaba ei că se afla acolo! Nu-i datora explicaţii!

Senzaţia mâinii lui pe talia ei era… o incomoda. Existase o anumită intimitate în atingerea lui, pentru care nu era pregătită. Avea un ditamai roiul de fluturi în stomac cu care nu prea ştia ce să facă. Probabil că nu erau decât nervii. Faptul că nu se putuse împotrivi hotărârii lui de a o dezarma o făcea să fiarbă în sinea ei. Era tulburată, în parte datorită primejdiei care plana de partea cealaltă a draperiei, dar pe care o conştientiza vag, pe de altă parte, datorită bărbatului care stătea lipit de ea, dar de a cărui prezenţă era ***foarte*** conştientă. Cumva, faptul că el se afla acolo, cu ea, îi dădea o stranie senzaţie de securitate.

Strângând din dinţi, realizând că şansele de a scăpa de atingerea lui erau nule, Julia se strădui să se concentreze asupra dialogului dintre cei patru bărbaţi. Discuţia despre femei continua iar Julia închise ochii, sprijinindu-şi ceafa de perete.

Oare aveau de gând să dezbată gingăşiile doamnelor întreaga noapte? Cât o fi fost ceasul? Probabil era trecut de trei. Iisuse! Treaba pe care o avea de făcut îi fusese zădărnicită. Trebuia să revină în altă noapte, mâine sau poimâine, reflectă ea. Nu-şi făcea probleme că aveau să fie descoperiţi. Dacă bărbaţii aceia ar fi avut ceva de ascuns, ar fi cercetat încăperea din prima clipă în care păşiseră înăuntru.

Deveni atentă când auzi pomenindu-se numele ei şi un rânjet măgulit i se întinse pe toată faţa când unul dintre indivizi o descrise ca pe o adevărată încântare a ochiului. I-auzi! Ştia că nu era lipsită de farmec personal, dar să asculţi elogiile unui bărbat care habar n-avea că obiectul admiraţiei sale stătea la nici doi metri de el, era… într-adevăr delicios.

Îi aruncă o privire înfumurată lui Blythe, fâlfâind din gene. Blythe se încruntă, cu o expresie acră, batjocoritoare. Julia mimă un oftat şi ridică din umeri fudulă.

Blythe trase încet şi adânc aer în piept. Julia nu era zdravănă la minte. Erau pitiţi după o draperie, înarmaţi cu un pistol jalnic împotriva a patru bărbaţi, iar ei îi ardea de glume!

Dacă scoţianul ar fi fost singur, atunci şansele ar fi fost egale. Pe Gilford şi Janson îi ştia. Gilford nu era un individ cu care să-şi facă griji. Janson putea ridica probleme, dar dacă s-ar fi mişcat destul de repede, uzând de elementul surpriză, probabil că i-ar fi putut înlătura cu uşurinţă pe amândoi înainte de a se încăiera cu Bleymoore. Dar, chiar şi aşa, mai rămânea un al patrulea, a cărui voce nu o putuse identifica. Era un străin şi, dacă era să se ia după accentul acestuia, probabil era francez. Un individ care ar fi avut-o pe Julia la cheremul său.

Pe Blythe îl mânca ceafa din cauza tensiunii. Dacă s-ar ajunge în situaţia în care nu avea de ales decât să se lupte, atunci singura alternativă nu era decât moartea. Trebuia să ucidă pentru a asigura protecţia amândurora. Nu existau explicaţii sau scuze pentru a justifica prezenţa lor acolo. Cu excepţia străinului, ceilalţi îl cunoşteau. Era pregătit să facă ceea ce era necesar pentru a supravieţui şi pentru a o apăra pe femeia asta nebună de lângă el, care se aruncase cu capul înainte în situaţia de faţă şi care părea să găsească un haz absurd în pericolul care o înconjura.

Conversaţia coti de la femei la afaceri. Julia îşi transferă greutatea de pe un picior pe celălalt. Muşchii începuseră să-i amorţească. Mâna lui Blythe se încordă pe talia ei într-un avertisment mut.

După un sfert de oră, Gilford declară că era timpul să se retragă. Janson aprobă. Gazda se oferi să-i conducă. Francezul, sau ce naţie o fi fost, rămase singur în birou. Julia îl privi provocator pe Blythe, făcând un semn sugestiv din sprâncene spre individul de dincolo de draperie. Blythe făcu ochii mari, uimit, apoi clătină încet din cap. Julia se strâmbă nemulţumită şi se rezemă iarăşi de perete. Blythe o imită, deşi muchia pervazului îi împungea şoldul.

— Şi acum, mon ami, să discutăm afaceri, se auzi vocea scoţianului, urmată de sunetul uşii închise.

— Biensure.

Blythe o simţi pe Julia cum se încordează lângă el, aplecându-se

uşor în faţă, ca şi cum astfel ar fi putut auzi totul mai bine.

— O să te coste, prietene.

— Clientul meu este dispus să-şi plătească întreaga sumă dacă setul este complet.

— Clientul dumitale va trebui să se mulţumească cu ceea ce am reuşit să-i obţin, replică Bleymoore pe un ton suspect de blând.

— Jurnalul nu valorează nimic dacă nu avem şi cheia care să-l descifreze.

— Asta nu mai este problema mea. Am primit comanda şi sunt gata s-o livrez.

— Suma se dublează dacă găseşti şi codul.

Se lăsă o tăcere grăitoare. Lângă el, Julia tresări. Blythe nu-şi dădu seama dacă din cauza uimirii sau a nerăbdării.

— Îmi trebuie indicii ca să găsesc ceea ce vrea patronul dumitale.

Oftatul francezului ajunse până la ei.

— Mă tem că singurul indiciu pe care-l avem este că acest cod se află în Anglia. Se află aici încă de acum douăzeci de ani.

— Spune-mi mai multe, îi ceru gazda, în timp ce un gâlgâit le dădu de ştire că acesta reumplea paharele cu băutură.

— Nu ştiu exact detaliile, dar ştiu că jurnalul a ajuns pe insulă datorită unei femme. Una dintre domnişoarele de companie ale nurorii ei. Se presupune că aceasta a luat codul, pentru a-l pune la adăpost. O alta a luat jurnalul. Femeia a fost ucisă, iar jurnalul a dispărut. Primele indicii despre jurnal au apărut doisprezece ani mai târziu, în Austria. Patronul meu a aflat şi a încercat să-l cumpere de la proprietar. Dar a ajuns prea târziu. Acesta vânduse jurnalul unui englez. Englezului i s-a pierdut urma în Italia. De fapt, nu i s-a mai dat de urmă niciodată. Cert este că jurnalul…

— Avem jurnalul, îl întrerupse scoţianul. Mă interesează codul.

— Domnişoara căreia i s-a încredinţat codul, o anume Amelie Jardin, a traversat Canalul la bordul unui vas de contrabandă. Nu era singură. Era însoţită de un copil. O fetiţă. Nepoata doamnei. Li s-au pierdut urma la amândouă şi nu s-a mai auzit niciodată, nimic despre ele.

— Deci, în concluzie, acest cod s-ar putea afla oriunde pe aceasta insulă. Sau oriunde în lume.

— Teoretic, mais oui, dar, personal, clientul meu crede că acesta se află aici, în Anglia. Avem informaţii că mai sunt şi alţii care doresc jurnalul. Puţini ştiu povestea lui. S-ar putea ca unul dintre cei care-l caută să aibă acest cod.

— Pare logic, admise gazda. O să fac nişte cercetări.

— Aveţi aici o listă cu numele unor persoane interesate să-l aibă. Clientul meu s-a gândit să vă uşureze puţin cercetările. Monseur, clientul meu este dispus să plătească generos orice efort al dumneavoastră în sensul acesta. Nu l-ar deranja dacă, printr-un concurs nefericit de împrejurări, concurenţa ar fi… înlăturată.

Julia nu tresări şi nici nu se mişcă. Dar Blythe o simţi încremenind. Deci, asta căuta ea aici. Un jurnal pentru care cineva era dispus să plătească bani grei. Cineva dispus să ucidă pentru a-l căpăta.

— Am înţeles, răspunse calm mercenarul, într-un târziu. Dar vreau o întâlnire faţă-n faţă cu persoana a căror interese le reprezinţi, ca să discutăm unele detalii.

— Asta nu se poate. Persoana în cauză doreşte anonimatul şi m-a împuternicit să-i rezolv problema cum cred de cuviinţă. L-am asigurat că sunteţi un om rezonabil, monseur. Deci, unde este jurnalul?

— Într-un loc sigur, replică Bleymoure pe un ton inflexibil. Patronul dumitale o să capete setul complet, totodată. Dar suma va fi de patru ori pe atât.

— Monseur! exclamă interlocutorul scandalizat. Nu sunt autorizat să negociez în plus. Un milion este o sumă exorbitantă!

— Sunt vieţi în joc, mon ami. Concurenţa va fi eliminată. Eu îmi asum riscurile şi… neplăcerile. Transmite-i patronului dumitale oferta mea. Sunt sigur că va fi de acord cu suma. În fond, nu este singurul care-şi doreşte jurnalul. Desigur, nu voi obţine probabil acelaşi onorariu, dar nici nu voi fi nevoit să-mi murdăresc mâinile.

Pauza dură zece secunde, apoi francezul rosti pe un ton scăzut, oarecum iritat:

— Prea bine. Voi transmite angajatorului meu mesajul dumitale.

Câteva clipe mai târziu, uşa biroului se deschise şi se închise.

Julia continua să stea nemişcată, încercând să-şi controleze din răsputeri valul de greaţă ce i se ridicase în gât. N-avea să vomite nici dacă asta ar fi însemnat să moară axfisiată! îşi jură ea.

Blythe se mişcă uşor, apoi o trase de mână.

— E timpul s-o ştergem.

Julia nu se mişcă. Blythe se răsuci spre ea, iritat. Era albă ca varul şi avea ochii dilataţi. Şi uitase să respire. Blythe o smuci scurt, bruscând-o. Julia clipi şi-şi focaliză privirea asupra lui, luând o gură zdravănă de aer.

— La dracu', murmură ea, frecându-şi coşul pieptului cu podul palmei, sperând să-şi desfacă nodul dureros ce i se pusese acolo. Fir-aş al naibii!… Hai să plecăm de aici! Repede!

Era speriată, se vedea clar pe faţa ei, şi Blythe nu ştia dacă să simtă satisfacţie sau îngrijorare. Trebuia s-o scoată de acolo. Dădu să deschidă fereastra, dar Julia îi puse o mână pe braţ.

— N-o să putem ieşi pe acolo. E bătută-n cuie. Crezi că eu n-am încercat s-o folosesc?… Trebuie să ieşim pe unde am intrat sau prin altă parte.

— Băga-mi-aş! şuieră el, trecându-şi exasperat mâinile prin păr.

— Nu aşa se vorbeşte de faţă cu o doamnă, îl dojeni Julia, cu un zâmbet strâmb, pornind spre uşă. Vii? îi aruncă ea o privire peste umăr.

Blythe nu făcu decât să scoată un mârâit din fundul gâtlejului.

CAPITOLUL 8

Era aproape cinci dimineaţa când reuşiră să ajungă în adăpostul sigur al casei lui.

Blythe îşi amplasase biroul la etaj, un aranjament pe care îl întâlneai foarte rar, deoarece marea majoritatea a bărbaţilor îl preferau la parterul locuinţei, cât mai aproape de salonul de primire sau de sufragerie.

Julia se aşează pe unul din scaunele grupate în jurul barului, simţindu-se sfârşită. Îi era foame, dar se îndoia că ar fi putut înghiţi ceva. Greaţa nu-i trecuse, iar stomacul îi era făcut ghem şi-i zvâcnea

din cauza nervilor.

Îl urmări pe Blythe cum trezea focul din şemineu, răcolind jarul ce dădea semne de ofilire, peste care aşeză un buştean din lemn de brad. Aroma esenţei se răspândi în încăperea mobilată sumar, dar cu gust şi eleganţă.

Cu toate că nu-i convenea acest lucru, avea de dat totuşi nişte explicaţii, îşi zise Julia cu un oftat, privindu-l încordată. Blythe nu era genul de om care să ia lucrurile aşa cum erau, fără să se întrebe.

Doamne, de n-ar fi fost atât de dărâmată!… Nu era taman o bucurie să afli, metaforic vorbind, că tocmai ţi se gravase pe frunte titlul de ***ţintă în mişcare***…

Blythe ocoli fotoliile din faţa căminului şi se îndreptă spre ea. Încă mai era furios de faptul că scăpaseră amândoi ca prin urechile acului dintr-o situaţie care s-ar fi putut termina de jalea lumii, nemulţumit de faptul că-şi rupsese una dintre cele mai bune perechi de pantaloni în gardul înalt pe care trebuise să-l escaladeze ca să-şi salveze pielea şi absolut scos din minţi pentru că aterizase pe partea cealaltă într-un tomberon cu gunoaie şi acum puţea a chestii în drum spre descompunere.

O privire aruncată Juliei îl lămuri că aceasta se afla foarte aproape de a pica din picioare de epuizare. Ultima parte din drum aproape c-o târâse după el. Înghiţindu-şi şarja de zbierete pe care i-o rezervase în seara aceea, umplu două pahare cu coniac şi îi vârî unul sub nas.

— Bea-l!

Julia aruncă o privire prudentă lichidului care în lumina focului din şemineu căpătase irizări chihlimbarii, apoi ridică ochii spre faţa lui şi se decise că e mai cuminte să nu facă mofturi. Blythe avea maxilarul încleştat, un muşchi îi zvâcnea pe tâmpla stângă şi privirea îi era atât de dură încât se mira cum de nu-i găurise ţeasta încă. Părea la un pas de a-şi pierde controlul şi nu era sigură dacă era chiar atât de curioasă s-o afle pe propria piele. Luă paharul şi-l dădu sfidătoare peste cap, apoi şuieră şi-şi ţinu respiraţia, aşteptând ca jarul care i se scursese pe beregată să-şi potolească dogoarea. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi faţa i se înroşi din cauza sufocării, dar nu zise nici pâs.

Blythe o privi lung, nevoit fiind în sinea lui s-o admire pentru asta. Îi urmă gestul, schițând un toast mut și ironic cu propriul lui pahar, înainte de a-l arunca în stomac. Apoi reumplu paharele, dar Julia îl refuză pe al său, ridicându-și picioarele la gură și încercuindu-le cu brațele, pentru a-și sprijini bărbia pe genunchi, cu ochii pierduți în gol. Gestul ei era de o vulnerabilitate înduioșătoare. Părea mică și fragilă, așa cum stătea ghemuită, încercănată până-n talie și palidă ca un zid nezugrăvit. Aproape i se făcu milă de ea, dar își aduse aminte că din vina ei ajunsese în halul acesta. Voia răspunsuri și, pe toți sfinții, avea să le capete și să înțeleagă de ce-și riscase pielea pentru ea, ajungând la un fir de ață distanță de a-și ruina ultimii cinci ani de muncă!

Luă un scaun, încălecându-l invers, își scoase un trabuc subțire de foi și, ținându-l între dinți, îl aprinse de la lumânarea care ardea în sfeșnicul din argint cu un singur braț de pe bar. Și-n tot acest timp nu-și luă ochii de la ea, observându-i expresia goală a chipului.

— Te ascult.

Julia își mută ochii spre el și-l privi lung. Apoi oftă și-și lăsă picioarele jos, îndreptându-și spatele.

— A fost odată ca niciodată… începu ea cu vocea naratorului.

— Nu-ți forța norocul cu mine, o preveni Blythe pe un ton blând.

— Nu mă întrerupe, se burzului ea. Ai puțin respect pentru mătușa ta…

— Julia!

— Da, Julia, repetă ea, ridicându-se în picioare și privindu-l ironică. Mda, ăsta ar fi numele meu. Mă întrebam dacă ți-l mai amintești.

— Nu face pe deșteapta cu mine!

— Dacă nu-ți place, atunci n-o mai fă ***tu*** pe arogantul cu mine!

Nu trebuia să piardă din vedere subiectul discuției, polemizând pe seama modului în care alesese să i se adreseze în toți acei ani, încercă Blythe să se calmeze. Dacă începeau să zbiere unul la celălalt, cu siguranță n-ar fi rezolvat nimic. Și nu era tocmai sigur că n-ar fi sfârșit prin a da cu ea de pământ, ca apoi s-o strângă de gât.

— Ce căutai în seara asta acolo?

— Cunoşti răspunsul.

— Vreau să-l aud din gura ta.

Julia inspiră adânc. Nu credea c-o să mai aibă energie să se mişte, dar constată că avea destulă cât să se şi înfurie pe deasupra. Totuşi, n-avea să-i dea satisfacţia de a şti cât de uşor o putea scoate din pepeni.

— E vorba de jurnalul unei femei.

— Mda, asta am înţeles. Ceea ce nu pricep este de ce unii doresc să facă moarte de om pentru a-l obţine.

— Numai unul, ridică ea un deget în sus pentru a sublinia acest aspect şi, cum nu avea astâmpăr, începu să se plimbe. Ceilalţi mă îndoiesc că ar merge atât de departe încât să omoare pentru el. Sau, mă rog, poate mă înşel, ridică ea din umeri cu un aer ce se dorea indiferent. Miza este destul de mare.

— Cât?

— Păi, să zicem că în el se găsesc informaţii referitoare la locul în care este ascuns un diamant de culoare galbenă, suficient de mare încât să te tragă la fundul apei dacă-ţi vine vreodată ideea să înoţi cu el la gât. Valoarea lui este estimată cam la un milion şi jumătate. Desigur, asta fără a pune la socoteală restul diamantelor care-l înconjoară şi formează întregul colier. În total, valorează o avere. Una uriaşă.

— Iar colierul a aparţinut…? lăsă el loc de răspuns.

— Marchizei de Pompadour, amanta mult iubită a regelui Ludovic al XV-lea.

Blythe îşi înălţă sprâncenele surprins. O poveste de dragoste şi o comoară îngropată demult. Nu se aşteptase la ceva atât de drăgălaş şi romantic. Treaba începea să devină interesantă.

— Continuă, o îndemnă Blythe, privind-o atent.

— Oricine cunoaşte istoria. Se spune că doamna a fost singura femeie care a stăpânit cu adevărat inima suveranului. Ludovic, în semn al afecţiunii sale sincere şi profunde, i-a dăruit acest diamant fabulos: Văpaia Soarelui. A fost văzut doar o singură dată la gâtul marchizei, cu ocazia unui bal dat în cinstea zilei de naştere a augustului ei iubit. Se spune că nu există un altul la fel în lume. Oricum, gesticulă Julia vag cu o mână, se ştie că frumoasa marchiză i-a fost mai mult decât amantă.

Multe dintre deciziile luate în timpul domniei lui au fost inspirate de către această femeie. Jurnalul ei conţine multe informaţii cu privire la politica, scandalurile şi intrigile de la curte. De asemenea, ar avea şi o foarte mare importanţă istorică. Istoria, de cele mai multe ori, sau a fost scrisă într-o manieră subiectivă, sau a fost înfrumuseţată, ori mai rău, s-au omis anumite detalii care ar fi putut deranja la vremea lor pe unii şi pe alţii. Se spune că doamna de Pompadour a fost scrupulos de corectă şi de exactă în relatarea evenimentelor. Era o femeie puternică şi respectată. Inteligentă. Fermecătoare. Cei mai mulţi se temeau de ea. Era conştientă că odată şi-odată zilele ei de glorie de la curte aveau să se încheie. Era dușmănită pentru influenţa pe care o avea asupra lui Ludovic şi nu odată s-a încercat înlăturarea ei. Aşa că a avut grijă să se pună la adăpost, consemnându-şi memoriile sub forma unor texte cifrate ca, în cazul în care jurnalul ajungea în mâinile cui nu trebuie, să nu poată fi folosit ca sursă de şantaj sau altfel, dar în acelaşi timp să asigure protecţia întregii ei familii. Legenda spune că jurnalul conţine inclusiv indiciile care duc spre locul unde este ascunsă Văpaia Soarelui.

Făcu o pauză, privind lumina palidă a răsăritului. Îşi dorea ca pe Dumnezeu o baie fierbinte şi un pat moale. Îşi dorea un somn care să-i scoată din minte pentru câteva ceasuri nebunia şi oroarea acelei nopţi. Ceva care să-i alunge neliniştea şi teama din suflet pentru câteva ore binecuvântate. Toate astea aveau să mai aştepte, conchise ea cu un oftat.

— Avea patruzeci şi doi de ani când a murit. Ceea ce foarte puţini ştiu este faptul că pe lângă cei doi copii pe care-i avea cu soţul ei, domnul d'Etioles, avusese şi un fiu nelegitim cu suveranul, unul pe care-l iubea nespus: Henri. Henri a fost cel căruia i-a încredinţat, pe patul de moarte, jurnalul şi codul care-l descifra, punându-l să jure că va avea grijă ca această moştenire să aparţină întotdeauna celor de un sânge cu ea. Henri a făgăduit. S-a căsătorit destul de târziu cu o domnişoară dintr-o familie sus-pusă şi au avut împreună trei copii: două fete şi un băiat. Când a venit revoluţia, au fost luaţi cu toţii ca din oală. Au reuşit să scape numai două dintre domnişoarele de companie din suita soţiei sale, care au putut să părăsească domeniul deghizate în servitoare: uneia i-a fost încredinţat jurnalul, celeilalte i-au fost lăsat în

grijă codul. Se spune că întreaga familie a lui Henri a fost decimată. Numai cea mai mică dintre fete a scăpat de linşaj şi a fost, se pare, salvată de tânăra în grija căreia fusese lăsat cheia jurnalului. Nu s-a mai auzit nimic de ele. Dar jurnalul marchizei a supravieţuit timp de aproape două decenii…

— Şi n-are nicio valoare dacă nu ai cheia care să-l descifreze, îşi dădu Blythe cu părerea.

— Foarte exact, încuviinţă Julia, privindu-şi mâinile.

— Atunci, explică-mi de ce-l vrei.

Julia îl privi uşor încruntată, căutându-şi cuvintele potrivite. Oh, în niciun caz n-avea să-i ofere totul pe tavă. Şi nici nu era treaba lui să afle mai mult decât era dispusă ea să-i dezvăluie.

— Eu şi John ştiam de existenţa lui de câtva timp, începu ea, gestilulând într-o doară. Amândoi eram fascinaţi. Era o poveste captivantă, plină de mister, care ne atrăgea. John era interesat de conţinutul jurnalului mai mult din punct de vedere istoric decât… în fine, niciunul dintre noi nu prea credea în existenţa Văpăii. Era o provocare să-l găsim, mă înţelegi?

Blythe dădu încet din cap.

— E-n regulă, pot să înţeleg asta. Dar ceea ce nu înţeleg este de unde ai ştiut că jurnalul se află în seara asta acolo?

— N-am ştiut. Eram… într-o misiune de recunoaştere, ca să zic aşa. O altă pistă de verificat. Am primit o informaţie şi m-am dus să văd ce şi cum.

— Te-ai dus să vezi ce şi cum, repetă el, încercând să-şi păstreze cumpătul. Dacă începea să urle la ea, nu era convins că s-ar mai fi putut opri. Şi ce făceai, dacă prin absurd, găseai jurnalul? fu el curios.

— Îl furam, evident.

Candoarea cu care Julia făcuse afirmaţia îl dezarmă complet. Câteva clipe, nu făcu decât să se holbeze la ea, stupefiat. Părea hotărâtă şi el nu se îndoi niciun moment de adevărul spuselor ei. Închise ochii şi numără în gând până la zece.

— Evident, repetă el ironic. E la mintea cocoşului că acesta părea cel mai logic lucru de făcut în situaţia dată…

— Nu m-ai lăsat să termin, se indignă Julia. Jurnalul ne aparţine.

John era englezul care a cumpărase jurnalul de la acel baron austriac, pricepi?… Era un caiet mic, cu coperţile legate în piele bordo şi împodobite cu fire de aur. Pot să-ţi spun că avea o lucrătură magnifică. Tăcu preţ de câteva clipe, aducându-şi înaintea ochilor imaginea acelui obiect nepreţuit. Eram atât de fericiţi că-l aveam, că-l dobândisem într-un timp atât de scurt şi la un preţ derizoriu, încât am sărbătorit evenimentul cu râuri de şampanie fină. A fost prima şi singura dată în viaţă când m-am îmbătat. Amândoi ne-am cherchelit zdravăn. Ulterior, s-a dovedit că a fost o greşeală imensă. Când ne-am trezit a doua zi, jurnalul dispăruse. Cineva ni-l furase. Intrase peste noi în timpul nopţii şi ni-l şterpelise de sub nas. Julia se opri, trăgând adânc aer în piept. L-am ţinut în mâini şi i-am răsfoit paginile, făcu ea cu o expresie sumbră, gesticulând frustrată. Şi m-au trecut toţi fiorii. Era acolo ceva… ***mistic***! Voiam să descopăr secretele întunecate care erau îngropate în acele foi. Era un scris frumos şi elegant, cu înfloriturişi mici artificii de stil. Un scris foarte ordonat. Dar n-am priceput o boabă din el. Era o aiureală întreagă. Frazele nu aveau niciun sens. Voiam să-l descifrez, să-i descopăr secretele, să înţeleg cum fusese în realitate viaţa femeii căruia aparţinuse. Dar n-am mai apucat. Şi de atunci n-am contenit să-l căutăm. Jurnalul este al meu, Blythe. Şi-l voi avea din nou, indiferent cât mă va costa acest lucru.

— Înţeleg, îşi îngustă el ochii gânditor. Când ai primit informaţia în legătură cu el?

— Astă seară, la recepţia lui lady Carington.

— Deci, concluzionă bărbatul, zâmbind fără chef, acesta a fost motivul real pentru care m-ai târât acolo. Nu contează. De la cine era mesajul?

Julia oftă, trecându-şi palmele peste faţa amorţită. Soarele începuse să răsară, scăldând încăperea într-o lumină palidă, trandafirie.

— Adevărul este că nu ştiu. Sunt câţiva colecţionari de obiecte de artă care sunt la curent cu faptul că eram interesaţi să găsim jurnalul. John are… avea, se corectă ea, multe relaţii. A aranjat să fim informaţi de îndată ce apare orice zvon care are legătură jurnalul. Acum două zile, am primit un mesaj la Greenville prin care mi se cerea

să vin la Londra, rosti Julia cu o voce din care răzbătea încordarea şi oboseala. Ştiam că urma să fiu contactată. Nu mi s-au dat indicii în legătură cu persoana cu care trebuia să mă întâlnesc, dar ştiam că, într-un fel sau altul, voi fi abordată. Nu-i cunosc pe oamenii aceştia, pentru că John era cel care se întâlnea cu ei. El stabilea contactele. Eu mă ocupam doar de munca de cercetare.

Blythe trase un fum şi-l expiră încet, cu ochii aţintiţi asupra ei. Bănuia cam la ce anume se referea munca de cercetare. Oare în câte case pătrunsese în miezul nopţii, căutând blestemăţia aia de jurnal? De câte ori trecuse pe lângă pericol, aşa cum se întâmplase în seara aceasta, mai devreme?… Ce fusese în mintea lui John când o vârâse în mizeria asta?!…

— Aseară, biletul cu informaţia mi-a fost strecurat într-un mod foarte discret, continuă Julia. Nu m-am uitat cine era persoana. Probabil şi pentru faptul că m-am gândit că ea n-ar fi vrut să-şi deconspire identitatea. Altfel, m-ar fi abordat în mod direct, nu crezi?… Acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că ar fi trebuit să fiu mult mai precaută.

— Dă-mi voie să-ţi spun câteva lucruri, lady Ross, începu Blythe după câteva momente de tăcere pe un ton glacial, privind-o pătrunzător. Tocmai ai intrat într-un mare rahat. Individul pe care doreai să-l furi este un nemernic cum nici nu visezi că ar mai putea exista unul la fel sub soare. N-o să încep să-ţi descriu cele cincizeci de moduri diferite în care ai fi putut fi ucisă dacă ajungea să-şi pună mâinile pe tine în noaptea asta. Am auzit că este un adept pasionat al torturii rafinate şi că ideile lui în ceea ce priveşte intimitatea cu o femeie sunt de o perversitate extremă. De regulă, începe prin a-şi sodomiza victima şi… Dacă ai de gând să-ţi verşi maţele, se întrerupse el, simţind o satisfacţie obscenă în faţa tentei verzui de pe faţa ei, măcar abţine-te până ajungi la fereastră.

— Ticălos odios ce eşti! gâfâi Julia scurt, înghiţind cu un efort valul de greaţă care-i irupse din străfundurile fiinţei.

— Sunt, recunoscu el cu un zâmbet subţire. Dar te asigur că eu sunt un biet pui pe lângă tipul care te-a luat în colimator puţin mai devreme. Vreau să-ţi intre bine în cap când îţi spun că dacă i-ai fi picat

în mâini în seara asta n-ar fi ezitat să-ţi sucească gâtul ăla drăgălaş. Violată şi ucisă rapid, ***asta*** dacă erai cu adevărat norocoasă. Cuvintele fură rostite cu o duritate care o făcu să se cutremure. După aceea, cel mai probabil, în vreo două-trei zile, bucăţi din tine ar fi putut fi pescuite din Tamisa şi…

— Am prin ideea, la naiba! se răsti Julia cu o voce înăbuşită. Iisuse! închise ea ochii, trăgând adânc aer în piept. Chiar trebuie să fii atât de… plastic?

— Chiar merită să mori pentru un nenorocit de jurnal şi o bucată de sticlă colorată? o întrebă Blythe printre dinţi. Cum Julia nu făcu decât să tacă şi să-l privească fix, Blythe înjură. La dracu', Julia, este vorba de viaţa ta! Bleymoore, cel de la care intenţionai să şterpeleşti jurnalul în seara asta, este un ucigaş plătit, un scelerat…

Îi văzu faţa decolorându-i-se brusc şi fu satisfăcut de faptul că predica lui îşi atinsese scopul.

— O să te vâneze numai şi pentru simplul fapt că ştii despre existenţa jurnalului, continuă el cu o voce seacă. Nu face prostia să-l subestimezi, scumpo. Are o mulţime de relaţii şi n-o să ezite să şi le folosească. În câteva ore o să afle amănunţit cine eşti, unde locuieşti, ce tabieturi ai…

— O să mai dureze ceva până când o să afle despre mine, izbuti ea să îngâne.

— Nu chiar atât de mult pe cât vrei tu să crezi.

Julia se ridică, frecându-şi braţele înfrigurată. Avea senzaţia că i se scurgeau sloiuri prin vene.

— Vreau să plec acasă, rosti ea. Am nevoie de somn şi de…

— Nu pleci nicăieri, o contrazise el moale, privind-o neclintit.

— Nu pot să rămân aici, apăsă ea cuvintele, aruncându-i o privire nervoasă.

— De ce? Am o cameră de oaspeţi foarte elegantă şi confortabilă.

— Ştii de ce!

— Azi-noapte nu prea te preocupa reputaţia ta, aruncă bărbatul cu un zâmbet batjocoritor.

— Era altceva.

— Oricine te-ar fi putut vedea intrând în casa unui bărbat.

— Şi să mă recunoască îmbrăcată aşa? îşi arcui Julia o sprânceană circumspectă, arătând cu mâinile spre ţinuta ei. Nu prea cred.

— Nu pleci nicăieri, repetă el calm, ridicându-se în picioare.

— Nu mă poţi obliga, rosti ea, abia mişcându-şi buzele. Nu mă poţi reţine aici împotriva voinţei mele!

— Pariu? îşi arcui el o sprânceană cu aroganţă. Putem să stăm aici şi să ne certăm întreaga dimineaţă pe tema asta, dar n-ar fi o decizie tocmai înţeleaptă. Îşi goli paharul dintr-o singură duşcă, punându-l jos cu grijă şi privind-o cu un aer neguros. Când sunt nedormit, am tendinţa să fiu iraţional şi dificil. Totalmente nerezonabil. În caz că ai uitat, eu sunt capul familiei acum. Orice aş decide, tu ai să te supui. M-am făcut bine înţeles?… Deci, o să mâncăm ceva, facem o baie fierbinte şi dormim câteva ceasuri. Cu mintea limpede, problemele se soluţionează mai repede şi mai satisfăcător, nu crezi?

Îi vorbea pe un ton îngăduitor, ca unui copil greu de cap, chestie care o făcu să vadă negru în faţa ochilor. Instinctiv, ştia că n-avea s-o scoată la liman cu el decât dacă-i făcea pe plac. În plus, ideea unei băi fierbinţi şi a unui pat moale, amândouă la numai câţiva metri distanţă de locul unde stătea, era de-a dreptul irezistibilă. De abia mai avea vlagă să se răţoiască la el. Pierduse runda aceasta, şi o ştia. Aşa că de ce să nu cedeze cu eleganţă?

— Te urăsc, şopti ea cu o voce înăbuşită, uitându-se chiorâş la el. Te urăsc tocmai fiindcă ai dreptate. Vreau patul acela nenorocit şi vreau şi baia! De mâncare mă lipsesc. Dar ţie sper să-ţi şadă-n gât!

— Ce să zic, fermecătoare ca întotdeauna, comentă Blythe sec, ridicând nepăsător din umeri şi pornind înaintea ei.

Femeia asta îl scotea din răbdări. Era nesuferită, dificilă şi inconştientă. Totalmente idioată şi… al naibii să fie dacă înţelegea de ce, făcând toate aceste constatări, îi venea să zâmbească!

Undeva, pe parcursul acelei nopţi, îşi pierduse minţile. Şi să-i fie capul de râs dacă-şi dădea seama când anume se întâmplase asta! Însă un lucru era cert: trecuse destul de mult timp de când nu se mai

simţise atât de… provocat.

Ceva mai târziu, în timp ce ieşea din ceea ce fusese cu nici douăsprezece ore-n urmă un superb costum de gală, Blythe încă mai încerca să se decidă ce anume îi stârnea interesul şi-l tenta cel mai tare: situaţia în sine… sau femeia? Probabil amândouă, gândi el, intrând în cada plină cu apă fierbinte.

Cu puţin noroc şi o atitudine înţeleaptă, avea să soluţioneze situaţia şi să ignore femeia. Mda, asta urma să facă.

CAPITOLUL 9

Se trezi confuză şi buimacă tocmai când soarele trecea de amiază. Îi luă ceva timp ca să se dumirească unde se afla şi mai ales de ce, iar asta o făcu să-şi lase încet capul înapoi pe perne cu un geamăt uşor.

Noaptea care trecuse îi reveni în minte cu toate emoţiile şi încurcăturile ei, făcând-o să geamă din nou. Se răsuci pe burtă, luând perna strâns în braţe şi îngropându-şi faţa în ea.

Locuia sub acelaşi acoperiş cu Blythe, Dumnezeu s-o păzească!

Gândul o făcu să-şi ţină respiraţia. Şi avea să rămână acolo până când… probabil până când insul avea să se convingă că-şi îndeplinise misiunea de serafim pe care şi-o atribuise singur. Faptul că urma să împartă cu el acelaşi aer pentru o perioadă nedefinită de timp chirci ceva în adâncul ei.

Bărbatul acesta o neliniştea. De fapt, o îngrijora mintea lui. Intelectul lui era şlefuit ca un diamant şi tocmai duritatea şi sclipirea nemiloasă a acestuia o alarma. Blythe nu era genul de bărbat pe care să-l duci de nas prea uşor. Sau, mă rog, nu pentru mult timp. El îi oferise protecţia şi casa lui. Se pusese între ea şi cel care intenţiona s-o radă de pe faţa pământului. Julia ştia instinctiv că el ar fi apărat-o cu preţul vieţii sale, dacă ar fi trebuit. Era un bărbat de onoare, un sclav al datoriei şi al propriei educaţii. Iar ea-l minţise.

Mai devreme sau mai târziu avea să-şi dea seama de asta. Şi atunci avea să-şi iasă din minţi, cu siguranţă. În fine, nu-l minţise prea

mult, se încruntă ea, întorcând capul într-o parte ca să poată respira în voie. Îi oferise jumătăţi de adevăr, omiţând doar câteva detalii… Cele mai importante, desigur.

Seth Bleymoore. La început, numele se undui ca o ceaţă întunecată înapoia pleoapelor strânse cu putere, apoi i se înfipse ca un cui înroşit în creier, făcând-o să deschidă ochii şi să se ridice brusc în şezut.

Iisuse Cristoase!…

Câteva momente stătu nemişcată, cu pulsul iuţindu-i-se din ce în ce mai tare în vene. Trebuia să se liniştească şi să cugete pe îndelete. Nu-şi putea ordona gândurile dacă lăsa instinctele şi emoţiile s-o domine. În acel moment, emoţia care o stăpânea era teama şi avea pornirea instinctivă de a se vârî cu capul în podea, ca struţul.

Se dădu jos din pat şi începu să se plimbe prin dormitorul spaţios, păşind pe vârfuri şi lăsându-se uşor pe călcâie, cufundându-şi picioarele în covorul moale, turcesc. Inspira profund atunci când păşea, ridicându-şi braţele deasupra capului, expira măsurat când îşi rula tălpile, ajungând să-şi lase întreaga greutate a corpului pe călcâie şi să-şi coboare braţele într-un arc de cerc. Executa totul cu o lentoare plină graţie, asemenea unui balet. Metoda o relaxa, o ajuta să-şi limpezească mintea şi, în acelaşi timp, o energiza.

Ar fi trebuit să fie mai precaută, să cercetez casa de pe Henrietta Street. Aceasta era prima regulă din manual, nu? Atunci de ce naiba o încălcase? Pur şi simplu nu ştia ce fusese în capul ei azi-noapte. Avusese nevoie de acţiune, de trepidaţia şi anticiparea pe care i-o dădea… ***ilicitul***.

Cum Dumnezeu putuse să fie atât de proastă încât să se arunce astfel cu capul înainte într-o situaţie asupra căreia, constată acum cu regret, n-avea niciun pic de control?!… Nu-şi luase nicio măsură de precauţie şi fusese la un pas de a o păţi… Şi-l mai vârâse şi pe Blythe în povestea asta!

Julia aproape se împiedică de marginea covorului şi înjură cu patos.

Să-l scoată din combinaţie acum era ca şi cum ar fi încercat să stingă o casă în flăcări cu gaz lampant. Îl voia departe de ea, departe de

tot ce însemna Seth Bleymoore şi afacerea jurnalului. Mercenarul era un individ periculos şi crud, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-şi atinge scopurile. John prevăzuse asta, o avertizase cu câteva zile înaintea fatidicului atac de cord care-i curmase viaţa. Din surse sigure, fusese informat că jurnalul atrăsese atenţia scoţianului şi o sfătuise să fie atentă.

Pe lângă toate astea, mai era şi Anne, care avea să se înfurie grozav pentru că dăduse dovadă noaptea trecută de atâta incompetenţă şi idioţenie crasă.

Nu mai era o novice dar, în numele tuturor sfinţilor martiri, procedase întocmai ca o diletantă! Trebuia să se întoarcă şi să recupereze jurnalul. Timp de aproape opt ani îi luase urma, aşa că n-avea să renunţe tocmai acum.

Să-l ia naiba! Jurnalul stătuse la baza tuturor alegerilor pe care le făcuse încă la vârsta de optsprezece ani. Nu se putea opri acum. Era destinul ei. Îi aparţinea de drept.

Trebuia să vorbească şi să se sfătuiască în privinţa asta cu Anne.

Oare ar fi putut să-i spună adevărul lui Blythe? îi trecu ei vag prin minte.

Putea, dar mândria era cea care o împiedica să facă acest pas. Avea o anumită părere despre ea, de ce să i-o schimbe taman acum? Credea că este o femeie lacomă şi perfidă, o ipocrită mânată de ambiţia măruntă de a ascende pe lustruită scară socială. Şi cât timp această impresie a lui rămânea intactă, cu atât ea avea să fie mai în siguranţă în preajma lui.

Nu se îndoia de faptul că Blythe avea să afle adevărul până la urmă. Important era ca în acel moment să afle doar acea parte din el care pentru ea nu conta.

Doamne, cât şi-ar fi dorit ca John să fi fost acum lângă ea! îi era dor de calmul şi de constanta lui răbdare, de înţelepciunea şi de flerul lui inegalabil de a găsi soluţii simple chiar şi celor mai dificile probleme. Îi era dor de el, un dor care-i căsca în inimă un gol dureros, sufocant.

Înainte să moară, John îi ceruse să-i promită c-o să-şi trăiască viaţa cu bucurie şi încredere. O silise să-i promită că niciodată n-o să-şi

refuze şansa de a-şi împărţi viaţa şi inima cu un alt bărbat, cu condiţia ca acesta s-o merite. Şi o pusese să-i mai promită că atunci când avea să-şi amintească de el, să n-o facă cu durere sau jale, ci cu bucurie şi cu convingerea că el, oriunde s-ar afla, o ocroteşte şi o veghează cu toată dragostea lui.

— Să-mi zâmbeşti… cât poţi de des, o rugase John cu un surâs, în timp ce viaţa i se scurgea din trup. Niciodată nu am văzut un zâmbet mai frumos ca al tău. Aduce alinare şi… lumină…

Acestea fuseseră ultimele lui cuvinte.

Julia îşi muşcă buzele, clipind des ca să-şi alunge lacrimile. Atacul de cord îl doborâse aproape fulgerător. Fusese un bărbat puternic, din toate punctele de vedere: fizic, mental, spiritual, sufletesţe. Înainte de a muri, se chinuise să se smulgă din comă şi, preţ de câteva minute, fusese de o luciditate cutremurătoare. Văzuse în ochii lui cum se lupta cu el însuşi pentru a rămâne conştient, cum se lupta cu durerea aceea insuportabilă, care îi strivea inima. O făcuse, Julia o ştia, pentru ea. De dragul ei. Nu se putuse îndura să plece fără a-şi lua rămas bun de la ea.

Înălţându-se pe vârfuri, tânăra femeie îşi arcui mâinile deasupra capului, apoi îşi înălţă fruntea spre cerul de deasupra acestei lumi şi închise ochii. Rămase nemişcată, chemându-l cu mintea ei. În clipa următoare, simţi un şuvoi de căldură unduindu-se în jurul ei şi zâmbi. John niciodată nu-şi încălcase cuvântul dat. Era acolo, cu ea, în jurul ei, în inima ei… Lumea începu să capete strălucire, simţurile i se acutizară. Îşi lăsă mintea să plutească şi trupul să i se mişte după propria lui voinţă.

Treptat, ritmul inimii îi deveni constant, nodurile din stomac i se desfăcură. Exerciţiul de concentrare şi autocontrol dăduse rezultate bune, ca întotdeauna. La fel şi meditaţia. Şi ca să-şi dovedească sieşi că ajunsese la acel echilibru interior atât de propovăduit de May-May, făcu un salt în spate şi, spintecând aerul cu piciorul cu o viteză fulgerătoare, se opri cu vârful degetului mare la un milimetru de bustul unui Ulise turnat în bronz şi aflat pe un postament de marmură.

Zâmbind, Julia lăsă încet piciorul jos şi se îndreptă spre şifonierul din lemn de trandafir, cu muchiile sculptate. Se simţea atât

de uşoară şi plină de vitalitate, încât se mira cum de nu se desprinde de la sol.

Existau în lume oameni care o făceau, gândi ea distrată. Trebuia s-o întrebe pe May-May despre asta. Erau puţine lucruri pe care camerista contesei de Warwick să nu le ştie. Iar dacă avea idee despre asta, atunci poate că ştia şi cum se face şi-i vindea şi ei şpilul. Ar fi fost ceva, nu? Să poată sta suspendată în aer, doar cu ajutorul minţii ei… Doamne, o luase pe arătură, chicoti ea, simţindu-se mult mai relaxată decât fusese în ultimele săptămâni. Începuse să bată câmpii, imaginându-şi lucruri imposibile…

Deschise larg uşile dulapului ca să-şi aleagă unul dintre halatele de casă pe care le văzuse în acea dimineaţă în scurtul răgaz dintre baie şi somn, şi rămase cu gura căscată.

Aşezată frumos pe umeraşe, Julia îşi văzu înghesuită acolo întreaga garderobă pe care şi-o adusese la Londra cu două zile în urmă.

Blythe dormise patru ore. Nici pe departe suficient, dar avea să recupereze mai târziu.

Lucruri importante de rezolvat. Aceasta era deviza zilei. Se culcase şi se trezise cu ea în cap. Şi se pusese pe treabă, profitând de faptul că ocupanta camerei sale de oaspeţi dormea dusă.

Aranjase ca toate lucrurile Juliei să fie transferate aici şi, în afara cameristei, tot personalul din locuinţa ei fusese pus pe liber pe o perioadă de o lună. Le plătise salariul în avans şi le dăduse câteva instrucţiuni înainte de a elibera casa. Fusese şi o bună ocazie ca să arunce o privire prin lucrurile ei. Şi să cerceteze seiful. Nu descoperise nimic suspect, doar câteva sclipicuri costisitoare de-ale Juliei şi unele dintre dosarele cu afaceri ale unchiului său, dar nu stricase să verifice.

Ştia că Julia îl minţise noaptea trecută. Simţea asta instinctiv. În ce privinţă sau în ce măsură o făcuse urma să descopere singur. Ar fi putut-o strânge cu uşa, dar se îndoia că metoda ar fi dat rezultate în cazul ei. Tot instinctele erau cele care-i şopteau s-o ia prin învăluire. Şi să n-o scape din ochi.

Îşi mai turnă o cană de cafea şi, aprinzându-şi un trabuc, se duse

la ferestre şi aruncă o privire casei galbene de pe colţ. Winston, valetul şi omul său de încredere, ţinuse casa sub observaţie şi nu zărise nicio mişcare până la ora la care-i predase raportul. Se părea că proprietarul lenevea, dar Blythe ştia cât de înşelătoare puteau fi unele aparenţe.

Îl fila pe Bleymoore de aproape cinci ani. Acesta fusese unul din motivele pentru care cumpărase casa în care locuia acum. În toţi aceşti ani îi învăţase tabieturile, gusturile în materie de modă, ce gen de femeie agrea, hobby-urile, afacerile.

Unul dintre hobby-urile lui era să colecţioneze obiecte vechi, cu o deosebită încărcătură istorică. Pe unele le păstra, pe altele le vindea şi scotea un profit frumos. Dar nu această afacere era cea care-i asigura stabilitatea financiară. Seth Bleymoore era unul dintre cei mai rafinaţi ucigaşi cu sânge rece plătiţi din Anglia. Onorariile lui erau extrem de piperate, cu atât mai mult cu cât nu-l deranja să primească misiuni care-l mânau în afara insulei.

Luă o gură de cafea, meditând la evenimentele nopţii care trecuse. Trebuia să recunoască că avuseseră amândoi un noroc chior. Ocazie cu care descoperise o chestie interesantă: Bleymoore era un tip mult prea arogant ca să-şi imagineze că cineva ar fi avut vreodată îndrăzneala să-i calce pragul fără a fi invitat. Se baza pe neagra lui reputaţie… şi probabil că nu greşea prea mult. Ca orice pramatie, avea legături cu alte pramatii: hoţi, escroci, proxeneţi şi alte scursori ale lumii interlope. Niciunul dintre cei care-l cunoştea şi era în toate minţile n-ar fi avut tupeul să încerce să-i violeze teritoriul ca să-l prade. Auzise că existase cândva un isteţ care încercase manevra asta şi plătise afrontul cu propriile lui măruntaie. Vestea se întinsese ca ciuma, iar casa de pe Henrietta Street nr. 3 ajunsese să inspire teamă şi respect oricui îşi preţuia viaţa.

Blythe nu voia să se gândească la consecinţele pe care Julia le-ar fi suportat dacă ar fi fost prinsă, singură fiind. Numai şi ideea în sine îi provoca greaţă şi-i aduna noduri de spaimă în stomac.

Trecuse, îşi spuse el, blocându-şi furia. Scăpaseră amândoi, asta era important. Iar acum trebuia să privească înainte şi să facă un plan prin care s-o scoată pe Julia în afara orbitei lui Bleymoore. Pe lângă asta, trebuia să vorbească lui Harper. Singura ieşire pe care o vedea în

situaţia dată era să-l elimine pe individ: rapid şi eficient. Probabil că Harper n-avea să primească sugestia lui cu zâmbetul pe buze. Dar, la o adică, accidente se întâmplau tot timpul.

Ceea ce-l enerva era misterul care-l înconjura pe acest individ. Nimeni nu ştia de unde apăruse, un bărbat de o inteligenţă diabolică, foarte cult, educat, şlefuit, atrăgător şi bogat, care se infiltrase cu uşurinţă în cele mai înalte cercuri ale societăţii. Blythe îl întâlnise de vreo câteva ori în timpul ultimelor sezoane şi-i aprecia vârsta ca fiind în jur de treizeci de ani. Brunet, cu ochii verzi, pătrunzători, nas acvilin şi o gură despre care femeile afirmau că avea un farmec senzual. Intrase pe lista celor mai bine cotaţi burlaci din ultimii ani, iar mămicile cu fete de măritat sperau la o alianţă profitabilă cu enigmaticul scoţian.

Nici măcar nu ştia dacă era scoţian în realitate, deşi toată lumea aşa credea. La început, avusese un vag accent, care acum i se ştersese aproape complet. Făcuse cercetări în locul din Scoţia despre care Bleymoore afirmase că şi-ar avea sorgintea. Nimeni nu auzise nimic despre el. Faptul că avea relaţii strânse cu străinătatea şi era bine privit în cercurile aristocraţiei din Franţa, Italia, Spania şi Austria reprezentase motivul principal pentru care îi fusese încredinţat de către lordul Harper.

Ştia că era colecţionar. Şi avea jurnalul despre care Julia afirmase că era al ei. Pentru un individ care-şi dorea putere şi bogăţie, jurnalul reprezenta o investiţie care ar fi putut să-i aducă beneficii financiare mult mai mari decât cele care i se promiseseră în schimbul lui. Bleymoore cunoştea povestea jurnalului, nu se îndoia de asta. Şi intenţiona să găsească şi codul care i-ar fi putut permite descifrarea lui şi localizarea acelui diamant, Văpaia Soarelui. O piatră galbenă care valora un milion şi jumătate în lire sterline, după spusese Juliei. Mai mult decât onorariul pe care-l pretindea mercenarul. În locul lui, odată găsit codul, Blythe s-ar fi apucat să descifreze textele şi să localizeze nestemata. Era un plan mai simplu, mai comod, fără vărsări inutile de sânge. Dar poate că scoţianul nu era un tip lacom. Exista şi această posibilitate. De ce să-şi bată mintea cu nişte enigme, când putea câştiga o avere, împletind afacerile cu plăcerea de a ucide?

Blythe îşi notă în minte să facă unele cercetări cu privire la ultimul proprietar al jurnalului. Se îndoia de faptul că scoţianul se tocmise cu acesta pentru a obţine secretele acelei celebre curtezane. Şi trebuia să extindă lista, căutându-i şi pe ceilalţi de dinaintea lui. Avea o puternică bănuială că între mâinile lui John şi cele ale lui Bleymoore mai existaseră câteva perechi care îl atinseseră şi-i răsfoiseră paginile. Iar posesorii acelor mâini se aflau cu toţii în pericol, la fel ca Julia, şi trebuiau avertizaţi.

Oare John intuise faptul că, într-o bună zi, căutarea jurnalului avea să devină atât de periculoasă? Oare acesta să fi fost motivul pentru care încercase să-i momească pe unul dintre ei ca să se însoare cu Julia? Ca s-o pună la adăpost, s-o protejeze?

Cu excepţia lui Edmond, John avusese încredere în nepoţii săi. Îi crescuse încă de când erau mici, după ce incendiul mistuise conacul familiei, luând ca tribut viaţa părinţilor lor. Avea doi prezece ani, Lion cu doi mai puţin, iar Ed abia împlinise opt ani. John îşi primise toţi trei nepoţii cu braţele deschise. Investise în ei încredere, efort, răbdare şi dragoste. Le insuflase respect faţă de valori. Îi trimisese la studii, se străduise să le făurească un viitor. Singurul care-l dezamăgise fusese Edmond, care moştenise de la tatăl lor pasiunea pentru femei frumoase şi jocuri de noroc. Dar chiar şi aşa, John continuase să-l iubească… şi să-i plătească datoriile.

Amintindu-şi de asta, Blythe strânse din dinţi. Întotdeauna avea să trăiască sub apăsarea vinovăţiei că, pe undeva, Ed ajunsese unde ajunsese sau era ceea ce era datorită eşecului său ca frate mai mare. Dacă ar fi stat cu ochii pe el, dacă…

N-avea rost şi nici sens să străbată din nou acel drum prăfuit al regretelor. John îi spusese cândva că nimeni nu are puterea să salveze pe cineva care nu voia să fie salvat. Avusese dreptate, desigur.

Ed îşi manifestase adevărata natură încă din copilărie: delăsător, distrat, răutăcios, uneori crud, mereu carismatic. Îi stătea în putere să te farmece la fel de uşor precum respira. Şi avea acea putere a seducţiei care te făcea să-l ierţi oricât de rău te-ar fi supărat. Probabil că asta fusese greşeala lui, a tuturor. Îl iertaseră întotdeauna, prea repede, prea uşor.

Blythe îşi aminti de anii în care întreaga atenţie şi maliţie a fratelui său mai mic fusese îndreptată asupra Juliei. Edmond fusese gelos pe ea încă de la început, când era o biată copilă timidă şi speriată. Venise cu mama ei din Franţa, amândouă scăpate din ghearele nemiloase ale unei gloate care asuprise întreaga aristocraţie franceză, şi-şi găsiseră refugiul lui Greenville.

John se ataşase de copilă şi o luase sub aripa lui protectoare, la fel cum procedase cu toţi năpăstuiţii care poposiseră la uşa lui. Era mică şi drăgălaşă, cumva matură pentru cei şase ani câţi avea pe atunci. Blythe întotdeauna fusese de părere că acei ochi incredibili de verzi şi de frumoşi, adesea adumbriţi de o melancolie răscolitoare, văzuseră prea multe şi asta prea devreme. Era curajoasă şi stoică. Îndura răutăţile lui Ed fără să se plângă. Blythe îşi aminti de acea după-amiază ploioasă, când o găsise plângând înăbuşit în spatele grajdurilor, strângând deznădăjduită la piept păpuşa pe care John i-o adusese de la Londra. Capul de porţelan fusese rupt cu sălbăticie. O ţinuse în braţe, consolând-o, şi-i promisese că avea să i-o repare. Şi i-o reparase. Iar din acea clipă, Julia se ţinuse după el ca un căţeluş. Doi ani mai târziu, plecase la Eton. Şi nu se mai întorsese decât zece ani mai târziu, timp în care îşi terminase studiile şi luptase în două războaie. Iar când se întorsese acasă, la Greenville, şi o revăzuse…

Blythe schiţă o grimasă şi strivi restul ţigării în scrumiera de cristal. Jurase să lase trecutul în urmă, îngropat sub muntele uitării. Îl lăsase, dar de uitat nu uitase niciodată. Iar acum, locuia în aceeaşi casă cu ea, cu femeia care-i zdrobise inima în urmă cu opt ani. O femeie pe care, în ciuda propriei sale voinţe şi judecate, a bunului simţ şi al oricăror alte considerente, încă o mai dorea.

Trecându-şi o mână peste faţă, Blythe îşi aminti într-o doară că trebuia să se radă. Şi, în timp ce înghiţea ultima gură de cafea, se întrebă dacă procedase corect acţionând astfel. O primise în casa lui. Pentru o perioadă nedefinită de timp. Viaţa ei era mai importantă decât reputaţia, iar acest motiv îl făcuse să se decidă. N-o putea apăra dacă n-o avea sub ochi, nu? Aveau să se işte bârfe, speculaţii, dar nu-i păsa. Era de datoria lui să se îngrijească de ea. Şi, oricum, Julia îi declarase cu vehemenţă că nu intenţiona să se mai recăsătorească

vreodată…

Blythe închise ochii şi trase încet aer în piept. Dacă voia să facă faţă situaţiei, trebuia să înceapă să se gândească la ea ca la soţia lui John, şi nu ca la o femeie irezistibilă, care rămăsese singură.

John fusese singurul om de pe planetă care-i câştigase întreg respectul, devotamentul, afecţiunea şi admiraţia. John îl formase pe bărbatul care era astăzi. Avea să-i cinstească memoria şi… să-i respecte soţia.

— La naiba, înjură el printre dinţi, conştient dintr-odată că i-ar fi fost mult mai uşor să înfrunte o armată întreagă de mercenari decât să rămână indiferent şi calm în faţa Juliei.

Şi, ca şi cum soarta ar fi fost într-o dispoziţie răutăcios-amuzată, uşa biroului se deschise şi Julia intră fără să bată.

CAPITOLUL 10

La naiba!…

De această dată înjurătura i se izbi de dinţii strânşi şi de buzele lipite cu îndărătnicie. Pumnii i se încleştară neputincioşi, trupul i se încordă.

Era îmbrăcată într-un vis trandafiriu, cu umeri goi şi un decolteu ucigător. Părul, adunat peste umărul stâng, i se vălurea până-n talie. Nu purta bijuterii şi nu era fardată. Prospeţimea acelui ten neted, fără cusur, o idee îmbujorat, o făcea să arate cu mult mai tânără decât era în realitate şi nespus de tentantă. Paloarea care o însoţise noapte trecută dispăruse, la fel şi cearcănele de sub ochi. Arăta odihnită şi calmă.

— Bună, zâmbi ea, închizând cu grijă uşa în urma ei. Te deranjez?

— Nu.

— Bine, dădu Julia uşor din cap, în timp ce ochii ei îşi schimbară brusc expresia. Ticălos arogant, bătut în cap şi nesimţit ce eşti! izbucni ea printre dinţi, prinzând avânt în direcţia lui.

— Mă scuzi? făcu el, uimit de fulgerele orbitoare din ochii aceia verzi ca smaraldul.

Se înşelase. Nu era calmă deloc, ci la un pas de a-i lua scalpul.

— M-ai auzit bine, fir-ai tu să fii!

Se opri în faţa lui, înfigându-se mai bine pe călcâie, şi-l privi întărâtată, cu mâinile înfipte în şolduri precum o precupeaţă-n târg.

— Am acceptat să-ţi dau un deget şi tu… tu… tu-mi iei toată mâna! mârâi ea cu o voce sugrumată din pricina mâniei. Cine te crezi?!

— Aş fi prea romantic dacă m-aş considera Lancelotul tău? o şicană el, zâmbind.

— N-am nevoie de niciun afurisit de cavaler în armură albă, care să-şi fâlfâie sabia prin faţa unor dragoni imaginari, salvând domniţa la ananghie! gesticulă ea, enervată. Nu sunt o Guinevere neputincioasă, asta să-ţi intre bine în cap! Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Mă îndoiesc sincer.

Ochii ei se îngustară periculos, nările îi fremătară.

— Ai fi surprins să constaţi cât de mult te înşeli! replică ea pe un ton scăzut.

Măi să fie! cugetă el, surprins. Nu s-ar fi gândit niciodată că avea un temperament atât de… inflamabil. Încrucişându-şi braţele pe piept într-o atitudine nonşalantă şi rezemându-şi şoldul de muchia biroului din lemn de acaju, Blythe se întrebă cât de mult o putea forţa până să explodeze. Ar fi fost ceva interesant de urmărit.

Julia se afla suficient de aproape de el pentru a-i simţi fustele grele măturându-i vârful cizmelor şi parfumul delicat-ameţitor. O privi în ochi şi, preţ de o clipă, concentrarea i se risipi. Frumoasă mai era, Iisuse! mai ales când era furioasă, ca acum.

Să-şi învingă atracţia faţă de ea i se părea ceva la fel de imposibil ca răsăritul soarelui de două ori în aceeaşi zi. Şi totuşi, avea s-o ţină la distanţă şi să-şi ignore propria nebunie.

— Nu sunt o femeiuşcă slabă de înger, care se smiorcăie la simpla rupere a unei unghii şi care habar n-are să deosebească un pistol de o puşcă!

— Atunci, demonstrează-mi! o invită el cu un zâmbet dezinvolt.

Julia îşi arcui o sprânceană, privindu-l speculativ.

— Numeşte un obiect din camera asta la care poţi renunţa.

— Poftim?

— Ai probleme cu auzul în dimineaţa asta sau ce?!… Un obiect care poate fi înlocuit, ceva nu prea mare, aflat la distanţă.

— De ce?

— Ca să-ţi arăt cât de vulnerabilă sunt, rosti ea dulce, fâlfâind din gene sfioasă.

— Bine, acceptă el să-i facă jocul, curios să afle ce-i trecea prin minte. Tabloul acela de acolo.

Julia îşi răsuci gâtul, fixând pânza o secundă. Apoi oftă.

— Nu cred că vrei să renunţi la acel La Tour. Ar fi păcat.

Dacă Blythe fu surprins, n-o arătă.

— Atunci… aceea, poate?

Julia urmări direcţia privirii lui şi văzu o hartă a insulei, prinsă într-o ramă de lemn delicat sculptată. Harta putea fi înlocuită, într-adevăr.

Cu un zâmbet înşelător, Julia schiţă o reverenţă, plecându-şi ochii cu o graţioasă supuşenie. Privirea ei găsi ceea ce căuta şi zâmbetul i se transformă într-un rânjet satisfăcut. Chestia aia de desfăcut corespondenţa n-ar fi ajutat-o prea mult să-şi demonstreze punctul de vedere, dar asta, da.

— Întotdeauna am atribuit Londrei un farmec aparte, murmură Julia, zăbovind încă o clipă în acea poziţie.

Mâna ei alunecă la vale peste piciorul lui, lină şi seducătoare, spre genunchi, făcându-l să încremenească, prins între o stare de teribilă excitaţie şi şoc. Înainte ca el să reacţioneze, Julia trase pumnalul din cizma lui cu o agilitate uluitoare, îl aruncă în sus, prinzându-l de lama ascuţită, se răsuci şi-l lansă cu forţă. Vârful cuţitului se înfipse în zid, străpungând harta în locul unde era marcată inima Imperiului. Totul durase mai puţin de două secunde, iar în tăcere grea care se lăsă, Blythe ar fi putut să jure că încă mai auzea lama vibrând în perete.

— După cum vezi, sunt o biată făptură lipsită de orice apărare. Pot să leşin acum? îl ironiză ea cu sarcasm.

Blythe nu spuse nimic, ci o ocoli încruntat şi se duse să se uite mai de aproape la harta care tocmai îi fusese distrusă. Lovitura fusese rapidă, eficientă, excelent executată. De la o distanţă de zece paşi,

poate şi mai bine.

Cunoştea puţini bărbaţi care să fi fost capabili să nimerească punctul acela cu o asemenea precizie. Faptul că o femeie se ridica la propria lui performanţă de a mânui un pumnal era un lucru incredibil. Cu atât mai mult cu cât acea femeie era Julia.

Smulgând pumnalul din perete, se răsuci şi veni spre ea.

— Sunt mişcat, declară el sec, simţindu-se ca un neghiob şi asta fără să înţeleagă de ce.

Era ca şi cum demonstraţia ei i-ar fi dovedit inutilitatea ca… mascul. Era o chestie de orgoliu, de principiu, de… Era de neconceput ca o femeie să fie capabilă să-şi poarte singură de grijă! Asta era o treabă de-a bărbaţilor. Asta era menirea lor pe pământ: să apere şi să-şi protejeze femeile. Julia însă nu era femeia lui, îşi reaminti el, asaltat de sentimente tulburi, amestecate.

Îi luă mâna şi-i aşeză pumnalul în ea, apoi o privi în ochi.

— E-n regulă. Mi-ai arătat că eşti în stare să scoţi pe cineva din luptă de la o oarecare distanţă. Probabil că John te-a instruit şi a făcut treabă bună. Îi recunosc stilul. Demonstrează-mi însă că eşti într-adevăr în stare să ţii piept unui bărbat de aproape. Închipuieşte-ţi că sunt Bleymoore, sublinie cu un zâmbet întunecat. Avem aceeaşi înălţime, aproximativ aceeaşi greutate. Ţine-mă la distanţă. Atacă-mă.

— Eşti nebun? bâigui Julia, privindu-l siderată.

— Poate, rânji Blythe cu aroganţă. Haide, Julia, se dădu el doi paşi în spate, dându-i un spaţiu şi libertate de mişcare. Atacă-mă. Arată-mi cât de bine ştii să-ţi aperi viaţa. Salvează-te!

— Chiar ***eşti*** nebun! repetă ea, convinsă de această dată.

Nu asta era reacţia pe care o aşteptase din partea lui. Ar fi trebuit să-l impresioneze, să-l şocheze suficient de mult încât s-o lase în pace.

Ar fi trebuit să-şi dea seama din capul locului că procedase complet greşit. Blythe nu era bărbatul care să dea înapoi din faţa unei provocări. Nu-i stătea în fire, niciodată nu-i stătuse. Acum, privindu-i faţa calmă şi expresia ciudată din ochi, o izbi realitatea faptului că oricât ar fi încercat să-i dovedească lipsa ei de vulnerabilitate, el tot ar fi priponit-o în casa lui, fără drept de apel.

Închizând ochii, Julia îşi înghiţi o înjurătură plină de colorit şi stil. Lăsase enervarea să preia controlul şi furia să-i întunece judecata. Acest lucru nu avea să se mai întâmple vreodată.

— Haide, fluturaş drăgălaş, dovedeşte că poţi supravieţui, rosti el cu blândeţe, făcând-o să deschidă ochii şi să-i arunce o privire criminală.

— Păstrează-ţi dulcegăriile pentru graţiile care-ţi suportă înfloriturile lingvistice, replică Julia cu răceală. Aripile mele nu sunt moi şi catifelate, ci tăioase şi, cu siguranţă, cât se poate de dure. Una peste alta, nu mă interesează lumina pe care mi-o fâţâi prin faţa ochilor. Dacă vrei să crezi că sunt o femeie vulnerabilă, zâmbi ea subţire, vag dispreţuitor, atunci n-o să te contrazic.

— Dai înapoi? îşi arcui Blythe o sprânceană cu un aer surprins, o idee maliţios.

— N-aş vrea să-ţi vărs sângele, atâta tot, surâse ea dulce, înclinându-şi capul şi studiindu-l pe sub gene.

Râsul lui izbucni cu putere, încărcat de de batjocură şi amuzament.

— Nu-ţi face griji pentru mine…

— Nu pentru tine-mi fac griji, ci pentru mine, i-o tăie Julia pe un ton sec. Ţin la rochia asta. Ştii, petele de sânge ies foarte greu din mătase, îi explică cu răbdare.

Blythe auzise că avea o limbă ascuţită, dar niciodată nu i-o probase pe propria piele. Până acum. Înţepăturile ei te amorţeau o clipă şi pe urmă usturau ca dracu'. Te insulta într-un mod abil, dându-ţi senzaţia că de fapt îşi cere scuze. Ton adecvat, privire galeşă, zâmbet irezistibil. Şi pe sub toate astea, afurisenie cât cuprinde. Era absolut fascinat.

— Eşti laşă? o întrebă el cu un surâs ironic.

— Nu, rotunji ea silaba, doar cumpătată. E o mare diferenţă între prudenţă şi laşitate.

Îi înapoie pumnalul şi-l privi serioasă.

— Blythe, reputaţie unei femei e la fel de fragilă ca sticla, după cum bine îmi imaginez că ştii. A locui aici, singură, cu un bărbat neînsurat, chiar dacă teoretic mi-e rudă, este un fapt care va avea

consecinţe pe care nu sunt sigură că mi le pot permite.

— Acest lucru îţi va permite în schimb să rămâi în viaţă, replică el sec.

— Poate, zâmbi Julia straniu. Totuşi, încă mai cred că cea mai înţeleaptă soluţie este să mă întorc acasă şi să-mi angajez nişte gărzi de…

— E prea târziu, o întrerupse el, strecurându-şi cuţitul înapoi în cizmă. Încă mai simţea atingerea mâinii ei pe picior, locul păstrând o fierbinţeală ciudată, de parcă Julia ar fi continuat să-l atingă. Şi acela nu era singurul loc înfierbântat din organismul lui. Tocmai zugrăveşti, o informă sec.

— Ce fac?

— Zugrăveşti casă, repetă el, îndreptându-şi spatele şi privind-o în ochi.

— De ce dracu' să vreau să-mi zugrăvesc casa? se încruntă ea. Am zugrăvit-o toamna trecută!

— Mi s-a părut cel mai plauzibil motiv ca să te poţi muta aici.

Preţ de câteva clipe, Julia se holbă la el amuţită. Apoi răbufni:

— Lua-te-ar naiba, casa aia e a mea! Eu locuiesc în ea! Nu vreau să schimb nimic la ea. Îmi place exact aşa cum este acum. Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept şi mârâi furioasă: ***Te omor*** dacă s-a mişcat ceva de acolo, fie şi numai un capăt de aţă, mă înţelegi? Chestia asta pune capac la toate!

Şi pentru că se simţea la un fir distanţă de fapta respectivă, se depărtă de el şi începu să se mişte agitată prin încăpere.

— Haide, Julia, îl rezonabilă. Cum puteam să te ţin aici fără vreun motiv serios?

Se răsuci spre el, privindu-l nimicitor.

— Ai fi putut avea bunul simţ să mă întrebi înainte de a lua această hotărâre în numele meu. La urma urmelor, nimeni n-o să înghită gogoaşa asta, ci o să-şi imagineze lucrul care pare cel mai evident.

— Şi ce-o să-şi imagineze?

Julia zâmbi strepezit.

— Nu face pe prostul cu mine! Nu te aranjează. Or să-şi

închipuie că ţi-ai tras o nouă amantă. Am auzit că alinarea tinerelor văduve şi consolarea lor cu favoruri sexuale este un sport foarte căutat.

— Eu nu fac asemenea acte de caritate. Când vreau o femeie în patul meu, nu iau una care suferă după un alt bărbat.

— Ce nobil din partea ta! Poate ar fi mai bine să declari asta în mod public.

— Pe dracu'! Ce naiba e cu tine?! Te preocupă mai mult reputaţia decât faptul de a rămâne în viaţă?

— Dacă-mi păstrez viaţa, ce fel va fi ea când totul se va termina?

— Atâta vreme cât nu-ţi doreşti să te recăsătoreşti şi…

— Oh, da, acum are sens logica ta! clătină ea din cap, simulând revelaţia. Te-ai gândit, Înălţimea Ta, câţi bărbaţi or să se gândească după aceea la disponibilitatea mea?!… Vă cunosc tagma foarte bine, şuieră ea înverşunată. Nici pe vremea când trăia John n-am fost scutită de propuneri care nu erau doar scandaloase, ci şi umilitoare. O femeie fără origine nobilă este de regulă o târfă. Asta gândiţi toţi. O femeie care nu se naşte cu lingura de argint în gură este una care nu poate avea nici onoare şi nici mândrie. Ah, da, ca văduvă mă pot bucura de anumite libertăţi, dar a avea un amant şi a locui în casa lui este o diferenţă pe cât de mare, pe atât de condamnabilă. Voi fi repudiată din sânul societăţii, mai devreme sau mai târziu. Numele meu va fi terfelit. Astea vor fi consecinţele, Blythe. Eu sunt intrusa, îţi aminteşti?… Nu sunt una de-a voastră. Şi acum, că John nu mai este, societatea va sta cu un ochi aţintit asupra mea, vânându-mi greşelile. La sfârşit, tu ai să cazi în picioare, dar eu… eu voi fi terminată!

Brusc, începu să râdă, dar era un râs amar, plin de suferinţă, care-l sfredeli pe dinăuntru.

— Nostim este că, indiferent cum or să se sfârşească toate astea, la final mă voi bucura de o zugrăveală proaspătă preţ de câteva luni. Vezi să alegi verde mazăre pentru sufragerie, îi aruncă peste umăr, pornind grăbită spre uşă. Mor după culoarea asta!

— Julia…

— Las-o baltă, Blythe!

Ajunse în dreptul uşii şi dădu s-o deschidă, dar mâna lui se

propti de lemnul aurit. Julia stătu o clipă nemişcată, apoi se răsuci să-l înfrunte.

— Câţi ţi-au cerut-o? o întrebă el încet, cu o expresie sumbră în ochi.

Julia îl privi lung, copleşită dintr-odată de o tristeţe fără margini. Îi venea să plângă.

— Prea mulţi ca să le mai ţin socoteala, răspunse ea răguşit, muşcându-şi buzele care-i tremurau.

— Cine a fost? insistă el cu o blândeţe sub care se simţea tăişul mâniei.

— Ce-o să faci acum, o să te duelezi cu jumătate din bărbaţii prezenţi în Londra? îl ironiză ea, refuzând să se lase impresionată de atitudinea lui.

Blythe o privi enervat. Privirea ei era îndărătnică, la fel şi bărbia smucită înainte, şi fu convins de faptul că n-avea să scoată de la ea nimic momentan.

— Nu i-ai spus lui John niciodată, nu-i aşa?

— La ce bun? ridică Julia din umeri, coborându-şi privirea. N-aş fi făcut decât să-l supăr. De regulă, neînţelegerile de genul acesta se rezolvă într-un singur fel. Oricât de mult conta pentru mine mândria şi onoarea personală, viaţa şi fericirea lui erau mai importante.

Blythe o privi, simţind cum ceva se strânge în inima lui. Ar fi vrut s-o aline, dar nu ştia cum. Cuvintele nu-i erau la îndemână, el, care niciodată nu dusese lipsă de ele. Iar dacă o atingea, era pierdut. Dorinţa se a o trage în braţele lui şi de a o gusta se transformase într-o nevoie adâncă, mistuitoare. Mireasma florală a părului ei îl ameţea… Şi cu ce-ar fi fost el diferit faţă de restul?

— Îmi pare rău, spuse el într-un târziu.

— De ce? Doar nu i-ai educat tu, nu?… Nu contează, şopti Julia, silindu-se să zâmbească. Eu şi John plănuiam ca, după ce găsim jurnalul, să petrecem câţiva ani călătorind. El voia să ne stabilim la Roma. Poate că acolo voi putea începe o viaţă nouă când totul se va termina.

Blythe simţi un mic junghi în stomac. Realiză că ideea ca ea să părăsească Anglia şi să se stabilească în altă parte era nu doar

supărătoare ci şi… greu de suportat.

Iisuse, doar nu se amoreza din nou de ea!? îi trecu lui prin minte, simţind cum îl cuprinde panica. Făcând un pas în spate, o privi încordat ca un arc. Posibilitatea aceasta era… de-a dreptul dezastruoasă. Trebuia să fie complet tâmpit să se lase ademenit din nou în mrejele farmecelor ei.

— Doamne! murmură Julia, presându-şi pleoapele cu degetele. Mă gândesc la mine, când ar trebui să facem ceva pentru toţi ceilalţi care sunt trecuţi pe lista lui Bleymoore. Trebuie să-i găsim şi să-i prevenim cumva.

Teren stabil, răsuflă Blythe uşurat în sinea lui. De asta avea nevoie.

— Tocmai reflectam la asta când ai intrat. Ce-ar fi să ne aşezăm şi să-mi spui tot ce ştii?

— Nu ştiu prea multe, oftă Julia, acceptând totuşi să revină şi să se aşeze pe unul dintre fotolii. După cum ţi-am mai spus, John era cel care se ocupa cu partea aceasta. Nu… Stai! Lordul Ashbourne. Am asistat odată la o discuţie dintre el şi John şi a fost pomenit jurnalul. Era interesat să-l obţină.

— Vom vorbi cu lordul Ashbourne, aprobă Blythe, clătinând din cap. Poate că el ştie mai multe.

— Şi cum o să procedăm? îl privi Julia obosită. Îi spunem că un ucigaş plătit se află pe urmele lui? Aşa, pur şi simplu?

— Mă voi gândi eu la ceva. Şi ne vom canaliza atenţia şi energia şi-n altă direcţie. Vom căuta în paralel şi codul.

Julia îşi controlă expresia feţei, deşi inima îi tresări atât de puternic încât se mira cum de nu-i ţâşnise pe gură, aterizând pe biroul lui.

— Da. Fără cod, jurnalul n-are nicio valoare, bâigui ea.

— Va trebui să ne întoarcem.

— Poftim? ridică ea privirea nedumerită spre el.

— Trebuie să recuperăm jurnalul. Ne vom întoarce după el, Julia. Fără jurnal, Bleymoore va fi încetinit. Îi vom încurca puţin planurile.

— N-ar fi mai simplu să-l legăm fedeleş şi să-i facem vânt în

Colonii? sugeră ea amabilă.

Blythe îşi arcui o sprânceană, în timp ce zâmbetul i se întindea pe toată faţa. Părea sincer amuzat.

— Eşti cam radicalistă, draga mea.

— Of, mai scuteşte-mă. Mă gândeam că ar fi mult mai simplu să-l scoatem complet din joc din moment ce ştim că el va fi sursa necazurilor multor oameni nevinovaţi. Lumea întreagă o să ne fie recunoscătoare pentru asta.

— Da, ai dreptate, totuşi există o mică problemă. El face o treabă pentru care este plătit. Faptul că ştim asta reprezintă un avantaj pentru noi. Totuşi, există cineva dispus să ucidă, indiferent câţi oameni, pentru a păstra secretă existenţa jurnalului. Mercenarul este doar un pion, sublinie el. Trebuie să aflăm cine este persoana care se ascunde în spatele acestei poveşti. Iar Bleymoore ne va conduce la el, mai devreme sau mai târziu. Dacă-l eliminăm, acea persoană va căuta un altul pentru a-i face treaba murdară. Iar noi ne vom pierde avantajul.

— Înţeleg. Bine. Când acţionăm?

— Diseară.

Blythe se întrebă dacă totuşi era o idee bună s-o ia cu el, cu atât mai mult cu cât ştia riscul căruia o expunea. Ajunse însă la concluzia că astfel putea să stea cu ochii pe ea, cu atât mai mult cu cât bănuia că, mai devreme sau mai târziu, Julia tot ar fi avut de gând să se întoarcă în casa mercenarului după blestemăţia aceea de jurnal. Aşa cel puţin o avea sub observaţie şi împuşca doi iepuri dintr-un foc.

— Diseară? clipi ea, făcând ochii mari.

— Da. Este seara când iese la club. În fiecare vineri petrece exact două ore şi jumătate la White's. Pleacă la opt şi se întoarce la zece şi jumătate. Timp berechet.

— De unde ştii asta? se încruntă ea suspicioasă.

— Relaţii, îi zâmbi el afectat, lăsându-se pe spate şi privind-o detaşat. Sunt un bărbat cu o groază de relaţii.

CAPITOLUL 11

Era o incursiune riscantă. O ştiau amândoi. Servitorii erau în casă, toţi fiind bărbaţi, dar se strânseseră în bucătărie pentru o partidă de poker. Winston, valetul şi secretarul lui Blythe, un om subţirel şi scund de statură, participa şi el la joc, misiunea lui fiind aceea de a-i ţine pe toţi cei din personal laolaltă.

Juliei i se părea curios faptul că Winston se implicase în acea afacere fără a pune întrebări, ca şi cum spargerea unei case era o chestie obişnuită, la ordinea zilei. Şi lucrul acesta îi trezi suspiciunile. Oare cu ce se ocupa Blythe, atunci când nu mergea la tribunal, sau în Camera Lorzilor, ori la cluburile de pe Pall Mall Street, sau nu încălzea aşternutul vreunei doamne?… Trebuia să facă nişte cercetări personale, cât mai discret posibil.

Pătrunseră prin intrarea de serviciu. Blythe meşteri încuietoarea şi, în mai puţin de cincisprezece secunde, se strecurau deja pe coridoarele slab luminate. De această dată în birou nu ardea nicio lampă, dar lumina care răzbătea de la felinarul din stradă era suficientă.

— Tu ocupă-te de tablouri, îi aruncă Blythe din mers, îndreptându-se spre birou.

— De ce eu?! se revoltă Julia. Tu eşti mai înalt. Iar eu sunt expertă în a depista dacă dulceaţa asta mică de aici e secretoasă ori ba, arătă ea spre rafturile pline cu cărţi ale bibliotecii.

Blythe o privi enervat. Se izbi de expresia ei şi oftă.

— Bine, tu iei biblioteca, iar eu restul. Mulţumită?

N-avea să găsească nimic, dar trebuia s-o ţină puţin ocupată. Cercetase personal biblioteca în vreo două rânduri şi nu găsise niciun sistem ascuns.

Julia rânji larg, frecându-şi mâinile bucuroasă. Se îndreptă spre corpurile înalte, în timp ce Blythe ocoli biroul, şi se opri în faţa bibliotecii, studiind-o gânditoare preţ de o clipă.

Oare ce model i-ar fi fost mai potrivit: cel italian, cel francez sau cel olandez? reflectă Julia în sinea ei, studiind stilul încărcat al intarsiilor încrustate în lemnul elegant. Cel italian, conchise ea, zâmbind. Şi se puse pe treabă.

Blythe găsi toate cele patru sertare ale biroului încuiate.

Bleymoore ori n-avea încredere în cei din personal, ori îşi ţinea acolo documente importante. Scoase şperaclul şi începu să facă amor cu încuietorile. Cu coada ochiului, o observa pe Julia cum lucrează.

Tânăra femeie atacă direct raftul din mijlocul bibliotecii. Pentru ca mecanismul să fie echilibrat, era necesar ca resortul să fie fixat în miezul corpului. Greutatea trebuia distribuită uniform, deci nu putea fi decât raftul din centru. Şi cum sistemul italian avea reguli simple, se apucă să numere volumele luxoase, legate în piele. Încercă mai multe combinaţii, dar niciuna nu funcţionă.

Julia făcu un pas înapoi, scărpinându-se în cap. În spatele ei, Blythe trecuse la cel de-al doilea sertar, scoţând registrele grele din interior.

— Nimic? o întrebă el zâmbind, dar având grijă să-şi ascundă amuzamentul din voce.

— Este aici, îl simt, rosti Julia cu o frustrare evidentă în glas. Îl miros. O să-l dibuiesc eu până la urmă, murmură apoi ca pentru sine.

Blythe se apropie de ferestre şi începu să răsfoiască fiecare registru în parte. După câte se părea, erau registre contabile, care ţineau evidenţa banilor care intrau şi ieşeau din galeria pe care Bleymoore o avea pe Brook Street. Când termină, le puse la loc în sertar aşa cum le găsise şi-l încuie.

Julia nu se mişcase din loc. Femeia asta habar n-avea când să renunţe. Se ocupa deja de cel de-al treilea sertar când auzi un scârţâit care-l făcu să se încordeze. Se ridică şi făcu un pas spre Julia, apoi se opri în loc ca trăsnit. Corpul central al bibliotecii pivotase la o sută optzeci de grade, iar în spatele lui se căsca o beznă de nepătruns.

— Voilà! exclamă ea victorioasă, chicotind înăbuşit şi executând o plecăciune adâncă şi o mişcare înflorită a mâinii spre ceea ce părea a fi un pasaj secret.

— Fir-aş al naibii! rosti el, uluit, pornind spre ea. Cum naiba l-ai…

— Talent şi instinct, zâmbi Julia, apropiindu-se de lumânarea groasă aflată pe o farfurie din argint ciocănit de pe birou. O aprinse şi se răsuci spre bărbatul care încă o mai privea cu uimire. Haide să aruncăm o privire dincolo.

O luă înaintea lui, coborând scările care păreau să ducă spre o gelarie subterană. Aerul era umed şi înecăcios din cauza mirosului de praf şi mucegai. Surprinzător, nu existau pânze de păianjen care să atârne lugubre din tavan, dând locului o înfăţişare sinistră, de roman horror. Cineva întreţinea o curăţenie relativă a galeriei.

Scările coborau pe sub casă, iar Blythe fu nevoit să se cocoşeze pentru a putea înainta. Coridorul cotea brusc şi, spre uşurarea lui, tavanul se mai înălţă şi spaţiul se lărgi considerabil, pasajul părând să se prelungească la nesfârşit. Avansară prudenţi. Aerul nu mai păstra izul acela de spaţiu închis şi amândoi simţiră curenţii. Flacăra începu să pâlpâie şi Julia îşi făcu mâna căuş, protejând-o să nu se stingă.

— Mai există o cale de acces, şopti Julia, în asentimentul lui.

Înălţă lumânarea mai sus şi văzură nişa în zidul din dreapta.

— Hai să vedem ce-i aici, propuse ea, luând-o iarăşi înainte.

Camera n-avea mai mult de cinci metri pătraţi. Podeaua era de piatră şi tavanul jos. În mijlocul ei se afla o masă scundă cu câteva cărţi voluminoase frumos stivuite. Nu era nicio urmă de jurnal, însă ceea ce o lăsă cu gura căscată fură rastele cu arme de pe pereţi.

— Iu-huu, avem aici arsenalul necesar pentru a echipa un contingent întreg. Ia uită-te la asta!

Era o sabie lungă, cu lama uşor curbată şi mânerul minunat lucrat în argint şi aur, bătut cu nestemate. Fascinată, Julia o atinse şi tresări când simţi ascuţişul oţelului crestându-i buricul degetului. Îşi retrase mâna şi-şi supse picătura de sânge care înflori instantaneu.

— E ascuţită ca un brici, şopti ea aproape cu veneraţie, presându-şi buricul arătătorului cu cel al degetului mare pentru a-şi opri sângerarea.

— Trebuie să ne întoarcem, rosti Blythe, apucând-o de braţ. O să cercetăm locul acesta cu altă ocazie. Jurnalul este scopul pentru care am venit aici, îi reaminti el.

— Bine, aprobă Julia, neîndurându-se totuşi să plece. Mi-aş dori o sabie ca asta, adăugă ea cu un oftat întretăiat.

— Ce să faci cu ea? se încruntă Blythe, trăgând-o afară din încăpere.

— Păi, îmi trebuie ca să cosesc pajiştile de la Greenville,

bombăni ea. Pentru ce crezi că o vreau?… Aş putea-o lua acum…

— Nici să nu te gândeşti! îi dădu el un mic brânci, silind-o să înainteze.

— Nu mai fi şi tu aşa cucernic. De ce crezi c-o ţine aici? îi aruncă o privire plictisită peste umăr. Pentru că-i furată. E o piesă rară şi…

— Julia!

— Of, bine. O luăm data viitoare.

Blythe îşi dădu ochii peste cap. Nu ştia dacă să râdă sau să se dea cu ţeasta de pereţi. Genul ei de nebunie era… pur şi simplu delicios!

Se întoarseră în birou şi Julia acţionă resortul. Se auzi un hârşâit, de lemn frecând pe metal, şi corpul se reveni la loc.

— Mai am două sertare, deşi mă îndoiesc că am să descopăr cine ştie ce, spuse Blythe cu o voce scăzută. Îşi scoase ceasul de buzunar şi-l înclină ca să-i vadă mai bine ecranul. Mai avem patruzeci de minute la dispoziţie. Uită-te în spatele tablourilor cât timp verific eu conţinutul lor.

Julia nu luă în seamă picturile care acopereau peretele cu uşa, ci pe cel aflat faţă-n faţă cu biblioteca. Lucră cu grijă, atentă să le lase aşa cum le găsise. Blythe terminase şi încuie sertarele la loc. Consultă ceasul din nou. Era trecut de ora zece cu două minute.

— Am terminat aici, rosti el încet. Mergem sus.

Blythe deschise cu grijă uşa şi-şi încordă auzul. În casă domnea liniştea. Bucătăria se afla în partea cealaltă a holului. Păşiră pe coridor dar, în loc s-o apuce spre scările duble, el o trase în direcţia opusă. Înainte ca Julia să se dezmeticească, Blythe deschise o uşă şi o împinse pe nişte scări circulare, care duceau spre etaj.

— Ai mai fost pe aici, bâigui ea. Cunoşti locul.

— Mda.

— Cu ce prilej?

— Unul festiv.

Tonul o avertiză că el nu era dispus să-i facă destăinuiri în plus.

Două minute mai târziu se furişau în dormitorul stăpânului.

Spre deosebire de cabinet, aici focul ardea în şemineul de marmură neagră, iar pe masa ovală de lângă ferestrele largi se afla un

sfeşnic cu şase braţe. Lumânările de ceară erau pe jumătate consumate.

Luxul şi opulenţa care o înconjurau erau copleşitoare. Existau mai mult de trei tendinţe diferite în ceea ce privea arta şi coloritul obiectelor şi a mobilierului din încăpere, dar îmbinarea dintre ele era armonioasă, fără cusur. Juliei i-ar fi plăcut să aibă mai mult timp la dispoziţie pentru a studia intarsiile de pe mânerele şi spetezele scaunelor, dantelăria de marmură care împodobea arcuirea generoasă a şemineului, tapiseriile bogate de pe pereţii tapetaţi cu mătase crem, colecţia de tabachere şi cutii de porţelan pictat sau lapislazuli ce străluceau în spatele unei vitrine.

Altă dată, îşi promise ea cu un oftat. Când avea să vină după bijuteria aia mică din subsol, poate a avea să urce şi să mai arunce o privire şi pe aici.

Le luă aproape zece minute să descopere seiful, ascuns în podea, sub una dintre noptierele de capătul patului regesc.

— Lasă-mă pe mine, îi zise Julia, dându-i un cot în coaste ca să-i facă loc. Mă pricep la genul acesta de bijuterie.

Blythe îi cedă locul mai mult din curiozitate. În ultimele douăzeci şi patru de ore, Julia nu înceta să-l uimească.

Tânăra se aplecă, lipindu-şi urechea de uşa metalică, şi începu să rotească încet discul cel mare. Auzi primul culbutor răsturnându-se şi trecu la cel de-al doilea disc, manevrându-l cu grijă în sens opus.

Blythe o cronometră, încercând să nu se zgâiască prea mult la rotunjimile ademenitoare ale dosului ei sumeţit spre tavan, şi-şi înghiţi fluieratul admirativ când ea se ridică după nicio jumătate de minut, zâmbindu-i îngâmfată. Ochii verzi îi străluceau de o încântare răutăcioasă şi în acel moment, Blythe realiză cu o tresărire scurtă a inimii că niciodată nu văzuse o femeie mai frumoasă decât ea.

— Eşti pricepută, într-adevăr, o complimentă el răguşit, în timp ce ea trăgea de uşa metalică. Şi rapidă.

— Mulţumesc, zâmbi ea graţios.

Ridică sfeşnicul ca să vadă mai bine şi băgă mâna în cutia metalică, scoţând afară un teanc de hârtii. Nu existau bijuterii şi nici urmă de jurnal. Dezamăgirea o izbi în faţă cu putere. Julia închise ochii,

îşi dădu drumul în fund şi-şi lăsă fruntea pe genunchi, încercând să-şi înghită nodul greu din gât. Sperase că…

— Nu-i aici, se căzni ea să vorbească. Nenorocitul ăla de caiet nu-i aici!

— Aşa s-ar părea.

— Oare mai există vreun seif prin casă?

— Chiar dacă mai există vreunul, nu ne-a mai rămas timp să-l căutăm, murmură Blythe, parcurgând în grabă hârtiile.

Unele erau chitanţe ale unor sume considerabile, altele îi dădeau de ştire că scoţianul se ocupa şi cu cămătăria. Descoperi contracte ipotecare ale unor indivizi pe care-i cunoştea şi despre care n-ar fi bănuit că erau chiar atât de înghesuiţi cu banii, vreo două duzini cu acţiuni de stat şi actul de proprietate ale unei mine de cărbuni de peste ocean.

Lista fu cea care-i atrase atenţia în mod special. Numele erau scrise ordonat, unele sub altele. Pe unele le cunoştea foarte bine, altele le asocia destul de vag cu chipurile proprietarilor, câteva îi erau complet străine. Faptul că printre ele era trecut şi numele lui Ashbourne îi întări bănuiala. Blythe începu să parcurgă coloana, memorându-le instinctiv din mers. Când ajunse în dreptul altui nume, simţi cum i se zbârleşte tot părul de pe ceafă.

— Ce-i aia?

Blythe ezită o fracţiune de secundă, apoi o privi. Era palidă şi tristă. Curând avea să fie mai palidă şi mai tristă, dar putea să mai amâne puţin momentul.

— Îţi explic mai târziu.

Parcurse restul listei, apoi o reciti pentru mai multă siguranţă, după care adună hârtiile, încercând să-şi amintească ordinea lor aproximativă. Închise seiful şi împinse noptiera deasupra lui.

Câteva minute mai târziu traversau strada. În clipa în care păşiră pe bordură, o trăsură trecu prin dreptul lor, încetinind şi oprindu-se în faţa casei de pe Henrietta 3. Julia aruncă o privire bărbatului înalt şi masiv, înfăşurat într-o mantie de culoare închisă, care coborî din ea.

— El e?

— Da, răspunse Blythe printre dinţi, simţind cum furia îi înroşeşte marginile câmpului vizual. El e.

Dacă Julia nu ar fi fost cu el, probabil că ar fi traversat strada şi i-ar fi scurtat zilele acelei jigodii chiar acolo, în faţa casei lui. Fără să ezite, fără mustrări de conştiinţă şi fără să-i pese de consecinţe. Însă nu Bleymoore era cel pe care-l voia, îşi aminti el cu un efort.

— Aş zice că ne-am încadrat în timp la marele fix, comentă Julia şi se încruntă nedumerită când Blythe o apucă de braţ, trăgând-o aproape cu forţa după el.

Îi simţea enervarea şi intui că aceasta avea legătură cu foaia aceea din seif pe care o citise atât de concentrat puţin mai devreme.

CAPITOLUL 12

Deoarece nu cinaseră înainte de a porni în acea escapadă nocturnă, Julia fiind mult prea surescitată pentru a înghiţi ceva, stabiliră în timp ce urcau scările către dormitoarele de la etaj să se reîntâlnească în salon o jumătate de oră mai târziu.

Pe coridor se despărţiră fără o vorbă, fiecare intrând în camera lui. Faptul că dormitoarele erau aşezate faţă în faţă o cam neliniştea. Nu-i prea convenea faptul că el dormea la distanţă de nicio privire galeşă, dar n-avea ce face.

Îşi scoase jacheta de culoarea catranului şi o aruncă pe un scaun. Se dezbrăcă de cămaşă, îşi scoase cizmele şi pantalonii, rămânând într-un combinezon de culoarea mentei, plin de volănaşe şi danteluţe. Apoi se aşeză pe marginea patului, sprijinindu-şi coatele de genunchi, şi-şi îngropă faţa în palme.

Nu era pentru prima dată când înfrunta eşecul în goana după jurnal. De-a lungul anilor, mai simţise acel gust amar şi greu de suportat de încă patru ori. De fiecare dată îşi spusese că aceea va fi misiunea care se va solda cu un triumf. Şi de fiecare dată fusese şi mai adânc decepţionată. Dacă nu l-ar fi ţinut în mâini, dacă misterul lui nu i-ar fi pulsat în palme, ar fi spus că jurnalul acela nu era decât o himeră. Dar el exista. Şi era al ei.

Oftând, îşi lăsă mâinile să cadă şi se ridică să-şi aleagă o rochie

de casă din dulap. N-avea niciun chef de companie în seara asta. Nu voia decât să doarmă şi… să uite.

Luă o rochie de mătase liliachie, cu decolteul împodobit de o bandă încreţită de dantelă albă şi încheiată cu panglici în faţă şi se îmbrăcă. Îşi despleti părul, lăsându-l pe spate şi, ca să-şi facă plăcerea, îşi prinse în urechi discurile mici de aur de care atârnau câte o lacrimă sângerie.

Abia la jumătatea scărilor realiză amuzată că era desculţă. Ridicând nepăsătoare din umeri, îşi continuă drumul şi păşi în salon. Blythe era deja acolo, aşteptând-o. Se ridică la vederea ei şi-i trase un scaun. Avea pe el o cămaşă de mătase cu mâneci largi şi manşete simple, peste care încheiase o vestă din stofă fină de culoarea castanelor, pantaloni strânşi pe picior şi cizme înalte din piele neagră, impecabil lustruite. Arăta elegant, nepermis de chipeş şi emana virilitatea arogantă şi leneşă a masculului conştient de forţa şi magnetismul lui.

Probabil că era obişnuit ca femeile să-şi dea ultimul suflu la picioarele lui, reflectă tânăra cu dezgust, iritată de faptul că, în alte condiţii, poate că şi ea ar fi procedat la fel. Propriul puls rupsese rândurile şi dezertase într-un mod umilitor, drept pentru care avu nevoie de câteva momente ca să-l disciplineze. Nu mai avea optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

La vederea aranjamentului festiv de pe masa ovală şi joasă din lemn de cireş, Julia îşi arcui o sprânceană. O lumânare aurie şi groasă de ceară parfumată ardea într-un suport cărat de un Cupidon nud, înalt şi zvelt, turnat în bronz, iar alături, într-o vază îngustă din sticlă de Murano, se afla un boboc de trandafir de un galben palid. Platourile erau frumos ornate iar aroma bucatelor o făcu să saliveze. Brusc, realiză cât de flămândă era.

— Nu trebuia să te deranjezi.

— Întotdeauna mă deranjez când iau cina cu o femeie frumoasă, răspunse el cu un zâmbet moale, mai mult pentru a-i testa reacţia, în timp ce-i ţinea scaunul să se aşeze, şi nu reuşi să reziste tentaţiei de a-i adulmeca mireasma părului bogat.

Surâsul ei, aruncat peste umăr, îi produse o mică tumbă în

stomac.

— Şi cinezi des în compania femeilor frumoase? îl chestionă ea netulburată, fără să aştepte însă vreun răspuns.

— N-aş fi discret dacă m-aş lăuda, nu? i-o întoarse el cu un zâmbet plin de sine.

— Haide, Blythe, mie poţi să-mi spui. Tehnic vorbind, sunt mătuşa ta, adăugă ea suav, culegând o boabă de strugure şi aruncând-o cu dexteritate în gură. Locuim împreună. Trebuie să-mi asiguri confortul spiritual. Să te îngrijeşti de nevoile mele… ca un nepot iubitor, sugeră ea dulce, în timp ce-şi îngrămădea mâncarea în farfurie.

— Iubitor pot să încerc să fiu, dar noţiunea de nepot am s-o păşesc, replică el, înghiţindu-şi iritarea.

Auzi, mătuşa lui! bombăni el în sinea lui. Habar n-avea de ce-l deranja asta, că doar era adevărul gol-goluţ.

— Ar trebui să-ţi vezi mutra, se hlizi ea, gesticulând prin aer cu cuţitul. Arăţi de parcă ai înghiţit cuie. Haide, Blythe, era doar un joc.

— Ai chef să ne jucăm, Julia? îşi împinse el vârful limbii în obraz, privind-o cu un licăr ciudat în ochii căprui.

Julia îl privi lung, forţându-se să mestece bucata de friptură pe care şi-o vârâse în gură. Tonul cu care îi pusese întrebarea era plin de insinuări şi provocator. Cumva, reuşi să înghită carnea fără să i se blocheze în gât.

— Depinde de joc, replică ea, aruncându-i o privire uşor maliţioasă, după care decise că este mai cuminte să se eschiveze elegant. Dacă ai o masă de biliard, aş fi încântată să te uşurez de ceva mărunţiş. Zugrăvitul casei probabil c-o să-mi înghită tot bugetul, aşa că ar trebui să mă asigur că…

— Costurile acelea eu le suport, o informă el liniştit, luându-şi paharul cu vin şi lăsându-se pe spate. Ideea a fost a mea. Oricum, nu-ţi zugrăvesc decât sufrageria… în verde mazăre.

Julia făcu ochii mari, înecându-se cu vinul ei.

— Doamne Dumnezeule, n-am vorbit serios atunci!… Dacă-mi laşi culoarea aia pe pereţi, poţi să-ţi iei adio de la viaţă. Şi să ştii că nu glumesc!

Blythe rânji.

— De fapt, mă gândeam la un galben-portocaliu. Culoarea apusului. E o cameră mare, aşa că ar merge.

— Am un covor mov acolo, mormăi Julia, înfigându-şi încruntată furculiţa într-o măslină. O să se potrivească ca nuca-n perete.

— O să-l schimbi cu unul care să se potrivească.

— Uf, Blythe, n-am nevoie de asta, rosti ea cu un oftat, ridicându-şi ochii trişti spre el. Vreau casa mea aşa cum e. Să mă bucur de ea atât timp cât o mai am.

Blythe simţi ceva strângându-se în măruntaiele lui. Nu era nici milă şi nici vinovăţie. Era ceva mai profund, neliniştitor. Cu excepţia Greenville-ului, toată averea lui John avea să se împrăştie ca suflată de vânt. Din cauza acelei hotărâri absurde a unchiului său, Julia avea să ajungă, teoretic, pe drumuri. Asta dacă el o îngăduia… sau dacă ea nu se răzgândea în privinţa unui nou mariaj. Însă Julia fusese foarte vehementă în privinţa asta şi el o crezuse pe cuvânt când afirmase că nu dorea să se recăsătorească.

— Poţi să locuieşti mai departe la Greenville. E casa ta.

— Nu, replică Julia grav, privindu-l fără resentimente, cu un surâs în colţul gurii. Este a ta acum.

— Eşti ducesă de Ross. Locul tău e acolo.

— Nu pot să locuiesc acolo! răbufni ea.

— De ce?

— Amintirile, zâmbi ea fără chef. Prea multe amintiri. Şi apoi… n-ar fi normal.

— Pentru cine?

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu ştiu. Lămureşte-mă.

— Aş incomoda.

— Pe cine? Pe mine?

— Nu, pe viitoarea ducesă. Crezi că soţia ta ar accepta vreodată să locuiască sub acelaşi acoperiş cu o femeie despre care societatea o să susţină că ţi-a trecut zglobie prin aşternuturi? Lumea o să vorbească, Blythe. Curând. E un risc pe care amândoi ni l-am asumat…

— Nu sunt însurat, replică el enervat.

— Nu încă, dar o să te însori odată şi-odată, nu?

— Probabil. Dar niciodată nu aş tolera ca cineva să te discrediteze în mod public.

— Tu, împotriva tuturor, zâmbi Julia cu ironie. Eroul meu, fâlfâi ea din gene, aruncându-i o privire galeşă, care nu reuşi să-i camufleze tot sarcasmul. N-ai cum să astupi gura lumii. O ştim foarte bine amândoi.

Blythe tăcu, ştiind că previziunile ei erau corecte.

— O să am grijă de tine, Julia.

— N-am nevoie de mila ta, Blythe! rosti ea cu răceală. Probabil că e derutant pentru tine, nu-i aşa? adăugă după o mică pauză. În opinia ta, femeia care sunt în realitate s-ar fi repezit lacomă, apucând cu ambele mâini orice i s-ar oferi ca să-şi facă viaţa mai comodă.

— Nu-mi cunoşti părerea despre tine, pară el, simţindu-se prost, tocmai fiindcă ea avea într-o oarecare măsură dreptate.

— Te înşeli. O cunosc foarte bine. Nedreptatea a încetat să mă mai doară de mult.

Preţ de un lung moment se fixară în tăcere.

— Ce vrei de la mine, Julia?

— Să înţeleg de ce, din buni prieteni cum eram odată, pe vremea când eram copii, ţi-am devenit atât de indezirabilă acum, ca om?

— Nu te găsesc indezirabilă, apăsă el cuvintele. Niciodată nu m-am gândit la tine astfel.

— Atunci, de unde această ostilitate faţă de mine?… Toţi aceşti ani, în care ai evitat să pui piciorul la Greenville… nici nu ştii cât îl durea pe John acest lucru!… Ştiam că eu eram cauza şi că, indirect, din vina mea suferea. Dispreţul tău atât de evident faţă de ceea ce eram: fiica unei servitoare, care sucise minţile unui bărbat care-i putea fi bunic! Unul care, din fericire, era bogat şi avea un titlu răsunător.

Îi văzu fălcile încleştându-se şi ştiu că vorbele îşi atinseseră ţinta.

— Lucrurile acestea se întâmplă frecvent. Bărbaţi ajunşi în iarna vieţii lor care-şi îndulcesc bătrâneţea cu câte o doză mică de tinereţe şi prospeţime. Cele mai multe aranjamente se fac din considerente sociale şi financiare. În lumea ta, nimeni nu…

— Uiţi că acum este şi lumea ta! i-o întoarse el cu o voce aspră.

— Nu, nu este, îl contrazise ea cu un zâmbet straniu, liniştit, privindu-l calmă. Niciodată n-a fost. Am trecut prin ea şi i-am făcut faţă de dragul lui John. Vezi tu, genul meu de falsitate şi perfidie nu prea cadrează cu al restului. Nu mă potrivesc în ea. O aroganţă şi o îndrăzneală poate, ieşind din gura mea, dar asta este realitatea. Prea multă deşertăciune poleită cu aur. Consistenţa e… atât de rară, făcu ea un gest larg cu mâna. Eşti un bărbat inteligent, aşa că ştii despre ce vorbesc.

Ştia. Şi mai ştia în acel moment că ea nu era aşa. Greşise faţă de ea, îi era limpede acum, dar cât de mult? Ideea să se fi înşelat complet în ceea ce o privea i se părea greu de digerat. Nu putea greşi atât de mult!… Putea?…

Julia tăcu o vreme, muşcându-şi buzele încruntată.

— Nu ştiu ce mi-a venit, rosti ea încet, oftând. N-ar fi trebuit să deschid subiectul acesta. Îmi cer scuze. Sunt într-o pasă proastă şi foarte demoralizată din cauza faptului că ne-am întors acasă cu mâinile goale.

— Nu ne-am întors cu mâinile goale.

Julia îşi ridică privirea obosită spre el.

— Nu?

— Nţ.

— N-am luat nimic, Blythe, îi reaminti ea. Aş fi putut lua minunăţia aia cu mânerul încrustat cu pietre şi lama…

— Pentru numele îndurătorului, Julia, tu nu eşti hoaţă!

— Mă rog, există hoţi şi hoţi pe lumea asta, ridică ea din umeri cu nepăsare. Tâlharii, care fură din necesitate, pungaşii, care o fac din pur amuzament şi pentru că pot, hoţii de secrete, hoţii de inimi… Dumnezeu este un tip inventiv, care nu se plictiseşte niciodată. Sau o femeie inteligentă, adăugă ea cu un zâmbet vag ironic.

— Asta este blasfemie. Dumnezeu nu este femeie

— Eşti sigur? râse Julia vesel. Cum ***poţi*** fi atât de sigur, dacă nu te-ai întâlnit personal cu El? se aplecă ea înainte, privindu-l provocator pe sub sprâncenele minunat arcuite. Doar pentru că o spun înaltele şi preacinstitele feţe bisericeşti?… Uită-te la cer, Blythe. La stele, la infinit. Priveşte florile de aproape şi studiază-le perfecţiunea, forma,

culoarea. Gândeşte-te la Mama Natură, cât de variată şi de generoasă este. Caii sunt cel mai bun exemplu. Indiferent de sex, există ceva pur în alura lor: graţie, zvelteţe… frumuseţe mătăsoasă. Un bărbat nu are o asemenea imaginaţie, dar o femeie, da, sublinie ea, luându-şi cupa cu vin şi rezemându-se de spătarul scaunului, privindu-l amuzată în timp ce sorbea.

— E un punct de vedere interesant, admise Blythe după o clipă de gândire. Dar n-o să mă convingi că Dumnezeu poartă fuste.

— Nu, chicoti ea, dar sunt o adeptă a compromisului şi o să afirm alt lucru: Dumnezeu e pe jumătate femeie, pe jumătate bărbat. Cum ţi se pare ideea? Trebuie să existe un echilibru în toate, nu-i aşa? Asta ar fi o explicaţie pentru uniunea bărbatului şi a femeii în faţa Lui. Trebuie să formeze un întreg.

Chestia cu uniunea bărbatului cu femeia îi dădu idei nu tocmai cuviincioase. Discuţia aluneca pe un teren cam denivelat şi nesigur, aşa că se decise să revină pe unul stabil, trainic şi de actualitate. Băgând mâna în buzunar, scoase lista pe care o reconstituise mai devreme în biroul lui şi i-o întinse.

— Ce-i asta? îl întrebă Julia, luând foaia şi deschizând-o.

— O să-ţi dai seama ce e, o asigură Blythe.

Julia parcurse rapid scrisul înghesuit, aproape economic. Era o listă care cuprindea zece nume, unele dintre ele extrem de bine cunoscute în înalta societate, însă Julia zăbovi doar asupra ultimului dintre ele. Din expresia ei, sau mai bine zis, din lipsa de expresie, Blythe deduse că înţelesese despre ce era vorba.

— De ce mi-ai trecut numele la sfârşit? se interesă ea. Sunt aproape sigură că nu eram în coada listei ăleia.

— Are vreo importanţă? făcu el, înghiţindu-şi surpriza.

Era mult mai perspicace decât crezuse. Şi avea un simţ al observaţiei ascuţit.

— S-ar putea, schiţă Julia un zâmbet lipsit de umor. Poate că ordinea contează, dacă s-a hotărât s-o respecte.

Vorbele ai aveau sens; era o posibilitate care lui îi scăpase.

— Nu pari prea îngrozită, remarcă el, iritat de lipsa ei de reacţie.

— Ar trebui? îşi ridică ea încet ochii spre el.

— Majoritatea femeilor ar fi reacţionat altfel.

— Numai pentru că tu crezi că eu nu… vocea i se poticni dintr-odată şi întreaga stăpânire de sine i se prăbuşi.

Înainte ca el să poată scoate vreun sunet, buzele începură să-i tremure, lacrimi mari şi grele i se adunară în ochi, revărsându-se peste muchia genelor, udându-i obrajii.

— Iisuse, nu plânge! exclamă el alarmat, sărind în picioare. Te rog, nu plânge!…

Julia făcu ochii mari, înspăimântată, apoi izbucni brusc într-un hohot de râs, lăsându-l cu gura căscată. Râdea ca o nebună, ţinându-se cu mâna de stomac, incapabilă să se oprească. În cele din urmă făcu un efort şi-şi şterse lacrimile, chinuindu-se să redevină serioasă.

— Doamne, Blythe, eşti la fel de fraier ca restul! Puţină umezeală şi vă târâţi toţi ca râmele. Din partea ta m-aş fi aşteptat la mai mult, totuşi. În fond şi la urma urmei, zâmbi ea sarcastic, arcuindu-şi o sprânceană, eşti cel mai bun avocat din Londra, nu?… Puternic, neînduplecat, dur şi deloc impresionabil. Răbdător ca un necrofag şi la fel de gingaş ca un lup flămând în toiul iernii. Aveam şi eu o fantezie măreaţă cu tine şi praf mi-ai făcut-o!… În fine, să revenim pe meleaguri mai concrete. Deci… a câta eram pe listă, dacă nu-i cu supărare? se interesă ea, sprijinindu-şi bărbia în palmă şi privindu-l netulburată drept în ochi.

Blythe o privi cu ochii îngustaţi de furie, venindu-i s-o strângă de gât. Hohotul de râs care-i bolborosi în piept îl luă complet prin surprindere. Femeia asta era absolut uluitoare. Imprevizibilă, provocatoare, cu un simţ al umorului cam bizar…

Iisuse, dăduse de bucluc! Atâta lucru îi era limpede.

— Eşti o marea figură, Julia. Erai a opta.

— Serios? zâmbi ea larg, părând de-a dreptul încântată. Cifra opt este una norocoasă, aşa zic astrologii. Poate scap, mai ştii?

— N-o să se atingă de tine, îţi promit.

Julia îl privi lung, iscoditor.

— S-ar cuveni să-ţi mulţumesc fiindcă mă faci să mă simt în perfectă siguranţă.

— Nu-i niciun deranj.

Julia îl mai privi un moment, apoi îşi plimbă privirile peste platourile încă pline. Apetitul i se ofilise, dar avea nevoie de energie.

— Hai să terminăm aici şi pe urmă punem ţara la cale, propuse ea cu ceva mai multă veselie decât simţea în realitate. Nu pot să mă gândesc la nimic cu stomacul gol.

Şi, conştiincioasă, se puse pe treabă.

O jumătate de oră mai târziu, Blythe încă se mai crucea unde naiba încăpuse atâta mâncare în nodul acela de femeie.

CAPITOLUL 13

Londra era un oraş în care veştile circulau cu iuţeală iar speculaţiile se năşteau cu şi mai multă repeziciune.

În mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la momentul în care lucrurile Juliei fuseseră transferate în locuinţa noului duce de Ross, întreaga societate fremăta sub suflul proaspăt al bârfelor.

Edmond, care obişnuia să lenevească până după-amiaza târziu, află noutatea pe când îşi lua tardivul prânz pe una dintre terasele de la Vauxhall.

Dumicatul i se înţepeni în gât şi avu nevoie de pumnul hotărât al vicontelui de Everdene pentru a-l împinge la vale.

— Ce-ai zis?! aproape mugi el întrebarea, încă roşu la faţă, privindu-şi prietenul cu o expresie sălbatică.

— Sunt doar un sol, nu trebuie să mă ucizi pentru asta, îşi ridică Everdene palmele, în timp ce ochii îi străluceau sub un licăr de amuzament răutăcios. Am spus că încântătoarea-ţi mătuşă tocmai şi-a cărat catrafusele la frăţiorul tău scump şi adorat.

— Cum?!… Julia este în Londra?!

Era năucit. Şocat. Nu se aşteptase ca ea să părăsească Greenville-ul atât de repede.

— Vorbeşte mai încet, prietene, îl sfătui vicontele, aplecându-se spre el. Se uită lumea la noi.

Tânărul baron scuipă printre dinţi o sudalmă nu tocmai gingaşă, pe când câmpul vizual începu să i se înnopteze. Furia îi injectase privirea, ura îl înşfăcase de beregată. Se simţea ca un idiot, păcălit, tras

pe sfoară.

— Ia-o de la capăt, îi ceru vicontelui cu voce croncănită. Zici că ea s-a mutat în casa lui Blythe?

— Da, de ieri. Lady Carington i-a făcut o vizită la amiază ca să-i mulţumească pentru nu ştiu ce chermeză care avusese loc cu o seară înainte. Casa era pustie. Mai erau doar doi servitori care acopereau mobilele, şi aceia au fost cei care au informat-o pe ducesă de faptul că micuţa văduvă locuieşte momentan în altă parte, pe motiv că doreşte să-şi redecoreze casa…

— Ce să facă? se holbă Edmond la el, neîncrezător.

Toamna trecută John îşi înlocuise toată mobila din casa de pe Grosvenor Street, tapetase pereţii cu Damasc, reparase tot ce fusese necesar de reparat, comandase perdele, draperii şi covoare noi, zugrăvise faţada şi instalase două camere de baie în plus la etaj, utilate după ultimul răcnet. Ştia asta pentru că-i vizitase locuinţa imediat după ce totul fusese pus la punct, iar invidia pentru unchiul său se dublase subit. Luxul şi eleganţa din jur îl făcuseră să saliveze. Casa s-ar fi potrivit gusturilor şi necesităţilor lui la fel de perfect ca o mănuşă. Dar cel mai mult îl pizmuia pe John pentru femeia lui. În toată acea splendoare şi bogăţie, aidoma unui diamant şlefuit, Julia strălucea de-ţi tăia răsuflarea…

— Să zugrăvească întreaga casă, asta are de gând, îl smulse George din amintiri. Mie, personal, motivul mi se pare cam tras de păr!

Edmond îşi strânse buzele, înghiţindu-şi furia nimicitoare.

Căţeaua naibii!… Şi mişelul ăla cu două feţe!…

Prin faţa ochilor vedea aievea cum se duce naibii toată şandramaua.

Unde greşise? se întrebă el, împingându-şi din faţă farfuria cu mâncarea aproape neatinsă. Ştia unde anume o zbârcise, îşi dădu el seama. N-ar fi trebuit s-o scape din ochi. Crezuse că micuţa regină avea să se izoleze pentru a-şi jeli soţul sau măcar pentru a se preface că-l regretă. Şi, dintr-un aşa-zis respect faţă de durerea ei, îi promisese lui Lionel că avea să-i lase o lună întreagă la dispoziţie ca să se reculeagă după pierderea suferită. Asta fusese a doua greşeală.

Îi venea să se dea cu capul de masă. Situaţia se complicase şi era

ceva în toată această mascaradă care lui îi scăpa. De ce mama naibii să fi vrut ea să-şi redecoreze casă, când anul trecut păruse încântată de rezultate? Şi de ce nu-şi închiriase o altă locuinţă dacă tot se hotărâse că cea actuală nu-i mai satisfăcea preţioasele-i gusturi şi pretenţii? Şi, mai ales, de ce se cantonase tocmai în casa lui Blythe? Oare era chiar atât de inconştientă încât să nu realizeze consecinţele dezastruoase ale gestului ei?!…

Lumea deja vorbea. Edmond se cutremură. Trebuia să facă ceva înainte ca pojarul să se întindă ca o plagă. Avea destule probleme şi fără tâmpenia asta, care să-l dea peste cap.

În clipa următoare, îl fulgeră un gând care-l făcu să spumege, adăugând straturi noi de enervare peste cea deja existentă: oare Julia recursese la acest subterfugiu pentru a-l ţine pe el la distanţă?

Era o posibilitate. Julia cunoştea animozitatea dintre el şi Blythe, şi s-ar fi folosit de asta numai pentru a-i zădărnici lui planurile. Un paravan mai bun ca Blythe nici că-şi găsea!

Resentimentele şi dispreţul ei vizavi de el îşi aveau rădăcinile adânc înfipte într-un trecut comun, unul destul de neplăcut, şi Edmond îşi regreta acum nu atât faptele cât imprudenţa de atunci.

Fusese gelos pe ea, pe faptul că John o trata cu aceeaşi afecţiune şi consideraţie, iar uneori chiar mai mult decât atât. În mintea lui de opt ani, Julia era plodul unei servitoare. Locul ei ar fi trebuit să fie altul, unul umil şi recunoscător. N-ar fi trebuit să mănânce la masă cu ei, ca şi cum i s-ar fi cuvenit asta, să aibă o cameră doar a ei, să se bucure de privilegiile unora de-a seamă cu ei. Încă de pe atunci Julia dovedise o dârzenie şi un curaj care-l uluiseră şi-l înfuriaseră. El îi voia lacrimile cu orice preţ, s-o vadă înfrântă şi îndurerată, voia s-o facă să se căiască pentru neruşinarea cu care profita de bunătatea unchiului său, şi prin urmare, perseverase în cruzimea lui. Era un nimic şi trebuia tratat ca atare.

Abia când îşi terminase studiile şi se întorsese la Greenville, după o absenţă de aproape cinci ani, Edmond se văzuse nevoit să-şi schimbe părerea şi atitudinea dispreţuitoare faţă de ea. Avea nouăsprezece ani, ea cu doi mai puţin, iar copila fără niciun Dumnezeu care fusese înainte să plece el la Eton devenise un boboc gingaş, cu

petalele încă răsucite, dar care promitea o frumuseţe fără cusur. Şi poate că securea războiului ar fi fost îngropată atunci dacă el n-ar fi făcut acea greşeală fatală, care atrăsese definitiv şi irevocabil dispreţul Juliei şi întreaga ei silă.

Amintirea eşecului său rămăsese încă vie şi mistuitoare în memoria lui. Era o seară caldă de început de iunie. Teii înfloriseră şi, în locul unde ea şedea cu nasul vârât într-o carte, parfumul lor dulce te învăluia ca un văl. De când învăţase să buchisească literele din alfabet, tot timpul umbla cu câte o carte după ea. Citea pe rupte ori de câte ori i se oferea prilejul şi, cum sarcinile ei la Greenville ca servitoare erau aproape inexistente, Julia nu făcea altceva decât să-şi îndoape mintea cu tot ce-i cădea în mână, iar John avea grijă să-i aleagă cu atenţie lecturile.

Julia savura ***Arlequin poli par l'amour*** a lui Marivaux, iar râsul ei cald izbucnise dintr-odată, scăldând amurgul într-o ploaie catifelată, aurie. Edmond, care o urmărea de la o distanţă de zece paşi, tresări.

De când se întorsese acasă, Julia îl evitase cu dibăcie, rareori o văzuse zâmbind şi niciodată râzând. Râsul acela fermecător îl seduse mai mult poate decât o făcuse frumuseţea ei. Imaginea tinerei femei, aşa cum stătea în iarbă, cu spatele sprijinit de trunchiul gros al copacului bătrân, cu poalele fustei împrăştiate în jurul ei, părul vălurindu-i-se spre talia îngustă şi vârfurile picioarelor desculţe iţindu-se de sub jupoanele indantelate, era de o frumuseţe care-l încremenise. Rămase locului, vrăjit de graţia nespusă a acelui tablou neasemuit de gingaş şi de pur, cu inima bubuindu-i în piept şi fierbinţeala unei dorinţe crude, neaşteptate, dogorindu-i şalele. Când ea îi sesizase prezenţa şi-şi ridicase ochii, reperându-l în sfârşit, roşise ca un mac, de parcă ar fi fost surprinsă făcând ceva necuviincios. Închise cartea cu un pocnet surd, ţâşnise în picioare şi-l privise alarmată, ca o ciută în bătaia puştii, atunci când el pornise tăcut spre ea. Mirosul fricii ei, combinat cu uluitoarea-i frumuseţe şi inocenţa-i evidentă, toate acestea îl făcuseră să-şi piardă capul. Din trei paşi mari fusese lângă ea, o strânsese la piept şi-i strivise gura sub a lui. Julia rămăsese nemişcată, prea uluită ca să reacţioneze. Abia când o culcă în iarba înaltă şi începuse să-i ridice fustele, fata îşi revenise din şoc.

Zbaterile ei îl aţâţau la fel de mult ca gustul pârguit al gurii ei, sporindu-i nevoia de a se adânci în dulceaţa tupului ei. Pasiunea îi întunecase judecata iar în mintea lui nu mai existase loc decât un singur gând: acela de a o avea cu orice preţ. Acolo, pe loc… mereu.

Nici în cele mai negre coşmaruri ale sale nu şi-ar fi imaginat că mândreţea aceea delicată se putea lupta ca un diavol. Îi trântise un genunchi nemilos între picioare, lăsându-l aproape fără bărbăţie, apoi se răsucise şi, cu o forţă incredibilă, îl pocnise drept în faţă, pumnul ei zdrobindu-i nasul. Însă ceea ce fusese cu adevărat umilitor era faptul că leşinase ca o muiere slabă de înger.

Trecuseră de atunci zece ani şi nici acum nu-i trecuse usturimea din amorul propriu. Sentimentele lui pentru ea erau atât de încâlcite, încât nici el nu înţelegea prea bine ce anume îi inspira Julia. Dar un lucru îi era limpede: o voia cu o disperare, mai mult decât voia banii aceia nenorociţi, şi avea s-o aibă. Sau să-şi dea duhul încercând. Era o chestiune de orgoliu şi mândrie!

Everdene îşi aprinse un trabuc subţire de foi, urmărind cu o satisfacţie pur drăcească tenebrele din ochii prietenului său.

— Ce o să faci acum? se interesă el pe un ton blând, cunoscând mai vechea patimă a baronului pentru soţia unchiului său.

Edmond miji ochii, încercând să domolească clocotul din sufletul său.

— O să mă gândesc, promise el încet, ca pentru sine.

Trebuia s-o scoată pe Julia din bârlogul scârnavului de Blythe. Nu putea s-o curteze cu Domnul Perfecţiune suflându-i în ceafă. Mototolind şervetul din poală, Edmond îl puse pe masă, se ridică, scoase portofelul şi-şi plăti consumaţia, lăsând din neatenţie aproape dublu.

— Te rog să mă scuzi, zise el şi plecă, fără să mai privească îndărăt.

Everdene privi lung în urma lui, se ridică la rândul lui şi adună banii de pe masă, după care se cotrobăi prin buzunare şi făcu semn chelnerului, plătind exact preţul celor două ouă cu şuncă şi parmezan, apoi părăsi terasa fluierând în sinea lui.

Julia se privi îngândurată în oglinda ovală din cristal şi-şi prinse colierul de diamante la baza gâtului.

În seara aceasta Blythe intenţiona s-o culturalizeze forţat, scoţând-o la opera regală, unde aveau să savureze ***Le îndes galantes*** a lui Rameau. După care urmau să participe la dineul dat de sir Oakland, al doilea individ de pe lista neagră a lui Bleymoore. Pe domnul Cheldon nu-l găsiseră, întrucât creştinul cutreiera prin Europa în căutarea nu se ştie cărui pergament egiptean, după spusele adoratei sale soţii.

— Şi de ce să nu ne distrăm puţin înainte de a da iama prin cufărul cu comori al înălţimii Sale? aruncase Blythe cu un zâmbet amuzat, o idee maliţios, care avusese un impact cam ciudat asupra sănătăţii precare a nervilor ei.

— Mda, de ce nu? repetă Julia acum, studiindu-şi cu un ochi critic rochia din mătase ivorie.

Era o viziune cu umerii goi, asta dacă nu puneai la socoteală panglicile înguste, transparente, din voal argintiu, care i se prindeau la ceafă într-o încheietoare bătută cu briliante, o bijuterie ce n-avea să fie niciodată admirată, datorită părului care i se vălurea pe spate, greu şi ondulat până la baza taliei. Julia şi-ar fi dorit să poată purta măcar odată părul ridicat în creştetul capului, dar asta ar fi presupus să-şi lase ceafa liberă…

Oftând, Julia se răsuci, înfoind spuma delicată care izbucnea ca un şuvoi foşnitor din talie, acoperind vârfurile pantofilor din satin alb, brodaţi cu mărgeluţe. Corsajul era împodobit cu panglici argintii, împletite şi răsucite sub formă de flori. Mănuşile argintii îi acopereau braţele aproape în întregime şi la fiecare încheietură îi scânteiau câte trei brăţări înguste, încrustate cu diamante.

Mulţumită de rezultat, Julia luă parfumul de pe măsuţa de toaletă, pulverizâ rapid trei jeturi în aer şi păşi cu ochii închişi în norul format, lăsând vaporii să i se aşeze pe faţă, umeri, păr şi veşminte.

Habar n-avea de ce o seară cu Blythe la operă o făcea să fie atât de nervoasă! Se simţea ca o proastă pentru faptul că, undeva, într-un colţ al minţii ei aiurite, pluteau aburii strălucitori ai romantismului, aburi pe care raţiunea şi bunul simţ nu reuşeau să-i împrăştie nicicum. Asta poate şi din cauză că nepotul favorit al lui John redevenise acelaşi

bărbat spiritual, flegmatic, amuzant şi carismatic pe care-l cunoscuse înainte ca relaţiile dintre ei să intre în impas. Tensiunea care caracterizase natura aranjamentului silit din urmă cu două zile se risipise în vântul promisiunii unei legături care se dorea amiabilă de ambele părţi. Termenul potrivit ar fi fost acela de toleranţă. Sau asta ar fi vrut Julia să-şi imagineze. Probabil ajunseseră simultan la concluzia tacită că până avea să se sfârşească acea nebunie, nu aveau de ales decât să se suporte unul pe celălalt, iar cea mai bună alegere era cea a unui compromis reciproc avantajos. Ea renunţa la ironie şi pragmatism, el la dispreţ şi aroganţă.

Un lucru era cât se poate de limpede: ca tânăr crai, Blythe avusese un farmec zdrobitor; dar ca bărbat în toată firea, era de-a dreptul letal. Iar ea nu era deloc insensibilă în faţa şarmului care-l învăluia la fel de firesc ca aerul pe care-l respira.

Şi asta nu era singurul lucru care o neliniştea. Cu cât tergiversa mai mult momentul adevărului, cu atât creştea riscul ca situaţia să devină şi mai încurcată decât era. Continua să fie nesinceră cu el dintr-o oarecare prudenţă.

Pur şi simplu îi era greu să se lase cu totul descoperită.

Sunetul înfundat al pendulei din holul de la parter o smulse din cugetări. Era în întârziere şi, înhăţându-şi poşeta brodată cu fire argintii, deschise uşa şi o zbughi în lungul coridorului.

Blythe o aştepta, patrulând în spaţiul dintre trepte şi uşă. Avea mantia pusă şi părea vizibil iritat. Se răsuci tocmai când Julia coti în faţa ultimei scări şi preţ de o clipă, nu făcu decât s-o privească încruntat, urmărind-o cum coboară treptele.

— Suntem în întârziere, o informă el pe un ton abrupt.

— Ştiu şi-mi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Am pierdut noţiunea timpului, încercă ea să zâmbească, simţindu-se stupid de emoţionată.

Arăta chipeş şi de o eleganţă nimicitoare în costumul negru de gală, cu cămaşa albă şi eşarfa înnodată simplu la gât, extrem de serios şi de o virilitate care-i tăie respiraţia. Genunchii i se înmuiară şi Julia se văzu silită să se proptească mai bine pe picioare ca să nu cadă-n nas.

Blythe se mulţumi să dea scurt din cap, semn că-i acceptă

scuzele, apoi îi oferi braţul într-un gest simplu, fără înfloriturі. Ramsey le deschise uşa şi le ură o seară frumoasă.

Trăsura îi aştepta deja în faţa porţii, cu portierele deschise. Blythe o ajută să se instaleze, apoi urcă şi el, aşezându-se pe bancheta din faţa ei şi foindu-se până când găsi o poziţie comodă picioarelor sale lungi. Trăsura porni şi tăcerea se lăsă în spaţiul cufundat în semiobscuritate.

Julia fu nevoită să-şi înghită dezamăgirea. Se aşteptase ca apariţia ei să-l zăpăcească puţin. Ştia că în acea rochie arăta uluitor şi faptul că el păruse să nici nu observe i se părea de neiertat. Vanitatea ei tocmai suferise o lovitură neaşteptată şi se dezumflase ca un balon spart. Nu era genul de femei nesigură, niciodată nu fusese, dar era suficient de cochetă pentru a se aştepta şi a primi cu plăcere admiraţia sexului opus. Iar pe el nu l-ar fi durut cu siguranţă gura să-i spună vreo două vorbe frumoase!…

Blythe nu-i făcuse niciun compliment din simplul motiv că-i pierise vocea. Acele cuvinte pe care i le adresase în hol fuseseră aproape smulse cu forţa dintre corzile vocale care, la vederea ei, i se încleiaseră cu totul. Şi se temuse că dacă şi-ar fi descleştat fălcile, limba i-ar fi ţâşnit afară din gură, măturând marmura care pardosea antreul.

Era un om mort şi o ştia. Încă mai era îndrăgostit de ea, în amarul măsii de viaţă!… Probabil că nici nu-i trecuse vreodată amocul, deşi nădăjduise asta cu toată fiinţa lui.

Încercase s-o uite. Se resemnase cu faptul că nu putea. Julia avea să facă parte întotdeauna din trecutul lui, experienţa cu ea înscriindu-se într-un capitol foarte scurt şi foarte neplăcut. N-avea niciun chef să se apuce să umple noi pagini cu alte experienţe, care vor fi în mod sigur la fel de scurte şi de neplăcute. Şi totuşi era inevitabil acest fapt. Până când aveau să dea de urma jurnalului şi să găsească blestematul acela de cod, urma să locuiască aproape de ea, s-o vadă în fiecare zi şi… să tânjească ca un idiot după lucruri fireşti, dar intangibile.

— Pari supărat, se hotărî Julia să rupă tăcerea.

— Mai degrabă obosit.

Julia ştia că în afara micului dejun şi al prânzului, Blythe îşi

petrecuse întreaga zi lucrând în cabinetul lui, iar Julia profitase de răgaz pentru a-i trimite un mesaj contesei de Warwick, cerându-i o favoare personală, după care se instalase comod în biblioteca lui Blythe.

— Poate că ar fi trebuit să amânăm ieşirea la operă şi să ne păstrăm numai pentru dineu, murmură ea. Ai fi putut dormi câteva ore.

Blythe o privi. În lumina trecătoare a felinarelor stradale diamantele de la gâtul ei se aprindeau în scânteieri palide, care se stingeau pentru a se însufleţi din nou la următoarea fâşie de lumină. Chipul ei, ascuns în umbră, părea îngândurat şi misterios. Era suficient de aproape pentru a întinde mâna şi a o aduce pe genunchii lui. Tentaţia era atât de mare, jinduirea atât de puternică, încât trebui să-şi strângă pumnii ca să şi le poată înfrâna.

— O să recuperez mâine, răspunse el morocănos, luându-şi ochii de la ea.

Douăzeci de minute mai târziu, printr-o minunată coincidenţă, se întâlniseră pe treptele de la intrarea în Royal Opera cu lady Anne şi soţul ei, Michael Davenport. După câteva minute de conversaţie lejeră, îi invitară să li se alăture în loja rezervată ducilor de Ross în ultimele şase decenii.

Cele două femei stăteau aproape, mişcând alene evantaiele din mătase chinezească, în timp ce bărbaţii, aşezaţi pe scaunele din spatele lor, discutau plictisiţi despre ultimele dezbateri din Camera Lorzilor. Julia ştia că între Michael şi Blythe exista o veche şi trainică prietenie, relaţie care începuse pe vremea războiului cu Franţa şi se adâncise cu timpul.

Piesa încă nu începuse şi Julia profită atât de moment cât şi de faptul că bărbaţii erau ocupaţi cu o polemică legată de sensibilitatea Bursei, pentru a o aduce pe Anne cu noutăţile la zi, într-o relatare foarte scurtă şi concisă.

— Şi când ai de gând să-i spui adevărul? o chestionă lady Anne, aplecându-se uşor spre ea.

Julia îşi înghiţi un oftat, fluturându-şi cu ceva mai mult elan evantaiul în dreptul chipului. Îi era teribil de cald şi, în ciuda expresiei

calme a feţei, fremăta pe dinăuntru.

— Nu ştiu, mărturisi ea, aruncându-i o privire tinerei de lângă ea.

Lady Anne nu era o frumuseţe în sensul clasic al cuvântului. Avea trăsături puternic conturate, îmbinate într-un chip care se vădea a fi mai degrabă interesant decât răpitor. Farmecul ei izvora din inteligenţa uluitoare, din forţa spiritului, din originalitate şi umorul delicios care o caracterizau. În plus, era o femeie devotată, altruistă şi de o rară discreţie.

— Ar trebui să te grăbeşti, sugeră Anne, închizându-şi evantaiul. Mai devreme sau mai târziu, o să-şi dea seama şi, la cât îl cunosc, eu una n-aş risca furia lui. Nu ştiu dacă tu eşti la curent cu asta, dar este… ***implicat***.

Cuvântul o făcu pe Julia să tresară. ***Implicat*** desemna întotdeauna un singur lucru. Încet de tot, se răsuci spre prietena ei şi o privi cu ochi mari, uluită.

— Eşti sigură? făcu ea, abţinându-se să se întoarcă spre Blythe.

— Cât se poate de! răspunse contesa cu un mic surâs amuzat în colţul gurii. M-ai rugat să mă sfătuiesc cu Caesarul, ceea ce am şi făcut, adăugă ea, plimbându-şi ochii de la o lojă la alta. I-am povestit despre sturz. O să-ţi spun altă dată detaliile, făgădui ea. Apropo, gazda ta este cuibul.

Julia închise ochii pentru o clipă. La naiba! Asta explica multe.

— Te-ai mişcat foarte repede, şopti ea. Îţi rămân datoare, Anne.

— Te cred, râse contesa înfundat. Mărturisesc că eram moartă de curiozitate. Şi că tot veni vorba, Caesarul m-a asigurat că ţi-ai găsit un cuib bun. Sunt de acord cu el. De altfel, şi Michael mi-a confirmat asta.

— Ştie şi Michael?! deschise Julia brusc ochii, privind-o alarmată.

— Era de faţă când s-a discutat problema, se răsuci Anne spre ea. Ştii cât de protector este faţă de mine şi numai Dumnezeu ştie cât de tare mă scoate lucrul acesta din minţi! Mi-am dat cuvântul că n-am să mişc un deget fără ştirea lui şi, crede-mă, habar n-am ce-a fost în capul meu când am fost de acord cu asta! Disperarea, bănuiesc. Şi

plictiseala, deşi Cerul mi-e martor că haita aia mică îmi mâncă tot timpul liber şi mă stoarce de energie! murmură ea cu un zâmbet uşor, gândindu-se la cei trei copii pe care-i dăruise soţului ei în aproape opt ani de căsnicie. Oricum, poţi conta pe discreţia lui. Şi, dacă-mi dai voie, te-aş sfătui să n-o mai lungeşti. Nu-i un individ cu care să te joci fără să-ţi arzi degetele.

Julia îşi muşcă buzele. Discuţia codificată cu Anne o lămurise asupra unor lucruri care-i ridicaseră întrebări şi-i treziseră suspiciunile. Acum, când ştia adevărul sau o parte din el, nu era nici mai liniştită şi nici mai lămurită.

— N-o să fie prea încântat, teamă mi-e, când o să-şi dea seama că şi eu sunt… ***implicată***, murmură ea, încruntându-se la modelul de pe evantai.

— De asta poţi fi sigură, replică Anne pe un ton scăzut, aplecându-se spre ea şi privind-o cu un licăr ştrengăresc în priviri. Este de neconceput pentru un bărbat ca o femeie să aibă şi alte aspiraţii, talente sau preocupări decât cele strict gospodăreşti. Michael a avut totuşi inspiraţia să accepte realitatea fără să bombăne prea mult. Norocul lui. Şi-al meu. Deşi nu i-a fost prea moale, dacă mă-nţelegi!… Pentru Blythe n-aş băga mâna-n foc, adăugă ea, deschizându-şi evantaiul cu o mişcare abia perceptibilă din încheietura mâinii. Este mult mai… conservator, ca să zic aşa!

— Ce tot şuşotiţi acolo? se amestecă soţul ei în discuţie.

— Vorbim despre colici şi febra dentară, îl informă Anne suav, aruncându-i un zâmbet orbitor peste umăr.

Michael îşi dădu ochii peste cap cu un oftat teatral, Blythe făcu ochii mari, Julia zâmbi sub promptitudinea senină a minciunii. O secundă mai târziu, gongul anunţă începerea primului act şi cele două femei reveniră cu atenţia asupra cortinei care se ridica uşor, dezvăluind decorurile din spate.

În pauză, Blythe se oferi să aducă doamnelor şampanie.

— Şi, cum o mai duci, Julia? o întrebă Michael imediat după ce Blythe părăsi loja.

— Nu mă plâng, zâmbi Julia.

— Am auzit că eşti tare ocupată.

— Da, aşa am auzit şi eu, îl privi ea cu o umbră de amuzament în ochii verzi. Michael, aş vrea să…

Se opri când draperia din spatele contelui se dădu la o parte şi Edmond îşi făcu apariţia, chipeş şi ferchezuit ca întotdeauna. Julia se abţinu să se strâmbe. Anne îşi îndreptă spatele, afişând o expresie îngheţată. Cunoştea avesiunea Juliei faţă de baron, la care subscria şi ea, de altfel. Individul era o lichea.

— Bună seara, doamnelor, le salută el efervescent, ocupând neinvitat scaunul lui Blythe. Warwick, zâmbi scurt spre Michael.

— Delavale, răspunse contele plictisit, abia ostenindu-se să-l privească.

— Arăţi răpitor, draga mea, se aplecă el spre Julia, privind-o cu acea expresie hrăpăreaţă în ochi care încrâncena întotdeauna carnea pe ea. Nu mă aşteptam să vii la Londra atât de curând.

— Nici eu, răspunse ea, deschizând evantaiul brusc, atât ca să-şi răcorească chipul înfierbântat de enervare, cât şi ca să-l oprească pe Edmond să cadă cu nasul în decolteul ei.

Nu-l putea suferi şi nici nu se străduia să ascundă acest lucru.

— Am auzit că ţi-ai schimbat adresa, rosti el, ferindu-se în ultima clipă de marginea de dantelă a evantaiului.

— Temporar.

— Ai fi putut să apelezi la mine, Julia. Te-aş fi primit cu plăcere.

— Nu mă îndoiesc, zâmbi ea strepezit.

— Casa mea este întotdeauna…

— …un loc unde n-aş călca nici dacă de asta atârnă însăşi viaţa mea, sfârşi ea cu o dulceaţă înşelătoare.

Văzu enervarea sclipind în ochii lui şi, preţ de un scurt moment, simţi o satisfacţie drăcească pentru faptul că reuşise să-i mai taie din elan.

— Nu-ţi irosi farmecele pe mine, Edmond, continuă Julia pe un ton destinat numai urechilor lui. Ai mai încercat şi n-a ţinut, îţi mai aminteşti?

De data aceasta, ochii lui se întunecară, maxilarele i se încleştară şi un muşchi zvâcni pe tâmpla lui.

— Chiar n-ai să mă poţi ierta niciodată pentru că am fost atât de slab încât mi-am pierdut pentru o clipă capul în faţa ta?

O privea serios, cu ochii plini de căinţă. Părea aproape ruşinat, categoric spăsit, şi Julia se întrebă unde naiba studiase arta scenică de juca teatru atât de convingător?… Poate că era sincer, dar Julia nu se lăsă impresionată.

— N-a fost vorba numai de o clipă, îi reaminti ea cu un surâs suav, sub care se ghicea tăişul dispreţului. La o adică, ţi-aş putea ierta slăbiciunea asta, dar nu şi restul slăbiciunilor tale.

— Dă-mi o şansă, Julia, cerşi el, devenind de o sobrietate neaşteptată. Aş vrea să-ţi pot dovedi că…

— Îţi pierzi timpul cu mine, Edmond, murmură ea.

— Nu mă refuza. Niciodată nu ai… începu el dar se opri când văzu privirea ei alunecând pe deasupra capului său.

Edmond, urmărindu-i-o, dădu de expresia distantă de pe faţa fratelui său. Îşi înghiţi blestemul şi-şi forţă buzele să zâmbească.

— Salut, Blythe.

— Edmond. Te-ai rătăcit, cumva? îl chestionă Blythe, făcând un pas pentru a oferi doamnelor cupele cu şampanie, fără a-şi dezlipi ochii de pe faţa lui.

— Niciodată nu mă rătăcesc, pară Edmond cu dezinvoltură. Întotdeauna am o direcţie precisă înspre care mă mişc. Am trecut s-o salut pe Julia.

— Bănuiesc că ai salutat-o deja. Şi, din moment ce ai făcut-o, presupun că nu trebuie să-ţi desenez faptul că stai pe scaunul meu.

Nepoliteţea lui Blythe era de-a dreptul grosolană, iar Julia îl privi surprinsă. Crezuse că-i cunoştea măsura răcelii şi a dispreţului, dar acum constată cât se înşelase. Pe ea, Blythe n-o privise niciodată ca pe un vierme.

Edmond se ridică, forfecându-şi fratele din priviri. Făcu un pas lateral, permiţându-i lui Blythe să-şi revendice locul, dar ducele nu se clinti, aşteptându-l să părăsească loja.

— Ştii, Blythe, cred că nu ai nimerit seara potrivită pentru a o scoate pe Julia la operă. Cred că cea de mâine s-ar fi asortat mult mai bine cu… noua stare a lucrurilor. Distracţie plăcută tuturor, le mai zise,

înainte de a ieşi.

Blythe făcu un efort supraomenesc să nu-l pocnească drept în nas. Nu era genul care să facă scene în public, dar de data aceasta puţin îi mai lipsise să nu dea o reprezentaţie memorabilă. De dragul Juliei se abţinu şi, scrâşnind din dinţi, se aşeză. Edmond avea să plătească curând pentru nemernicia lui, îşi jură el, înverşunat.

— Ce se cântă mâine seară? îl întrebă Julia, scobindu-şi creierii încercând să-şi amintească dacă văzuse afişe pe panourile de la intrare cu spectacolul din ziua următoare.

N-avea rost s-o mintă. Oricum avea să vadă ce era de văzut atunci când spectacolul se termina.

— ***La Serva Padrona***, o informă el plat, studiindu-i reacţia.

Julia închise ochii preţ de trei secunde. Ironia lui Edmond fusese mai mult decât crudă şi ţintise la fix. Văzuse ***Amanta Servitoare*** a lui Pergolesi de două ori în compania lui John şi bănuia că niciodată de acum înainte nu va mai merge la acea operă comică.

Deschise ochii şi văzu privirea mocnită a lui Blythe. Gândurile lui nu erau tocmai trandafirii în acel moment şi Julia ştiu că spumega de furie.

— Este un nemernic nenorocit, Julia, nu trebuie să-i dai satisfacţie, rosti Anne, încercând s-o consoleze. Scuze, Blythe.

— Te rog, termenii pe care-i am eu în minte vizavi de el sunt infinit mai pitoreşti, izbuti el să articuleze printre buzele albite de enervare.

— Nu contează, şopti Julia, încercând să înţeleagă de ce lucrul acesta încă mai continua s-o doară şi, mai ales, de ce o durea cu o asemenea intensitate. Pur şi simplu nu contează, adăugă ea mai mult ca pentru sine, răsucindu-se în scaun şi aţintindu-şi privirea oarbă asupra cortinei căzute.

Deşi bănuia că jignirea se îndreptase mai mult asupra lui Blythe decât asupra ei, Edmond o rănise cumplit.

— Te rog, iartă-mi indiscreţia, Blythe, se auzi vocea încordată a contesei, dar ar trebui să ştiţi amândoi că aranjamentul vostru a stârnit întreaga atenţie a societăţii. Afirmaţia făcută de Delavale reflectă o opinie majoritară.

În acelaşi timp cu Blythe, Julia îşi roti ochii în jurul ei. Din lojile vecine zburau ocheade pe furiş către a lor, iar doamnele şuşoteau grăbite în spatele evantaielor fluturate cu mult prea multă fervoare. Fără-ndoială, o comentau pe ea. De regulă, femeia era cea condamnată, şi nu bărbatul, faţă de care, în general, lumea nutrea mult mai lesne sentimente de compasiune şi îngăduinţă.

Julia îşi muşcă buzele, zicându-şi că ştiuse din capul locului la ce să se aştepte. Dar a întâmpina consecinţele purtării ei la nivel teoretic şi a le înfrunta în câmp deschis erau două lucruri extrem de diferite. Faţa i se îmbujoră sub povara unei ruşini pe care n-ar fi trebuit s-o simtă, deoarece n-avea niciun temei real. În inima ei era nevinovată, însă nu şi în ochii celorlalţi. O privi pe Anne, respirând greu.

Blythe observase şi el atitudinea celorlalţi, şi strânse din dinţi şi mai mult, în timp ce atenţia i se concentră asupra Juliei. Îi văzu încordarea umerilor şi, când tânăra femeie îşi răsuci faţa spre lady Anne, îi zări profilul încremenit şi văpăile din obraji. Peste furia nimicitoare, provocată de comentariul ofensator al fratelui său, se aşternu vălul apăsător al remuşcărilor.

El o adusese în situaţia asta cu bună ştiinţă. El provocase acea stare a lucrurilor, tot el trebuia să dreagă stricăciunile. Şi, în condiţiile de faţă, nu exista decât o singură cale de a îndrepta răul făcut.

Blythe închise ochii şi-şi înghiţi ocările la adresa propriei sale nerozii.

CAPITOLUL 14

Julia suportă cu greu desfăşurarea ultimului act. Avea impresia că totul se prăbuşeşte pe ea şi o striveşte: pereţii, şoaptele, privirile, râsetele scăzute. Toate se îndreptau spre ea, o vizau spre ea, îşi îndreptau degetul acuzator înspre ea, deşi în adâncul ei ştia că imaginaţia i-o luase razna. Pulsul i se accelerase, bubuindu-i în timpane ca un tunet. Se sufoca şi-i era foarte cald. Deşi nu trecuse niciodată în viaţa ei printr-un atac de panică, era extrem de conştientă că se apropia vertiginos de unul în toată regula.

Cu vreun sfert de ceas înainte de lăsarea cortinei, Blythe se

ridică şi o luă pe sus fără ceremonie, scoţând-o afară din lojă. Străbătu rapid coridoarele întunecate, sări peste trepte şi o scoase afară, în aerul răcoros al nopţii, blestemând printre dinţi faptul că fusese atât de tâmpit încât să nu-şi dea seama de starea ei.

— Respiră! îi porunci el, aşezând-o pe una din băncile de piatră.

— Nu pot…

— Nu poţi, pe dracu'!… Respiră, Julia!

— N… nu ştiu… ce-i cum… mine… se bâlbâi ea şi, spre propria-i groază, ochii i se umplură de lacrimi mari, care începură să curgă nestăvilite.

Blythe o privi neputincios cum se prăbuşeşte sub ochii lui, şi bâjbâi după o batistă, în timp ce Anne şi soţul ei se apropiară grăbiţi. Contesa se aşeză lângă Julia şi o trase în braţele ei, în timp ce ochii i se îndreptară automat spre Michael, care prinse mesajul tacit, dădu din cap şi porni să aducă trăsurile.

— Trebuie s-o ducem de aici înainte ca restul să iasă, i se adresă ea lui Blythe. Repede!

Trei minute mai târziu, înghesuiţi cu toţii în trăsura încăpătoare a contelui de Warwick, porniră spre locuinţa lui Blythe.

După paharul de coniac, turnat fiindu-i aproape cu forţa pe gât, Julia se dezlănţui:

— E numai vina ta! zbieră ea la Blythe, respirând cu dificultate, cu ochii scăpărând de furie. Trebuia tu să te amesteci în viaţa mea! Din cauza ta am ajuns în situaţia asta! Dacă nu-ţi băgai tu nasul în oala mea, eu eram acum bine mersi. Dar nu, tu trebuia să apari ca un erou, salvând lumea!… Or să creadă că mi-am propus să-i testez la pat pe toţi bărbaţii din familia Arkwright, în ordinea cronologică a vârstei, de la cel mai copt la cel mai crud şi…

— Gura, ducesă! se răsti şi el, privind-o furios. Este şi vina ta, nu numai a mea. Chiar atât de tare te plictiseai, de nu puteai să-ţi vezi de brodat, femeie?!… Dacă erai o persoană cu capul pe umeri, nu o fiinţă smintită şi idioată, nu te-ai fi aflat în situaţia aceasta!… Dar nu, tu ai avut chef să te joci de-a spionul!

— Nu ***mă joc*** de-a spionul, ci chiar ***sunt*** spion, fir-ai al dracului! răcni ea, înţepenindu-se mai bine pe picioare în faţa lui şi privindu-l cu

o expresie nimicitoare. Şi dacă mai spui vreodată că nu sunt bună decât la brodat, să ştii că o să-ţi aduni dinţii de pe covor cu mătura şi făraşul! îl ameninţă ea pe un ton scăzut, aproape mârâind.

Lady Anne, care stătea aşezată pe marginea unui fotoliu, îşi privi soţul cu un licăr de amuzament în ochii căprui. Atât Julia cât şi Blythe nici măcar nu se mai sinchiseau de prezenţa lor, amândoi ferm hotărâţi să-şi verse amarul unul asupra celuilalt.

— Te amuzi, amazoano? îşi întrebă Michael soţia, arcuindu-şi o sprânceană vag dojenitoare.

— Iisuse, da, chiar mă distrez! recunoscu ea senin. Uită-te la ei! Julia mai are puţin şi-o să-i ardă una. Îi cunosc privirea asta. E la un pas de a mătura cu el pe jos. O să fie un spectacol interesant de urmărit! Eu pariez pe ea zece lire…

— Anne.

— Ce?! se răsuci contesa, privindu-l încruntată.

Michael zâmbi. Părea sincer iritată de faptul că el încerca să-i abată atenţia de la cearta în curs de desfăşurare.

— Scena asta-ţi aminteşte de ceva?

Rânjetul soţiei sale se întinse fermecător de răutăcios.

— Noi doi, la începuturile noastre de glorie? sugeră ea plină de candoare.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? se auzi întrebarea lui Blythe. Cum adică, eşti spion!?

Nu atât întrebarea cât tonul pe care o pusese îi făcu pe spectatori să-l privească îngrijoraţi. Stătea încruntat, cu ochii pironiţi asupra Juliei care, dându-şi seama de scăpare, îşi lipise buzele cu încăpăţânare şi-l fixa cu prudenţă.

— Vrea să spună că lucrează, ca şi tine, pentru lordul Harper, se oferi Anne să-l lămurească, când îi deveni limpede că Julia n-avea să mai scoată vreun sunet pe tema asta.

— Ce!?

— Anne! se răsuci Julia spre ea.

— De cinci ani în mod oficial, continuă Anne, ignorând-o. Neoficial, cu vreo doi înainte. Julia, omul ăsta tot o să afle odată şi-odată adevărul. Nu-i prost deloc, să ştii.

Blythe clipi înmărmurit, apoi scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Repetă ce-ai spus, te rog, făcu el ceva mai calm, îndreptându-şi toată atenţia către contesă.

Anne oftă, Julia se foi pe picioare, Michael îi făcu poznaş Juliei cu ochiul peste capul soţiei sale.

— Ai auzit de Suita Cleopatrei? începu contesa cu un mic surâs.

— Ăla e un mit! mârâi Blythe, amintindu-şi că Harper îi pomenise cu mulţi ani în urmă de un proiect cam fantezist, informându-şi subalternii că avea de gând să înfiinţeze o secţie specială în care să activeze numai femei.

Toţi colegii săi, inclusiv el, râseseră de ideea căpitanului şi, în secret, porecliseră în batjocură Suita Cleopatrei drept Brigada de Fuste. Proiectul nu mai fusese adus în discuţie ulterior şi Blythe bănuise că fusese abandonat, mort şi îngropat.

— Brigada de Fuste nu există! negă el cu vehemenţă.

Michael îşi drese vocea, tuşind în pumn. Blythe îi aruncă o privire încordată şi nedumerită.

— Ce-i? se răsti el la conte.

— Una dintre Fuste e nevastă-mea, îl informă contele încet, trecându-şi limba peste dinţi pentru a-şi împiedica buzele să i se lăţească într-un rânjet amuzat.

— Cum!? se holbă Blythe perplex, plimbându-şi ochii de la Michael la soţia lui şi viceversa.

— De fapt, a fost ideea Annei să înfiinţeze o secţie specială, care să pregătească numai femei. Amice, crede-mă pe cuvânt când îţi spun că nu trebuie să le subestimezi talentele în acest sens. Multe dintre ele ne dau clasă şi sunt nevoit să recunosc acest lucru cu umilinţă.

Câteva clipe, nimeni nu se mişcă, privindu-l pe tânărul bărbat în tăcere, ştiind că avea nevoie de un oarecare răgaz pentru a accepta realitatea.

— Tre’ să mă aşez, naibii! recunoscu Blythe, buimăcit.

Se aşeză pe un scaun, trecându-şi bulversat mâinile peste faţă, încercând să cuprindă cu mintea adevărul uimitor şi implicaţiile lui. Julia îi aruncă o privire posacă Annei şi se duse să ocupe un alt scaun,

aflat în capătul celălalt al salonului.

— John ştia de asta? se auzi într-un târziu vocea aspră a lui Blythe.

— Tu ce crezi? veni răspunsul ei cu acreală.

Da, ştiuse cu siguranţă, îşi dădu Blythe seama. John lucrase la Departamentul de Război timp de aproape patruzeci de ani, retrăgându-se cu puţin înainte de a se însura cu Julia. Tot ce ştia Blythe despre această îndeletnicire, de la el ştia. John îi arătase toate chichiţele şi-l instruise aproape un an întreg, formându-l să fie cel mai bun dintre cei mai buni.

— V-aţi pierdut minţile… Cu toţii v-aţi pierdut minţile!

— A, şi tu eşti singurul din universul ăsta mare care le are mereu grupate în acelaşi loc, replică Julia cu o ironie pişcătoare. Şi tu lucrezi pentru Harper.

— Eu sunt bărbat, la naiba!

— Iar eu, fiind femeie, ar trebui să mă obsedeze brodatul, nu?

— Blythe, începu Anne împăciuitoare, Suita Cleopatrei nu implică misiuni cu risc crescut. Nu facem ceea ce faceţi voi.

— Şi cu ce vă ocupaţi, mai exact?

Anne îi aruncă o privire ciudată lui Michael.

— Observăm. Suntem atente la schimbări. Culegem informaţii, le triem şi întocmim rapoarte despre subiecţii care ne sunt indicaţi. Totul se rezumă la flirturi uşoare, conversaţii şi trageri de limbă. Unii bărbaţi sunt mai predispuşi destăinuirilor dacă sunt flataţi cu iscusinţă sau seduşi.

Privirea înmărmurită a lui Blythe ţâşni automat spre Julia.

— Informaţiile nu le-am obţinut niciodată la orizontală, Excelenţă, dacă asta este tot ce ţi-a trecut prin minte acum, păli tânăra femeie, simţind insulta nerostită tăind-o până la os.

— Julia este ceea ce numim noi un observator, se grăbi Anne să lămurească problema, lăsând de o parte propria enervare. A dovedit fler şi intuiţie în multe cazuri, iar unele dintre misiunile departamentului au avut la bază informaţiile şi impresiile Juliei. Desigur, acţiunea asta implică uneori şi fâlfâitul din gene, dar numai atât.

— Tu de unde naiba ştii? Ai ţinut-o cumva de mână în timpul misiunilor?

Julia se albi de tot şi se ridică tremurând în picioare. Michael se întunecă la faţă şi făcu un pas ameninţător spre el. Blythe îi aruncă o privire care-i spunea clar că nu-l deranja să aibă o ţintă fizică a frustrărilor lui.

— Domnilor!… Haideţi să nu ne ambalăm degeaba şi să aruncăm cu vorbe grele. Milord, se cuvine să-i ceri scuze doamnei, i se adresă contesa tânărului duce. Sunt convinsă că după ce o să discuţi cu lordul Harper, o să-ţi regreţi amarnic cuvintele.

Tonul lui lady Davenport era extrem de tăios şi, deşi nu i se mai întâmplase asta niciodată până în acel moment, Blythe se trezi că roşeşte.

— Îmi cer scuze, rosti el ţeapăn. N-ar fi trebuit să spun asta.

— N-ar fi trebuit să ***gândeşti*** asta, replică Julia cu o voce goală. Dar nu este pentru prima dată când o faci, nu-i aşa?… Nu vreau să mai rămân nicio secundă în casa asta, cu acest specimen arogant şi nesuferit, anunţă ea lividă, întorcându-se spre soţii Davenport. Pot primi găzduire la voi pentru o noapte?

— Firește, draga mea, aprobă Anne.

— Nu pleci nicăieri! tună Blythe, înfuriindu-se.

— Ba de data asta plec! îl înfruntă ea, scoasă din minţi de faptul că nu-şi putea stăpâni lacrimile.

— Vă lăsăm cinci minute ca să vă lămuriţi cine pleacă şi cine rămâne, zise contele, luându-şi soţia de cot şi conducând-o insistent spre ieşire. O să aşteptăm în bibliotecă.

— Dar…

— Gura, Anne! i-o reteză el cu duioşie, făcându-i vânt uşurel dincolo de prag.

CAPITOLUL 15

Imediat ce uşa se închise, Julia se răsuci cu spatele la el, ştergându-şi lacrimile. Inima o durea atât de rău încât abia mai putea

respira. În acel moment, îl ura cu toată fiinţa ei.

— Julia.

Îi rostise numele aproape oftând, dar ea refuză să se întoarcă.

— Uită-te la mine, îi ceru el pe un ton scăzut. Cum ea se încăpăţâna să nu coopereze, tonul îi deveni iritat. Pentru Dumnezeu, nu-mi pot cere scuze şi nici să-ţi zic că-mi pare rău cu adevărat pentru ce-am spus, dacă nu-ţi văd ochii!

Cum Julia părea a se preface surdă din naştere, bărbatul porni spre ea cu gândul să-i treacă în faţă şi s-o silească să-l privească în ochi. Dar Julia se răsuci spre el şi şuieră sălbatic:

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi!… Nu rămân, să-ţi fie-n clar acest lucru! Iar scuzele tale… poţi să ţi le vâri în fund, naibii! N-am nevoie de ele!

O rănise mai mult decât îşi închipuise, îşi dădu el seama cu un mic zvâcnet de panică în stomac, privindu-i expresia răvăşită şi durerea din ochi. Iar acum nu prea ştia ce să facă pentru a-i drege mândria şi demnitatea ştirbită de nişte vorbe necugetate, spuse la mânie.

— Negociere, rosti el spăsit, ridicându-şi palmele ca şi cum s-ar fi predat.

— Mă scuzi? clipi ea, luată prin surprindere.

— Pune-mi condiţii. Spune-mi ce vrei ca să rămâi.

— Nu vreau nimic.

— Trebuie să-ţi doreşti ceva, o contrazise el serios. Un om fără dorinţe este un om pierdut. Tu nu eşti aşa.

— Nu rămân! insistă ea, bătând frustrată cu piciorul în podea.

— Ba da.

— Ba nu!

— Orice poţi să-mi ceri, să ştii.

— Nu vreau nimic de la tine! repetă ea, încăpăţânată.

— N-o să te las să pleci, Julia. N-o să te scap din ochi până când n-o să am certitudinea că eşti în afara oricărui pericol. Şi dacă nu-mi dai de ales, o să te închid în camera ta şi o să-ţi dau de mâncare pe sub pragul uşii. Dar de plecat, nu pleci. Aş zice să te gândeşti acum la condiţiile acelea, cât eşti în avantaj. Pentru că tot ce vom hotărî până în

momentul în care se întoarce Michael, rămâne bun hotărât. Mai ai trei minute la dispoziţie, îşi consultă el ceasul. Nu le irosi.

Julia îl privi, tremurând de ciudă. Privirea lui era inflexibilă şi ştiu că era suficient de pornit pentru a o ţine acolo cu forţa.

— Orice? făcu ea, îngustându-şi ochii suspicioasă.

— Orice, îşi făcu el semnul crucii cu degetul în dreptul inimii, într-un jurământ sacru.

Julia îşi arcui o sprânceană într-un fel răutăcios. Dacă era pe-aşa, atunci avea să i le scoată pe toate pe nas.

— Scuzele le vreau în genunchi şi frumos formulate, ridică ea prima pretenţie. Şi vreau să fie sincere.

— Vor fi sincere, promise el grav.

— Ca să mă conving că sunt sincere, va trebui să le formulezi şi într-un fel… palpabil, ca să mă exprim aşa. Cum ar fi… smaralde şi diamante.

— Vrei nestemate ca să te conving că regretele mele sunt izvorâte de suflet? se încruntă el, consternat.

— Sunt o femeie lacomă, ai uitat? replică ea maliţioasă. Set complet: colier, cercei, inel şi brăţări, enunţă Julia cu un zâmbet necruţător. Câte trei pe fiecare mână. Ah, şi vreau şi o tiară asortată.

— Ai gusturi cam costisitoare în materie de scuze, Julia.

— Mă asigur doar că data viitoare ai să te gândeşti mai bine înainte de a mă mai insulta. Ei? făcu ea, înălţându-şi sprâncenele sfidătoare.

— Rămâne. O să ţi le iau, dracului, pe toate! Nu-s calic.

— Mă aşteptam să refuzi, murmură ea, clipind surprinsă.

— Ştiu. Altceva? Sângele meu înroşind ţărâna, capul meu pe o tavă aurită… un rinichi în sos tartar, poate? sugeră el, zâmbind cu dinţii strânşi.

Preţ de o clipă, Julia rămase în pană de idei.

— Nu mă zori, se încruntă ea. Trebui să mai găsesc eu ceva. Pe moment, nu-mi vine nimic dureros în minte.

— Haide, nu mă dezamăgi! Ai o minte foarte inventivă. Foloseşte-o!

— Stai, am găsit! exclamă ea, privindu-l cu ochi strălucindu-i.

Vreau să mă duci la White's.

— Cum? o privi el cu gura căscată.

— Ai zis că pot să-ţi cer orice…

— Ce naiba, Julia, ştii foarte bine că femeilor le este interzis accesul acolo!

— Îmbrăcată ca o doamnă, nu pot, într-adevăr, fu ea de acord. Dar cu nişte mici retuşuri, cum ar fi haine bărbăteşti şi mustaţă, sunt convinsă că treaba o să meargă ca unsă. Da sau nu?

— Fie, acceptă el cu o mutră chinuită, străduindu-se să priceapă ce fusese în capul lui când se apucase să-i promită acel „orice" nechibzuit.

— Pe cuvântul tău?

— Da, fir-ar să fie!!!… O să te duc acolo!

— Cât mi-a mai rămas? se interesă ea râzând.

— Treizeci de secunde, făcu Blythe, consultându-şi ceasul cu un aer amărât. Doamne, ai milă de mine! cerşi el apoi, îndreptându-şi spre tavan ochii plini de disperare.

Julia, uşor euforică din cauza coniacului care începuse să-şi facă efectul, încălzind-o plăcut pe dinăuntru, fu dornică să-i vadă mutra chipeşă umplându-i-se cu adevărat de groază. În acel moment, îl voia cu orice preţ îngenuncheat şi frânt.

— Cred că mâine ar fi o zi convenabilă.

— Convenabilă pentru ce?

— Ca să mă iei de nevastă, sugeră ea cu dulceaţă, fluturându-şi genele atât de repede încât stârni un mic curent.

Blythe îşi coborî din tavan privirea încremenită cu o lentoare cauzată de şoc, fără-ndoială. Câteva clipe nu făcu decât s-o privească amuţit, apoi se aplecă spre ea, aliniindu-şi ochii cu ai ei, părând gata să-i trântească vreun comentariu acid ca răspuns la pretenţia ei absurdă. Dar nu spuse nimic, ci o privi mai departe, cu luare aminte, cântărindu-i trăsăturile feţei o idee încruntat, de parcă abia atunci o vedea cu adevărat.

Secundele se scurgeau lent, în timp ce Julia făcea eforturi serioase să nu izbucnească în râs. Blythe o studia tăcut, zăbovind la final asupra gurii ei într-un fel care dădu palpitaţii şi o făcu să-i vină să

se foiască-n loc. Analiza lui atentă era într-atât de stânjenitoare, încât amuzamentul începu să i se topească, făcând loc unei neliniști care o înfioră.

— S-a făcut! vorbi el în sfârșit, ridicându-și ochii strălucitori spre ai ei. Am să mă însor cu tine mâine.

— Asta a fost o glumă, preciză ea, râzând cu jumătate de gură. N-am vorbit serios.

— Am spus că tot ce hotărâm acum rămâne bun hotărât. Tu ceri și eu mă achit. Timpul ți-a expirat, ducesă. Mâine mergem la Gretna Green.

Zâmbetul ei muri instantaneu.

— Blythe, izbucni ea șocată, asta a fost pentru amuzamentul meu personal și nu ca să…

Ușa salonului se deschise și Michael vârî capul înăuntru, părând ușurat să nu vadă urme de sânge peste tot.

— Deci, făcu el, s-a hotărât?

— Da, răspunse Blythe vesel, luând-o de mână pe Julia și târând-o după el. Mâine mă însor cu Julia!… Vrei să-mi fii cavaler de onoare?

— Mai întrebi? rânji Michael, deschizând ușa și făcându-i loc Annei să intre.

Contesa păși în salon cu o expresie profund uluită.

— Păi… felicitările noastre, rosti ea, chicotind când văzu figura buimăcită a Juliei. Este ceva neașteptat și… categoric încântător.

— Nu mă mărit cu tine… tu… tu… nebunule! își înfipse Julia tocurile în parchet, smulgându-și mâna dintr-a lui.

— Ce Dumnezeu, Julia! exclamă Blythe indignat. Tu cu gura ta m-ai cerut de bărbat.

Julia văzu că abia își strunea hohotele de râs, împingându-și vârful limbii în obraz, și din gât îi ieși un soi de mârâit indignat.

— Am glumit! izbucni ea, roșind. N-am vorbit serios!

— Dar totuși ai spus-o, ceea ce înseamnă că ai gândit-o înainte!

— Nu, nu este așa! negă Julia cu tărie. Am vrut numai să-ți văd mutra îngrozită, atâta tot. Voiam să văd cât de departe erai în stare să mergi cu acel „orice îți dorești”. Ca o lecție, dacă vrei s-o iei așa, de a-ți

arăta cât de imprudentă era oferta ta. Dar n-am vorbit serios nicio clipă! repetă ea, apăsând cuvintele, simţind cum panica începe s-o cuprinde.

— Regret, dar eu am vorbit serios, draga mea.

— Nu-mi spune aşa! scrâşni ea cu o voce sugrumată, privindu-l cu ochi scăpărători. Îţi interzic să mă drăgăleşti!

— Ce-ar fi să vă lăsăm să vă lămuriţi problema şi noi să ne retragem? începu Michael diplomat, luându-şi soţia de talie în ghidând-o uşurel înapoi spre uşă.

— Ba rămâneţi amândoi! se răsti Julia la el, tăindu-i retragerea. O să lămuresc problema acum, de faţă cu toţi. Se răsuci spre Blythe şi declară răspicat: nu mă mărit cu tine nici mâine, nici poimâine, niciodată. Pricepi?!… ***Niciodată***! scuipă ea, înverşunată.

— Niciodată e o perioadă cam lungă de timp, cugetă Blythe pe un ton filosofic, scărpinându-şi bărbia gânditor. Nu poţi fi chiar atât de crudă încât să mă laşi să aştept atât.

Julia scoase un sunet gâtuit, ceva între exasperare şi furie turbată. Îi venea să-şi smulgă părul din cap şi să urle cât o ţineau plămânii. Eventual să se tăvălească pe jos şi să-şi dea duhul pe Aubousson-ul lui, dar se îndoia că avea să-i folosească la ceva. În faţa ei stătea regele nebunilor iar ea n-avea nicio putere să-l lecuiască de ideile fanteziste care-i intraseră în cap.

— Pentru Dumnezeu…

— Iei cam des numele Domnului în deşert, Julia, o ironiză el cu blândeţe.

Era uluit de modul în care emoţiile se perindau pe chipul expresiv al Juliei şi absolut fascinat de temperamentul ei năvalnic, care se manifesta acum în toată splendoarea lui. Asta da femeie!

— Julia, draga, îl rezonabilă! începu el pe un ton blajin. Dacă mă iei de bărbat, împuşcăm dintr-odată un cârd întreg de iepuri. Şi începu să-şi argumenteze punctul de vedere, enumerând rapid avantajele pe degete şi ridicându-le pe rând. Unu: închidem definitiv gura lumii. Doi: reputaţia ta rămâne intactă. Trei: ai şansa să-ţi păstrezi casa de aici, să dispui de banii pe care John ţi i-a dat prin testament, plus suma aceea, ştim noi care. Totul va fi al tău, fără niciun amestec din partea mea, iar

bunurile ţi le vei gestiona după bunu-ţi plac. Patru: te doresc la un nivel care mă irită îngrozitor de tare. Punctul acesta o lăsă pe Julia cu gura căscată, clipind des, de parcă tocmai îi intrase ceva în ochi. Blythe zâmbi în sinea lui. Arăta atât de adorabil când o lovea stupoarea! Cinci, continuă el lin, fără să se întrerupă: împreună avem mai multe şanse să găsim jurnalul şi codul.

Pe Anne o apucă o tuse uşoară. Julia îşi îngustă ochii şi îi aruncă peste umăr o privire prietenei ei atât de tăioasă, încât contesa renunţă să se mai amestece. Totul se petrecu rapid, însă lui Blythe nu-i scăpă avertismentul mut din ochii Juliei. Era ceva în legătură ori cu jurnalul, ori cu codul, sau poate cu amândouă. Ceva ce Julia nu voia ca el să ştie. Această dovadă grăitoare de neîncredere din partea ei îl lovi în amorul propriu. Avea să afle mai târziu despre ce era vorba, îşi făgădui el.

— Cunoaşteţi şi voi povestea asta? îl întrebă el pe Michael.

— Am auzit câte ceva, mustăci contele, privindu-l cu un aer încurcat.

Blythe îşi îngustă ochii. Se simţea ca şi cum ar fi fost lucrat pe la spate. Michael era prietenul lui. De ce naiba nu-i spusese cu ce anume se ocupa Julia? De fapt, nu-l putea condamna. Până de curând, Julia şi afacerea jurnalului nu intraseră în sfera preocupărilor lui. N-avea sens să se supere acum ca măgarul pe sat.

— E-n regulă, dădu el scurt din cap. Unde rămăsesem? reveni el cu atenţia asupra Juliei, care încă nu-şi revenise din şoc. Ah, da! Şase: Edmond n-o să te mai supere niciodată. Şapte: e o şansă bună, unică de altfel, ca să-ţi păstrezi numele neschimbat. Desigur, ar mai fi o sumă de mici avantaje, dar, per ansamblu, cred că am atins toate punctele importante, nu eşti de aceeaşi părere? făcu el cu un zâmbet plin de sine.

— Te înşeli! fornăi ea, deloc delicat pentru o tânără lady. Ţi-am mai spus odată şi-ţi repet, deşi martor mi-e bunul Dumnezeu că ai un cap la fel de tare şi de sec ca pietrele din Bath! Nu vreau să mă mărit cu nimeni, n-am nevoie de banii lui John, n-am nevoie de nimeni ca să mă protejeze, n-am intenţia să-mi păstrez numele…

— Vezi că te contrazici singură, îi atrase atenţia Blythe cu o nesfârşită răbdare. Cum ai de gând să-ţi schimbi numele dacă nu vrei

să te măriţi?

În spatele Juliei, Michael începu să-i facă semne disperate. Blythe aprobă imperceptibil din cap.

— O să-mi iau numele de dinainte de căsătorie, replică Julia semeaţă, proporţindu-şi mâinile în şolduri şi privindu-l cu bărbia ridicată provocator. Cum ţi se pare asta?

— În niciun fel, ridică Blythe senin din umeri. E dreptul tău. Julia Ormond este un nume foarte frumos…

— Îţi baţi joc de mine?! îşi îngustă ea ochii, până când ajunseră nişte lame subţiri şi verzi.

Până şi firul fraged al ierbii te putea tăia, dacă nu aveai grijă, cugetă Blythe, zicându-şi că era mai cuminte să păşească lin şi cu grijă de acum încolo dacă voia să obţină ceea ce dorea de la ea.

— În niciun caz, o asigură el, serios.

— Oricum, vreau să înţelegi că vorbesc foarte serios când afirm că nu am de gând să mă mărit cu nimeni, şi în niciun caz cu tine.

— Te cred.

— A fost o glumă nevinovată. Nici prin cap nu mi-a trecut că ai s-o iei în serios. Dacă ştiam că n-ai niciun haz, crede-mă că n-aş fi spus-o în veci… Şi poate că nici n-ai luat-o în serios, nu-i aşa? făcu ea plină de speranţă, împreunându-şi mâinile într-o expresie rugătoare, de care nici măcar nu era conştientă. N-ai vrut decât să mă tachinezi, nu?

— Da, am fost foarte ispitit s-o fac, recunoscu el. Ştiu că n-ai vorbit serios…

— Bine, răsuflă Julia uşurată. Sunteţi amândoi martori că… se răsuci ea spre asistenţă şi clipi derutată când văzu camera goală. Unde s-au dus?

— Se grăbeau. Julia?

Aşteptă ca ea să se întoarcă cu faţa spre el.

— Poate că tu n-ai vorbit serios, dar te asigur că intenţia mea este cât se poate de serioasă. Şi rămâne în picioare.

Se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi aproape că izbucni în râs văzând-o cum se albeşte la faţă, părând la un pas de leşin.

— Termină! se răsti ea, respirând agitată. Nu face asta!

— Nu vrei să-mi primeşti scuzele umile? făcu el o mutră inocentă.

— Ce?!

— Ai dorit să-mi prezint scuzele sincere în genunchi în faţa ta, ai uitat?… Lady Ross, îmi cer iertare pentru vorbele jignitoare pe care le-am spus, începu el grav, şi vreau să mă crezi când îţi jur că nu le-am gândit nicio clipă şi în niciun caz nu te consider lipsită de virtuţi!… De fapt, cred cu tărie că eşti o femeie absolut uimitoare.

— Oh, mai lasă-mă-n pace, se strâmbă ea. Nu trebuie să mă perii ca să-mi treacă necazul pe tine!… Bine, oftă ea. Te iert. Eşti fericit, acum?

— Categoric, zâmbi el larg, ridicându-se. Şi miercurea viitoare am să te duc la White's.

Julia dădu să aplaude încântată, dar se opri când realiză ceea ce Blythe încerca s-o facă: tocmai începuse să bifeze primele pretenţii de pe lista acelui târg absurd.

— Nu mă mărit cu tine! glăsui ea răspicat, privindu-l înnebunită.

— Nici nu-i nevoie. Mă însor eu cu tine.

— Nu.

— Ba da.

— De ce?

— Ţi-am spus de ce.

— Te înşeli. Niciun bărbat nu se însoară cu o femeie pentru care nu simte decât dispreţ!

— Nu te dispreţuiesc şi nu te-am dispreţuit niciodată, Julia, asta să-ţi iasă din cap, îşi pierdu el sfânta răbdare. Dar te dorit, te doresc, de asta poţi fi sigură.

La această afirmaţie, spusă pe cel mai vehement ton, Julia amuţi.

— Nu te cred, bolborosi ea, în culmea consternării. Refuz să te cred.

— Vrei o demonstraţie? o întrebă el cu un zâmbet periculos de moale, făcând un pas spre ea, mai mult cu gândul de a-i testa reacţia decât cu intenţia clară de a-şi pune în practică sărutul care i-ar fi spulberat şi mama îndoielilor.

Julia nu-l dezamăgi.

— Stai unde eşti! izbucni ea, panicată, ridicându-şi fustele şi trecând iute ca o sfârlează în spatele unui fotoliu. Te cred!... Am spus că te cred! strigă ea, când îl văzu că mai face încă doi paşi.

Blythe se opri. Arăta speriată, de fapt, de-a dreptul îngrozită, ori acest lucru era ultimul pe care şi-l dorea. Oftând, îşi trecu mâinile prin păr.

— Uite ce e, Julia, hai să lăsăm prostiile de o parte şi discutăm serios. Pentru amândoi, ipostaza în care am ajuns este una foarte complicată. Dificilă şi complicată. Când te-am atras în situaţia asta, am cumpănit ceea ce este cel mai important: să-ţi salvez viaţa sau reputaţia? Ascultă-mă până la capăt, îi ceru el când o văzu că deschide gura, gata să protesteze. Am considerat că este prioritar să rămâi în viaţă. Importantă însă este şi onoarea ta, îmi dau seama de asta. Motivele pe care ţi le-am enumerat mai devreme sunt toate adevărate, dar am omis să precizez unul, pe care, din principii de etică, nu doream să ţi-l spun de faţă cu martori. Căsătoria aceasta va fi una de convenienţă. Desigur, intenţionez să te conving de faptul că, din unghiul din care privesc eu lucrurile, s-ar putea să fie mai mult decât atât. Dacă totuşi peste şase luni ajungi la concluzia că a convieţui cu mine este un lucru greu de răbdat, atunci divorţăm discret şi fiecare-şi vede de viaţa lui. Încă puţin, insistă el, când o văzu iarăşi pregătită să-l întrerupă. După divorţ, ai să fii o femeie extraordinar de bogată. Banii care ţi se cuvin prin testamentul lui John, casa de aici, din Londra, plus cele cinci sute de mii, toate astea vor fi ale tale. Ai cuvântul meu că lucrurile vor sta aşa şi nu altfel.

Preţ de câteva momente, Julia nu făcu decât să-l privească fix, complet zăpăcită. Pur şi simplu nu-şi găsea cuvintele.

— Nu te înţeleg, şopti ea răguşit, într-un târziu, privindu-l cu un aer confuz. Pur şi simplu nu te înţeleg.

— Dacă te consolează cu ceva, află că nici eu nu mă înţeleg pe mine, făcu el cu un aer distrat, lăsându-se pe braţul fotoliului opus celui în spatele căruia Julia se refugiase. Acum trei zile, viaţa mea era al naibii de ordonată. Aş putea spune că eram cum nu se poate mai mulţumit. Apoi ai apărut tu şi tihna mea s-a dus naibii. Nu vreau să înţelegi greşit, cum că m-aş plânge. Deşi, pe toţi sfinţii, tu ai un stil unic

de a răvăşi totul în jur şi de a scoate din minţi pe oricine!… Şi să mă trăsnească bunul Dumnezeu dacă pricep de ce cusurul ăsta al tău îmi place atât de mult!… Poate că ai dreptate: nu-s în toate minţile.

— N-o să iasă nimic bun din asta, spuse Julia cu o voce şovăitoare.

— De unde ştii, dacă nu încercăm?

— O ştiu! Pur şi simplu o ştiu. Da, recunosc că ar fi cea mai bună soluţie şi că ar rezolva o groază de probleme, dar nu cred că este şi cea corectă.

— Corectă pentru cine? Pentru tine sau pentru mine?

— Pentru tine, în special. N-ar fi cinstit să-ţi legi viaţa de a mea doar din simţământul datoriei. Ai în faţă un viitor şi…

— Julia, oi fi eu o persoană altruistă, dar ţi-am mai spus şi cu altă ocazie că nu fac lucruri pur caritabile. În fond, sunt bărbat, şi bărbaţii sunt nişte fiinţe egoiste. Sub orice act, oricât de bine intenţionat şi nobil pare la prima vedere, noi ne urmărim propriile scopuri şi avantaje.

— Şi eu ce să înţeleg din asta? făcu ea, încruntată.

— Eşti o femeie deşteaptă şi intuitivă. Dă-ţi singură răspunsul.

Julia îl privi încordată.

— Nu sunt sigură că-mi place, mărturisi ea pe un ton gânditor, ca pentru sine. De fapt, nu-mi place de loc.

Pendula din dreptul scărilor din hol bătu orele unsprezece, făcând-o să tresară. Făcu ochii mari, cu un soi de uimire în ei.

— Oakland, gemu ea, plesnindu-se peste frunte. Am uitat de dineul de la Oakland!

— Eu n-am uitat. Dar oare te simţi în stare să mergi?

— De ce să nu fiu în stare? aproape că se răţoi Julia. Mai devreme am doar avut un moment de… slăbiciune, atâta tot. Avem o datorie, Blythe. Viaţa acestui om depinde de noi.

— Mă gândeam că poate ai vrea să rămâi acasă şi să te odihneşti, după cele întâmplate, sugeră el calm, privind-o liniştit.

— Nu, mergem împreună, aşa cum am stabilit.

— Eşti sigură că eşti în stare să înfrunţi privirile şi comentariile tuturor fără să-ţi dai iarăşi ochii peste cap?

— Nu mi-am dat ochii peste cap! se arătă ea indignată. Nu puteam să respir… asta e altceva.

— Erai la un fir de păr distanţă de un leşin fabulos, Julia, vorbi el grav, privind-o insistent. Ce rost are să negi, când amândoi ştim cum stă treaba în realitate?… Asta nu te face să fii o fiinţă slabă. A fost o reacţie firească şi, dacă te consolează cu ceva, află că marea majoritate a femeilor ar fi plutit pe aripile uitării pentru nişte chestii infinit mai palide decât situaţia cu care te-ai confruntat tu. Tu ai fost… puternică.

— Mă sufocam, recunoscu ea cu jale în glas, muşcându-şi buzele. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta până acum. Totul cădea pe mine, mi se învârtea capul şi sunetele… parcă erau îngropate în câlţi. O senzaţie cu adevărat oribilă, pe care n-am fost în stare s-o depăşesc de una singură. Şi nici nu ţi-am mulţumit pentru…

— N-o fă!

Câteva clipe, se priviră într-o tăcere penibilă. Blythe îşi trecu mâinile prin păr, într-un gest de frustrare adâncă.

— Hai mai bine să mergem. Timpul trece.

— Da, ai perfectă dreptate, aprobă Julia iute, părând oarecum uşurată de întorsătura discuţiei şi ieşind din spatele fotoliului. Nu ne putem permite să pierdem această şansă.

Ieşi înaintea lui, dornică să scape de senzaţia sfredelitoare a ochilor lui.

CAPITOLUL 16

Locuinţa lordului Oakland se afla în partea nordică a cartierului Mayfair. Era o clădire cu un singur etaj, dar foarte extinsă la bază, care avea în spate o grădină destul de mare şi terase largi, din piatră cenuşie.

Se amestecară printre invitaţi, Julia păşind cu fruntea sus şi ignorând privirile iscoditoare aruncate pe furiş în direcţia ei. În prima oră se mulţumiră să converseze cu unii cunoscuţi, compania lor fiind căutată atât din considerente de prietenie, cât şi din curiozitate.

Julia îşi tot spunea că nu avea de ce să-şi plece fruntea. Nu se dăruise bărbatului chipeş de lângă ea şi n-avea s-o facă niciodată. Iar

dacă era să pice până la urmă în dizgraţie… ei bine, Roma era un oraş în care o aştepta o altă viaţă. Sau poate alegea Parisul. Ar fi fost o cutezanţă şi o sfidare să se întoarcă în locul unde începuse totul, dar în orice exista un ciclu complet, un cerc care trebuia să se închidă.

Lordul Oakland, un bărbat în jur de şaizeci de ani, bine făcut şi cu o figură bonomă, îi întâmpină zâmbitor. Îşi exprimă condoleanţele faţă de moartea neaşteptată a lui John şi-i pofti să deguste şampania de import şi apetitivele purtate pe platourile plimbate de servitori în livrele cu fireturi şi peruci albe, pudrate.

— E timpul, şopti Blythe în urechea ei, făcându-i semn spre uşa care dădea din sala de bal spre interiorul casei.

— Poate că ar trebui să vorbim cu Oakland acum, sugeră ea, simţind cum vinovăţia începe să-i dea târcoale.

— Dacă are codul, avertismentul nostru o să-l agite şi mai mult, opină bărbatul cu o voce scăzută. Nu vrem să se neliniştească şi să nu ne slăbească din ochi înainte să i-l suflăm de sub nas, nu-i aşa?

Julia îşi muşcă buzele încruntată, încercând să se hotărască.

— Blythe, treb… începu ea cu o voce nesigură.

— Blythe, scumpule, atât de greu dă lumea de tine!

Glasul acela, melodios ca un clinchet de clopoţei de argint, o făcu pe Julia să se încordeze.

— Ce mai faci, dragul meu?

— Bună, Lidya, o salută Blythe pe lady Vanbrugh, care păşea agale spre ei. Arăţi încântător.

— Lady Ross, schiţă contesa o intenţie de salut în direcţia Juliei.

— Lady Vanbrugh, zâmbi Julia, înclinându-şi capul uşor.

Julia îşi impuse să-şi descreţească fruntea şi să continue să zâmbească, privind-o în ochi pe blonda contesă, al cărei soţ avusese decenţa să-şi dea obştescul sfârşit în urmă cu patru ani, la nici două luni de la cununie. Tânăra văduvă moştenise o avere considerabilă, spre marea bucurie a rudelor sale, care se bălăceau într-o sărăcie lucie cauzată de pasiunea nestăvilită a bărbaţilor familiei pentru jocuri de noroc. Se zvonea faptul că averea se dusese demult pe apa sâmbetei, iar contesa se afla în căutarea unui nou soţ.

Lady Vanbrugh era îmbrăcată într-o rochie drapată pe trup, de

un albastru regal, care se asorta cu nuanţa intensă a ochilor ei, şi avea părul auriu coafat într-un elegant coc roman. Era uimitor de frumoasă, mai tânără decât Julia cu vreo câţiva ani, cu un cap mai înaltă şi un bust minunat de proeminent, care-i compensa din plin lipsa materiei cenuşii. Şi plină de intenţii matrimoniale în ceea ce-l privea pe Blythe. Se vedea de la o poştă că pusese ochii pe el, iar Julia încercă să înţeleagă de ce acest lucru o deranja suficient de tare pentru a-i veni s-o înşface de păr şi să mătură duşumelele cu ea.

— Ştii, următorul dans l-am reţinut pentru tine, în caz că apari, surâse contesa cu dulceaţă, aruncându-i lui Blythe o privire şăgalnică pe sub genele ridicol de lungi şi de dese. Cu nimeni altcineva valsul nu are acea savoare ca atunci când îl dansez cu tine. Ţi-l răpesc numai câteva minute, sper că nu te superi, i se adresă Juliei cu un zâmbet silit, încolăcindu-se ca iedera pe braţul lui Blythe şi trăgându-l înspre ringul de dans.

Blythe nu avu încotro decât s-o urmeze. Aruncă Juliei o privire încurcată peste umăr, încercând parcă să se scuze. Julia schiţă o vagă ridicare din sprâncene, ascunzându-şi zâmbetul amuzat în spatele evantaiului. Poate că lipitoarea aia reuşise să-l târască de acolo, dar faptul că el arătase atât de delicios de fâstâcit şi nemulţumit îi mai spăla din păcate. Şi totuşi, în sinea ei, scena o enervase. Ce Dumnezeu, o ceruse de nevastă cu nici două ceasuri în urmă! Dacă-şi închipuia că ea o să-i permită idile sub clar de lună, se înşela amarnic!…

Julia icni. Ce-o apucase?! Doar nu se gândea serios la propunerea lui!?…

El o dorea. I-o spusese cât se poate de clar. Declaraţia aceea încă mai continua să-i dea furnicături pe sub piele, palpitaţii şi mâncărimi în cele mai neaşteptate locuri.

Vorbise serios, Julia nu se îndoia de asta. Blythe nu era genul fluşturatec, care să facă afirmaţii gratuite, doar de dragul distracţiei. Întotdeauna îşi cumpănea cuvintele cu grijă şi, de regulă, când se hotăra să izbutească un lucru, atunci, pe toţi sfinţii, nimic nu-l mai oprea. Blythe fusese mândria lui John şi, în adâncul inimii ei, şi Julia fusese mândră de realizările lui. Îşi făurise o viaţă frumoasă, o carieră solidă, avea reputaţia unui bărbat corect, loial şi de onoare. Era ***o***

partidă. Şi o ceruse de nevastă…

Ba nu, ea îl ceruse de bărbat, se corectă Julia, roşind. Fusese de o cutezanţă fără limite, neruşinată şi impertinentă… însă el păruse să nu fie deranjat de toate acestea. Oricare alt bărbat în locul lui ar fi trimis-o la plimbare, jignit. Fusese vulgară, acum îşi dădea prea bine seama. Bărbaţii preferau femeile discrete, delicate, devotate, diafane, drăguţe şi toate celelalte virtuţi care începeau cu litera d.

Oare acesta era modul în care se hotărâse să-i pedepsească îndrăzneala? Ar fi fost o cruzime din partea lui să o tortureze aşa, făcând-o să plătească astfel pentru o glumă absolut nevinovată.

Adevărul era că exista o parte necugetată în fiinţa ei, care tânjea cu disperare să accepte târgul pe care Blythe i-l oferise. Iar dorinţa era atât de năvalnică şi mistuitoare încât îngrozea de moarte cealaltă parte, care ţinea de bun simţ, de judecată şi autoconservare. Trebuia să-şi înăbuşe emoţiile şi să-şi recapete sângele rece, dacă voia să-şi păstreze independenţa.

O relaţie cu Blythe ar fi echivalat cu o sinucidere lentă. Era un bărbat nestatornic, incapabil să păstreze o femeie lângă sine mai mult de trei luni. Graţiile intrau cu duiumul în viaţa lui, săreau vesele în patul lui şi ieşeau de acolo cu inima frântă. Iar ea n-avea de gând să îngroaşe rândurile acelor nesăbuite.

Ridică privirea, scrutând mulţimea de dansatori care se roteau într-un carusel colorat. Îi zări dincolo de primul cerc format şi inima-i zvâcni în piept.

Se potriveau atât de bine! El – brunet, înalt şi lat în umeri, inspirând forţă şi masculinitate aproape agresivă, ea – zveltă şi blondă, delicată şi… Dintr-odată o pocni dorinţa de a vedea ovalul feţei acelei femei sluţit de bube negre ori de altă boală la fel de ticăloasă. Era geloasă şi aceasta nu era prima dată în viaţă când o încerca acel sentiment nedemn şi josnic. Ruşinată de gândurile ei, nemaisuportând să stea acolo ca o toantă, aşteptându-l, Julia făcu stânga-mprejur şi ieşi pe una dintre terase.

Răcoarea nopţii o învălui, răcorindu-i obrajii şi limpezindu-i creierii înfierbântaţi. Habar n-avea de ce-şi îngăduise să se ambaleze

aşa… Era furioasă pe sine, pentru ceea ce simţea… Era o năroadă, asta era!

Fuioare grele de ceaţă se târau pe alei, ca nişte degete fantomatice, încolăcindu-se în jurul tufelor de trandafiri încă neînfloriţi. Mai erau acolo şi câteva cupluri care ieşiseră să ia o gură de aer proaspăt. Julia coborî cele patru trepte largi şi porni agale, fără ţintă, pe aleile pietruite, aşezându-se pe una din băncile de lemn lăcuit care-i apăru în cale.

Muzica răzbătea lin până la ea, acorduri suave, fermecătoare… Oare ea s-ar fi potrivit cu Blythe la dans? Nu dansaseră niciodată şi în mod sigur acest lucru nici n-avea să se întâmple vreodată. Regretul îi înţepă inima, mica rană usturând-o suficient de tare încât s-o facă să-şi ţină respiraţia.

— Deranjez?

Vocea profundă o făcu să tresară puternic. Simţi şerpii reci ai groazei strecurându-i-se pe sub piele şi un gol adânc i se căscă în stomac când recunoscu timbrul grav, masculin. Ştiu înainte să-şi ridice privirea cine era bărbatul care stătea în picioare lângă bancă, aşteptându-i permisiunea.

Seth Bleymoore, îmbrăcat într-un costum negru de ceremonie, cu eşarfa înnodată impecabil şi părul pieptănat cu grijă peste cap, o privea cu o pereche de ochi verzi, strălucitori, aproape hipnotici.

N-avea niciun rost s-o ia la fugă urlând! El probabil că i-ar fi frânt gâtul înainte de a apuca să scoată vreun sunet.

— Nicidecum, izbuti ea să-şi mişte buzele şi fu uimită de cât de calmă îi sună vocea.

— Păreaţi atât de însingurată, lady Ross, şi m-am gândit că poate aveaţi nevoie de ceva companie, murmură mercenarul pe un ton blând, luând loc pe bancă, lângă ea. Îmi îngăduiţi să-mi aprind un trabuc?

— Vă rog, rosti ea palid.

În mintea ei încremenită de spaimă, Julia nu găsea niciun subiect inteligibil pe care să-l abordeze. Bărbatul de lângă ea ştia cine era ea, cu siguranţă. O putea omorî în mai puţin de o secundă. Închise ochii, încercând să-şi înfrângă groaza şi să gândească.

Spre marea ei deznădejde, ceaţa începu să se ridice, învăluindu-i, separându-i de lume. Deja nu se mai vedeau terasele şi nici cei din casă nu-i mai puteau vedea pe ei.

— Vă este frig? o întrebă Bleymoore preocupat.

Julia deschise ochii brusc, abia reuşind să-şi înghită urletul.

— Nu!

— Tremuraţi, insistă el.

— Doar… cred că, de fapt, îmi este puţin răcoare, rosti ea cu o voce din care nu reuşi să-şi elimine încordarea. Poate că ar trebui să ne întoarcem în…

Înainte să-şi poată sfârşi vorba, scoţianul îşi înfipse trabucul între dinţi şi-şi scoase haina cu gesturi iuţi, punându-i-o ei pe umeri. Rămăsese în vestă şi cămaşă, nepăsător faţă de frigul umed care-i înconjura.

Julia îl privi cu ochi mari, uluită de gest, simţind cum isteria îi râcâie gâtul. Oare asta era ultima tendinţă în tehnica asasinatelor? Mai întâi încălzeau victima şi o făceau să se simtă confortabil înainte de a-i lua piuitul?

— Nu cred că am fost prezentaţi niciodată unul altuia în mod oficial, nu-i aşa, lady Ross? zise mercenarul pe un ton curtenitor. Numele meu este Seth Bleymoore, şi sunt la dispoziţia dumneavoastră, my lady.

Oh, da, negreşit insul avea un stil rafinat în arta omorului cu sânge rece!

— Încântată de cunoştinţă, bâigui Julia.

Unde naiba era Blythe? gândi ea înnebunită. Valsul se terminase de ceva timp şi probabil că acum o căuta. Sau uitase de ea, pierdut în farmecele lui lady Vanbrugh?… Să-l ia nevoia! Spera să-şi dea duhul în chinuri, chinuit de povara vinovăţiei şi a remuşcărilor, atunci când avea s-o găsească ţeapănă şi fără puls!… Până una alta trebuia să se descurce singură cu beleaua în care intrase din neatenţie.

— Sper că nu vă este teamă de mine, doamnă, rosti bărbatul încet. Aş fi dezolat să aflu asta.

— Nu vă cunosc, domnule, replică Julia, recăpătându-şi puţin din stăpânirea de sine. Nici nu ştiu dacă sunteţi persoana care-aţi

afirmaţi că sunteţi.

— Apreciez prudenţa la o femeie, zâmbi el, deşi Julia nu era sigură că într-adevăr individul zâmbise. Faţa lui era ascunsă în umbră, iar ceaţa devenise atât de deasă încât nici tivul rochiei nu se mai zărea. Nu vreau să vă adâncesc şi mai mult angoasele, lady Ross, dar adevărul este că de multă vreme ţineam să vă cunosc.

Acum avea s-o ucidă, gândi Julia panicată. Exact în clipa asta, Dumnezeule!…

— Vi s-a dus faima unei femei inteligente, educate şi extrem de bine informată în orice domeniu, continuă asasinul cu o voce calmă. Mi s-a spus că sunteţi o pasionată de obiecte de artă veche şi că v-aţi ajutat soţul de-a lungul anilor în privinţa unor achiziţii fascinante. Sunt şi eu colecţionar. Am o mică galerie în strada Brook.

— Adevărat? se prefăcu Julia fascinată de subiect, deşi vocea-i ieşise cam sugrumată.

— Da. Pasiunea mea sunt tabacherele. Am o colecţie impresionantă în apartamentul meu.

Julia îşi amintea de ea. Poate că individul nu făcea decât să tatoneze terenul, încercă ea să se liniştească, fără succes însă. Bleymoore se afla la petrecerea lui Oakland şi venise aici cu un scop precis.

— Aşa? făcu ea, trăgând de timp.

— Poate că veţi avea într-o zi plăcerea să mă vizitaţi ca să vi-o arăt. Unele dintre ele sunt cutii de prizat care datează din secolul cincisprezece. Nişte bijuterii.

— Mă faceţi curioasă. Secolul cincisprezece?

— Întocmai, râse bărbatul încetişor. De fapt, am auzit că şi regretatul dumitale soţ avea pasiunea aceasta. Mă gândeam să vă abordez în vederea unei tranzacţii profitabile de ambele părţi. Sunt dispus să plătesc un preţ bun pentru orice unicat. Vă interesează?

— Desigur, aprobă ea, grăbită. Acum, dacă nu vă este cu supărare, aş dori să intrăm. Am stat destul şi însoţitorul meu s-ar putea să fie îngrijorat.

— Bineînţeles, căzu mercenarul de acord, ridicându-se şi oferindu-i galant un braţ. Vă conduc.

Julia se văzu silită să-i accepte braţul. Inconştient, mirosul pe care haina lui îl emana o ameţea uşor. De fapt, era un parfum seducător, în parte aspru, în parte dulceag, ca cel al morţii.

Bleymoore o însoţi până în dreptul treptelor, îşi recuperă haina, se înclină respectuos în faţa ei şi dispăru în vălătucii de ceaţă fără un cuvânt în plus.

Julia urcă amorţită treptele şi pătrunse în sala de bal, simţindu-se atât de zguduită, încât de abia se mai putea ţine pe picioare. Scăpase ca prin urechile acului şi nu înţelegea prea bine cum de fusese posibil acest miracol. Bărbatul acela ar fi putut s-o ucidă acolo, fără efort. Ea nu s-ar fi putut apăra, în parte datorită rochiei voluminoase şi a corsetului care-i limita grav mişcările, pe de altă parte, pentru că i-ar fi fost cu neputinţă să-şi măsoare forţele cu el. Avea de două ori greutatea ei şi era mai înalt cu un cap şi jumătate.

— Unde naiba ai fost?!

Blythe apăru în faţa ei, negru la faţă din pricina îngrijorării. Părea la un pas de a-şi pierde cumpătul şi Julia fu izbită de liniştea nefirească din jur. Muzica se oprise, oamenii stăteau îngrămădiţi în jurul ringului într-o încremenire stranie, ca într-un tablou. Feţe palide, priviri neliniştite.

— Ce s-a întâmplat? îşi întoarse ea ochii spre Blythe.

Văzu o licărire ciudată în ochii lui şi un muşchi zvâcnind pe maxilarul încordat.

— Lordul Oakland. A fost găsit mort în bibliotecă.

Următorul lucru de care fu conştientă fu zvâcnetul de greaţă din stomac, care-i tăie respiraţia, făcând-o să icnească. Apoi lumea ei se mistui într-o beznă fără sfârşit.

— Deşteptarea, Julia!

Vocea pluti prin vidul alb din mintea ei şi în clipa următoare, o usturime cumplită i se înfipse în creier, făcând-o să se smucească, căutând să scape de mirosul acela înţepător, care-i scormonea nările fără milă.

Deschise ochii brusc, clipind des din cauza lacrimilor care-i arseră pleoapele. Privirea i se limpezi şi văzu chipul lui Blythe aplecat

deasupra ei.

— Ce…

— Până la urmă, tot ţi-a ieşit performanţa să-ţi dai ochii peste cap, comentă el cu un vag amuzament, deşi încordarea i se citea în priviri. Ai căzut ca un lemn, ducesă.

— Am leşinat? se miră Julia, încercând să se ridice în coate.

Se afla pe o canapea îngustă, într-un mic salonaş care semăna cu o cameră de primire. De faţă se mai afla o doamnă în vârstă, care după veşmintele scrobite şi boneta albă nu putea fi decât o cameristă. Ţine în mâini flaconul cu sărurile care o aduseseră în simţiri şi avea pe chip o expresie livid㠄

— Da, se strâmbă gura lui Blythe într-o grimasă. Poţi să ne laşi, doamnă Lamb. De acum încolo mă ocup eu de confortul doamnei.

— Da, conaşule, execută femeia o reverenţă stângace.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— N-a fost nimica, conaşule.

Femeia ieşi grăbită. Julia privi buimacită în urma ei şi trase adânc aer în piept, încercând să-şi clătească nările de mirosul acela persistent şi înţepător care-i curmase leşinul. Amplitudinea respiraţiei o surprinse şi Julia privi în jos, clipind prostită când îşi dădu seama că era aproape dezgolită. Cineva îi descheiase rochia şi-i slăbise şireturile corsetului la spate. Sânii i se reliefau prin decolteul lărgit, aproape revărsându-i-se afară din rochie. Julia îşi acoperi pieptul într-un gest reflex, în timp ce o roşeaţă puternică îi năvăli în obraji, şi închise ochii sleită. Taina ei, păstrată cu grijă atâta vreme, era acum descoperită datorită unei slăbiciuni de o clipă!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Julia, am văzut la viaţa mea femei mai dezbrăcate decât eşti tu acum! se auzi vocea ironică a lui Blythe, făcând-o să deschidă ochii. Nu trebuie să te ruşinezi de atâta lucru.

— Cine mi-a… mi-a desfăcut rochia? întrebă ea cu o voce uscată.

— Arhanghelul Gabriel, cine crezi?… Bineînţeles că eu.

Julia făcu un efort să-l privească. Expresia lui era ofuscată, ochii lipsiţi de întrebările nerostite pe care se aştepta să le găsească acolo. Oare văzuse?

Blythe încercă să-şi dea seama ce se petrece în mintea ei. Părea grozav de jenată, dar mai presus de asta, arăta speriată.

— Cum? murmură Julia, evitându-i privirea.

— Cum, ce?

— Cum mi-ai deschis-o? insistă Julia, umezindu-şi buzele uscate, fixându-l atentă. Adică… cum ai procedat?

— Te interesează metoda? făcu el, uimit. Oh, Iisuse, Julia, avem lucruri mult mai importante de discutat decât tehnica mea la despuiat femei! Văzându-i expresia chinuită, oftă. Bine, capitulă el, te-am sprijinit de mine, şi am încercat să găsesc pe dibuite sistemul de prindere pe sub toată coama aia nenorocită de păr, pe care niciodată n-am înţeles de ce naiba nu ţi-l legi! Nu ţi-e cald cu el aşa?… Nu contează, îţi stă bine cu el aşa, liber, adăugă repede, gesticulând, fără să-şi dea seama că se contrazice singur. Unde rămăsesem?

Julia îl privi cu ochi mari. Nu pricepea ce se întâmpla cu el. Era surescitat şi uşor incoerent, lucruri care nu-i stăteau deloc în fire.

— Te-ai încurcat în părul meu? sugeră ea.

— Nu, nu m-am încurcat în el, dar teamă mi-e că rochia asta n-ai s-o mai poţi purta altă dată. Cum nu prea mai respirai, erai ca varul, ţi se învineţiseră şi buzele pe deasupra, şi… ce fel de rochie e asta, la naiba!? izbucni el, făcând-o să tresară. N-are nasturi, copci, panglici sau afurisenii dintr-alea împletite la spate! A trebuit să ţi-o rup ca să ajung la tâmpenia aia cu care vă sinucideţi singure prin axfisiere!

— Are copci, dar în partea stângă, sub braţ, îl informă Julia, ţuguindu-şi buzele ca să-şi împiedice zâmbetul să i se lăţească pe faţă.

Dintre ei doi, Blythe era cel mai jenat.

— A! dădu el din cap, edificat. O să ţin minte asta!

— Deci… mi-ai făcut rochia praf!

— O să-ţi cumpăr alta, bombăni el posomorât.

Julia răsuflă uşurată. Nu văzuse! Dacă ar fi văzut, nu l-ar mai fi preocupat să se scuze în faţa ei, ci ar fi luat-o la rost, fără să-i pese că leşinase şi… Dintr-odată, o izbi în faţă motivul pentru care-şi dăduse ochii peste cap. Oh, Doamne Dumnezeule!

— Cum a murit Oakland?

Blythe o privi lung şi se aşeză lângă ea, dându-şi capul pe spate

şi privind ţintă tavanul.

— Se presupune că i-a cedat inima. Avea şaizeci şi opt de ani, îi plăceau mâncărurile care pluteau în trei degete de untură şi avea o reală slăbiciune pentru chestiile cu ciocolată.

Julia îşi suci gâtul ca să-l poată privi.

— Dar tu nu crezi asta, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să cred. În clipa asta, Saunders încearcă să descopere cauza decesului, deşi la prima vedere acesta pare să fie diagnosticul. Făcu o pauză, apoi îşi întoarse faţa spre ea şi o privi furios. Mi-am ieşit din minţi de spaimă când mi-am dat seama că ai dispărut! Să nu mai faci asta vreodată, m-ai înţeles?

— Promit, zâmbi Julia încet, înduioşată.

— Ce-i făcut în grădină?

— O să te enervezi dacă-ţi spun.

— Încearcă-mă. Ar fi imposibil să mă înfurii mai mult decât sunt deja.

— Promite-mi că n-ai să mă strângi de gât, îi ceru ea serioasă.

— Zi-mi ce-ai făcut.

— Mai întâi, promite-mi.

— Bine, promit.

— Şi nici n-o să zbieri la mine.

— Julia, rosti el, presimţirea sumbră pe care o avusese înainte ca ea să apară de pe terase încolţind din nou. Bine, n-o să zbier la tine.

— Şi nici n-o să te superi.

— Îmi ceri cam multe, nu crezi? Şi, după cum te cunosc, cred că o să am toate manifestările mai sus menţionate. Bine. Promit să fiu rezonabil. Haide, dă-i drumul şi uimeşte-mă!

— Am ieşit să iau o gură de aer şi avut parte de o scurtă conversaţie cu domnul Bleymoore.

Bărbatul îngheţă cu totul. Julia îşi închipui că dacă i-ar fi crestat gâtul, nu i-ar fi curs niciun strop de sânge.

Se înşelase mai devreme. Se putea înfuria şi mai mult decât fusese până în urmă cu un sfert de minut. Aproape că-şi putea auzi venele în cap plesnindu-i din cauza tensiunii.

Imediat ce valsul se terminase, o condusese pe Lidya spre una

dintre canapele disponibile şi se scuzase în faţa ei. Era grăbit să ajungă înapoi la Julia şi să se apuce amândoi de treaba pentru care veniseră. Însă înainte să străbată jumătate din distanţa care-l despărţea de locul unde o lăsase pe Julia, mulţimea începuse să freamăte şi vestea morţii neaşteptate a gazdei făcu înconjurul sălii, ajungând la urechile lui. Fusese un şoc pentru el să afle că Oakland dăduse în primire. Îl văzuse cu niciun sfert de oră în urmă, râzând tunător în mijlocul unui grup de vârsta a treia. Următorul gând fusese să ajungă cât mai repede la Julia, s-o ia pe sus şi s-o scoată de acolo. Când n-o mai găsise nicăieri, i se căscase un gol imens în stomac şi inima aproape că i se oprise în piept. Niciodată nu mai trăise o spaimă atât de cumplită. Prin minte îi trecuseră câteva scenarii demne de cele mai reuşite romane horror. Abia când o revăzuse în dreptul teraselor, teafără şi nevătămată, inima îi revenise la loc, dar numai pentru o clipă, fiindcă în următoarea, cobora la fel de vertiginos pe cât de repede se scurgea Julia de pe picioare. Iisuse, de făcuse albă ca marmura şi fusese la fel de rece… Niciodată nu mai trecuse prin atâtea stări într-un timp atât de scurt!

Iar acum, tocmai fusese informat că doamna avusese un scurt rendez-vous în grădină cu un bărbat care nici n-ar fi trebuit să respire în preajma ei.

Ducându-şi o mână la frunte, Blythe şi-o masă îndelung, abţinându-se din răsputeri să nu-şi piardă cumpătul. Îl păştea o durere de cap cât toate zilele. Se căută prin buzunare, îşi scoase tabachera şi-şi aprinse un trabuc subţire de foi, înjurând printre dinţi când văzu cât de nesigure îi erau mâinile.

Iisuse, ar fi putut s-o omoare! Ar fi putut să-i frângă gâtul la nici cincizeci de metri de el!…

— Ce-a vrut de la tine? o întrebă el într-un târziu, cu o voce răguşită, evitând să se uite la ea.

Nu era sigur că s-ar fi putut abţine să n-o zgâlţâie ca să-i vină odată mintea la cap.

— Îl interesa colecţia cu cutii de prizat a lui John…

— Ce?! o privi el perplex.

Julia oftă şi începu să povestească, încercând să redea cât mai exact dialogul. Blythe se ridicase şi patrula prin salon, ascultând-o cu o

expresie neguroasă pe faţă şi fumând cu sete. Când Julia sfârşi, se răsuci spre ea, expiră încet ultimul fum, aruncând chiştocul într-un bol cu camelii plutitoare şi o privi cu mâinile în şolduri.

— Jur că eşti un magnet ambulant pentru necazuri! mârâi el printre dinţi. Nu se poate întoarce omul cu spatele la tine fără ca tu să intri în vreun bucluc. Sper că eşti conştientă că în seara asta ai fost la un pas de a intra în istorie… Idioato!

— Ai promis că n-o să ridici vocea la mine.

— Crede-mă, Julia, în acest moment nu ridic vocea la tine! Cristoase! închise el ochii, masându-şi pleoapele.

— Blythe, crezi că aş fi pus piciorul dincolo de uşile terasei dacă aş fi ştiut ce-o să mi se întâmple? îl întrebă ea pe un ton nefericit. Crede-mă, în viaţa mea n-am fost mai îngrozită ca acum. Îl priveam în ochi şi-mi tot repetam în minte că următoarea răsuflare s-ar putea să-mi fie şi ultima.

— Individul putea să te ucidă!

— Dar n-a făcut-o! ridică ea vocea, gesticulând. Îi era al naibii de la îndemână. Întrebarea este de ce?… O ocazie mai bună nici că putea găsi.

— E un tip metodic, Julia. Şi inteligent. Două crime într-o singură noapte sunt prea bătătoare la ochi, nu crezi?

— Da, dar nimeni n-ar fi avut niciun motiv să-şi îndrepte degetul spre el. Eu nici măcar nu l-am văzut înăuntru. Nu este un tip pe care să-l ratezi. Dacă l-aş fi văzut, nici moartă n-aş fi ieşit în grădină, că doar nu-s complet idioată!

Blythe se încruntă. Nici el nu-l văzuse. Prezenţa lui Bleymoore i-ar fi sărit în ochi, mai ales că cercetase fiecare metru pătrat din sala de bal, aşteptându-se să-l vadă apărând la un moment dat. Dineul dat de Oakland era o şansă teribilă de a-şi face treaba pentru care fusese plătit. Iar apariţia Juliei, singură, într-o grădină învăluită în ceaţă, fusese o ocazie nesperată. Ar fi putut-o elimina, făcând economie de timp şi efort. Dar n-o făcuse, vorba Juliei.

— De fapt, continuă ea încruntată, individul a fost excesiv de amabil cu mine. La un moment, mi-a împrumutat haina lui…

— Mda, mâine o să mă duc să-i mulţumesc pentru acest gest

galant şi plin de simţire, comentă el cu sarcasm. Poate c-o să-i cumpăr ceva în semn de recunoştinţă!

Julia îl privi lung, iritată.

— Mai bine mergem acasă. Acolo o să poţi rage la mine cât pofteşti. Văd că ai o mare nevoie de asta…

— Scuteşte-mă, Julia! i-o reteză el cu asprime, cu ochii scăpărând de o furie rece, tăioasă. Tabloul martirului în agonie nu te prinde, să ştii!

— De ce eşti atât de ticălos cu mine?! izbucni ea, simţindu-se amarnic neîndreptăţită. Eu am fost acolo, trecând prin clipele acelea de coşmar, nu tu!… Tu de zbânţuiai cu demoazela aia, care mai avea puţin şi se căţăra ca o iederă pe tine. ***Jur*** că i-am văzut cârcei ieşind din degete!

Blythe făcu ochii mari, suprins de tonul ei arţăgos.

— Doamne, nu-mi spune eşti geloasă?

— Nu sunt! declară ea cu ochii în flăcări, strângându-şi buzele enervată de-a binelea. ***Expun*** doar ***un fapt***! Dacă tu nu te duceai să dansezi, atunci eu n-aş fi plecat de acolo. M-am simţit penibil să stau aşa, ca o proastă, aşteptându-te!

— Şi ce-ai fi vrut să fac? Să-i dau un brânci?

— Nu, un şut în dosul ei minunat ar fi fost mai indicat!… Dacă nu cumva eşti orb, sau tâmpit, ori poate amândouă, află de la mine că lady Vanbrugh avea în minte ceva mai mult decât un simplu vals cu tine. Îi sticleau în ochi diamantele unui inel de logodnă. Ar fi bine să caşti ochii pe viitor, dacă nu vrei să te trezeşti priponit pe altă tarla decât cea pe care paşti momentan.

— Ce-mi pasă mie!? exclamă Blythe, încruntându-se mai mult ca să-şi camufleze veselia, decât ca să pară fioros. Tu eşti femeia cu care am să mă însor mâine…

— Of, nu începe iar! gemu Julia, închizând ochii. Pur şi simplu nu mai am energie să mă cert cu tine pe tema asta.

— Bine, atunci mergem acasă, dormim puţin şi ne certăm mâine, propuse el cu o voce serioasă.

Julia făcu o grimasă deznădăjduită. Blythe avu grijă să-şi şteargă zâmbetul de pe mutră atunci când îşi dezbrăcă jacheta şi-i strecură

mâinile în mâneci, încheindu-i nasturii şi ajutând-o să se ridice în picioare.

— Nu mă mărit cu tine, bombăni ea, în timp ce el o conducea spre uşă. Pur şi simplu n-am s-o fac!

CAPITOLUL 17

Se mărită cu el a doua zi, la ceasurile trei ale amiezii, într-o bisericuţă de lângă graniţa cu Scoţia, având-i ca martori pe soţii Davenport.

În vreme ce asculta slujba religioasă numai pe un sfertul sfertului atentă, Julia încă mai încerca să înţeleagă cum Dumnezeu reuşise Blythe s-o convingă să-l ia de bărbat, când tot drumul până aici nu contenise să-şi facă auzit refuzul.

Răcnise la el până răguşise! Da' ce, el se ostenise s-o asculte vreun moment? În mod absolut sigur n-ar fi pus piciorul aici, în interiorul bisericii, dacă el nu i-ar fi curmat zbieretele cu un sărut prelung, fierbinte şi ameţitor, chiar în faţa uşii, lăsând-o sleită, tremurând şi cu minţile duse. Pe urmă o luase de mână şi o trăsese după el în biserică, iar ea-l urmase orbeşte, ca o găină lovită de fulger!

Fixând prostită altarul împodobit cu flori de pânză, care arătau la un pas de a se destrăma, Julia socoti în treacăt că rochia ei nu se potrivea cu evenimentul în sine. Era dintr-o catifea bordeaux, tivită cu dantelă albă şi corsajul împodobit de panglici din satin alb. Ar fi trebuit să poarte o culoare deschiză, roz palid, galben pai sau poate albul virginal. Nici voal nu purta! Voalul era un accesoriu esenţial când te măritai, nu?… N-avea nici măcar un buchet amărât de flori! Da' ce, ea ştiuse când plecase de acasă unde avea s-o ducă smintitul acesta, care o ţinea strâns de mână, ca şi cum s-ar fi temut să n-o ia la sănătoasa, şi îi juruia dragoste veşnică şi devotament?!… Îi spusese că o scoate la un mic dejun la Vauxhall şi se prinsese de păcăleală abia când fusese prea târziu ca să mai facă ceva. Ieşeau valvârtej din Londra, mergând aţă spre Gretna Green.

— Care ţi-i vorba, fătucă? o întrebă preotul bătrân şi ramolit, aplecându-se clătinat spre ea şi dându-i în faţă un damf de tărie care o

făcu să lăcrimeze. Voieşti?

— Ce să voiesc? se miră ea.

— Te întreabă dacă te însoţeşti cu mine, o lămuri Blythe, amabil.

— Tu ce-ai zis? trase ea de timp.

— Julia.

— Nu, serios. N-am fost atentă. Eram cu gândurile aiurea.

— Am făgăduit să te iau de soţie, să te ocrotesc şi să-ţi stau alături la bine şi la rău, îi explică Blythe cu toată bunătatea cosmică.

— Serios? făcu ea ochii mari. Ai făgăduit şi să mă iubeşti şi să-mi fii credincios? îl întrebă ea dulce, decisă să-şi răzbune o mică parte din umilinţa pe care o îndura.

— Tot tacâmul, draga mea, zâmbi el răutăcios. Cu trup şi suflet.

— Mhm, îşi drese Julia vocea, spunându-şi că n-avea de ce să se emoţioneze aşa, când ştia că foarte clar că această căsătorie se înfăptuia din alte raţiuni decât cele fireşti. Presupun că trebuie să accept şi eu, nu?

— Julia, o strânse el şi mai tare de mână, aproape zdrobindu-i oasele. Sfinţia Sa mai are şi alte slujbe de oficiat astăzi.

— Sfinţia Sa este beat cui, îi şopti ea în ureche, înălţându-se pe vârfuri. Se pune şi asta?

— Se pune, scrâşni el, începând să-şi piardă răbdarea. Zi-i odată!

— Nu-mi place să mă grăbesc, murturişi ea, foindu-se în loc. Tre' să cuget, adăugă ea, hotărâtă să nu se lase atât de uşor biruită.

— Apăi, fătucă, n-ai avut timp să cugeţi înainte de a bate tăt drumu' până aci? o chestionă părintele, cu răbdarea ajunsă cam pe sponci.

— Apăi, părinte, începu ea să-i explice cu acelaşi grai tărăgănat, insul nu m-a cerut cum se cum…

Gemu, ferm convinsă că n-avea să-şi mai poată folosi niciodată mâna dreaptă. Se încruntă la Blythe şi se izbi de expresia feţei lui care o avertiza clar că dacă mai continua s-o facă pe nebuna, avea să-i pară foarte rău după aceea.

— Te iau! se răsti ea. Eşti mulţumit, acum!?

— Şi? lungi Blythe cuvântul, strecurându-i aproape cu forţa pe deget inelul său cu sigiliu.

Enervată, Julia rosti pentru a doua oară în viaţă sacrele jurăminte, uitându-se chiorâş când la popă, când la soţul ei, simţind pentru primul dispreţ, şi pentru al doilea o furie clocotitoare.

— Acum poţi să-ţi săruţi tânăra mireasă, îl invită preotul, răsuflând uşurat de faptul că reuşise să mântuiască slujba, scoţând de sub sutană un clondir din care trase o duşcă prelungă, întăritoare.

— Nu-ţi forţa nota cu mine, Blythe, îl preveni Julia în şoaptă, îngustându-şi ochii când îl văzu aplecându-se spre ea. Ţi-ai luat tributul acesta în faţa bisericii. Faptul că m-ai luat cu sila ar trebui să-ţi ajungă.

Expresie feţei lui rămase liniştită, însă ochii i se umplură de ceva rece şi tăios, care o făcu să înlemnească. Ceva înăuntrul ei se chirci. Făcu ochii mari când îl văzu îndreptându-se încet de spate. Un muşchi zvâcni scurt pe tâmpla lui, o dată, de două ori. Julia ezită, ştiind instinctiv că dacă nu făcea rapid ceva prin care să-şi dreagă prostia, el n-avea să-i mai dăruiască de acum încolo nimic altceva decât indiferenţă şi politeţe rece, iar din acestea două primise în ultimii ani destul cât să-i ajungă o viaţă. Îl insultase cumplit, şi asta o făcu să se ruşineze.

— Blythe, îşi puse ea o mână pe braţul lui, privindu-l îmbujorată şi spăsită. Iartă-mă. Sunt o proastă.

Se apropie de el, îşi strecură mâinile pe după gâtul lui şi se înălţă pe vârfuri. Nu se descurajă văzându-l că el stătea ţeapăn, privind-o neclintit. Îl privi în ochi şi şopti rugătoare:

— Ajută-mă, vrei?… Sunt speriată ca dracu', mărturisi ea în şoaptă, apoi ochii îi fulgerară speriaţi spre tavanul capelei şi rosti repede: Iartă-mă, Doamne, n-a fost cu intenţie!

Reveni din nou cu privirea spre el şi văzu că o privea cu un licăr primejdios care ar fi putut s-o determine să se lase păgubaşă dar care, în mod absurd, îi dădu speranţe. Cu ochii într-ai lui, îl trase spre ea şi-şi lipi şovăitoare gura de a lui. Trecu o secundă, două, trei, fără ca el să se mişte, şi tocmai pe când îşi spunea că tentativa ei de împăcare fusese într-adevăr sortită eşecului, braţele lui o cuprinseră strâns, cu putere, smulgând-o de pe picioare şi învârtind-o prin aer. Julia fu într-atât de surprinsă de gest, încât scoase un chicotit fermecător din gât. Apoi

înţepeni, căci Blythe, profitând de moment, îşi lunecă limba în gura ei, sărutând-o profund, intim şi posesiv, cu un incontestabil simţ al proprietăţii, care o lăsă tremurând năucită.

Amintirile se deşteptară, sugând-o într-o altă realitate, la fel de clară şi de înspăimântătoare. Primul şi singurul lor sărut de la Greenville, a cărui urmări îi sfâşiaseră inima. Închise ochii copleşită, simţind cum vechile răni se deschid, arzându-i pieptul.

— Julia, rosti Blythe, ridicându-i bărbia cu un degete şi silind-o să deschidă ochii. Era atâta tristeţe în ochii ei, încât lui i se strânse inima. Să nu regreţi niciodată, îi ceru încet, privind-o stăruitor.

— Eu să regret? făcu Julia mirată, înghiţindu-şi durerea cu un efort şi schiţând un zâmbet ironic. Tu ai să regreţi, my lord, fiindcă te-ai însurat cu o pacoste ca mine!

— Îndoi-m-aş my lady, râse el, oferindu-i braţul. Nu toţi bărbaţii îşi doresc neveste cuminţi, supuse şi îndatoritoare.

— O să-ţi amintesc asta mai încolo, făgădui ea cu un zâmbet anemic.

Mulţumiră preotului, care se arătă dornic să scape de ei, apoi primiră felicitările lui lady Anne şi a soţului ei. Fiindcă se făcuse prea târziu ca să se mai întoarcă la Londra, se cazară la un han mai acătării de la marginea drumului şi luară o mică gustare. Apoi bărbaţii le lăsară câteva clipe singure, pornind alături de hangiu să inspecteze camerele care le fuseseră repartizate.

— Nu fi îngrijorată, o mângâie Anne pe dosul mâinii, văzându-i figura pleoştită. Nici că puteai să alegi mai bine.

— Dar oare am ales? îşi înălţă Julia ochii plini de amărăciune. Mai bine zis, am fost târâtă cu forţa în faţa altarului.

— Şi regreţi?

Julia oftă, lăsându-se pe spate. Închise ochii, apoi clătină uşor din cap.

— Adevărul este că nu regret. Şi asta mă sperie. Pe de o parte îmi vine să râd, pe de alta – să urlu şi să-mi smulg tot părul din cap.

— Nu-i eşti indiferentă, draga mea. Asta până şi tu o poţi vedea.

— Dorinţa nu înseamnă nimic, Anne. Cu timpul, ea se va stinge şi va muri cu totul. Şi va rămâne golul de după, care mă înspăimântă

cel mai rău.

— Niciodată nu va exista între voi doi golul acela de care vorbeşti, ţinu s-o asigure contesa. Julia, omul ăsta te vrea ceva de speriat! Mi-aş pune viaţa chezăşie că, indiferent ce poveşti ţi-a îndrugat despre necesitatea acestui mariaj, adevăratul motiv eşti tu. Crede-mă, îl cunosc de câtva timp. Blythe nu este genul de bărbatul care să se lege la cap fără să-l doară. Iar durerea lui de cap eşti tu.

— Ăsta se vrea a fi un compliment? îşi arcui Julia buzele amuzată.

— Ai fi putut să-l refuzi în faţa altarului.

— Păi, am vrut. Dumnezeu ştie de ce n-am făcut-o!

— Pentru că, în ciuda tuturor nemulţumirilor, îţi place omul acesta.

— Poate, se încruntă ea, mutând apatică de colo-colo resturile de ou prăjit rămase-n farfurie. Deşi în momentul acesta, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-i îndes nasul între urechi, îşi punctă ea opinia, împungând aerul cu furculiţa.

— O să vină şi momentul ăla, preciză Anne zâmbind. Blythe e un tip minunat, Julia, probabil nu trebuie să-ţi spun eu lucrul acesta. Un bărbat mai mult decât onorabil, cinstit şi de nădejde. N-ai vrea să ştii câte femei salivează la gândul de a pune mâna pe el… Privirea Juliei deveni brusc atentă şi Anne zâmbi în sinea ei. Dar te-a ales pe tine!

— Cum bine ai spus, este un bărbat onorabil, repetă Julia. Mi-a făcut praştie reputaţia, aşa că a trebuit s-o rezolve rapid şi decent.

— Bine, cum vrei tu, oftă Anne, compătimindu-l pe tânărul duce de Ross, care avea să pătimească multe de pe urma îndărătniciei prietenei sale. Vreau să-ţi dau un sfat, Julia, şi promit ca după aceea să-mi văd numai de oala mea. Blythe e un bărbat înfiorător de mândru. Să nu te joci cu mândria lui, Julia, altfel ai să-l pierzi. Poate că…

Se întrerupse când uşile hanului se deschiseră brusc, trântindu-se cu putere de perete, şi patru bărbaţi păşiră înăuntru. Anne le aruncă o singură privire şi ştiu că indivizii nu însemnau decât un singur lucru: necazuri. Erau nespălaţi, unsuroşi şi aveau o privire iute şi flămândă, care n-avea nimic de a face cu golul din burţile lor. Julia îi urmări privirea şi-şi arcui o sprânceană. În clipa următoare, în

mâinile lor apărură cuţite lungi, ca cele pentru curăţat vânatul de piele şi oase. Oftând la unison, cele două femei îşi dădură agasate ochii peste cap.

— Blythe avea dreptate, murmură Julia. Chiar atrag necazurile ca un magnet!

— Păi, nu ştiu care din noi este ghinionista, întrucât şi Michael îmi mângâie vanitatea în acelaşi mod, o bătu Anne liniştitor pe dosul mâinii. Nu-i aşa că-i drăguţ faptul că ne revine nouă sarcina s-o facem pe gazdele?

— Onoraţi călători, răcni cel mai zdrahon dintre ei, v-am fi foarte recunoscători dacă ne-aţi milui cu pungile domniilor voastre. Şi să nu vă treacă oareşce prin cap, că n-am vrea să facem vărsare de sânge pentru nimica toată.

Julia aruncă o privire atotcuprinzătoare prin sala de mese. Exista o familie cu trei copii de vârstă mică. Mama părea la un pas de leşin iar soţul ei se făcuse livid. Alături, doi ţărani trupeşi schimbară o privire încordată. Nu păreau a avea de gând să facă pe eroii. Mai era un cuplu la o masă mai retraseră, care se lipiră de perete.

Blythe şi Michael nu se întorseseră şi Julia era ferm conştientă, la fel ca Anne, că trebuiau să se descurce singure. Schimbară o privire complice între ele şi se ridicară amândouă deodată.

Michael şi Blythe tocmai coborâseră scara, atraşi de zgomotul de jos. Ultimele trepte coteau după un stâlp de rezistenţă şi, înainte ca Blythe sau hangiul să facă vreun gest, Michael le bară calea, evaluând rapid situaţia. Prezenţa armelor nu păru să-l tulbure deloc.

— Ce naiba faci? şuieră Blythe, încercând să-l dea la o parte din drum. Nevastă-mea e în pericol, la fel şi a ta!

— Te-nşeli, amice, rânji contele cu un aer perfect relaxat. Nu ele sunt cele aflate în primejdie, ci ăilalţi. Nici nu ştii de ce-s în stare amazoanele astea două! Stai şi bucură-te de spectacol. O să merite toţi banii. Blythe, ar fi mai bine să nu te amesteci, îl sfătui Michael. Juliei n-o să-i convină.

Blythe deschise gura să-l contrazică, dar le văzu pe Anne şi Julia ridicându-se de la masă şi pornind în acelaşi timp spre banda de tâlhari care năvăliseră-n han.

— Nu ne faceţi niciun rău, se rugă Julia cu o voce tremurătoare. N-avem prea mulţi bani la noi, dar vi-i dăm pe toţi. Vă rugăm, cruţaţi-ne, domnilor…

Zdrahonul, mai înalt cu un cap decât ea, îşi îndreptă privirea asupra ei şi se holbă uluit. Femeia din faţa lui era de o frumuseţe nepământeană, părând la fel de eterică şi de fragilă ca o zână a pădurii. Avea ochii de un verde incredibil şi cea mai frumoasă gură pe care o văzuse în viaţa lui. Ochii i se aprinseră de poftă, în timp ce făcu un pas spre ea, rânjind şi dezgolindu-şi gingiile defrişate pe arii extinse.

— Apăi, frumuşaţă, te-oi cruţa dacă vii mătăluţă cu noi…

— N-aş prea crede, scumpete mică, zâmbi Julia maliţios, îndesându-i un genunchi nimicitor între picioare, care-i tăie răsuflarea individului şi-l făcu să icnească, chircindu-se.

Pumnul ei, aplicat cu toată forţa în bărbie, îl trimise de-a berbeleacul, antrenându-l şi pe unul dintre tâlharii care avusese proasta inspiraţie să se aşeze în spatele şefului său. Profitând de momentul de uluială, Anne se mişcă precum un fulger, secerând picioarele celui mai apropiat de ea şi lungindu-l la podea. Se repeziră amândouă spre cel de-al patrulea individ, sărind şi atacându-l simultan din lateral. Individul nu apucă să vadă decât o fulgerare de mătase bordo amestecată cu jerse verde prin faţa ochilor înainte ca umerii să-i fie dislocaţi iar forţa loviturii duble să-l propulseze prin aer la un metru în spate. Ateriză cu o bufnitură peste o masă lungă de şase persoane, ale cărei picioare cedară sub greutatea lui cu un trosnet înfundat. Individul nu se mai ridică.

Blythe urmărea cu gura căscată acea demonstraţie de forţă şi agilitate pe care o ofereau cele două femei ce se mişcau împreună, formând un tot unitar. Nu văzuse în viaţa lui ceva mai tulburător şi mai fascinant. Lângă el, Michael stătea rezemat cu umărul de stâlp, părând a savura întreaga scenă. Părea relaxat şi totalmente încrezător în aptitudinile mortale ale soţiei lui.

Cel pe care Anne îl doborâse se ridică mârâind în picioare şi se năpusti asupra femeii care-l făcuse de ocară. Anne îl văzu cu coada ochiului, se răsuci şi se feri cu o fracţiune de secundă înainte ca lama să spintece aerul unde stătuse mai devreme stomacul ei. Alunecă pe

alături, iute ca un şarpe, îl apucă de mâna cu cuţitul, îşi luă avânt şi-i trânti un cot zdravăn în beregată. Bărbatul scăpă cuţitul şi se împletici câţiva paşi îndărăt, horcăind şi ţinându-se de grumaz. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi inert, cu faţa în jos.

Julia rămase cu mâinile în şolduri, urmărind amuzată cum tâlharul peste care căzuse capul bandei să căznea să iasă de sub trupul mătăhălos al acestuia.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă ea, amabil.

— Căţea dracului! şuieră el, ridicându-se în capul oaselor şi scoţând la iveală un ditamai cuţitul.

Bărbatul atacă aproape orbeşte. Julia sări în lături şi-i trase un şut în fund, care-l dezechilibră pe adversar şi-l trimise inerţial câţiva paşi mai în faţă. Profitând de răgaz, Julia îşi ridică trena rochiei, înfăşurându-şi-o rapid peste încheietura mânii. Intuiţia îi funcţionă şi de data aceasta. Individul nu era un amator. Mişcările lui erau iuţi şi dibace. De două ori la rând simţi lama alunecându-i pe lângă coaste, dar nu fu atinsă, deoarece tăişul fu blocat de balenele de metal ale corsetului.

— Nemernicule! mârâi Julia. ***Mi-ai distrus rochia!***… Nu te băga, Anne, strigă ea, văzând-o pe contesă pregătită să intervină.

— E valabil şi pentru tine, îi zise Michael lui Blythe, care se pregătea să se năpustească.

— Dă-te la o parte!

— Blythe, crede-mă, Julia e în stare să se descurce. Oricum, Anne este cu ea…

Urletul prelung, în agonie, îl făcu pe Blythe să-l îmbrâncească pe Michael, dar cum nu reuşi să-l clintească, schimbă tactica şi sări peste balustrada de lemn. Ateriză pe podeaua din lemn şi făcu doi paşi, dar se opri, privind perplex la scena din faţa lui.

Cumva, Julia reuşise să-l dezarmeze pe individ şi să-i ţintuiască mâna de perete cu propriul lui cuţit. Acum îl strângea de beregată, aproape sufocându-l, ţinându-şi faţa la un deget distanţă de al lui. Cuvintele ei fură cele care-l lăsară pe Blythe efectiv fără replică.

— Ai să-mi cumperi o rochie nouă, m-ai înţeles? şuieră ea, enervată. Asta era preferata mea şi mi-ai distrus-o, fiţi-ar mutra de

ocară!

— N-am vrut, domniţă… se jelui bărbatul, scâncind.

— N-ai vrut pe dracu'! i-o trânti ea cu năduf. Cum te cheamă?

— Tom… mă cheamă Thomas, horcăi bărbatul.

Julia slăbi strânsoarea şi făcu un pas îndărăt. Individul era patetic. Bocea ca un plod mucos, lucru care o umplu de silă şi dezgust.

— Ei bine, Tomas, sper că acum te căieşti serios că ai luat-o pe drumul păcătos al nelegiuirii!

— Mă căiesc, my lady, mă căiesc! rosti bărbatul, văitându-se.

Blythe simţi un hohot de râs gâdilându-i pieptul. Individul sângera ca un porc înjunghiat, iar ea-i făcea morală. Femeia asta avea un simţ al umorului sucit de-a dreptul.

— N-avea grijă, c-o să te căieşti mult şi bine de acum încolo în spatele gratiilor, promise Julia, smulgând cuţitul din perete. Bărbatul se lăsă în genunchi, ţinându-şi mâna rănită la piept şi plângând cu sughiţuri. Pun pariu că eşti căutat de lege şi că s-a pus o oarecare recompensă pe capul tău, continuă Julia, gânditoare. Roagă-te să fie aşa şi să fie o sumă considerabilă, ca să-mi pot cumpăra o rochie nouă, că de nu, vin după tine şi-ţi dau găuri suplimentare, m-ai înţeles?… Sunteţi de prin partea locului? se răsuci apoi spre cei doi ţărani, care o priveau cu ochii ieşiţi din orbite.

Amândoi încuviinţară la unison, dând din cap înspăimântaţi.

— Bun, duceţi-vă după şerif şi ziceţi-i să vină încoace. Repejor, îi zori ea, bătând din palme pentru a le imprima un ritm alert. Locul acesta trebuie curăţat. Uşa e acolo, le indică ea cu degetul mare când văzu că aceştia continuau s-o privească înmărmuriţi.

Julia zâmbi când îi văzu cum se buluciră pe uşă. Nu le ieşi din prima, pentru că amândoi încercară să iasă deodată, şi după câteva încercări, izbutiră cumva să treacă de prag. Anne nu se mai putu abţine şi începu să chicotească. Auzind-o, zâmbetul Juliei se lărgi. Pivotă satisfăcută pe călcâie şi dădu cu ochii de Blythe.

Câteva secunde se priviră în tăcere. Julia nu ştia ce să înţeleagă din expresia lui. O privea lung, nedesluşit, cu o concentrare intensă. În cele din urmă, Blythe se urni şi parcurse distanţa care-i despărţea.

— Cred că va trebui să divorţăm, sugeră el cu un glas răguşit.

Văzu cum faţa i se lungeşte şi făcu un efort să-şi păstreze expresia la fel de neclintită. Julia îşi plecă ochii şi, după o clipă, încuviinţă resemnată din cap. În clipa următoare, Blythe o smulse de la podea şi-i trânti un sărut apăsat pe gură, zăpăcind-o.

— Niciodată să nu mai faci asta, îi şopti el în păr, strângând-o în braţe cu atâta forţă încât Julia icni, sufocată. M-ai făcut să trec prin toate chinurile iadului!... O legănă în braţe, neîndurându-se să-i dea drumul. Iisuse, ai fost magnifică! slăbi într-un târziu menghina braţelor, punând-o cu grijă în capul oaselor. Îi cuprinse umerii în căuşul palmelor şi făcu un pas în spate, ca s-o poată privi mai bine. Cine-ar fi crezut? murmură el, vrăjit.

— Ţi-am spus că pot să-mi port şi singură de grijă, se foi Julia în loc, părând stânjenită.

— Scumpete mică? o privi el, fără a mai reuşi să-şi stăpânească râsul.

— Ce? se încruntă ea, privindu-l cu un aer confuz.

— „Scumpete mică", aşa i-ai spus ăluia înainte de a-i îndesa... şliţul în gât! De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Mi-a venit pe moment, se justifică ea, ridicând graţios din umeri. Mi-a zis „frumuşaţă" şi m-am gândit că ar fi nepoliticos din partea mea să nu-i întorc complimentul.

Părea serioasă, dar în secunda următoare o înfundă şi pe ea râsul.

— Doamne! gemu ea, ducându-şi mâinile la gură.

Îşi roti privirile şi văzu dezastrul din jur. O masă fusese făcută zob, două scaune şedeau sfărâmate într-o parte, iar în mijlocul camerei Michael aşezase unul peste celălalt trupurile tâlharilor leşinaţi şi-l târâse de guler pe cel înjunghiat de ea, făcându-i vânt lângă grămadă şi dându-i porunca aspră să nu se mişte de acolo.

Tatăl celor trei copii se apropie prudent de ea. Omul părea la un pas de a-şi deşerta mâncarea pe care apucase s-o bage în stomac înainte ca gustarea să le fie întreruptă atât de brutal.

— Domnule, i se adresă el Juliei. Adică, doamnă, se corectă el repede, privind-o speriat. Soţia mea şi cu mine dorim să vă mulţumim respectuos pentru... ăăă... pentru fapta dumitale vitejească. Ne-aţi

salvat vieţile şi vă suntem profund recunoscători. Vă mulţumim, sir, luă el un aer demn, apoi realiză că iarăşi se încurcase şi se albi îngrozitor la chip. Am vrut să spun: doamnă! schiţă el o plecăciune umilă.

Julia îşi muşcă buzele, neştiind cum să reacţioneze. În cele din urmă se hotărî şi, apucându-şi poalele rochiei sfâşiate pe alocuri, făcu o reverenţă ireproşabilă, de parcă s-ar fi aflat în faţa Regentului însuşi. Bărbatul, luat prin surprindere, se înroşi tot şi începu să se bâlbâie. Înduioşat de zăpăceala insului, Blythe o luă pe Julia de după umeri şi-o conduse spre o bancă de lemn, forţând-o să se aşeze.

— L-a trimis nevastă-sa, mormăi Julia ca pentru sine. Lui nici prin cap nu i-ar fi trecut să se apropie de mine!

— Şi poţi să-l condamni pentru asta? o tachină el cu blândeţe. A fost un spectacol absolut… criminal, ca să zic aşa! Dar explică-mi şi mie un lucru, o rugă Blythe, încruntându-se. Cum se face că ai reuşit să înfrunţi şi să dai gata doi malaci de două ori cât tine în nici cinci minute, dar n-ai fost în stare să faci faţă unor bârfe nenorocite?

— Bună întrebare, dădu Julia din cap gânditoare, dându-şi o şuviţă după ureche, cu privirea aţintită în faţă. Făcu o pauză, apoi oftă. A fost un moment de slăbiciune. Ţin foarte mult la reputaţia mea. Presupun că am acumulat prea multe tensiuni şi oboseală în ultima lună. Nu sunt genul de femeie care să se piardă cu una, cu două, Blythe, ridică ea privirea spre el.

— Asta tocmai am constat-o. Unde naiba ai învăţat să te lupţi astfel?

— De la camerista lui nevastă-mea, se amestecă Michael în discuţie. E o chestie cam atât de înaltă, indică el cu palma nivelul coastelor lui. Şi-i subţire ca un ţâr. Foarte delicată, de o politeţe exagerată, calmă şi graţioasă ca o floare de cireş. Când o vezi, mai că-ţi vine s-o încui într-o vitrină, lângă ceşcuţele de porţelan de Sèvres. Dar n-ai vrea să ştii ce diavol este în lupta corp la corp! Nici Anne n-o întrece…

— Aşa, eroule, ştirbeşte-mi din glorie! apăru Anne zâmbitoare lângă el, luându-l de mijloc. Văd că aţi avut rezervată loja principală.

— N-am îndrăznit să-ţi stric plăcerea, mărturisi Michael, fără a

părea câtuşi de puţin ruşinat de purtarea lui, spre continua uimire a lui Blythe. Ştiam că o să mă bag, o să-ţi sară ţandăra.

— Inteligent bărbat, dădu Anne din cap, sărutându-l prelung, apoi văzu mutra consternată a lui Blythe şi zâmbi. Ei, Blythe, cum ţi se par fetele din Brigada de Fuste?

— Cristoase, nici tu nu eşti tocmai zdravănă la cap! murmură Blythe, prea uluit ca să mai spună ceva.

— Mulţumesc, zâmbi Anne, sincer amuzată. Acesta este de departe cel mai drăguţ compliment pe care l-am primit în ultima săptămână.

— Ai ştiu asta când ai luat-o de nevastă? îşi îndreptă Blythe privirea consternată spre Michael.

— Bineînţeles, rânji acesta, sărutându-şi soţia pe tâmpla asudată. A fost o nebunie întreagă până când am reuşit să-i pun cătuşe şi s-o priponesc lângă mine. E o adevărată încântare să îmblânzeşti o asemenea creatură, amice, te asigur!

— Ia nu te mai lăuda atât, îl admonestă Anne cu drăgălăşenie în glas. Tu ai fost cel care s-a târât, nu eu!… Cum sunt camerele? schimbă ea subiectul.

— Confortabile.

— Perfect. Vreau o baie fierbinte şi o masă zdravănă.

— Şi mie mi-ar prinde bine o baie, fu şi Julia de părere. Sunt încinsă toată. Rămâneţi voi să aşteptaţi autorităţile?

— Firește, aprobă Michael. Poate unul dintre ăştia trei e suficient de idiot ca să încerce s-o şteargă, arătă el cu o mişcare a capului către stiva leşinată. Şi poate că, până la urmă, o să mă simt şi eu bine, deşi nu-mi plac resturile de la masa altcuiva, îi aruncă Annei o privire cu reproş.

— Eşti un soţ minunat şi generos, zâmbi Anne, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Michael pentru un ţocăit sonor. O să te premiez pentru asta. La noapte, adăugă în şoaptă, lângă urechea lui.

— De abia aştept, îi întoarse el sărutul.

Blythe îi privi, încercând să înţeleagă. Îl cunoştea pe Michael de aproape doisprezece ani. Luptaseră împreună pe front. Îşi salvaseră viaţa unul altuia, Michael pe a lui de două ori chiar, fapt care-i legase şi

mai mult. Păstraseră o relaţie foarte strânsă şi întotdeauna fusese primit în casa lui cu toată căldura. Anne era o femeie încântătoare: inteligentă, spirituală, cultă, extrem de intuitivă. Nu o singură dată discutase cu ea despre unele dintre cazurile sale mai încâlcite, care-i dădeau de furcă, cerându-i sfatul. Anne avea o limpezime în idei care lipsea celor mai mulţi şi era singura femeie care-i era prietenă. Îi fusese confidentă şi o preţuia nespus. La un anumit nivel, îşi invidiase prietenul pentru femeia extraordinară cu care se însurase. Anne era o comoară. Însă oricât de sincer şi de deschis fusese Michael cu el, niciodată nu-i povestise despre calităţile nebănuite ale acestei femei. Acum înţelegea de ce Michael îşi alinta soţia, numind-o amazoană…

Privirea îi alunecă spre Julia, care îşi masa podul palmelor cu un aer inexpresiv, părând cu gândurile duse departe. Părea mică, plăpândă şi neajutorată aşa cum stătea, cu chipul înclinat uşor într-o parte şi părul vălurindu-i-se peste umeri şi piept, până aproape de talie. Trăsăturile îi erau destinse, aproape senine, iar în obraji se insinuase o roşeaţă delicată, cauzată fie de jenă, fie de efort. Nimeni n-ar fi bănuit că în spatele acelei frumuseţi uluitoare, se ascundea o tigroaică, gata să sfâşie.

Dacă n-ar fi văzut totul cu ochii lui, n-ar fi crezut niciodată că o femeie putea fi atât de puternică, periculoasă şi redutabilă în lupta corp la corp. Dar primise o mostră dublă din cufărul cu comori al Departamentului şi asta îi fusese de ajuns.

Brigada de Fuste!

Brusc, Blythe se simţi cuprins de ilaritate. Să dea dracu', tocmai realizase că femeile acestea puteau da clasă oricărui coleg din branşa lui! Porecla cu pricina nu fusese însă atribuită secţiei corespunzătoare, reflectă el, aproape cu amărăciune. Michael îl avertizase, dar el nu-l crezuse. Cum ar fi putut? Şi totuşi…

— Câte sunteţi de toate?

— Poftim? îl privi ea prudent.

— Câte femei fac parte din Suita Cleopatrei? repetă el desluşit.

— A!… Treizeci şi opt, răspunse Julia pe un ton firesc.

— Câte?! bâigui el consternat.

Aproape patruzeci de femei, instruite ca cele două de lângă el,

care împânzeau sălile de bal şi saloanele elegante ale societăţii, îmbrăcate în rochii fabuloase, cu expresii nevinovate pe feţe, flirtând cu iscusinţă şi… ideea era de-a dreptul înspăimântătoare!

Julia începu să râdă când îi văzu expresia şocată.

— Doar şapte, mărturisi Julia adevărul. Anne nu intră la socoteală, pentru că i-a promis lui Michael să nu se implice decât pasiv.

— Deci, mai sunt încă şase în afara ta, făcu el numărătoarea corectă.

— Mhm.

— Le cunosc?

Ochii ei se umplură de amuzament.

— Da.

— Cine sunt?

— Asta nu pot să-ţi spun. Caesarul, adică, lordul Harper, ar fi cel mai în măsură să te edifice.

— Şi toate sunt la fel ca voi?

— Depinde la ce te referi.

— Sunt tinere?

— Oh, da, unele chiar mai tinere şi decât mine, surâse ea cu un soi de afecţiune aproape maternă. Acesta este un criteriu important în alegerea candidatelor. Tinereţea este mai… flexibilă, ca să zic aşa, deşi accentul se pune şi pe abilităţile intelectuale. Odată alese, le muncim de le iese pe nas, dar la final, obţinem ceea ce dorim de la ele: femei puternice, inteligente, capabile să se descurce în orice situaţie.

— Bine. Cred că înţeleg.

— Îndoi-m-aş zâmbi Julia cu scepticism.

Blythe o privi lung, apoi făcu un gest la care Julia nu se aştepta: se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

CAPITOLUL 18

Deşi murea de nerăbdare să facă baia promisă, Julia rămase cu Anne alături de soţii lor, aşteptând sosirea autorităţilor, ca să le ofere explicaţiile de rigoare. Se întunecase de-a binelea când formalităţile se terminară şi cei patru bandiţi fură suiţi, cu mâinile legate în lanţuri, în

căruţa pe care unul dintre fermieri o pusese la dispoziţia oamenilor legii.

Cele două femei fură conduse apoi de către nevasta hangiului la etaj, în camerele lor, şi le fu pregătită baia. Bărbaţii rămaseră jos, ca să rezolve cu hangiul costul mobilelor stricate.

Un sfert de oră mai târziu, cu părul prins în creştetul capului, Julia se cufundă în hârdăul cu apă fierbinte ascuns în spatele unui paravan de lemn, gemând încântată. Stătu câteva minute, îngăduindu-şi plăcerea de a-şi relaxa muşchii, refuzând să-şi admire safirul care-i licărea pe deget, apoi începu să se săpunească grăbită, se clăti, înşfăcă un ştergar mare din vraful pe care nevasta hangiului i-l pusese pe un scaun şi ieşi din apa îmbietoare, regretând că nu-şi putea îngădui luxul unei leneveli pe cinste. În tot acest timp, stătuse cu urechile ciulite, atentă la orice zgomot.

Blythe încă nu se întorsese în cameră şi Julia se simţi uşurată de răgazul oferit. Ieşi din dosul paravanului, înfăşurată în ştergarul de pânză şi-şi scoase clamele, scuturându-şi părul. Trebuia să se gândească la o groază de lucruri, să analizeze situaţia la rece, să reflecteze la viitorul ei. Toate se întâmplaseră mult prea repede. I se părea incredibil faptul că nu mai devreme de ziua de marţi, viaţa ei era într-o oarecare rânduială ca, patru zile mai târziu, să se declanşeze un adevărat haos. Era urmărită de un ucigaş plătit, societatea părea revoltată, şi pe bună dreptate: îşi îngropase soţul în urmă cu nicio lună şi se mutase în casa nepotului acestuia, unul dintre cei mai râvniţi holtei de pe Insulă, cu care, colac peste pupăză, se şi măritase!… Iar ca tortul de nuntă să aibă şi cireaşa regulamentară, îi oferise gratis o demonstraţie despre cât de vulnerabilă era o tânără lady în realitate. Probabil că acum îşi blestema zilele pentru că se însurase cu ea. N-avea decât!… În prevenise că avea să-i pară rău, dar el fusese de o încăpăţânare enervantă…

Julia oftă nefericită. Situaţia se complicase îngrozitor. În adâncul ei, n-ar fi vrut că el să-şi regrete alegerea, dar văzuse prea bine şocul din ochii lui pentru a se amăgi singură. Nici măcar nu-l putea condamna…

În clipa următoare, ridică privirea şi dădu cu ochii de el. Faptul

că nu se aşteptase să-l găsească acolo o năuci preţ de câteva momente. Blythe stătea lungit în pat, cu mâinile vârâte sub cap, având pe el numai pantalonii şi cizmele. Priveliştea care i se oferea o amuţi cu totul.

— Ţi-a intrat ceva în ochi? o întrebă el, mascându-şi zâmbetul amuzat în faţa perplexităţii de pe chipul ei.

— Ce?

Julia realiză cu întârziere faptul că clipea la el ca o bufniţă în toiul zilei şi se simţi ca o toantă.

— N-ar trebui să te gândeşti la faptul că oricine poate intra şi te poate vedea astfel? se încruntă ea, smulgându-şi ochii de la torsul lui şi forţându-se să-l privească-n ochi.

— Momentan, numai tu te zgâieşti la mine, o tachină el cu blândeţe.

— Nu mă zgâiesc la tine! îl contrazise Julia cu ceva mai multă tărie decât ar fi fost necesar, simţind cum obrajii încep să-i ardă. Doar că nu mă aşteptam să te găsesc aici… aşa! gesticulă ea, ferindu-şi ochii.

— Nu sunt primul bărbat din viaţa ta pe care-l vezi pe jumătate gol, rosti Blythe, oarecum agasat de expresia încremenită a feţei ei.

Nu era chiar adevărul-adevărat, gândi Julia, oarecum panicată. John niciodată nu stătuse aşa în faţa ei. O scutise de astfel de situaţii stânjenitoare. Întotdeauna când se pregătea de culcare, folosea camera de toaletă sau stingea lumânările.

— Haide, Julia, ai fost măritată opt ani, îi reaminti el. Nu se poate să fii atât de timidă.

— Eu şi John eram tot timpul… fu nevoită să-şi înghită nodul greu din gât ca să poată vorbi mai departe: …foarte decenţi!

Se simţea ca o proastă făcând această mărturisire. Sprânceana lui se arcui surprinsă. Zeci de comentarii sarcastice i se bulucіră pe vârful limbii, dar Blythe refuză să le dea grai. Nu-l mai privea viaţa ei alături de John.

— Vino în pat, o chemă el, ridicându-se în şezut. O să răceşti dacă mai stai mult acolo.

Julia cumpăni situaţia. Da, părea mult, cu mult mai acceptabil să facă pneumonie şi să moară repede, decât să se suie în pat lângă el.

Brusc, realiză că amândoi îşi ofereau reciproc clipe de desfătare vizuală. Prosopul în care se înfăşurase îi acoperea sânii, era adevărat, dar abia dacă-i ajungea la jumătate a pulpelor. Adăpostul relativ al păturilor de pe pat i se păru acum de-a dreptul irezistibil. Ideea era să-l convingă mai înainte de faptul că, odată ajunsă în pat lângă el, fiecare să-şi vadă de treaba lui.

— Vin, dacă promiţi să-ţi păstrezi nădragii pe tine în noaptea asta, rosti ea cu o voce sugrumată, roşind atât de tare încât Blythe se mira cum Dumnezeu nu-i lua faţa foc.

Niciodată n-o mai văzuse atât de fâstâcită şi de nesigură ca acum. Între bacanta stăpânită, care fermecase societatea ani de-a rândul, sigură de frumuseţea ei, ageră la minte şi iute de gură, şi femeia care-l fixa acum cu ochi mari, buimăcită şi nesigură, era un contrast uluitor. Privind-o, i se părea aproape imposibil faptul că în urmă cu un ceas şi ceva, se războise ca o furie a Infernului cu doi bărbaţi înarmaţi şi periculoşi. Se vedea de la o milă că intimitatea cu el îi dădea nevricale. Nu era deloc în apele ei. În mintea lui îşi făcură loc o mulţime de nedumeriri. Julia era imprevizibilă şi nu înceta să-l surprindă. Când credea că ajunsese să-i înţeleagă esenţa, apărea o alta, mai misterioasă şi mai fascinantă decât cealaltă, zăpăcindu-l şi mai tare… vrăjindu-l şi mai mult. Blythe se întrebă dacă avea s-o cunoască vreodată cu adevărat.

— Mi-e foarte frig, îi atrase ea atenţia, foindu-se în loc şi muşcându-şi buzele neliniştită. N-ai putea să te hotărăşti odată?

— Şi dacă refuz? o întrebă el, îngustându-şi ochii nemulţumit.

— Atunci trag nădejde că ai să fii în stare să verşi o lacrimă sinceră pe mormântul meu, îşi sumeţi ea bărbia, aruncându-i o privire demnă de-a lungul nasului. Mai bine fac aprindere la plămâni decât să… să… să… începu ea să se bâlbâie, neputând să dea formă cu voce tare unui lucru care era mai mult decât evident că el îl aştepta din partea ei, în calitate de proaspătă soţie.

— Iisuse, dramatică mai poţi să fii!… Bine, promit să-mi ţin nădragii pe mine, acceptă el în lehamite. Dar să ştii că te pricepi de minune să tai buna dispoziţie a omului şi, dacă stau bine să mă gândesc, în clipa asta n-ai niciun haz!

Uşurarea ei fu de-a dreptul jignitoare. Oare chiar atât de respingător îl găsea?

Julia se strecură repede în aşternuturi, tremurând. Păturile erau din lână şi le simţea asprimea pe piele. Putea să îndure asta pentru o noapte, îşi zise ea, cuibărindu-se mai bine, ca să se încălzească.

Blythe o privi, arcuindu-şi o sprânceană cu sarcasm. Se întinse şi-şi luă cămaşa, aruncând-o înspre ea.

— Pune asta pe tine. O să-ţi fie mai bine cu ea.

Julia se ridică încet, atentă să-şi ţină cuvertura pe lângă trup. Blythe avu bunul simţ de a se întoarce cu spatele la ea. Julia se îmbrăcă grăbită, încurcându-se în mâneci, apoi îşi scoase prosopul ud şi-i dădu drumul lângă pat. Aproape oftă de plăcere când pânza moale i se lipi de corp. Imediat, mirosul lui o învălui din toate părţile, moleşind-o. Era ceva aspru şi senzual totodată, un parfum care lui i se potrivea ca o mănuşă.

— Am terminat, îl înştiinţă ea, acoperindu-se cu marginea păturii până la gât.

— Bine.

Blythe se ridică şi porni spre paravan, trecând în spatele lui. Julia auzi o bufnitură, urmată la scurt timp de alta.

— Ce faci acolo?

Blythe auzi nedumerirea alarmată din vocea ei şi zâmbi.

— Baie.

— În apa ***mea***?!…

Acum era indignată.

— E încă fierbinte şi ar fi păcat s-o irosim.

— Bine, dar… dar… e murdară!

— Nu e. Nici n-ar avea cum. Te îmbăiezi de două ori pe zi, de parcă ai fi raţă. Mă şi mir că mai ai piele pe tine.

— Baia zilnică te apără de boli, declară ea pe un ton superior.

— Baia zilnică, da, dar nu bălăcitul una-ntr-una. Şi eu mă spăl în fiecare zi, dar nu exagerez. Se auzi un pleoscăit, care-i dădu de ştire Juliei că bărbatul tocmai intrase în apă. De unde ai căpătat obiceiul ăsta?

— De la May-May.

— Cine?

— Camerista Annei.

— May-May?… Pare un nume exotic.

— Este. May-May e chinezoaică.

— Aha. Ea este cea care v-a învăţat, pe tine şi Anne, să vă luptaţi ca două Hipolite?

— Da, îşi dădu Julia ochii peste cap cu un aer agasat.

— Să mă înveţi şi pe mine mişcarea aia cu săritul în aer şi lovitul cu piciorul din lateral. Este grozavă. Dumnezeule, ce bine e! gemu el sonor. N-ar fi trebuit să ieşi atât de repede.

Julia aruncă o privire furişă spre paravan. Nu înţelegea de ce faptul că el se îmbăia în apa ei o deranja atât de tare. Actul în sine era de o intimitate stranie, tulburătoare… Ea-i purta cămaşa, iar el îi folosea apa!… Minunat! scrâşni ea din dinţi, în tăcere.

Ea şi John niciodată nu… Nu, n-avea să se gândească la asta! Nici să-şi amintească de felul înţelegător şi blând cu care John îi menaja întotdeauna sentimentele!… Pentru că atunci ar fi apucat-o jalea.

— Cred că o să mai rămânem vreo două-trei zile pe aici, o informă el din spatele panoului, curmându-i criza de autocompătimire.

— Cum?!… De ce? se încruntă Julia fioros la lemnul simplu care-l ascundea privirilor ei.

— Pentru că trebuie să-ţi primeşti recompensa. Tu şi Anne aţi câştigat împreună cincizeci de lire de pe urma bătăliei de azi. Indivizii erau certaţi cu legea de vreo câţiva ani şi nimeni nu le-a dibuit ascunzătoarea până acum. Sunt răspunzători de o mulţime de jafuri mărunte, executate la drumul mare sau în hanurile mai izolate, şi mai au în cârcă şi vreo cinci omoruri. Or să atârne cu toţii în ştreang. Pe urmă, ţie-ţi trebuie o rochie nouă. Iar al treilea motiv pentru care mai zăbovim este acela că-mi doresc puţină linişte ca să mă odihnesc. Am cam pierdut nopţile îl ultimul timp.

Dacă ăsta se voia a fi un reproş mut la adresa ei, Julia preferă să nu-l bage în seamă. Îşi aranjă mai bine pernele la spate şi se rezemă de ele. Oare cât o fi ceasul? se gândi ea. I se făcuse foame. Ignoră clipocitul apei de dincolo de paravan. Şi-ar fi dorit o carte. Deşi resimţea oboseala fizică, mintea îi era ciudat de activă. Avea nevoie de ceva care

să-i abată atenţia de la bărbatul care se lăia nepăsător în colţul celălalt al odăii, fredonând o baladă veche englezească. Vocea lui profundă, de tenor, îi provoca un soi de moleşeală în abdomen. Oare cânta pentru plăcerea lui sau ca s-o enerveze pe ea? N-avea să afle asta niciodată, pentru că refuza categoric să-l întrebe.

Nu şi-l imaginase niciodată a fi genul care cântă. Mai ales în baie. Nici măcar nu ştiuse că avea o voce atât de frumoasă. Nu, era o voce uluitoare, se corectă ea. Marile Opere ale lumii s-ar fi bătut probabil pe el ca să-l angaize. Şi ar fi avut succes, la o adică. Era înalt şi prezentabil. Bine, era mai mult decât atât. Chipeş şi extrem de atrăgător.

Blythe tăcu şi Julia clipi des, alungând vraja pe care vocea lui o ţesuse în jurul ei. Se auzi un lipăit, apoi zgomotul puternic o făcu să tresară. Privirea îi ţâşni înspre paravan şi-i auzi înjurătura înfundată înainte de a descoperi pricina ei. Scaunul cu spătar se răsturnase şi prosoapele căzură dincolo de perimetrul paravanului.

— Julia, oftă el, resemnat. Eşti bună să-mi aduci un prosop, te rog?

Cererea lui o făcu să se crispeze. Nici în ruptul capului nu s-ar fi apropiat de locul acela!… Numai şi simpla idee de a-l vedea despuiat îi tăia răsuflarea. Brusc, realiză că dacă ea nu-i îndeplinea rugămintea, Blythe ar fi fost nevoit să se ajute singur. Strângând din dinţi, admonestându-se pentru cât de prosteşte se purta, Julia dădu smucit cuverturile la o parte şi porni desculţă spre ştergarele de pânză. Înşfăcă unul şi, acoperindu-şi ochii cu mâna, trecu lângă paravan, având grijă să se ţină cât mai departe, şi-şi arcui braţul pe după muchia acestuia, întinzându-i pânza împăturită.

Blythe se apropie şi privi în jos, peste marginea panoului. Făcu un efort colosal să nu izbucnească în hohote de râs. Deşi n-avea categoric cum să-l vadă, Julia continua să-şi ţină ochii acoperiţi cu mâna. Cămaşa lui atârna ca un cort pe ea, ajungându-i aproape până la genunchi. Îşi ţinea labele picioarelor încrucişate, de parcă ar fi încercat să şi le ferească de răceala podelii. Şi avea nişte lăbuţe absolut adorabile: înguste, cu degete prelungi şi unghii sidefii, dreptunghiulare, pedichiurate cu grijă, numai bune de ronţăit. Blythe se retrase şi luă prosopul din mâna ei, spunându-şi că nu era întreg la

minte fiindcă-i găsea până şi degetele de la picioare incredibil de excitante.

— Mulţumesc, Julia.

— Cu plăcere, replică ea cu acreală, luând-o din loc.

Se vârî în aşternuturi cu senzaţia că el tocmai îşi bătuse joc de ea. Când Blythe ieşi de după paravan, refuză cu ostentaţie să-l privească.

— Ţi-e foame? o întrebă el într-o doară, trecând prin faţa ei fără să se sinchisească de faptul că avea numai un prosop care-i acoperea şoldurile, în timp ce cu altul îşi ştergea nepăsător părul umed.

Blythe se opri în dreptul ferestrelor şi aruncă o privire afară. Juliei îi trebui întreaga voinţă ca să nu caşte gura la el. Avea trunchiul prelung, cu umeri laţi, talia îngustă şi muşchi puternic reliefaţi. Pielea îi era bronzată uniform, iar sub omoplatul stâng se vedea o cicatrice lungă şi albă, care urma linia coastelor. Mai existau şi urmele altor răni, dar aceea muşcase adânc din carnea lui şi nu se vindecase prea frumos. Cumva, acel semn care-i întina perfecţiunea trupului, îl făcea să pară mai uman. Mai accesibil. Nu era un zeu nemuritor, aşa cum avusese impresia pentru o clipă, văzând atâta frumuseţe şi virilitate brută închegate laolaltă.

Când, în sfârşit, îi reveni graiul, Julia explodă:

— Ai zis că o să-ţi păstrezi nădragii pe tine!… Ai ***promis***!

Vocea îi era gâtuită şi faţa îi părea la un pas de a i se incinera.

— Ce te întreb eu şi ce-mi răspunzi tu! replică Blythe cu mirare, răsucindu-se spre ea. Te-am întrebat dacă ţi-e foame.

— Blythe!

— Julia? i-o întoarse el pe un ton scăzut, curtenitor, zâmbindu-i într-un fel care-i dădu mâncărimi prin cele mai neaşteptate zone ale corpului.

— Termină!

— Dar nu fac nimic, se disculpă el cu un aer nevinovat, părăsindu-şi locul de observare şi venind spre pat.

Spre surpriza lui, Julia zvâcni din pat, trăgând şi cuvertura după ea.

— Refuz să dorm cu tine… îmbrăcat aşa! De fapt, refuz să dorm

cu tine în aceeaşi încăpere! se răzgândi ea, încercând să-şi aranjeze pătura în jurul ei ca o togă.

Mâinile îi tremurau şi îi luă ceva timp până reuşi să şi le coordoneze şi să facă pătura să stea cum trebuie. Când făcu stânga împrejur şi o porni spre uşă, Blythe sări peste pat şi se postă în faţa ei, dominând-o cu toată splendoarea largă a bustului său.

— Unde naiba te duci?

— Să-mi iau o altă cameră!

— Nu fi ridicolă, Julia. Suntem căsătoriţi. În plus, nu mai sunt camere în tot hanul. Le-am ocupat pe ultimele.

Julia îl fulgeră cu o privire criminală.

— Atunci o să mă culc în pivniţă!… Dă-te la o parte din drumul meu, îi ceru ea cu o voce răguşită, abia mişcându-şi buzele, privindu-l ţintă, cu ochii în flăcări.

— Nu!… Ce naiba e cu tine, femeie?!

Julia părea la un pas de a face o criză de isterie. Respira cu dificultate, ca şi cum cineva ar fi strâns-o de gât. Mâinile cu care-şi ţinea pătura pe ea i se albiseră la încheieturi.

— Te porţi prosteşte şi nu înţeleg de ce! Explică-mi ce e cu tine, îi ceru el, exasperat. Ţi-e teamă de mine?… îi trecu lui deodată prin minte uluitoarea posibilitate.

Julia închise ochii, muşcându-şi buzele cu putere, părând la un pas de a izbucni în lacrimi. Blythe o privea năucit, fără a pricepe ce anume o adusese în halul acela de panică. Ştia că forţase nota când defilase aşa prin faţa ei, dar n-o făcuse cu gândul s-o înspăimânte ci doar s-o stârnească. Dorise să vadă dacă într-adevăr era imună în faţa lui sau doar se prefăcea. Nu era imună, era îngrozită, îşi dădu el seama cu regret.

— Iartă-mă, rosti el încet. Am fost măgar cu tine. Voiam numai să te tachinez, pentru că-mi placi teribil când te înfurii şi scoţi foc şi pucioasă pe nări…

Julia deschise ochii şi-l privi încruntată.

— Nu vreau să mă culc cu tine! izbucni ea dintr-odată, respirând în reprize scurte şi iuţi.

— Bine, acceptă el fără să ezite, dornic s-o liniştească.

— Niciodată! sublinie Julia, bătând din picior.

— Asta s-o crezi tu! replică Blythe, apropiindu-şi faţa de a ei şi privind-o arzător. Pot înţelege faptul că nu eşti pregătită acum pentru îndatoririle conjugale şi că ai nevoie de un oarecare timp ca să te acomodezi cu situaţia, dar al naibii să fiu dacă o să trăiesc lângă tine ca un pustnic!

Duritatea tonului o făcu să înlemnească.

— Nu mă doreşti, bolborosi ea.

— Te-nşeli!

— Nu poţi! stărui ea, înghiţindu-şi lacrimile. Nu sunt femeia potrivită pentru tine…

— E cam târziu pentru regrete de soiul ăsta, nu crezi? i-o întoarse el, încercând să se calmeze.

— Niciun bărbat întreg la minte n-ar putea dori o femeie ca mine!

— Cine ţi-a vârât prostia asta-n cap? îşi îngustă el ochii, retrăgându-se şi privind-o surprins.

— Încetează cu teatrul!… Ceea ce s-a întâmplat mai devreme este imposibil să nu te fi dezgustat!

— Aşa ţi s-a părut c-aş fi? Dezgustat?!… Iisuse Cristoase, femeie! păru Blythe să-şi piardă firea. Hai să-ţi spun care este părerea mea despre tine şi să lămurim acum treaba asta o dată pentru totdeauna! propuse pe un ton rece şi tăios. Te găsesc încăpăţânată mai rău decât un catâr, o adevărată pacoste, ca să te citez. Eşti afurisită, sarcastică, idioată, impulsivă, îndărătnică şi nesăbuită! Ai o logică încâlcită, care mă scoate din minţi, şi o gură la fel de rea pe cât ţi-e firea de nesuferită. Eşti băgăcioasă, inconştientă şi pe deasupra mai şi minţi de îngheaţă apele!… Da, categoric, ***nu eşti*** femeia potrivită pentru mine!

Pe măsură ce vorbea, faţa ei îşi pierdea culorile, până când ajunse la un alb uniform şi infinit. Blythe bănuia că dacă i-ar fi dat un bobârnac în nas, ar fi căzut grămadă.

— Şi, întrucât aveam deja la cunoştinţă toate aceste cusururi ale tale atunci când ţi-am făcut vânt în faţa altarului, continuă el cu o voce enervată, consideră că-mi merit soarta! Multe dintre defectele tale nici nu-mi convin, altele ar putea fi tolerabile până la un punct, restul mă

scandalizează de-a dreptul! Dar m-am împăcat cu ideea că trebuie să ţi le îndur pe toate de acum încolo, pentru că am intrat în căsnicia asta cu ochii larg deschişi, Julia! În termeni folclorici: mi-am făcut-o cu mâna mea. Dar eu nu-mi amintesc să fi avut vreodată mână proastă la femei. În domeniul acesta mă bazez strict pe intuiţie. Aşa că îmi închipui că, din moment ce te-am ales pe tine, o fi ceva de capul tău.

— Ba nu m-ai ales, ci ai fost nevoit să te însori cu mine ca să…

— Nu am terminat încă, o informă el pe un ton aspru, reducând-o la tăcere. Un om are şi calităţi, nu numai defecte, Julia. Vrei să-ţi spun ce văd eu când mă uit la tine? Văd o femeie a cărei frumuseţe mă orbeşte. Uneori mă întreb dacă eşti reală. Şi ştii ce văd când mă uit ***în*** tine? Văd curaj, forţă, sensibilitate şi căldură. Văd senzualitate, inteligenţă, umor şi pasiune. Văd lucruri care mă încântă.

Pe măsură ce vorbea, Blythe observă cum albul din obrazul ei se dizolvă şi începe să apară iarăşi acele nuanţe fermecătoare de roz. Şi uimire. Atât de multă uimire încât se înduioşă. N-ar fi crezut în veci că Julia avea atât de puţină încredere în ea.

— Şi le vreau, Julia. Pe toate. Mi-e imposibil să nu te doresc când te privesc şi văd tot ceea ce eşti. Şi mai vreau şi toate acele secrete care te apasă. O văzu încordându-se şi şarjă: crezi că nu-mi dau seama că porţi cu tine poveri pe care nu vrei să le împarţi cu nimeni?… ***Simt*** când oamenii îmi tăinuiesc anumite lucruri, iar tu ai mai multe pe care nu vrei ca eu să le descopăr. Dar o să-ţi aflu tainele, ducesă, n-ai nicio grijă.

Din nou îi pierise culoarea şi Blythe ştiu că nimerise fix în centrul ţintei. Îl privea încolţită, gâfâind uşor, de parcă ar fi alergat o milă.

— Aroganţa ta n-are seamăn, replică Julia cu o voce sugrumată. N-o să primeşti nimic…

— Dacă asta este o provocare, atunci o accept, Julia, lansă el cu blândeţe, întreaga furie mistuindu-i-se complet. Şi o să savurez fiecare moment, te asigur. Sunt un bărbat care ştie ce este răbdarea. Te-am aşteptat opt ani, ducesă, rosti el, fără a adăuga însă că revelaţia acestui fapt o avusese abia acum, în timp ce-i vorbea. Asta-ţi îţi spune ceva?

Julia făcu un pas îndărăt, fixându-l lividă. Omul acesta o speria

de moarte. Nu-i plăcea ceea ce tocmai îi sugerase iar patima cu care-i vorbise îi trezise şi mama panicii! În acel moment, Julia realiză cu groază că niciodată nu ar fi trebuit să se apropie de acel bărbat nici măcar cu gândul.

— Deci, cam asta este în genere părerea mea despre tine, concluzionă el sec, întorcându-i spatele şi pornind spre paravan, în spatele căruia dispăru pentru câteva momente. Probabil că am mai omis nişte chestii, dar o să ţi le aduc la cunoştinţă de îndată ce mi le amintesc. Ah, şi încă ceva, rosti el, ieşind de după panou, de data asta având pantalonii pe el. Niciodată, dar niciodată, să nu mă mai contrazici în legătură cu faptul cum că ar fi absurd şi imposibil să te doresc. Nu de alta, dar o s-o faci pe răspunderea ta, fiindcă mă vei obliga să-ţi fac o demonstraţie pe viu şi n-o să-ţi convină deloc. N-o să-ţi convină… dar o să-ţi ***placă***! îi garantă el, coborând vocea insinuant, în timp ce buzele i se curbară într-un zâmbet leneş, grozav de fudul, care în alte împrejurări ar fi făcut-o să-şi iasă din minţi.

Julia însă rămăsese nemişcată, fără grai, continuând să-l privească năucită, cu ochii cât cepele.

— E ceva ce ţi se pare neclar în tot ce ţi-am spus? o întrebă Blythe amabil, încercând să rămână serios, fiindcă Julia arăta de parcă ar fi înghiţit cioburi pisate.

— Nu, ai fost foarte explicit, izbuti ea să vorbească pe un ton răguşit.

— Bine. Atunci, putem să comandăm cina?

— Cum doreşti. Mie mi-a pierit toată pofta de mâncare, spuse ea, şi se răsuci în loc, pornind spre pat ca o somnambulă.

— N-ar trebui să te supere adevărul, Julia, rosti el cu un oftat. Eu nu te-am minţit niciodată. Şi n-o voi face nici pe viitor.

Cuvintele lui îi îngrămădeau în suflet ruşine şi vinovăţie. Simţi cum faţa i se aprinde în timp ce se aşeza pe marginea patului.

— Ce vrei de la mine, Blythe?

Vocea îi era obosită, privirea – confuză şi temătoare. Blythe ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o mângâie. Îi vorbise foarte pe şleau, pe un ton de intimidare, pe care-l folosea de regulă la tribunal atunci când interoga martorii.

— Deocamdată nimic, zâmbi el scurt. Mă mulţumesc cu ce eşti tu dispusă să oferi. Deocamdată, preciză el.

— Şi dacă nu sunt dispusă să-ţi ofer nimic?

— Nimic… niciodată? se prefăcu el profund nefericit.

— Nu mă amuz deloc, Blythe, replică Julia cu obidă.

— Bine. Uite, ce-ar fi să lăsăm de o parte toate lucrurile care ne indispun şi să ne prefacem că suntem prieteni? Pace? Pentru seara asta? Până mâncăm măcar, de dragul unei digestii uşoare?

Julia îşi presă ochii în orbite cu degetele. Îi venea să plângă. În ce naiba se băgase? ***Cum putuse să se mărite cu el!?…***

— Ai de gând să dai apă la şoareci?

Ironia din glasul lui îi secă glandele lacrimare instantaneu. Îşi lăsă mâinile în jos şi-l privi cu toate resentimentele care i se adunaseră în suflet în ultimele două zile. Părea complet nepăsător faţă de calvarul prin care trecea. Ba se părea că starea în care o adusese îl amuza nespus.

— Te urăsc, şopti ea cu patimă în glas. ***Jur*** că te urăsc!

— N-ai putea să mă bucuri şi să-mi spui că mă iubeşti? sugeră el cu candoare, complet neimpresionat de vorbele ei. Pe cuvântul meu, Julia, fac eforturi serioase ca să mă placi.

— Cum ai vrea să te plac, când m-ai manipulat ca pe o păpuşă trasă de sfori!? ridică ea vocea. Urăsc să fiu manipulată!

— Şi tu m-ai manipulat pe mine. Nici mie nu-mi place.

— Când te-am manipulat eu pe tine? mârâi Julia, revoltată.

— Când m-ai forţat să viu cu tine la balul lui lady Carington.

— Nu te-am forţat!

— Mda, recunosc ai fost foarte abilă în felul în care mi-ai cerut-o. Crede-mă, la momentul respectiv, aş fi dat orice să nu-mi fi cerut asta.

— N-am avut alte opţiuni la îndemână! Şi o să regret pentru tot restul vieţii mele îngrozitoarea greşeală de a fi venit la tine în seara aia!

— Te cred. S-ar putea să nici nu regreţi atâta amar de timp, încercă el s-o împace. Peste şase luni o să ai posibilitatea să-mi ceri divorţul, îţi aminteşti?

Faptul că ea se lumină la faţă ca o nová când îi pomeni de acest lucru nu-l deranjă deloc. O iritase suficient în seara asta ca să şi-l dorească încă de pe acum.

— Şi-o să mi-l acorzi? îl privi Julia suspicioasă.

— Fireşte, ridică Blythe din umeri cu indiferenţă. Sunt un om de cuvânt. Acum, putem să mâncăm, te rog? aproape că cerşi el. Sunt rupt de foame.

Julia îl privi bănuitoare. Era o capcană. Era sigură că el îi întindea o cursă, numai că nu-şi dădea seama cum anume. Nu pricepea care era momeala şi asta o deconcerta. Era prea obosită, îşi spuse Julia, de aceea orbecăia atât în căutarea răspunsurilor. Avea să se gândească mâine, după o noapte de somn, când mintea avea să-i fie limpede. În plus, oferta armistiţiului temporar pe care el i-l propusese, era la fel de irezistibilă ca plimbatul unui pahar plin cu băutură pe sub nasul unui beţiv după o lună de abstinenţă.

— Bine, răsuflă ea prelung. Comandăm cina, atunci.

Blythe se apropie de ea şi se aplecă. Julia încremeni, privindu-l cu ochii îngustaţi. Blythe ignoră semnalul, continuând să se apropie, fixându-i gura insistent.

— Ce mama dracu' faci? îl luă Julia la rost, proptindu-i o mână în piept.

— Nimic, se disculpă Blythe cu un zâmbet inocent, ridicând privirea spre ochii ei. Trebuie să trag de două ori de şnurul acela din spatele tău pentru ca masa o ne fie servită în zece minute, îi explică el răbdător.

Julia întoarse capul şi văzu şnurul roşu din sfoară împletită, care ieşea printr-o deschizătură din perete. Se simţi ca o proastă. Pe toţi sfinţii, crezuse că avea s-o sărute! reveni cu privirea asupra lui, îi văzu luminiţa inconfundabilă de amuzament din priviri şi-i mârâi scăzut, printre dinţi:

— Eşti un bărbat odios! Pur şi simplu odios.

— Ştiu, zâmbi el, sărutând-o scurt pe tâmplă înainte de a se retrage.

CAPITOLUL 19

Următoarele două zile au fost cele mai înnebunitoare şi solicitante din toată viaţa Juliei.

Ziua de duminică a fost realmente mizerabilă. Debutase cu plecarea Annei şi a soţului ei dis-de-dimineaţă, o lovitură severă dată moralului ei, şi, de vreme ce un necaz nu vine niciodată singur, la nici două ore după aceea timpul se stricase văzând cu ochii, declanşându-se o furtună violentă care-i silise să rămână în interiorul hanului. Faptul că, în mod absolut accidental, descoperi că ei rămăseseră singurii oaspeţi ai hanului, o demoraliză cu totul.

Julia nu voia să rămână singură cu ***el***! Ar fi fost în stare să plece la Londra pe jos, numai să nu rămână singură cu el.

Dar Blythe se comportă absolut ireproşabil: fu amabil, politicos şi curtenitor cu ea, tratând-o cu tot respectul cuvenit, evitând s-o atingă sau să facă gesturi casnice care s-o stingherească. Însă, cu toate acestea, dormitul cu el în acelaşi pat îi pusese nervii, şi aşa destul de zdruncinaţi, la o grea încercare.

Spre prânz, Blythe îi făcuse rost, Dumnezeu ştie cum, de o cămaşă moale din bumbac pentru dormit şi de o rochie din tafta verde cu dunguliţe albe. Modelul rochiei era îngrozitor de formal pentru gustul ei, aducând cu veşmântul unei călugăriţe, şi-i era cu două numere mai mare, fiindu-i lăbărţat în dreptul pieptului şi al taliei. Însă, având în vedere că fosta ei rochie fusese ferfeniţită de zelul excesiv al lui Tomas, Julia nu făcu mofturi. Mai bine înveşmântată ca o ursulină decât silită să-i mai poarte cămaşa! Aşa, ea era îmbrăcată ***decent*** şi, implicit, avea să fie şi el ***decent***. Ceea ce era un lucru minunat, pentru că nu se putea suferi de câte ori se surprinsese holbându-se la bustul lui gol pe care-l găsea, împotriva oricărei raţiuni, impresionant şi magnific!

Blythe tot încerca s-o înveselească, însă Julia stătea posacă şi de abia se învrednicea să-i răspundă la întrebări, şi doar atunci când numai avea încotro. În locul lui, oricine altcineva şi-ar fi pierdut demult sfânta răbdare şi ar fi lăsat-o în plata Domnului. Însă Blythe părea a fi un monument de stoicism, răbdare şi indulgenţă. Şi era, categoric, mult

mai perseverent decât ea. Juliei însă îi plăcea băltoaca fierbinte a propriei plângeri de milă şi nu era dornică să iasă din ea. Plănuia să-l descurajeze, să-l enerveze şi să-i devină nesuferită, gândind că dacă reuşea să-i iasă din graţii, avea să-l ţină la distanţă de-a lungul celor şase luni obligatorii de căsnicie, ca apoi să obţină divorţul promis. Plan bun, reuşită ioc!

Blythe părea că-i intuise intenţia şi i-o dejucase cu abilitate: cu cât ea devenea mai bosumflată şi mai capricioasă, cu atât el devenea mai îngăduitor şi mai plin de solicitudine. Îi făcuse rost inclusiv de un joc de şah, doar pentru că ea afirmase că acesta era singurul lucru care i-ar mai fi ridicat moralul cât de cât.

Şi o bătuse măr! Noua umilinţă încă mai continua s-o usture în amorul propriu, cu atât mai mult cu cât fusese absolut sigură că încă nu se inventase geniul care să-i fure această glorie. Jucaseră opt partide nenorocite, care le consumase întreaga după-amiaza şi cea mai mare parte din seară, din care câştigase numai una… şi chiar şi aceea furată! Fusese nevoită să trişeze, mutându-şi regina lateral cu o pătrăţică de locul de pornire al mutării, atunci când crezuse că el n-o vede, pentru a-i putea încolţi regele. Şi când Blythe îi atrăsese atenţia că fraudează jocul, se răţoise la el şi-l acuzase de un tupeu cras pentru că îndrăznise s-o bănuiască de o asemenea infamie. Blythe o lăsase-n boii ei, admiţând că era posibil să fi greşit, dar Julia îi văzuse luminiţa de amuzament din priviri şi ştiu că nu-l păcălise.

Oricât de insolentă se străduia să fie, Blythe îi răspundea întotdeauna cu atâta răbdare încât, curând, începu să se simtă la fel de mizerabil ca vremea de afară.

Julia se văzu nevoită să renunţe la acea strategie nerodnică când, mai târziu, în timp ce se pregăteau amândoi de culcare, Michael o privise grav şi-i spusese pe un ton moale:

— Ştiu ce încerci să faci, draga mea, dar n-o să meargă. Nimic din ceea ce faci şi care nu ţine de tine, Julia cea adevărată, nu are efect asupra mea. Nu reuşeşti decât să mă amuzi, atâta tot. Până la urmă, singurul lucru cu care o să te alegi va fi ruşinea de a te comporta atât de imatur şi, după cum te bănuiesc eu, o să-ţi ia foarte mult timp ca să ţi-o poţi ierta după aceea. Tu eşti o fiinţă prea corectă, Julia. Crede-mă,

ştiu că în adâncul tău deja îţi pare rău. Cruţă-te… până nu e prea târziu, murmură el, suflând în lumânare.

Faptul că nimerise drept în centru o făcu să se dezumfle ca un balon înţepat. Fu mulţumită că era întuneric şi că el nu-i putea vedea roşeaţa vinovată din obraji şi nici lacrimile care-i alunecară pe tâmple, pierzându-i-se în păr.

— Nu plânge, rosti el cu blândeţe.

— Nu plâng, se răsti ea, dar vocea îi ieşi răguşită şi sugrumată.

— Viaţa e simplă, Julia. De cele mai multe ori, noi suntem cei care o complicăm inutil.

— Gura, Blythe!… Viaţa cu tine n-are niciun haz!

— Asta pentru că te încăpăţânezi să nu mă placi, zise el şi Julia îi simţi zâmbetul în întuneric. Noapte bună, nevastă, mai zise, înainte de a se întoarce cu spatele la ea.

Julia scoase un mormăit neinteligibil şi-i urmă exemplul, înghiţindu-şi necazul.

Ceea ce o trezi a doua zi dimineaţă fu sunetul constant şi ritmic de sub urechea ei. Se foi leneşă, aproape torcând sub căldura îmbietoare a aşternutului, apoi deschise ochii brusc, încordându-se. Îi trebui o secundă să realizeze unde era, dar mai ales ***pe ce*** dormise. Se afla călare pe Blythe, cu un picior strecurat între coapsele lui şi o mână prinsă între trupurile lor. Cu cealaltă îl ţinea pe după gât. Sunetul care o deşteptase mai devreme era bătaia inimii lui. Blythe îi încercuise parţial talia cu braţul drept, iar mâna i se odihnea bine mersi pe fundul ei. Nu-şi dădea seama unde se afla cealaltă mână a lui şi nici nu ţinea morţiş să afle. Deocamdată, singurul ei ţel în viaţă cum să facă să se dea jos cât mai repede de pe el şi asta fără să-l trezească.

Primul lucru pe care-l făcu fu să-şi tragă foarte încet mâna cu care-l ţinea de după grumaz. Apoi îşi înălţă fruntea, îşi dădu părul de pe faţă şi-l privi. Chipul lui era perfect relaxat şi Julia fu străbătută de o undă de uşurare. Se ruga cerului să fie unul dintre acei bărbaţi care atunci când dorm, nu mai au habar de nimic. Proptindu-se cu mâna în pat, într-un punct aflat între braţul stâng şi coastele lui, Julia îşi arcui trunchiul şi-şi scoase cu grijă mâna dintre trupurile lor. Mişcarea făcu ca bazinul ei să se îndese într-al lui, iar Blythe gemu încet, făcând-o să

încremenească. Julia îşi ţinu respiraţia, rugându-se arzător ca el să nu se trezească, dar Blythe se mişcă, întorcându-se pe o parte, răsturnând-o în pat lângă el şi trăgând-o mai aproape, după care începu să sforăie încetişor. Julia rămase nemişcată. Nu îndrăznea nici să respire cum trebuie. Inima-i bătea atât de tare încât lovitura puternică a pulsului în venele gâtului aproape că o sufoca. Înghiţi în sec de mai multe ori, vag conştientă că n-avea salivă nici cât un scuipat.

Noua poziţie era însă mult mai puţin compromiţătoare decât cea dinainte. Dacă se trezea acum, ar fi constat doar că o ţinea în braţe. Mâna lui nu-i mai încălzea fundul, ea nu mai stătea călare pe el. Totuşi, era mai bine dacă înlătura orice motiv pe seama căruia ar fi putut fi tachinată fără milă. Cu acest gând în minte, Julia îşi înălţă capul şi dădu să se retragă dar constată neputincioasă că părul îi era prins sub el. Era priponită în poziţia aceea din cauza propriului păr!… Avea să se radă-n cap cu proxima ocazie! Înjurând grosolan în şoaptă, Julia îşi lăsă capul jos pe pernă, oftând.

Blythe ştiu exact momentul în care Julia se trezise complet şi realizase în ce poziţie scandaloasă îşi petrecuse ultima parte a nopţii. Adormise târziu, aproape spre dimineaţă, probabil muncită de gânduri, şi când în sfârşit reuşise să aţipească, căzuse ca lemnul. După vreun ceas, se trăsese lângă el, tremurând şi căutându-i în mod inconştient căldura. Focul se stinsese în sobă şi răcoarea se lăsase în încăpere. O luase în braţe şi ea scosese un soi de gângurit mulţumit, care-l făcuse să zâmbească. Apoi o privise dormind în lumina palidă a zorilor, acceptând resemnat faptul că niciodată nu încetase s-o iubească. La un moment dat, ei păruse să nu-i mai fie pe plac acea poziţie şi, ca o somnambulă, începu să-l împingă ca să-şi caute un alt loc mai confortabil. Blythe, care mai avea puţin şi cădea din pat, se răsucise pe spate şi-şi ridicase braţele, lăsând-o să-şi găsească poziţia. Iar cea care o mulţumise era şi cea în care se trezise acum.

Când ea începuse să se mişte, cu minţile încă aburite de somn, Blythe îşi zise că era mai bine să se prefacă adormit şi s-o cruţe de o situaţie jenantă. Şi, de asemenea, se rugă să aibă tăria de a face faţă încercării, pentru că dacă Julia începea iar să se foiască deasupra lui, avea să-şi dea seama că era mai mult decât treaz. În plus, era curios ce

avea să facă în continuare, deşi ştia cu siguranţă că singurul ei scop avea să fie acela de a se descătăra de pe el, de preferat fără să-l smulgă de pe tărâmul viselor. Fusese un test de voinţă să stea nemişcat şi să nu se gândească la trupul ispititor şi cald care se zăcea peste el. Dar când bazinul tinerei femei îl presă pe al lui, Blythe ştiu că trebuia să facă rapid ceva. Îşi schimbase poziţia imediat, aducând-o în cea actuală, ştiind că dacă ar fi ezitat fie şi numai o clipă, ea şi-ar fi dat seama cât de zadarnică-i fusese truda de a nu-l trezi… la propriu şi la figurat vorbind. Mădularul lui pulsa dureros în spatele şliţului, urlând să fie eliberat. Era atât de întărit, încât ştia că ar fi erupt ca un vulcan la prima împingere în trupul ei.

Era atât de… ***umilitor*** ce i se întâmpla! Întreaga sa voinţă şi concentrare se focalizase asupra modului în care respira, încet şi relaxat, deşi sângele i se aprinsese în vene, consumându-i atât de repede oxigenul din organism încât plămânii i se încinseseră, dogorindu-i răsuflarea, în încercarea de a face faţă. Nu-şi amintea să mai fi trecut vreodată printr-o experienţă similară. Avusese femei cu nemiluita. Nu le socotise şirul, dar fuseseră prea multe pentru a-şi le aminti pe toate. Niciuna însă nu-l adusese în pragul disperării doar stând în pat lângă el, fără nicio intenţie de a-l stârni. De fapt, niciuna nu-l adusese în pragul excitării sexuale, indiferent de metoda utilizată pentru a-l seduce! Era şocat de faptul că Julia nu făcea nimic şi totuşi obţinea o asemenea performanţă. Femeia asta era o vrăjitoare.

Mirosul părului ei îl intoxicase întreaga noapte, căldura trupului ei îl drogase, forma dulce a sânilor striviţi de pieptul lui îl făcuseră să-i vină să se suie pe pereţi de jind şi frustrare. În acel moment, şi-ar fi vândut sufletul necuratului s-o poată avea. Măcar odată. Intensitatea propriei dorinţe era înspăimântătoare până şi pentru el. Blythe ştia cu certitudine că dacă ar fi pus mâna pe ea în acel moment, nimic nu l-ar mai fi putut opri. Pur şi simplu ar fi luat-o, indiferent cât i s-ar fi împotrivit, şi ar fi posedat-o ca un animal, încercând să se elibereze de toată acea dorinţă mistuitoare care se adunase în el în ultimii ani, şi de care nici n-avusese habar că exista în el… până acum.

Brusc, Blythe se simţi scârbit şi ruşinat de sine. La naiba, era un bărbat educat, cumpătat, inteligent şi rafinat, nu un individ dominat de

instincte şi nevoi!… Nu era o bestie, pentru numele lui Dumnezeu! Sau era? Julia avea o înrâurire ciudată şi puternică asupra lui. Nu, problema era la el, îşi dădu Blythe seama, blestemând în sinea lui. O dorea prea tare şi de prea mult timp. Şi probabil că avea să mai îndure cazna asta pentru încă multă vreme. Julia nu era deloc dispusă să-i devină soţie în sensul biblic al cuvântului. Urma să se ocupe de asta cât de curând. Julia avea să fie a lui şi numai a lui. N-avea s-o mai lase să plece niciodată. Renunţase odată la ea fără luptă. De data aceasta n-avea să mai repete aceeaşi greşeală. Se va lupta cu ea, dacă trebuia, îi va învinge rezistenţa şi o va face să-l iubească… aşa să-i ajute Dumnezeu!

Chiar în acel moment, o simţi încercând să se retragă şi îşi dădu seama că părul lung îi era prins sub el. Înjurătura ei înfundată îl surprinse prin colorit şi stil şi aproape că-l făcu să zâmbească în sinea lui. Tura asta n-avea să-i mai uşureze sarcina de a se debarasa de el, gândi el, cuprins de o satisfacţie mică şi răutăcioasă. Dacă el se chinuia lângă ea, pe toţi sfinţii, şi ea avea să facă la fel!

Dacă Julia ar fi ştiut în acel moment că bărbatul de lângă ea nu dormea, dar mai ales, dacă ar fi ştiut natura gândurile lui, i-ar fi cedat inima de spaimă. Însă Julia stătea şi chibzuia, încercând să se hotărască dacă să-l trezească sau să-i dea numai un mic ghiont în coaste, care să-l facă să se mişte mai încolo ca ea să-şi scoată pletele de sub el. Era mai mult furioasă decât îngrijorată de poziţia înjositoare în care se trezise. Cum ajunsese ***acolo***?… De regulă, avea somnul uşor, dar se părea că oboseala acumulată în ultimul timp îşi spusese cuvântul. Totuşi, era puţin probabil ca el s-o fi adus în poziţia aceea. Ar fi simţit în clipa în care o ridicase, nu? Oricât de adânc ar fi dormit, ar fi simţit. Deci, cel mai verosimil răspuns la frământarea ei era acela că ea singură se suise pe el…

Oh, Dumnezeule!

Julia închise ochii strâns, profund tulburată. Nu mai dormise niciodată în pat cu un bărbat! Ea şi John, deşi dormeau în aceeaşi încăpere, aveau paturile separate. Îşi respectaseră reciproc intimitatea şi spaţiul vital. Stabiliseră acest lucru încă de la începutul căsniciei lor.

Muşcându-şi buzele, Julia realiză că, deşi o experienţă în sine o

zăpăcise, cel mai mult o intrigase reacţia lui. Părea obişnuit să doarmă cu o femeie răstignită deasupra lui. Probabil că pentru el era ceva normal. Modul firesc în care o răsturnase lângă el şi o trăsese spre sine, fără a-şi întrerupe somnul, demonstra că acest lucru se mai întâmplase în trecut, şi nu doar o singură dată.

Julia nu pricepea de ce acest lucru o sâcâia atât de tare. Blythe era un bărbat normal şi sănătos, cu nevoie normale şi sănătoase. Ea nu era o inocentă. Bărbaţii aveau anumite necesităţi, care se cereau satisfăcute. Ştia că el avusese parte de prea multe aventuri la viaţa lui ca să le mai ţină socoteala. Reputaţia de crai îi era deja consolidată în clipa în care se revăzuseră la Greenville şi ea căzuse ca o toantă în plasa farmecelor lui. Nu dusese o viaţă de sfânt, asta era un lucru cert. N-avea niciun sens să se supere pentru un lucru atât de absurd.

Ridicându-şi din nou capul, atât cât îi permitea lungimea părului prins sub el, evaluă din nou situaţia. Braţul lui pe talia ei atârna greu şi Julia, cu infinită grijă, i-l luă şi i-l puse pe coapsa lui. După care-şi adună părul în pumn, ca să nu şi-l smulgă din rădăcini, şi încercă să-l tragă de sub el. Efortul fu zadarnic şi-i aduse lacrimi în ochi. Mârâind în surdină, îşi lăsă capul la loc pe pernă şi începu să se deplaseze lateral, punând cât mai multă distanţă între ei, până când ajunse cu trupul perpendicular cu al lui, cu labele picioarelor suspendate peste marginea patului. Următoarea oră şi-o petrecu în această poziţie, îngheţând de frig, până când Blythe catadicsi să revină în lumea celor vii.

Ceasurile acelei zile se scurseră ca melcul, într-o atmosferă plină de tensiune. Nu-şi vorbeau decât dacă era strict necesar şi cu un maximum de politeţe. Blythe îşi pierduse aplombul din urmă cu o zi şi fu la fel de tăcut şi de posac ca şi ea. Părea supărat, dar Julia nu încercă să afle motivul proastei lui dispoziţii. Probabil că se plictisise de nazurile ei şi se decisese s-o ignore, iar metoda aleasă fu aceea de a se retrage la masa din faţa ferestrelor, cu un teanc de coli albe şi ustensilele necesare scrisului în faţă, unde-şi petrecu aproape patru ore. Deşi o ardea curiozitatea să afle ce tot scria acolo, părând atât de absorbit, Julia nu se apropie de el, prefăcându-se interesată să lectureze nişte cotidiane londoneze din secolul trecut, ferfeniţite de

atâta răsfoit, pe care soţia hangiului i le pusese la dispoziţie.

Spre prânz apăru un bărbat înarmat cu un dosar, care-şi ceru scuze pentru întârzierea de o zi şi îi înmână tinerei ducese recompensa pentru capturarea acelor oameni fără căpătâi, precum şi felicitările pentru cutezătoarea-i acţiune. Julia le primi cu nepăsare, încercând să nu bage în seamă felul stânjenitor în care tânărul se zgâia la ea, de parcă ar fi avut două capete pe umeri şi patru perechi de coarne.

Imediat după plecarea oficialului, Blythe se decise că era timpul să se întoarcă la Londra.

CAPITOLUL 20

Ajunseră seara târziu, cu o întârziere de patru ore peste numărul celor estimate călătoriei, deoarece li se rupseseră o roată şi trebuiseră să facă rost de o alta. Vorbiseră puţin şi doar strictul necesar. În rest, tăcerea tocase nervii Juliei, care încerca să înţeleagă ce anume adusese acea schimbare radicală în starea lui de spirit. Deşi trăncăneala lui enervantă de duminică o exasperase, de-a lungul călătoriei ajunsese la concluzia că o prefera tăcerii asurzitoare cu care el o cadorisise întreaga zi.

Imediat ce pătrunseră în casă, Blythe ceru majordomului să adune întreg personalul casei, prezentând-o tuturor în noua ei calitate de soţie a lui şi stăpână a tuturor. Servitorii se înclinară politicos în faţa ei şi o priviră cu suspiciune. Julia ştia că era nevoie de timp ca să se cunoască reciproc, schimbarea fiind destul de neaşteptată pentru a trezi neîncredere şi temeri în rândurile lor.

Spre marea ei uimire, nedumerire şi uşurare, Blythe îi spuse că era liberă să doarmă unde poftește. Julia optă pentru camera de oaspeţi. Luisa o aştepta îngrijorată.

— Madame, am trecut prin toate spaimele când am văzut că nu vă mai întoarceţi. Într-un târziu, monseur Winston ne-a lămurit misterul şi de atunci mi-a mai venit inima la loc.

— Ce mister? o întrebă Julia, ieşind din hidoşenia aceea care-i servise drept rochie aproape două zile.

— Că aţi plecat la Gretna ca să vă măritaţi cu Excelenţa Sa, o

lămuri camerista.

Julia îşi miji ochii, enervată. Arogantul naibii! Fusese atât de sigur c-o s-o aducă în faţa altarului şi că ea avea să-l ia de bărbat!

— Tre' să se mărturisesc, madame, că am fost şocată aflând această veste. Eram absolut sigură că nu vă doreaţi un nou mariaj.

Mda, şi ea fusese absolut sigură de chestia asta… până la un punct, se încruntă Julia posomorâtă.

— A fost ceva… neaşteptat, mormăi ea, intrând în camera de baie, unde cada îi fusese pregătită.

— Restul servitorilor sunt foarte îngrijoraţi, dar le-am spus că sunteţi cea mai blândă stăpână din lume şi că nu are rost să se teamă de contrariul.

Loialitatea Luisei o făcu pe Julia să surâdă. Tânăra franţuzoaică o slujea de şapte ani, iar relaţia dintre ele era destul de apropiată. Desigur, păstrase secretă în faţa Luisei acea parte a vieţii ei, care presupunea anumite riscuri şi atât de multă responsabilitate. O făcuse pentru siguranţa tinerei femei.

— Ce cămaşă preferaţi în noaptea asta, madame? o întrebă Luisa, înăbuşindu-şi un căscat.

— Pe cea violet, murmură Julia, păşind în apa fierbinte şi parfumată. După aceea poţi să te duci. Mă descurc singură de aici încolo.

— La ce oră să vin mâine dimineaţă?

— La cea obişnuită.

Julia îşi sprijini ceafa de marginea cadei emailate, închizând ochii de plăcere. Cum Luisa zăbovea, deschise ochii şi o privi. Fata o privea cu un aer încurcat.

— Ce este?

— Madame… monseur Winston a zis că soţul dumitale are obiceiul să doarmă mai mult. Eu nu cutez să intru în odaia Excelenţei Sale, sfârşi Luisa, frângându-şi mâinile.

— Dar de ce, Dumnezeule, vrei să intri în odaia lui? făcu Julia uluită.

Brusc îşi dădu seama care era motivul stânjenelii tinerei cameriste şi simţi cum obrajii i se încing. În calitate de proaspătă

mireasă, toată lumea se aştepta să doarmă în camera soţului ei. Teoretic, faptul că n-o făcea n-ar fi trebuit să ridice vreo problemă. În nouăzeci şi cinci la sută dintre căsniciile din înalta societate, soţii preferau să doarmă separat. Însă asta se întâmpla ***după*** ce soţia îi dăruia soţului moştenitorii pe care acesta şi-i dorea, şi în niciun caz mai devreme. Ea nu voia nici în ruptul capului să împartă patul cu Blythe de-a lungul celor şase luni obligatorii de căsnicie şi, destul de curând, avea să afle întreaga casă. De aici şi până la a se duce vestea prin tot târgul nu mai era decât un singur pas. Julia întrezări consecinţele hotărârii ei de a nu consuma această căsătorie pripită, iar stomacul i se strânse într-un pumn dureros. Noul duce de Ross era un bărbat prea mândru ca să înghită cu zâmbetul pe buze ironiile voalate şi privirile cu substrat ale nesăbuiţilor care aveau să se aventureze pe terenul periculos al orgoliului său. În cel mai fericit caz, avea să se lase cu vărsare de sânge. În cel mai nefericit caz… nici nu voia să se gândească la asta! Blythe avea o latură imprevizibilă a firii şi o anumită cruzime pe care doar i-o intuia şi cu care nu dorea să aibă de a face niciodată.

Dumnezeule, numai grija asta-i mai lipsea acum!

— În seara aceasta sunt foarte obosită, iar soţul meu, rosti ea ultimele două cuvinte cu senzaţia că i se crapă smalţul dinţilor, a înţeles că am nevoie de odihnă.

— Oh, surâse camerista, vizibil uşurată. Atunci, ne vedem mâine dimineaţă la ora obişnuită. Noapte bună, madame.

— Şi ţie, Luisa.

Camerista schiţă o reverenţă scurtă şi grăbită şi ieşi, lăsând-o pe Julia descumpănită. Ce era de făcut?… La naiba, doar îl avertizase că avea să-i pară rău dacă o ia de nevastă, nu? N-avea decât să se descurce singur cu gura slobodă a lumii, ce-i păsa ei?

Julia îşi termină baia bombănind, apoi se şterse şi-şi unse corpul cu uleiul parfumat pe care-l prepara May-May din flori de portocal. Cămaşa de noapte o aştepta pe pat şi Julia o îmbrăcă, oftând când simţi atingerea mătăsoasă a materialului vaporos.

Deşi era frântă de oboseală, adormi cu greu.

Când coborî a doua zi la micul dejun, află că soţul ei se trezise mai devreme decât de obicei şi că plecase la biroul pe care-l împărţea cu alţi doi asociaţi într-un imobil de pe Brook Street. Dimineaţa şi-o petrecu în salon, răsfoind ziarele. Anunţul căsătoriei lor apăruse deja în cea mai mare parte a publicaţiilor şi Julia bănuia că Michael Davenport fusese cel care se ocupase de acest aspect. Probabil că la ora aceea toată protipendada savura ştirea, făcându-se speculaţii răutăcioase pe marginea ei. Julia rânji. Urmau să aibă şocul vieţii lor când peste şase luni avea să se tipărească pronunţarea divorţului ei! Singurul lucru care ar fi scutit-o de o repudiere definitivă din sânul societăţii urma să fie averea colosală pe care Blythe i-o promisese. Asta, desigur, dacă reuşea să supravieţuiască lui Seth Blyemoore.

Până la orele trei ale amiezii, nu făcu decât să supravegheze locuinţa mercenarului, cu urechile ciulite să prindă momentul în care Blythe intra în casă. Într-un târziu, plictisită de faptul că nu se vedea nicio mişcare în casa galbenă de peste drum, se retrase în bibliotecă, unde lâncezi cu unul dintre volumele de poezii ale lui Byron în poală. După un timp, nici de citit nu mai avu chef.

Când orologiul din hol marcă ceasurile şase, răbdarea i se mântuise demult. Dacă ar fi încercat să fie sinceră cu el, ar fi recunoscut faţă de sine că absenţa lui o făcea să se simtă îngrozitor de singură. În urmă cu nicio săptămână, n-avusese această problemă. Poate şi din cauză că la vremea respectivă era o femeie liberă să facă ce dorea.

Toată ziua se gândise la el. Oricât s-ar fi concentrat asupra altor lucruri, el era mereu prezent, undeva, la periferia minţii ei. Blythe era un bărbat complex, cu o personalitate copleşitoare. Carismatic, inteligent, respectat şi temut pentru ceea ce era şi pentru ceea ce dobândise de la viaţă cu ajutorul propriei minţi, Blythe trecea drept unul dintre favoriţii societăţii. Era întâmpinat cu plăcere şi deferenţă oriunde se ducea şi, într-o vreme, circulase o vorbă care spunea că nicio petrecere nu atingea perfecţiunea dacă nu era el acolo contele de Marr ca să sfinţească locul. Bărbaţii îl admirau, iar femeile picau ca muştele la picioarele lui… canalia!

Julia oftă, rezemându-şi ceafa de speteaza canapelei şi închise

ochii. Blythe avea o fire extrem de imprevizibilă. Niciodată nu puteai şti ce gândeşte sau care avea să-i fie următoarea mutare. Stilul lui era destul de alert şi te ţinea în tensiune. Probabil că şi din acest motiv scurta călătorie de la graniţa cu Scoţia o obosise teribil. Totuşi, în pofida tuturor metehnelor lui, îl dorea lângă ea.

El o dorea. Mai pe şleau nici că i-ar fi putut-o spune. Afirmase c-o aşteptase acel moment timp de aproape opt ani. Declaraţia lui pătimaşă încă mai continua să-i contracte stomacul. Oare să-l creadă? Dacă ceea ce-i spusese era adevărat, de ce renunţase la ea atât de uşor?…

Deşi fusese atât de tânără, nu-şi făcuse atunci iluzii în ceea ce-l privea. Era un bărbat frumos, manierat, încântător, senzual, cu o reputaţie cam îndoielnică în privinţa femeilor. Petrecuseră împreună câteva zile absolut fermecătoare, elaborând discuţii interminabile pe teme diferite: istorie, artă, muzică, astronomie, literatură. Îşi stimulaseră reciproc inteligenţa, râseseră şi se tachinaseră. Şi sfârşiseră unul în braţele celuilalt, într-un sărut prelung şi tulburător, care-i furase inima. Apoi el o părăsise fără o vorbă şi Julia îşi văzuse lumea destrămându-i-se la picioare.

În mintea ei, motivul pentru care Blythe plecase astfel era acela că proveneau din două pături sociale diferite. Chiar dacă ea beneficiase de educaţie şi de un statut aparte în casa unchiului său, în ochii lui rămânea totuşi fiica unei servitoare.

La nici două zile după plecarea lui, John îi ceruse mâna afirmând, sobru şi umil, că avea nevoie de ea. Voise să-l refuze, dar nu o lăsase conştiinţa. Şi nici inima. John îi dăruise atât de multe, încât niciodată n-avea să-l poată răsplăti pentru iubirea, încrederea, respectul şi prietenia cu care o tratase încă din clipa în care pusese pentru prima dată piciorul la Greenville. În felul ei, îl iubea nespus. Era un bărbat maiestuos, întotdeauna pus la patru ace, cu vocea caldă, profundă şi uşor asprită de la ţigările aromate pe care le fuma. Privirea lui era directă, inteligentă şi blândă, cu o permanentă urmă de umor în ea. Avea mâini mari, puternice, dar întotdeauna delicate când era vorba de ea. Cu greu reuşea să-şi piardă cumpătul, dar chiar şi aşa, niciodată nu ridicase vocea la ea.

Unul dintre motivele pentru care acceptase cererea în căsătorie a lui John fusese acela că, în adâncul inimii, dorise să-i dea peste nas lui Blythe. Voia să-i demonstreze că dacă el n-o găsise vrednică pentru a o păstra alături, unchiul său, bărbatul pe care el îl respecta cel mai mult, o preţuia suficient de mult pentru a o lua de soţie. Iar în anii care urmase, toate strădaniile ei de a-l face pe John să fie mândru de ea purtaseră în substrat dorinţa absurdă de a-i arăta lui Blythe ceea ce pierduse. Cu timpul însă, îşi dăduse seama cât de necugetate îi fuseseră eforturile. Ca să regreţi pe cineva, trebuie să ai în primul rând sentimente pentru acea persoană. Blythe nu fusese îndrăgostit de ea. Probabil o plăcuse, o dorise la vremea respectivă, dar sentimentele lui se opriseră la acest nivel. În rarele ocazii când drumurile li s-au intersectat în înalta societate, Blythe fusese de o politeţe îngheţată, sub care se ghicea un dispreţ usturător. Atitudinea lui o rănise şi o făcuse să se trezească la realitate. Sursa desconsideraţiei lui se afla, fără-ndoială, în sărutul lor de la Greenville. Julia luase pur şi simplu foc în braţele lui. Reacţia ei fusese dezinhibată şi arzătoare. Îi răspunsese cu o patimă nebună… iar la câteva zile se căsătorise cu unchiul lui. Acest fapt fusese destul de grăitor în ceea ce privea structura ei morală. Şi, la o adică, şi ea ar fi gândit la fel. Ce fel de femeie era ea în realitate, dacă acuma era-n stare să se ofere fără promisiuni şi fără pretenţii unui bărbat tânăr, a cărui situaţie materială era modestă, ca în clipa următoare să se mărite cu un altul, care avea triplul vârstei ei şi un statut financiar şi social indubitabil mai stabil? Una lacomă, calculată, ambiţioasă şi snoabă, care dorea să pătrundă şi să strălucească într-o lume care nu era a ei.

Şi totuşi, Blythe afirmase că o dorise în toţi aceşti ani. Oare masca dispreţului făţiş fusese afişată doar pentru a-i ascunde acest lucru? Sau începuse s-o dorească când popularitatea ei atinsese cote ameţitoare şi întreaga cremă a aristocraţiei începuse să i se gudure la picioare?… Un lucru însă era sigur: ea nu-i fusese indiferentă în tot acest timp. Şi nu ştia dacă această constatare ar fi fost mai nimerit s-o bucure sau s-o alarmeze. Blythe era un bărbat complicat, greu de intuit şi atât de diferit de John. Julia prefera stabilitatea calmă a lui John în locul temperamentului arzător a lui Blythe. Scopul lui John fusese acela

de a o răsfăţa. Cel al lui Blythe era s-o scoată din minţi.

La ora opt, Julia începu să se îngrijoreze. Lipsea de aproape douăsprezece ore şi nici nu trimisese vorbă să-i spună că întârzie. Ceva nu era în regulă. Blythe era acum soţul ei… un obstacol care trebuia înlăturat, dacă era să privească din perspectiva vecinului de vizavi. Noul duce de Ross se căsătorise cu una dintre prăzile lui. Dacă s-ar fi pus în locul mercenarului, ea aşa ar fi privit lucrurile.

Când, la orele zece, auzi în sfârşit uşa de la intrare deschizându-se, Julia era deja în pragul nebuniei. Se repezi în hol şi când îl văzu teafăr şi nevătămat, fu împărţită între nevoia de a-l sugruma cu mâinile goale şi cea de a-l îmbrăţişa, ca să se asigure că era într-adevăr întreg.

— Unde ai fost până acum? îl întrebă ea, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Am avut nişte treburi de rezolvat, răspunse el cu un aer obosit, abia catadicsindu-se să-i arunce o privire.

Se aplecă şi luă pachetul învelit în hârtie albă, pe care-l lăsase lângă uşă doar atât cât să se dezbrace de mantie, şi-o porni spre cabinetul lui.

— Paisprezece ore?! scrâşni Julia, luându-se după el într-un trap mărunt, deoarece el lungise pasul. Ai rezolvat nişte treburi timp de ***paisprezece ore nenorocite***?!

Nu realiză că începuse să ridice vocea la el.

— Mda. Au apărut nişte urgenţe. Ţi-am lipsit chiar atât de tare?

Drept răspuns, Julia scoase un mârâit înfundat din gâtlej, care-l făcu să zâmbească. Nu-şi mască reacţia, deoarece era cu spatele la ea şi Julia nu avea cum să-l vadă. Dacă ar fi stat cu faţa spre ea, ar fi fost poate mai prudent. Se comporta exact ca o nevastă îngrijorată. Nu-i păsa dacă acest lucru se întâmpla din cauză că într-o oarecare măsură ajunsese să ţină la el sau fiindcă stătuse sechestrată în casă atâta timp, singură, moartă de plictiseală şi frustrare. Important era că abandonase starea de apatie în care se bălăcise în ultimele două zile. O prefera furioasă decât atonică.

Blythe intră în cabinet, puse pachetul pe marginea biroului şi porni spre barul amenajat într-un compartiment al bibliotecii.

— Închide uşa după tine, Julia, îi aruncă el peste umăr.

Julia se abţinu s-o trântească. Se răsuci furioasă spre el, gata să-şi verse năduful, dar se opri când îi văzu expresia.

— Ce s-a întâmplat?

Blythe ajunse la concluzia că ar fi fost inutil să încerce s-o pregătească. Julia nu era plămădită dintr-un aluat moale şi avea s-o trateze ca atare.

— Lordul Ashbourne. Este mort.

— Ce?!… Oh, Doamne! bâigui ea, ducându-şi îngrozită mâinile la gură şi privindu-l cu ochi mari. Cum?… Când?

— Astăzi, în jur de patru. L-a călcat o trăsură la intersecţia Chandlers cu Davies Street. Blythe îşi turnă un pahar generos de coniac şi-l dădu peste cap ca pe apă. Doi martori, continuă el s-o informeze. O florăreasă şi un salahor. Vehicul fără blazon, tras de doi suri, care a dispărut ca o furtună. Cel care mâna caii nu corespunde descrierii lui Bleymoore.

Julia închise ochii. Coşmarul începuse. Cumva, până în acest moment, chiar şi în ciuda morţii aparent naturale a lordului Oakland, pericolul păruse ceva îndepărtat şi, oarecum, lipsit de… consistenţă. Acum devenise ceva real şi cât se poate de înspăimântător. I se înmuiară genunchii.

— Oh, Dumnezeule mare! repetă ea cu un glas răguşit.

— Nu este singurul, Julia, continuă el, făcând-o să deschidă ochii şi să-l privească livid㠄. Chester Hales a fost găsit duminică dimineaţă în cabinetul său, cu beregata tăiată. Poliţia spune că a fost un jaf, întrucât soţia lui a declarat că lipseau câteva lucruri de valoare din încăpere. A fost mazilit în timpul nopţii. Medicul legist apreciază ora ca fiind în jur de două-trei dimineaţa. Una dintre servitoare a dat peste el. Femeia a fost atât de traumatizată încât vorbeşte întruna, fără şir.

Al doilea pahar îl urmă pe fratele lui mai mare, dar de data asta Blythe se scutură sub arsura binefăcătoare. Avusese o zi lungă şi obositoare, care-l storsese. Împărţit între procesele pe care le avea la tribunal, votul pe care trebuia să-l dea pentru un proiect de lege în Camera Comunelor şi trambalarea până la sediul poliţiştilor de pe Bow Street, Blythe nu apucase să şadă jos mai mult de o jumătate de oră, şi

chiar şi aceea fragmentată. Asta fără a pune la socoteală toate acele vizite neplanificate pe care fusese nevoit să le facă, dintre care numai trei dintre ele îi aduseseră satisfacţia dorită. Faptul că nu mâncase nimic de aproape douăzeci şi patru de ore îl făcea să fie irascibil. Aruncă o privire Juliei, care rămăsese încremenită în loc, fixându-l lividă, chinuindu-se să asimileze şocul celor aflate.

— Ai mâncat de cină? se interesă el, lărgindu-şi nodul eşarfei pentru a o putea smulge de la gât.

Julia se holbă la el.

— Tu chiar n-ai niciun pic de sensibilitate în tine? izbuti ea să spună. Doi oameni au fost ucişi, dacă nu chiar trei şi…

— Cristoase, Julia, faptul că postesc n-o să-i învie! se enervă el, mototolindu-şi eşarfa şi aruncând-o cât colo. Poate că tu ai mâncat astăzi, dar eu n-am mai pus nimic în gură de o zi! Văd dublu de foame.

— Vezi dublu din cauza alcoolului pe care ţi l-ai aruncat drept în maţe!… Cine te pune să bei pe stomacul gol şi…

— Scumpo, înţelept din partea ta ar fi să nu mă pisezi la cap aiurea în căruţă, o sfătui el, coborând vocea până la o tonalitate care-i tăie tinerei femei tot avântul. Păstrează-ţi criticile pentru mai târziu, sau mai bine, pasează-mi-le mâine, când voi fi într-o dispoziţie mult mai bună ca să ţi le înghit. Am avut o zi infernală, sunt flămând şi am o stare atât de proastă, încât nici eu nu sunt în stare să mă suport, pricepi ce-ţi zic?

Julia îl privi, muşcându-şi buzele încruntată. Într-adevăr, nu părea deloc dispus să-i asculte cicălelile. De fapt, impresia pe care i-o lăsa era că şi-ar fi vândut şi ochii din cap pentru o masă caldă şi un pat moale.

— Iartă-mă, rosti ea, plecându-şi ochii şi simţindu-se prost pentru că sărise cu gura la el, când îi era evident că avusese o zi istovitoare. Am fost extrem de îngrijorată pentru tine. Pe viitor, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai avea bunăvoinţa să-mi trimiţi vorbă când o să mai ai de gând să întârzii atât.

— De ce?

— Ca să ştiu că întârzii, ridică Julia ochii, încruntându-se la el nedumerită.

— Nu, răspunde-mi de ce ai fost atât de îngrijorată.

— Te-ai însurat cu mine, Blythe, mai ştii? începu ea să-i explice cu răbdare. Ai o anumită reputaţie. Toată lumea ştie că nu-ţi place ca nimeni să se atingă de ceea ce-ţi aparţine fără să-l faci să plângă cu sughiţuri, asta-n cel mai fericit caz. Iar eu figurez în catastifele lui Bleymoore, sau ai uitat?

— Ai crezut că o să încerce să mă scoată din joc, luându-mi piuitul? făcu el ochii mari, părând de-a dreptul vexat.

— Mi se pare un pas logic, ţie nu?

— Iisuse, Julia, nu sunt un găgăuţă!… Nu sunt chiar atât de simplu de ucis.

— Da, dar nici nemuritor şi nici invincibil nu eşti. Până şi cei mai viteji pot sângera.

— De acord, dar eu n-am de gând încă să bat la poarta raiului.

— Niciodată n-am înţeles de unde ai atâta aroganţă, replică ea moale, cu un mic zâmbet în colţul gurii, decisă să-l împace. Ce te face să crezi că dac-o să crăpi, o să ajungi musai în rai?

— Pentru că iadul nu este suficient de încăpător pentru mine, replică el, zâmbind.

— Nu vreau să păţeşti nimic, Blythe, redeveni Julia serioasă. N-aş putea suporta.

— Şi m-ai plânge, Julia? se interesă el, apropiindu-se încet de ea.

— Desigur, zâmbi ea, începând să se retragă prudent, în acelaşi ritm cu care el avansa. Dar ar fi lacrimi de ciudă, te asigur. Să îngropi doi bărbaţi în mai puţin de două luni ar fi cam mult pentru reputaţia mea. După aceea, aş deveni la fel de dorită ca ciuma pe vreme de război.

Când simţi lemnul uşii în spate, Julia se opri, privindu-l încolţită. Ar fi fost un gest de laşitate să încerce să fugă şi cum vanitatea nu i-o îngăduia, rămase pe loc. Blythe se opri în dreptul ei şi-şi ridică o mână spre faţa ei. Julia îşi reţinu respiraţia. Degetul lui mare îi atinse gura şi-i masă uşor buza de jos. Era un gest intim, incredibil de erotic. Ceva în adâncul ei zvâcni cu putere şi o căldură delicioasă i se răspândi în tot corpul. Avea de gând s-o sărute, intenţia i se citea clar în ochi. Partea cea mai rea era că şi ea dorea acest lucru, cu o intensitate

năucitoare.

— N-o fă! aproape scânci ea, întorcând capul într-o parte pentru a se feri de atingerea aceea seducătoare, care-i făcea terci voinţa şi judecata.

— Mă doreşti, Julia, şopti el răguşit. N-ai s-o recunoşti niciodată cu voce tare, dar eu o ştiu. Atracţia există… întotdeauna a existat.

— Bine, există o oarecare atracţie între noi, acceptă ea, muşcându-şi buzele ca să le oprească tremurul trădător. Se forţă să-l privească în ochi cât putea de calmă. Dar atât şi nimic mai mult. N-am de gând să fiu a ta, Blythe.

— O să te răzgândeşti, Julia, îi făgădui el, zâmbind leneş, cu privirea înfiptă într-a ei. Curând, adăugă el cu o voce scăzută, o să-mi aparţii aşa cum niciodată n-ai mai aparţinut nimănui altcuiva. Ţi-o promit.

Îi luă mâna şi-i sărută degetele încet, pe rând, cu o tandreţe răscolitoare, frecându-şi vârful dinţilor de pielea fină a monturilor ei.

Julia se abţinu să şi-o smulgă din strânsoarea lui. Ar fi părut ridicolă şi l-ar fi lăsat să vadă cât de mult o tulbura atingerea lui. I se pusese un gol în stomac cât toate zilele şi o luase cu călduri şi palpitaţii.

— Cred că foamea te face să visezi cu ochii deschişi, domnul meu! Poate că ar trebui să rezolvi problema asta imediat, până nu te apucă zburdatul pe alte arături.

Râsul lui bubui dintr-odată, făcând-o să tresară. Îl privi încruntată şi găsi că acum era prilejul să-şi tragă mâna dintr-a lui. Şi-o smuci, abţinându-se să şi-o maseze în locurile pe unde trecuseră buzele şi dinţii lui.

— Mare figură mai eşti, draga mea, mărturisi el amuzat, retrăgându-se şi manevrând-o abil, ca să poată deschide uşa. Ştii, femeile au prostul obicei de a-mi cădea la picioare fără niciun efort din partea-mi. Nici măcar nu trebuia să mă mai ostenesc cu dulcegăriile lingvistice, cum bine spuneai tu nu demult. Pur şi simplu cad ca muştele, declară el cu o vagă nedumerire.

— Lauda e un păcat la fel de grav ca şi vanitatea din care se trage, declară Julia sec.

— Nu mă laud, iubito, şi o ştii foarte bine. Dar, la o adică, împăunarea ar fi un păcat prea mic comparativ cu restul de care mă fac vinovat. Din cele zece porunci, cred că numai două au scăpat neîncălcate până acum.

— Da? făcu ea cu scepticism. Şi care ar fi acelea?

— Niciodată nu mi-am necinstit părinţii şi nici nu m-am închinat de la chip cioplit. Dar de înşelat, furat, minţit, râvnit la bunul altuia, bârfit, ucis, luat numele Domnului în deşert şi care o mai fi, le-am făcut pe toate. Ideea e, făcu el rânjind, că de prea mult timp nu mi-a mai fost stimulat gustul pentru vânătoare. Tu îmi trezeşti cheful după gonit şi adulmecat vânatul, draga mea. Îmi aduci aminte cum era odată, pe vremuri, când trebuia să mă târăsc ca să capăt un sărut de la câte o graţie cu buze dulci.

— Nu vorbi prostii! îl repezi ea, enervată. Tu nu te-ai târât niciodată ca să capeţi ce-ţi doreşti. Iar eu nu sunt o afurisită de prepeliţă, pentru Dumnezeu! bombăni ofuscată. Şi de ce naiba nu mă împuşti, ca să terminăm odată?!…

— Ba eşti cea mai delicioasă prepeliţă pe care am văzut-o în viaţa mea, o contrazise el curtenitor. Iar motivul pentru care nu te împuşc… ***încă***, este acela că-mi plac prepeliţele vii. Sunt mai gustoase aşa.

— Aş prefera să mă împuşti, mormăi Julia. Promit să sângerez frumos, numai pe parchet, şi să mor cu demnitate, fără să zic nici mâc.

— Mda, sunt sigur că asta ai prefera. Pentru cât de curajoasă eşti ca persoană, pe atât eşti de laşă ca femeie, Julia.

Julia nu comentă nimic. El avea dreptate… într-o oarecare măsură. Şi apoi, nu ţinea morţiş să aibă ea ultimul cuvânt. Blythe o prevenise să nu-l provoace, dacă nu ţinea să suporte consecinţele pe propria piele.

Blythe o conduse grăbit în salon şi binecuvântă din toată inima promptitudinea cu care Ramsey îl servea întotdeauna. Masa era aranjată şi plină cu platouri, iar aroma mâncărurilor îl făcu să saliveze instantaneu. Îi ţinu scaunul Juliei ca să se aşeze, îi turnă vinul în pahar şi apoi luă şi el loc.

— Mănânci cât un elefant, observă Julia, o jumătate de oră mai

târziu, aruncând o privire uluită platourilor rase până la ultima firimitură.

— Știi ce se spune despre bărbați, nu? zâmbi el, luându-și paharul de vin și făcându-i cu ochiul în timp ce se ridica. Dacă au o poftă sănătoasă de mâncare, atunci și restul poftelor se ridică pe măsura apetitului lor. Haide în birou. Avem de discutat.

Julia îl urmă iritată. Nu puteau avea parte de nicio discuție civilizată fără ca el să nu facă măcar o aluzie cu tente sexuale!

Prostul lui obicei o scotea din sărite. Ca și aroganța sa infinită. Omul acesta o exaspera. O irita. O făcea să-i vină să-i ardă un șut îndesat în dosul acela fudul. Era genul de bărbat care niciodată nu renunța la scopurile lui. Iar scopul lui actual era s-o răstoarne pe spate și să-i pună fustele în cap.

Partea proastă era că și ea își dorea asta. Îngrozitor de mult chiar.

CAPITOLUL 21

— Ce-ai făcut azi? o întrebă Blythe, imediat ce închiseră ușa camerei lui private.

— Mă întrebi așa, fiindcă te interesează, sau doar vrei să conversăm?

— Doamne, Julia, nu mai fi așa de suspicioasă, zâmbi el fără chef, tolănindu-se într-un fotoliu. Niciodată nu abordez vreun subiect care nu prezintă importanță pentru mine.

— Uf, bine, cedă ea, oftând. În general, m-am plictisit.

Începu să-i raporteze amănunțit și fără tragere de inimă activitățile de care avusese parte în tot timpul cât el lipsise. Spre marea ei surpriză, și Blythe făcu același lucru. Îi povesti despre cele două cazuri pe care le avusese la tribunal, despre proiectul de lege dezbătut îndelung în Cameră, despre informațiile celor două crime pe care le obținuse chiar de la șeful poliției de pe Bow Street. Aduceau cu un cuplu căsătorit de multă vreme. Julia nu putu să nu remarce acest lucru. Oare Blythe se comporta astfel în mod conștient sau instinctiv? Era o chestie interesantă, care, probabil, merita o oarece aprofundare.

— Teoretic, aş fi putut ajunge mai devreme cu vreo trei ceasuri, dar m-am gândit să fac nişte vizite neprogramate, sfârşi el scoţându-şi tabachera.

Julia tăcu, aşteptând ca el să continue. Blythe îşi aprinse trabucul şi o privi prin vălătucii albăstrui de fum.

— I-am vizitat pe toţi cei care au mai rămas pe lista lui Bleymoore, Julia, lansă el informaţia cu o voce egală.

Julia rămase nemişcată. Vestea o lăsă fără replică câteva momente, apoi o înfurie.

— Parcă ne înţelesesem că o să facem totul împreună.

— Nu ne-am înţeles aşa, Julia. Am spus că împreună o să avem mai multe şanse să găsim jurnalul şi codul. Memoria mea este foarte bine antrenată în a reţine fiecare cuvinţel dintr-o discuţie. Oricum, astăzi n-am reuşit să iau legătura decât cu trei dintre ei: Beveridge, Sterne şi Hardy, îi înşiră el cu o voce egală. Cheldon şi Silbermann sunt cu afaceri pe continent, Pritchard s-a hotărât să-i facă o vizită uneia dintre surorile lui, care e măritată în Boston. Cum bănuiesc că lui Bleymoore nu-i surâde ideea să se ducă după el, fiind prea departe, asta înseamnă că o să se concentreze asupra celor rămaşi aici. Pe restul o să-i aştepte.

— Văd că ai avut o zi foarte plină, comentă ea sarcastic.

— Da, aşa e, schiţă el o umbră de zâmbet. Şi ştii ce este interesant? Cei cu care am reuşit să discut azi nu auziseră nimic despre cod. Le ajunsese la urechi povestea jurnalului cam acum opt ani şi au încercat să-l achiziţioneze pentru valoarea lui istorică, dar nu ştiau că este cifrat. Nu ţi se pare ciudat?

— Puţini cunosc adevărata poveste a jurnalului. Presupun că cei care ştiu despre existenţa lui au aflat întâmplător, şi asta pentru că cineva a pus întrebări despre el…

— Unde este codul, Julia?

Întrebarea îi fusese pusă pe un ton moale, nepăsător, dar privirea lui era fel de dură ca granitul şi tăioasă ca un diamant. Făcu un efort serios să i-o susţină, deşi îi venea să se facă mică şi să se vâre undeva. Bănuia că aceea era privirea pe care o folosea pentru a stoarce adevărul de la matorii mincinoşi, aduşi în boxa acuzării. Şi-i reuşea de

minune. În acel moment, Julia ştiu că nu putea împinge înşelătoria mai departe de atât. Şi nici nu mai voia. Pentru Dumnezeu, era vorba de Blythe! îşi spuse ea, simţindu-se prost. Nu era vorba de altcineva, care ar fi vândut-o după primul colţ! Lui îi putea spune adevărul. El şi-ar fi dat viaţa pentru a o salva pe a ei, dacă s-ar fi ajuns vreodată în acest impas, ştia acest lucru cu o certitudine de nezdruncinat.

— Într-un loc sigur, răspunse ea şi, pentru că simţea că n-avea să poată sta locului, se ridică şi porni zgribulită spre ferestre.

Văzu o trăsură elegantă, al cărui blazon nu-l distinse de la acea distanţă, trecând agale pe stradă. În rest, nici ţipenie de om. Casa galbenă de peste drum era cufundată parţial în întuneric, numai vreo două ferestre de la etaj erau luminate, cele ale dormitorului în care dormea proprietarul.

— Unde, mai exact?

Tonul lui era perfect rezonabil, dar ea ghici frustrarea şi mânia care mocneau pe dedesubt.

— Este îngropat la Greenville, oftă ea prelung. Îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că te-am minţit. Acum eşti furios pe mine.

— Şi n-am dreptul să fiu?

— Ba da. Nu te condamn. Dar…

Se opri, înghiţind în sec, şi se răsuci spre el. Blythe o privea cu un aer de nepătruns. Stătea cu tâmpla rezemată de două degete. Trabucul se consuma singur. Atitudinea lui, tăcută şi inexpresivă, o punea în gardă. Nu era decât calmul de dinaintea furtunii.

— Te rog să nu fi supărat pe mine, rosti ea cu un glas tremurător. Sunt foarte speriată.

— Parcă am stabilit de curând că nu trebuie să te temi de mine, replică el calm. Nu aş face nimic care să te rănească, Julia, deşi martor mi-e Dumnezeu că-n momentul acesta mi-ar face o deosebită plăcere să te strâng de gât!… Urăsc să fiu minţit. E jignitor. Şi mă înfurie cu atât mai mult cu cât vine din partea ta. Nu vreau ca acest lucru să se mai repete vreodată, ne-am înţeles? Julia încuviinţă, muşcându-şi buzele, mâhnită. E-n regulă, atunci. Dă-i drumul.

— Povestea jurnalului este adevărată, începu Julia cu o voce

reţinută.

— Atâta lucru mi-e limpede, altfel nici nu s-ar fi ajuns la toată tărăşenia asta. Zi-mi cum ai făcut rost de cod.

— N-am făcut rost de el, Blythe. L-am avut asupra mea tot timpul, murmură tânăra femeie, dându-şi stânjenită părul după urechi. Codul nu s-a rătăcit niciodată, înţelegi? îi aruncă o privire şi văzu că o urmărea foarte atent. A rămas întotdeauna în posesia celor de drept. E la mine pentru că aşa trebuia să fie. Îmi aparţine în aceeaşi măsură în care trebuie să-mi aparţină şi jurnalul.

— Eşti nepoata regelui, trase el uimitoarea şi evidenta concluzie.

— Nu, sunt doar nepoata marchizei, clătină ea din cap. Ar fi mai corect şi mai puţin primejdios să gândim astfel.

Porni spre bar şi-şi turnă o porţie de curaj dintr-o sticlă cu conţinut arămiu, pe care şi-o turnă pe gât dintr-o mişcare. Ghemele de nervi din stomac se slăbiră o idee. Îşi mai turnă un deget din licoarea arzătoare şi porni spre fotoliul opus celui pe care şedea Blythe, ciocnindu-şi în trecere paharul de cel cu vin pe care bărbatul îl adusese cu el din salon.

— Să bem pentru sângele albastru francez, calitatea întâi, care-mi circulă prin vene, toastă ea, zâmbind amar şi aşezându-se în faţa lui.

— Danae n-a fost mama ta, rosti Blythe primul lucru care-i trecu prin minte, referindu-se la femeia care o crescuse cu dragoste şi devotament timp de aproape zece ani.

— Nu, în realitate era mademoiselle Amelie Jardin, femeia al cărui nume l-ai auzit pomenindu-se în casa lui Bleymoore. Mama mea, adevărata mea mamă, provenea dintr-o familie foarte veche şi foarte preţuită. Casa de Navare, zâmbi ea vag. Amelie era confidenta ei. Cel puţin asta mi-a spus ea înainte de a muri. Eu eram prea mică să-mi amintesc, dar în capul meu există nişte imagini vagi, cu o încăpere mobilată ca un vis, în care Amelie era mereu prezentă alături de ea. Tăcu, încruntându-se la paharul pe care-l rotea între degete, apoi oftă. Amintirile mele de dinainte de a veni în Anglia sunt foarte puţine şi neclare. Danae, adică Amelie, mi-a spus că poate că a fost mai bine aşa.

A spus că mi-am văzut familia măcelărită, deşi eu nu-mi amintesc nimic. Uneori am vise în care văd sânge pretutindeni şi aud strigăte îngrozite. Revoluţia a fost doar un paravan pentru a ascunde o crimă monstruoasă. În realitate, cei care i-au ucis au profitat de nebunia gloatelor cuprinse de setea de linşaj şi au încercat să pună mâna pe jurnal şi pe cod.

Blythe simţi o nevoie imperioasă s-o tragă pe genunchii lui şi să o mângâie. Îşi amintea de copila cu ochii mari şi gravi care apăruse la Greenville în urmă cu douăzeci de ani. Mult timp, privirea ei melancolică îl bântuise. Fusese extraordinar de puternică dacă supravieţuise acelei atrocităţi fără a rămâne marcată pe viaţă. Probabil că în mod instinctiv, în mintea ei de copil, alesese să se protejeze uitând acel coşmar care ar fi zdruncinat minţile oricărui adult. Şi mulţumea cerului pentru că se întâmplase astfel.

— Până la şaptesprezece ani, continuă Julia cu o voce liniştită, viaţa mea a fost cât se poate de mulţumitoare. Desigur, zâmbi ea scurt, cu excepţia momentelor când Edmond nu mă lua în colimator. Mă consideram o fiinţă extraordinar de norocoasă. Aveam parte de o mamă devotată şi iubitoare şi de un protector minunat. Îl adoram pe John şi… În fine, Danae s-a îmbolnăvit şi acele patru luni cât a zăcut la pat cu febră au fost cele mai cumplite din viaţa mea. Când a simţit că sfârşitul îi e aproape, m-a chemat şi mi-a povestit tot adevărul. John îl aflase încă din clipa în care am sosit la Greenville. El şi tatăl meu fuseseră buni prieteni şi de aceea Henri mă trimisese în Anglia la el, cu o scrisoare în care-i explicase totul. Ştia că sub acoperişul lui aveam să fiu mai în siguranţă decât oriunde în altă parte. Abia atunci am înţeles motivul pentru care John îşi investise toate eforturile în educarea şi formarea mea aidoma unei tinere lady. Oricum, a fost un şoc pentru mine să aflu toate astea. Să-mi înţeleg destinul, originile şi viitorul ce mi se deschidea înainte. Responsabilităţile. John îşi întinsese firele peste tot în Europa, încercând să dea de urma jurnalului. Pentru el, a-l găsi era ca şi cum s-ar fi achitat de o datorie veche faţă de un prieten şi mai vechi… Şi l-am găsit doar pentru a-l pierde din nou în cel mai stupid mod!

— O să-l găsim, Julia, promise el cu atâta convingere încât

tânăra femeie îl privi uşor surprinsă.

— Sper, murmură ea. Am obosit de cât am alergat după el în toţi anii aceştia. Vreau să se termine, o dată pentru totdeauna!

— Aşa va fi. Spune-mi cum arată codul, îi ceru el.

— E cam… complicat de descris. Vezi tu, bunica mea era o doamnă foarte inteligentă, dar mai ales, prevăzătoare. A conceput codul în aşa fel încât, chiar şi dacă pica în mâinile cui nu trebuie, să nu poată fi utilizat. Codul în sine este un tub cam atât de lung, îşi depărtă ea palmele la o distanţă aproximativă, prevăzut cu nişte discuri mobile. Fiecare disc este alcătuit din cinci simboluri diferite care, potrivite într-o anumită combinaţie cu cele de pe discurile următoare, permit accesul la grilele din interiorul tubului, cu ajutorul cărora poate fi descifrat jurnalul. Există o singură succesiune corectă a simbolurilor care poate deschide codexul. În caz contrar, conţinutul lui se distruge instantaneu. Înăuntru există nişte lamele care se deschid automat dacă cheia este incorectă sau se forţează capetele. Singurul lucru cu care te alegi este doar o grămăjoară inutilizabilă de hârtie ciopârţită.

— Este un sistem de protecţie foarte deştept, admise Blythe, zâmbind uimit. Bun, am prins şpilul. Cunoşti, din întâmplare, şi cheia care deschide codexul? se interesă el, deşi ştia deja răspunsul.

— Evident, surâse Julia. Niciodată nu mă dezlipesc de ea.

— O ai la tine acum, în clipa asta? o privi el, neîncrezător.

— Mhm.

— Pot s-o văd şi eu?

— Desigur. Ţi-ai câştigat acest drept, zâmbi ea, ridicându-se în picioare. Vino.

Blythe o urmă lângă birou, unde Julia îşi puse paharul jos pentru a lua sfeşnicul cu patru braţe care ardea acolo. I-l dădu, zicând în timp ce-i întorcea spatele:

— Ai grijă să nu-mi dai foc la păr, bine?

Îşi adună părul cu grijă peste umăr, apoi îl prinse pe tot în pumn şi-l ridică, dezgolindu-şi ceafa îngustă. În lumina palidă a lumânărilor, Blythe văzu cele cinci simboluri, mari cât unghia degetului său mic, înşiruite unul sub altul de-a lungul coloanei. Tatuajul începea imediat sub linia părului şi se sfârşea la nivelul ultimei vertebre cervicale.

Simbolurile nu se vedeau cu claritate, poate şi din cauză că fuseseră făcute cu mult timp în urmă.

— Câţi ani aveai când ţi s-a făcut asta? îşi înghiţi el şocul şi mânia.

Abia acum înţelegea motivul pentru care ea – şi purta părul tot timpul desfăcut. Tot acum căpătă şi explicaţia pentru reacţia ei îngrozită de după leşinul de la petrecerea lui Oakland.

— Danae mi-a spus că în jur de patru, ridică Julia din umeri cu indiferenţă, lăsându-şi părul să cadă la loc. Eu nu mai ţin minte.

Blythe aşteptă ca ea să se întoarcă. Îi cuprinse bărbia şi o sili să-l privească în ochi.

— E o barbarie ce ţi s-a făcut, rosti el cu o voce aspră.

— Depinde cum priveşti lucrurile, zâmbi ea fără chef, eliberându-şi faţa. Cheia nu trebuia pierdută şi totuşi era imperios necesar să rămână o taină ştiută numai de către cei din familie.

— Ai fost însemnată ca o… ca o…

— Vită-n târg? sugeră ea amuzată. Fii serios, Blythe. Pe mine nu mă deranjează. E doar un petic de piele. Câte doamne s-ar putea lăuda cu o asemenea podoabă?… Toţi fraţii mei au suferit acest mic sacrificiu exact la aceeaşi vârstă. Ca un fel de tradiţie a familiei, dacă vrei. Desigur, lor tatuajul li s-a făcut pe şold. Danae mi-a spus că motivul pentru care mie mi l-au aplicat aici a fost că făcusem vărsat de vânt cu două zile înainte de ritual şi singurele zone neatinse de bube erau palmele, tălpile şi ceafa.

Julia îşi luă paharul şi porni agale spre fotoliul ei. Blythe o privi, străduindu-se să se împace cu situaţia. Avusese vărsat de vânt. N-ar fi bănuit niciodată. Avea o piele netedă, imaculată. În faţa ochilor îi apăru imaginea tatuajului aproape şters. Pielea ei, frumoasa şi delicata ei piele! Dacă l-ar fi avut dinaintea ochilor pe cel care-i făcuse asta, l-ar fi tocat în pumni.

— Porţi un destin greu pe umeri, Julia, izbuti el să spună într-un târziu.

— Las că eşti tu aici ca să mi-l îndulceşti, zâmbi ea, arătându-şi gropiţa dublă din obraz.

— Asta fiindcă nu ţi-am dat de ales, mormăi el ursuz.

— Mă bucur că nu mi-ai dat de ales, închină Julia cu paharul în aer, sorbind o gură din el şi privindu-l cu ochi strălucitori pe deasupra marginii de cristal. Lângă tine mă simt în siguranţă, Blythe. Vreau să ştii asta.

— Mă bucur, zâmbi scurt bărbatul. Eşti o femeie ciudată, Julia. Derutantă, puternică şi ciudată. Şi mă mai mir că mi te-ai strecurat pe sub piele, adăugă ca pentru sine.

— Ţi-am intrat pe sub piele doar pentru că sunt ciudată? îşi arcui ea o sprânceană neîncrezătoare, deşi vorbele lui o cam tulburaseră.

— Dacă ai să te uiţi în oghindă, ai să-ţi dai seama ce vreau să spun.

— Îmi faci complimente, Blythe? îşi înălţă ea şi sprânceana cealaltă.

— Ai avea nevoie de ele, Julia? i-o întoarse bărbatul cu un zâmbet fermecător.

— Nu, râse ea. Nu-s o vanitoasă, dar ştiu că oamenii îmi găsesc chipul plăcut la vedere.

— Nu este doar un chip plăcut la vedere, scumpo, o asigură el cu o voce joasă, învăluitoare, pornind spre ea fără grabă. Ai exact genul de faţă după care bărbaţii îşi pierd capul. Eu, unul, ştiu că mi l-am pierdut, murmură el, luându-i paharul din mână şi punându-l pe podea, după care o luă de mâini şi o trase uşurel, dar insistent, în picioare. Şi nu doar o singură dată. Vreau să te sărut, Julia.

O văzu trăgând întretăiat aer în piept, pregătită să-l refuze.

— Nu-mi place să mă milogesc, o avertiză bărbatul încet. Vreau numai un sărut. Nimic mai mult.

— Bine, acceptă ea, după care înghiţi convulsiv în sec. Unul singur.

— E-n regulă. Doar unul, făgădui el, serios.

Blythe îşi strecură o mână spre ceafa ei, cuprinzându-i strâns părul în pumn, iar cu cealaltă îi încercui talia, răsfirându-şi degetele pe spatele ei îngust, trăgând-o mai aproape. Ochii ei se dilatară, fixându-l neliniştiţi. Era atât de încordată încât ar fi putut-o folosi pe post de ciocan ca să bată cuie-n pereţi.

— Relaxează-te, Julia, şi bucură-te, şopti el, trecându-şi buzele, uşor ca o părere, peste sprâncenele ei frumos arcuite. Nu mușc, adăugă încet, deşi nu era tocmai adevărul, deoarece îi venea s-o înfulece cu fulgi cu tot.

Îi sărută fruntea, tâmplele, rădăcina nasului. Îşi frecă gura de pometele ei, apoi trasă o dâră umedă spre muchia mandibulei. Când îi prinse lobul urechii între dinţi, Julia slobozi aerul cu un geamăt prelung, agăţându-se de braţele lui. Genunchii i tăiară, pleoapele în căzură grele, stomacul i se contractă.

Blythe îi simţi trupul vibrând şi o trase mai mult spre sine, lipind-o de el. Continuă să-i sâcâie urechea, descoperind mai degrabă din instinct punctele erogene din acea zonă şi exploatându-le până când respiraţia ei deveni şovăitoare. Era incredibil de sensibilă, de receptivă. Pielea ei era mai fină decât petalele unui trandafir, parfumul ei mult mai ameţitor. Deşi şi-ar fi dorit să-i guste lujerul gâtului pe îndelete, să-şi înfigă dinţii în locul unde pulsul ei zvâcnea vizibil sub piele, Blythe îşi aminti cu un efort că i se îngăduise un sărut şi nu un act de seducţie în toată regula. Ar fi putut să capete mai mult, îşi zise el, din moment ce ea nu încerca să-l oprească. Dar îşi dăduse cuvântul.

Reveni pe acelaşi traseu, netezindu-şi calea cu buzele până ajunse lângă colţul gurii ei unde, pradă unui impuls de moment, îşi vâră vârful limbii pentru a-l tatona.

Julia tresări sub micul şoc de plăcere. Ceva dureros se încleştă în adâncul ei, făcând-o să geamă involuntar, apoi trupul i se încordă sub valul puternic de excitaţie care erupse violent tocmai din miezul acelei încleştări. Se înmuie toată şi probabil că s-ar fi scurs precum ceara lichidă la picioarele lui dacă el nu ar fi ţinut-o. În clipa următoare, Blythe îi înclină capul şi-i atinse gura oblic cu a lui. Se retrase, apoi reveni, mărind presiunea. Repetă mişcarea până când buzele ei se întredeschiseră. Şi atunci o sărută.

Nu era aşa cum s-ar fi aşteptat Julia să fie. Sărutul era nespus de tandru, de leneş, de… savuros. O gusta pe îndelete, cu o încetineală care o răvăşea, care o făcea să-şi dorească mai mult. Limba lui se freca de a ei într-o împletire strânsă, seducătoare, imposibil de erotică, înfiorând-o din creştet şi până-n tălpi. În adâncul ei palpitau bulgări

mici, incandescenţi, de dorinţă pură. Îi mai simţise şi altă dată, numai că acum acea jinduire fierbinte era oarecum dureroasă. Când el se retrase, într-un târziu, Julia fu încercată de o dezamăgire sfâşietoare.

— Două, şopti ea moleşită, deschizându-şi ochii cu un efort colosal de voinţă, incapabilă să-i dea drumul. Doar două sărutări, bine?

— Mhm, aprobă el, luându-i din nou gura-n stăpânire.

De data aceasta, sărutul fu mistuitor, fierbinte. El era hămesit, dar la o adică, şi ea simţea la fel. O devora de vie. Julia avea senzaţia că-i luase trupul foc. Dorinţa era pe cât de puternică, pe atât de tăioasă şi de copleşitoare. Nu se mai sătura de el. Gustul lui o droga. Ceva între fum cu aromă de cireşe, vin şi mascul întârâtat. Era ***el*** până în cele mai mărunte amănunte. De data aceasta, când o eliberă, respirau amândoi sacadat.

— Trei, gâfâi ea, pierită, neîndrăznind să-l privească. Ultimul… şi după aia, gata. Vrei?

— Vreau.

După al treilea sărut, îi pierise până şi auzul. În capul ei era un vâjâit continuu, punctat de tunetul năprasnic al propriului puls. Nici de văzut nu vedea prea bine. Privirea îi era înceţoşată, la fel şi minţile.

— Nu pot… să… să respir, rosti ea, sufocată.

— Respiră pe urechi, o sfătui el cu o voce îngroşată, dându-i capul pe spate pentru a-i ataca linia zveltă a gâtului. Eu asta fac de câteva minute încoace.

Chicotitul ei, scăzut şi gutural, îl excită mai mult decât aroma gurii ei, mai mult decât fierbinţeala trupului ei, mai mult decât mireasma pielii ei netede şi catifelate. Blythe gemu, conştient că dacă nu se oprea imediat, avea să înceapă să bocească. O strânse în braţe cu putere, tresărind speriat, aproape dându-i drumul, când vertebrele coloanei ei pârâiră sonor.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama că…

— Lasă, zâmbi ea, trăgând adânc aer în piept pentru a se calma. Deschise ochii şi clipi de câteva ori, limpezindu-şi privirea. Iisuse! bâigui ea, roşind. Asta a fost… ***ceva***!

— Da, nu-i aşa? rânji el, fascinat de expresia din ochii ei, încărcată de o nesfârşită voluptate. Eşti negrăit de frumoasă, Julia.

— Şi tu eşti un bărbat chipeş. Chipeş şi… şi priceput.

Trebuia să fie îndrăzneaţă pentru a-şi alunga sfiala. Şi dacă nu-i ţinea piept, străduindu-se să fie cât mai dezinvoltă şi mai îndrăzneaţă, el i-ar fi mirosit slăbiciunea şi ar fi profitat de ea. În scurt timp, căsătoria lor ar fi fost consumată fără nicio îndoială

Oare asta voia? Cu siguranţă!… Dar oare era dispusă să-şi asume riscul? Discutabil. Când un bărbat are o asemenea putere senzuală asupra unei femei, înţelept era să devii prudentă. Asta dacă voiai să-ţi păstrezi libertatea şi independenţa. Ea îşi pierduse libertatea când se măritase cu el. De independenţa ei avea să ţină cu dinţii. În fond şi la urma urmei, nu se putea întâmpla nimic rău dacă se rezumau numai la sărutări nevinovate şi flirturi uşoare, nu? cugetă ea, încercând să-şi recapete echilibrul interior.

— Gândeşti prea mult, iubito.

— Şi asta e rău? se încruntă la el, uşor confuză.

— Depinde. Dacă crezi că o să mă mulţumesc cu câteva mozoleli în fiecare seară, atunci te înşeli amarnic. Te vreau sub mine, Julia. Goală şi asudată. Vibrând şi gustând plăcerea cu toată făptura ta. Îţi voi dărui plăcere mai multă decât ai primit vreodată. Iar tu mă vei răsplăti exact în acelaşi fel.

Julia încremeni. Faptul că el intuise atât de bine ce anume se petrecea în mintea ei o şocă. Însă declaraţia lui fierbinte şi explicită fu cea care o lăsă de-a dreptul năucită. Dădu să se retragă din braţele lui, dar Blythe nu o lăsă.

— Dă-mi drumul!

— Nici gând.

— Ceea ce s-a întâmplat acum n-o să se mai repete, vorbi ea cu o voce gâtuită. A fost o greşeală…

— Ba n-a fost nimic greşit, dulceaţă, o contrazise Blythe cu răbdare, luându-i faţa în palme şi privind-o adânc în ochi. Nu te amăgi singură, Julia, o sfătui el blând. O să se mai repete. Pregăteşte-te pentru asta. Te doresc. Şi tu mă doreşti. Măcar atâta lucru recunoaşte şi tu. Nu eşti curioasă să vezi ce fel de amant sunt?

— Nu!

— Mincinoaso!

— Dă-mi drumul, scrâşni Julia, privindu-l indignată.

— Ştii, ducesă, există anumite situaţii în viaţă când cea mai indicată soluţie ca să faci faţă greutăţilor este să te resemnezi pur şi simplu.

— Dintre noi doi, singurul care se va resemna vei fi tu, nu eu!

— Nu te îmbăta cu apă rece, iubire, rânji el cu insolenţă, eliberând-o totuşi. Face rău la gâlci.

Julia mârâi şi se dădu un pas îndărăt, privindu-l enervată de-a binelea. În acel moment, ar fi consolat-o teribil să-i ardă una în mutra aceea plină de aroganţă. N-ar fi trebuit să se lase purtată de curenţii periculoşi ai acelei dorinţe arzătoare. Acum plătea ascendentul pe care-l lăsase să-l capete asupra ei într-o clipă de pasiune necugetată.

— Noapte bună! zise ea răspicat, întorcându-i spatele şi pornind hotărâtă spre uşă, bombănind înciudată în sinea ei.

— Ia şi asta cu tine, o opri vocea lui.

Julia se răsuci pe călcâie pentru a-l vedea luând pachetul pe care-l lăsase pe birou. Blythe porni spre ea şi i-l puse în braţe înainte ca tânăra femeie să schiţeze vreo mişcare.

— Ce conţine? se încruntă Julia, cântărindu-l suspicioasă în mâini.

— Ţinuta obligatorie pentru o mică escapadă, zâmbi el vag ironic. Ţi-am promis că o să te duc mâine la White's. Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Dacă Julia fu uimită, n-o arătă.

— Probează-le în seara asta şi spune-mi dacă este ceva ce nu ţi se potriveşte, o sfătui el. Dacă este ceva ce nu-ţi vine, o să le schimb mâine, până-n ora prânzului. Noapte bună şi ţie.

Schimbarea de subiect se petrecu atât de lin încât Julia avu nevoie de câteva clipe ca să se dumirească de faptul că el o trimisese la plimbare. Strângându-şi buzele revoltată, făcu stânga-mprejur şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 22

A doua zi, imediat după micul dejun, sosi o avalanşă de cărţi de

vizită, unele dintre ele însoţite şi de mici atenţii: cutii cu ciocolată fină, franţuzească, aranjamente florale superbe, felicitări şi sticle cu licori puse la învechit cu mult înainte ca ea să se nască. Societatea intenţiona să-i felicite personal pentru minunatul eveniment şi Julia le privi descumpănită, încercând să găsească o soluţie rezonabilă pentru a se achita cu un minimum de efort de toate îndatoririle sociale care le reveneau acum amândurora. N-avea chef de vizitele nesfârşite ale unor oameni cu care n-avea nimic în comun şi nici de trăncăneala de salon, obligatorie în astfel de situaţii.

— Ar trebui să organizăm o recepţie, îşi dădu Blythe cu părerea, în timp ce serveau masa de prânz, amuzându-se de expresia nenorocită de pe faţa ei. Aşa, i-am rezolva pe toţi dintr-un singur foc.

O privi, simţind cum bulgărele de jind şi dorinţă din pântec se înteţeşte şi mai mult. În dimineaţa asta, Julia purta o rochie de casă din mătase vernil, cu un decolteu ameţitor, ce se adâncea necruţător în valea dintre sânii plini, irezistibil de fermi. Îşi făcuse ceva la păr, strângându-l pe ceafă într-un soi de coc neglijent, care părea să se destrame la cea mai mică atingere. Îl furnicau degetele sub dorinţa de a-i smulge clamele din păr pentru a-şi umple pumnii cu inelele acelea întunecate şi lucioase.

Dumnezeu o crease precis cu un singur scop: acela de a suci capul bărbaţilor fără să mişte un deget. Ochii şi gura ei reprezentau piesele de rezistenţă ale întregului ansamblu. Dacă făceai greşeala să te uiţi în oceanele acelea imposibil de verzi, te trezeai supt în adâncul lor nesfârşit, înecându-te fără ca să-ţi mai pese măcar. Dacă-i priveai gura, imaginaţia ţi-o lua razna în secunda doi. Iar dacă şi de oferea şi şansa nesperată de a-i gusta dulceaţa fierbinte şi mătăsoasă, atunci erai un om completamente pierdut. El i-o gustase. Şi consecinţele fuseseră pe măsură. Se perpelise întreaga noapte, dorind-o cu o ardoare cumplită şi blestemând-o cu tot atâta patimă.

— Ai o adevărată manie să le rezolvi pe toate dintr-un singur foc, bodogăni ea, încruntată, smulgându-l din contemplare.

— Sunt un bărbat care pune mare preţ pe timp, surâse Blythe. Am putea închiria sala de bal de Manchester House şi am mântui rapid şi comod. Muzică bună, oceane de şampanie, trufandale aduse din

Orient…

— …conversaţii plicticoase, zâmbit până-ţi simţi cum ţi se strepezesc dinţii, dureri de picioare şi fâlfâit de gene. Nu-mi place să fiu în centrul atenţiei, mărturisi ea posacă.

— Mă tem că va trebui să te împaci şi cu situaţia, dulceaţă, pentru că indiferent ce-ai face, tu atragi privirile ca un magnet. E vorba de faţa asta a ta, despre care am mai discutat. Julia roşi fermecător şi Blythe îşi spuse că niciodată n-avea să se poată obişnui cu frumuseţea ei. Haide, ducesă, ştii că nu putem să ne eschivăm. Trebuie să trecem şi prin asta.

— Cu riscul de a te enerva, nu mă pot împiedica să nu-ţi subliniez faptul că ar fi de un prost gust sinistru să dăm un bal în cinstea unei căsnicii condamnată să moară peste şase luni.

Blythe o privi lung, luă ceaşca cu cafea fierbinte şi sorbi o gură. Se opări şi înjură în sinea lui, dar niciun muşchi nu i se clinti pe faţă. Femeia asta îl exaspera. Era atât de încăpăţânată, de naivă, de enervantă şi de oarbă încât îi venea s-o strângă de gât! Sau s-o ia pe sus, s-o ducă în dormitorul lui şi să-i demonstreze cât de ipocrită era.

— Şi dacă o să te răzgândeşti? o întrebă el pe un ton moale. Dacă o să te fac eu să te răzgândeşti?

— Nu e cazul, replică Julia ţâfnoasă, privindu-l glacial. Ceea ce s-a întâmplat aseară n-o să se mai repete, sir.

— Zi-mi pe nume, Julia, nu mă lua cu „sir” şi „Excelenţă”, îi ceru el pe un ton condescendent. Dacă tot este să-mi storci lămâia în nas, măcar fă-o prietenește!

— E-n regulă, Blythe. Nu te vreau. Mai pe şleau nu ştiu cum aş putea să ţi-o spun!

— Acesta este ultimul tău cuvânt? o întrebă Blythe, înălţându-şi o sprânceană într-o manieră sarcastică şi neîncrezătoare.

— Da.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură, îi susţinu ea privirea cu fermitate.

Blythe îşi dosi furia şi nemulţumirea în spatele unei expresii oarecum plictisite. Nu avea niciun sens să se certe cu ea. Din proprie experienţă ştia că atunci când o femeie încăpăţânată lua o anumită

decizie, era o totală şi inutilă pierdere de timp pentru un bărbat să încerce să-i mute gândul. Iar Julia era mama încăpăţânării. Nu, trebuia să schimbe tactica, dându-i exact ceea ce dorea… dar în termenii lui.

— E-n regulă, atunci. Presupun că n-o să te deranjeze dacă-mi caut consolarea în altă parte în tot timpul acesta, nu?

Julia încremeni. Lovitura fu neaşteptată şi murdară. Usturătoare. Ştia la ce se referea el şi nu avea niciun drept să se ofuscheze. Ea alesese. Şi el la fel. Dar, pe toţi sfinţii, ar fi dorit să n-o doară în halul ăsta!…

Nesimţitul! Cum putea să-i spună ce-i spusese, s-o sărute aşa cum o sărutase, şi să dea înapoi la cel mai mic semn de împotrivire din partea ei?!… N-auzise nimic de arta de a cuceri o fortăreaţă, de a impune stare de asediu? Doar nu se aştepta să-i cadă în braţe ca musca-n borcanul cu miere, nu? Altfel, ar fi fost o altă pradă uşoară, printre atâtea alte prăzi. Nu voia asta. Voia să lupte pentru ea, să se zbată pentru a o avea… Ce dracu', avea şi ea mândria ei!

— Deloc, replică Julia cu o voce poticnită, încercând din răsputeri să nu-şi trădeze urgia din suflet. Cu condiţia să fii… discret, adăugă apoi, aproape înecându-se cu ultimul cuvânt.

— Voi fi, promise el, zâmbind uşor. Le-ai probat?

— Ce să… A! Da, sunt toate pe măsura mea, îi răspunse ea, abia putând să-şi mişte buzele. Ai ochi buni. La ce oră mergem diseară?

— La opt. O să luăm cina acolo.

— Bine.

— Mă aşteptam să fii mai entuziasmată, comentă el după un minut de tăcere apăsătoare.

— Sunt, se grăbi ea să-l asigure, silindu-se să zâmbească.

Al naibii să fie dacă avea să-i dea satisfacţia de a vedea cât de mult o răniseră cuvintele şi atitudinea lui!

— De fapt, de abia aştept. Ce program ai astăzi? se strădui să pară potrivit de amabilă şi interesată de subiect la limita politeţii, pregătindu-şi totodată retragerea.

Intenţiona să se baricadeze în camera ei şi să se dea cu capul de pereţi.

— Am o întâlnire cu unul dintre clienţi la ora trei, iar mai târziu

trec pe la Harper să discut ceva cu el, raportă el la fel de amabil.

— Despre? vru ea să știe, devenind brusc atentă.

— Despre Bleymoore, în primul rând. Și despre jurnal. Dacă voi fi pus în situația de a lua hotărâri extreme, vreau ca Harper să știe acest lucru.

— Îi vei cere permisiunea de a-l ucide? clipi Julia, șocată.

— Harper nu-i taică-miu, ca să-i cer permisiunea! mormăi Blythe, privind-o vexat. Eu doar colaborez cu guvernul, nu sunt un angajat permanent. Însă chiar și așa, există un protocol pe care-l respect întotdeauna. Harper este, la urma urmei, superiorul meu. Trebuie să-i raportez ultimele noutăți. Mai este vorba și de încredere, respect și prietenie. Iar dacă mă hotărăsc că trebuie să omor pe cineva, Julia, nimeni nu are cum să mă oprească, pricepi?

— Vin și eu cu tine…

— Ba o să stai acasă.

— Au murit deja trei oameni, Blythe!

— Știu și eu asta, la naiba! i-o reteză bărbatul cu asprime. N-avem nicio dovadă directă că Bleymoore este autorul, își înmuie el tonul o idee. Nu avem decât cuvântul nostru că am fost martorii unei tranzacții și nimic mai mult. Julia, nu-mi fă greutăți. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu te amesteci și că mă lași pe mine să pun lucrurile în ordine. Promite-mi.

— Tu ai promite ceva ce știi că n-o să faci?

— Te-am rugat să nu-mi faci greutăți.

— Nu m-ai rugat, ci m-ai atenționat doar. E o diferență de nuanță.

— Julia, nu mă enerva, o preveni el, pironind-o cu o privire care mai avea un pic și-i găurea țeasta.

— Dar nu e cinstit! izbucni ea, supărată. Tu ai toată libertatea de mișcare, ai parte de toată acțiunea, iar eu stau aici și-mi rod unghiile de plictiseală! Vreau și eu să…

Se întrerupse sub ciocănitul discret. În pragul ușii își făcu apariția un imens aranjament de orhidee de albe.

— Este un coșmar, pe cuvântul meu, se auzi vocea exasperată a lui Winston din spatele florilor. Ramsey s-a retras în pod și e-n culmea

demenţei. Este alergic la polen şi lăcrimează întruna. În special, crinii. Îl ucid. Unde să-l pun pe ăsta, milady? i se adresă el Juliei. Curierul a spus să vi-l înmânez personal.

— Lângă ferestre, optă Julia, apropiindu-se uluită de superbul buchet. Doamne, sunt minunate! exclamă cu ochii strălucind de încântare.

Blythe se foi încruntat, în timp ce valetul se retrase. Ar fi putut să-i ia şi el măcar o floare!… Se vedea clar pe chipul ei îmbujorat de plăcere că aprecia foarte mult genul acesta de atenţii. Ce mama dracu', doar ştia cât de tare se dădeau în vânt femeile după aceste dovezi ale admiraţiei masculine!…

Faptul că nu se gândise să-i ofere Juliei puţin romantism îl făcea să se simtă ca un imbecil. Cu atât mai mult cu cât chiar era genul de bărbat care obişnuia să trimită flori şi alte nimicuri costisitoare femeilor care-i trezeau interesul la nivel instinctual.

O urmări cu privirea, notându-şi în minte să treacă pe la o florărie în drum spre casă, şi se încruntă la vederea răvaşului pe care Julia îl extrase dintre ciorchinii imaculaţi. Julia îl citi curioasă şi zâmbetul ei uluit păli instantaneu.

— De la cine e? o întrebă Blythe, sărind în picioare.

Julia îşi înălţă privirea goală şi i-l întinse fără niciun cuvânt.

Scrisul era deosebit de elegant şi ordonat, observă el la prima vedere. Însă conţinutul mesajului îi strânse stomacul într-un pumn rece.

Pentru o doamnă fermecătoare, cu un zâmbet la fel de frumos şi pur ca răsăritul. Nădăjduiesc din toată inima să aveţi parte de toată fericirea din lume şi să găsiţi împlinire chiar şi în cele mai mărunte lucruri. Bun venit în cartier. Sper să mă puteţi vizita curând ca să vă arăt splendida mea colecţie de tabachere. Al dumneavoastră devotat şi supus servitor.

Sethan Bleymoore.

— Secătura naibii! scuipă Blythe printre dinţi. Nenorocitul dracului!

— Ştie acum că sunt la o aruncătură de băţ de el, rosti Julia cu o voce albă, cutremurându-se. Nu-i comic?… Nici măcar nu trebuie să se tocmească pentru o birjă ca să vină şi să mă linşeze. La o adică, şi-o praştie e suficient de eficientă, dacă-şi propune să…

— N-o să se atingă de tine, Julia, îţi jur! vorbi tânărul bărbat pe un ton plin de mânie. Nimeni n-o să-ţi facă vreun rău!

— Este… grotesc, izbuti ea să spună, frecându-şi pleoapele cu dosul palmelor. Nu înţeleg de ce se mai deranjează să fie amabil când oricum are de gând să…

Vocea i se frânse şi Julia se clătină pe picioare, ca beată, amorţită de şoc şi oroare. Blythe ajunse din doi paşi lângă ea şi o luă în braţe.

Tânăra femeie nu se împotrivi. Îşi rezemă fruntea de umărul lui şi răsuflă adânc, întretăiat. Blythe o simţi tremurând şi o strânse şi mai tare.

— În seara aceea, la Oakland… începu Julia cu o voce răguşită. Prezenţa lui m-a speriat îngrozitor. Nimeni, niciodată, nu m-a făcut să mă simt atât de înfiorător de slabă şi de vulnerabilă. Urăsc să-mi fie teamă. Detest să fiu slabă şi vulnerabilă. Omul acesta însă m-a paralizat efectiv. Tot ceea ce m-a învăţat May-May, toate acele ceasuri de trudă în care am învăţat cum să mă apăr… nu mi-am putut aminti nimic. Nu mi-au folosit la nimic. Crede-mă, ştiu cum să fac un bărbat să plângă, dar pe acesta, omul acesta… pur şi simplu aşteptam înlemnită să-mi frângă gâtul, conştientă că nu era nimeni care să mă ajute. Eram la discreţia lui şi…

— Şşt, a trecut, şopti Blythe, sărutând-o pe păr, în timp ce ghearele vinovăţiei îl strângeau de gât. N-o să se mai apropie de tine, Julia, o să am eu grijă de asta.

O lăsase singură, pradă unui individ psihopat, plătit s-o ucidă, iar el în tot acel timp se zbenguise lângă o demoazelă care-l manipulase abil, luându-l de lângă ***ea***, singura femeie care contase vreodată cu adevărat pentru el. Era vina lui şi numai a lui. El îngăduise pericolul în preajma ei. Faptul că Julia supravieţuise nu-l consola defel. Ar fi putut să fie moartă.

— Am să-l ucid pe nemernic, rosti el încet, pe un ton neutru, ca şi cum subiectul nu merita cine ştie ce interes, şi tocmai asta o

convinse pe Julia că era cât se poate de hotărât să plece la vânătoare şi să ucidă… pentru ea. Numai şi pentru asta, şi tot am să-l…

— Nu, n-ai s-o faci, oftă Julia, dând să se retragă din braţele lui. Blythe o reţinu şi ea-l privi încruntată. Bleymoore este un pion. Tu ai spus asta cu gura ta şi ai avut perfectă dreptate. Dacă-l ucidem, o să fim şi mai expuşi decât suntem acum. În acest moment, ştim cel puţin cine stă de partea cealaltă a baricadei. Poate că ar trebui să-i întindem o cursă şi să vedem ce iese.

— M-am gândit la asta şi am un plan. Vrei să-l auzi?

— Vrei ursule miere? replică ea cu un surâs strâmb.

Blythe zâmbi şi el. Braţele i se relaxară, iar Julia se retrase din cercul lor. Amândoi îşi ascunseră regretul şi se înapoiară la locurile lor la masă. Blythe îşi aprinse o ţigară de foi, Julia turnă cafea proaspătă în ceşti.

— Avem codul, Julia… începu el calm.

— Nu, eu îl am, îl corectă ea suav. Tu habar n-ai unde e.

— Bine, tu ai codul, acceptă Blythe cu o grimasă. Prin urmare, e loc de tocmeală.

— Bleymoore îl vrea, iar noi ne vom folosi de asta ca să-l atragem în cursă, preluă ea ideea din mers. Punem mâna pe el, îl legăm fedeleş şi-l torturăm până ciripeşte tot ce ştie. Strălucit, dădu ea din cap, dar există o mică problemă. Bleymoore nu-şi cunoaşte angajatorul.

— Exact, zâmbi Blythe. Însă, chiar şi aşa, individul are lucrul care ne interesează pe noi.

— Plănuieşti să obţinem jurnalul, să-l descifrăm şi dăm de urma sclipiciului în numele căruia au avut loc trei crime, concluzionă Julia sec.

— Ştim noi că sunt doar trei la număr până acum, dar s-ar putea să fie vorba de mai multe, ducesă. Înainte de a intra în mâinile scoţianului, jurnalul a avut un alt proprietar, asta mai mult ca sigur. Şi, nu ştiu de ce, dar nu cred că s-a deranjat să-l obţină pe căi cinstite, comentă el cu cinism. Oricum, toată nebunia asta trebuie să înceteze.

— Până la urmă, indiferent cum or să decurgă lucrurile, tu tot ai de gând să-l ucizi pe Bleymoore!

— Da. Mă irită ideea că e viu şi că mişună liber, prea aproape de ceea ce-mi aparţine. Şi dacă cutezi să-mi spui că tu nu intri în schemă, Julia, o avertiză el calm, văzând-o că deschide gura să-l contrazică, să ştii că o să-mi sară ţandăra şi o să fac foarte urât. În ochii lumii, din toate punctele de vedere, eşti femeia mea.

Femeia lui! Formularea extrem de posesivă o irita la nivel psihic şi… o încânta deopotrivă. Era o absurditate să dorească cu mintea să-l ţină la o milă depărtare de ea, în timp ce cu inima tânjea să-l ţină lipit de ea.

— Bine, acceptă Julia, înghiţindu-şi orice protest.

— Dacă oamenii cu care am vorbit ieri or să-mi asculte sfatul, şi cred că o vor face, întrucât am încercat să fiu extrem de convingător, atunci singura ţintă disponibilă de pe listă vei fi tu.

— Oh, asta este o veste cu adevărat minunată! spuse Julia, enervată de faptul că vocea-i suna atât de nesigură.

— O să te apăr, Julia, rosti el încet, privind-o pătrunzător. Cu orice preţ.

— N-aş suporta să ţi se întâmple ceva din cauza mea, Blythe, adăugă ea după o clipă de tăcere, simţind cum teama îi strânge stomacul.

— Nici mie, zâmbi el. Ţin foarte multă la micile plăceri ale vieţii, iar confortul trupului meu muritor este absolut nepreţuit pentru mine. Mă străduiesc să-i asigur acest confort în permanenţă, adăugă apoi, pe un ton scăzut şi aluziv, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul.

— Of, pentru Dumnezeu, numai chestia asta o ai în minte?! îşi dădu ea ochii peste cap, vizibil exasperată.

— Mi se întâmplă numai când mă uit la tine, ducesă, îşi lărgi el zâmbetul într-un rânjet pur răutăcios. E singurul lucru la care mă gândesc şi cred că oricare alt bărbat ar reacţiona la fel. Nu mă poţi condamna pentru faptul că n-am orbul găinilor şi nici sânge de reptilă în vene, nu?… E-n regulă, redeveni el serios. Hai să punem la punct anumite detalii. De acum încolo, o să stai cusută de mine şi o să…

— Asta înseamnă că pot veni cu tine oriunde te duci? căscă ea ochii mari, surprinsă de schimbarea neaşteptată a planurilor lui anterioare.

— Firește. Trebuie să te am sub ochi în permanență. Desigur, asta cu excepția anumitor momente.

Pentru că o prinsese cu garda jos, apucă să vadă licărul galben al geloziei din ochii ei. Iar acest lucru îl făcu să zâmbească în sinea lui.

— Desigur, aprobă Julia, revenindu-și destul de repede. E dreptul tău și înțeleg. Dar dacă o să mi se întâmple ceva cât timp tu o să te… ***consolezi***, să nu-ți pară rău după aceea, replică ea, clipind spre el cu nevinovăție.

Ochii bărbatului se îngustară gânditori. Al naibii limbă mai avea!

— Ai dreptate, bineînțeles. Nu te pot lăsa singură. Julia aproape că zâmbi victorioasă, dar în secunda următoare toată bucuria ei își dădu duhul într-o baltă de sânge, când el adăugă vioi: Stai așa! Am găsit o soluție. Voi angaja oameni în plus. Harper îmi este dator cu o chestie mai veche și nu mă va refuza. Așa vom face, declară el cu o expresie extraordinar de mulțumită, de parcă tocmai descoperise leacul pentru prostie. Îți voi angaja două gărzi de corp care vor sta cu ochii pe tine atunci când nu sunt prin preajmă. Îi voi alege personal. Acum, dacă nu te superi, trebuie să întocmesc un raport pentru Harper.

— Nu mă supăr, mormăi Julia, înghițindu-și amărăciunea. Du-te și rezolvă-ți treburile.

— Să fii gata la două și jumătate, îi aruncă el peste umăr, din mers.

— Voi fi, promise Julia, cu buzele strânse, uitându-se chiorâș în urma lui.

Ușa se închise lin, lăsând-o pe Julia pradă furiei și neputinței. Se simțea atât de nefericită și de indignată, încât îi venea să-și scoată inelul cu sigiliu de pe deget și să-l arunce după el.

Gândul că el avea să-și împartă trupul într-una din nopțile următoare cu o altă femeie o îndurera teribil. Posibilitatea ca o altă femeie să-l atingă, să se bucure de senzualitatea și măiestria lui ca amant o otrăvea.

Jurase să-i fie credincios. O făcuse în biserică, în fața Domnului! Jurase s-o cinstească cu inima și trupul lui, nu?… Da, dar la fel făcuse și ea. Și cum ea nu avea de gând să-și respecte jurămintele, nu-i putea

cere asta nici lui. N-ar fi fost corect.

Pentru prima dată în viaţa ei, Julia habar n-avea ce să facă şi încotro s-o apuce.

CAPITOLUL 23

Biroul propriu-zis al lui Blythe era mobilat cu gust şi înfiorător de aglomerat. Dulapuri imense, din lemn de nuc, înalte până-n tavanul îngălbenit de fum, ocupau doi dintre pereţii încăperii. Pe rafturile lor erau înghesuite dosare groase, cu coperţile jerpelite de atâta folosit. Alte cutii se îngrămădeau într-un colţ al încăperii, unele peste altele, şi Julia bănui că şi acelea conţineau dosare cu cazurile mai vechi pe care el le rezolvase de-a lungul timpului. Biroul masiv, din lemn de acaju, era plin cu coli de hârtie de cea mai bună calitate, instrumente de scris, rigle, ceară pentru sigilii, ştampile, cutii cu diverse mărunţişuri. Existau două scurte cu spătarul înalt şi blatul dintr-o catifea rubinie care devenise lucioasă de la câte funduri se frecaseră de ele în ultimii ani. În spatele biroului se afla un fotoliu regesc, din piele cafenie, şi Julia deduse că Blyhe îşi primea vizitatorii din acel loc. Trei ferestre largi, arcuite şi înalte până-n tavan, se desfăşurau în spatele fotoliului. Priveliştea care o ofereau era cea a unei curţi interioare lăsate în paragină.

Blythe o conduse într-o încăpere alăturată, mai mică decât cealaltă, dar indiscutabil mai confortabilă. Decorul era fermecător: covor oriental, tapet dintr-o mătase crem cu un model floral simplu, perdele din dantelă cu broderie bogată şi draperii grele din catifea de culoarea prunelor. Exista o măsuţă de servit ceai cu blatul din ceramică şi una lângă ferestrele mari, plină cu carafe delicate din cristal, în care Blythe îşi ţinea coniac, vin de Bordeaux şi lichior de cireşe. Exista o canapea înflorată şi două fotolii care păreau foarte confortabile la prima vedere. Biblioteca era ticsită cu cărţi din domeniul juridic, naval şi ceva tratate despre creşterea cailor de rasă.

Blythe îi turnă un pahar de vin şi desfăcu o cutie cu biscuiţi.

— Nu durează mult, îi zise el, consultându-şi ceasul. Clientul meu trebuie să sosească din minut în minut. Ai nevoie de ceva?

— Nu cred, zâmbi Julia, gustând vinul.

— Bine, zise el.

Dădu să mai spună ceva dar se răzgândi şi ieşi, trăgând uşa după el, fără însă a o închide de tot.

La orice s-ar fi aşteptat Julia, dar în niciun caz ca acel client să fie o femeie. Şi nu oricare femeie, ci chiar lady Vanbrugh în carne şi oase. Ciripitul mieros şi modulaţiile ieftine de senzualitate din vocea contesei o făcură pe Julia să strângă din dinţi. Neavând stare, se ridică şi se duse spre bibliotecă, studiind încruntată tratatele groase legate în piele neagră, încercând să nu tragă cu urechea la discuţia care se purta dincolo de uşă.

Ticălosul naibii! scrâşni ea din dinţi, gelozia zvârcolindu-i-se prin măruntaie sub forma unor şerpi mici şi veninoşi. Îşi programase o întâlnire amoroasă ziua în amiaza mare, chiar în biroul său! Probabil că şi ziua de ieri şi-o petrecuse în acelaşi mod, de venise acasă atât de târziu. Mai avusese şi tupeul să se plângă de cât era de ostenit!… În mod sigur că s-ar fi ***consolat*** şi astăzi cu scorpia aia blondă pe canapeaua de aici, dacă n-ar fi fost răvaşul de amor al mercenarului, care-i dăduse planurile peste cap şi-l forţase s-o ia cu el în oraş.

Măcar să fi avut bunul simţ să contramandeze acea întâlnire care o insulta atât de flagrant! Dar nu, ea preţuia atât de puţin în ochii lui încât nici măcar nu se deranjase s-o scutească de această umilinţă!

Furioasă şi rănită, Julia se apropie în vârful picioarelor de uşă, încremenind când îşi dădu seama că discuţia de dincolo încetase. Se auzea un foşnit uşor şi imaginaţia ei prolifică intră imediat în funcţiune. Probabil că acum o ţinea în braţe şi o săruta, gândi ea, simţind că i se face rău. Tresări când auzi un oftat uşor şi apoi vocea o idee bosumflată a contesei:

— Şi acum, ce facem?

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, Lydia, răspunse Blythe pe un ton catifelat. Va trebui să ai răbdare, draga mea.

Draga lui! Julia îşi îngustă ochii, venindu-i să dea uşa de perete, să-şi afunde mâinile în cosiţele aurii ale târfei ălei a şi să mătură pe jos cu ea. Trădătorul!… Nemernic odios!

— O să te anunţ imediat ce o să ştiu ceva sigur, adăugă Blythe o

voce blândă în care i se simţea zâmbetul fermecător.

— Treci tu pe la mine? îl întrebă femeia cu un soi de tors în glas. Ştii că nu-mi place să vin în partea asta a oraşului.

— Îmi pare rău, Lydia, dar ştii că timpul este o mare problemă pentru mine. Mai ai puţină răbdare, bine?

— Am să încerc, promise contesa, părând a se bosumfla. Situaţia asta mă scoate efectiv din minţi.

— Te cred, râse el uşor. Păstrăm legătura.

— Bine. Sper să nu se mai lungească mai mult de atât. Atunci, pe curând.

— Pe curând.

Julia se îndepărtă şi se aşeză pe unul dintre fotolii, luându-şi paharul şi dându-i conţinutul peste cap din două înghiţituri mari, ca să-şi spele amărăciunea din gât. Avea să rămână calmă şi senină ca un cer de primăvară în Cornwall. El nu trebuia să ştie cât de mult o durea infidelitatea lui. Dar când Blythe deschise uşa şi păşi în încăpere, arătând nevinovat ca un prunc la sânul mamei, toată stăpânirea ei se evaporă ca ceaţa în bătaia soarelui de dimineaţă.

— Gata, am terminat, spuse el, consultându-şi ceasul, mulţumit că se încadrase în timp. Putem pleca.

— Eşti sigur? îşi arcui ea o sprânceană într-o manieră care-l făcu să ezite.

Zâmbetul ei tăios ar fi putut lăsa răni adânci, însângerate, pe trupul lui. Arăta la un pas de a-l coji de piele pe viu. Brusc, intui motivul supărării ei şi, preţ de o clipă, o privi ca trăsnit. După care, încet, în sufletul lui începu să-şi croiască o răutăcioasă satisfacţie. Nu-l voia, pe dracu' ghem grămadă! Era suficient de enervată şi de geloasă ca să explodeze la cea mai mică scânteie. Şi de ce să nu i-o ofere? gândi el, parşiv. Era cât se poate de curios să afle până unde era dispusă Julia să meargă. Prudent, rămase totuşi lângă uşă, păstrând distanţa.

— E vreo problemă? îşi trecu el încet limba peste dinţi, camuflându-şi zâmbetul.

Julia nu era doar geloasă, îşi dădu el seama. Recunoştea privirea aceea de scalpat din ochii unei femei. Era privirea uneia care tocmai aflase că fusese înşelată. Problema era că această femeie ştia cum să

facă un bărbat să plângă cu sughiţuri, îşi aminti el, şi, momentan, prefera să nu rişte inutil.

— Când un bărbat devine o lichea nemernică, atunci, într-adevăr, am o mică problemă, replică Julia, vocea sunându-i la fel de lină şi de mătăsoasă ca burta unei cobre târându-se încet pe pământ, pregătită să atace.

— Mă tem că-mi scapă subiectul din această propoziţie, se încruntă Blythe.

— Lasă-mă să ţi-l explic, atunci, murmură ea, ridicându-se fără grabă în picioare. Am înţeles perfect nevoia ta de ***consolare***, dar de la asta până la a mă pune în situaţia penibilă de a asista forţat la un rendez-vous în miezul zilei, e un gest care denotă o perversitate şi o mârşăvie extremă din partea unui bărbat. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Lasă-mi o clipă, ca să văd dac-am priceput corect, zise el ridicând o mână. În opinia ta sunt un pervers mârşav pentru că prefer să-mi întâmpin clienţii la birou şi nu acasă?

— Ştii la ce mă refer!

— Nu, nu-mi pot imagina, o provocă el, deşi simţea cum furia începe să-i fiarbă în sânge. Părerea ei despre el era nu numai insultătoare, ci şi al naibii de umilitoare. Ce-ar fi să mă luminezi tu?

Julia mârâi scăzut.

— Răspunde-mi la o singură întrebare: foloseşti des canapeaua asta?

Blythe expiră aerul printre dinţii încleştaţi, privind-o printre gene.

— Numai când mă relaxez.

— Şi te relaxezi des?

— Cu asta sunt deja două întrebări. De ce naiba nu mă întrebi direct dacă lady Vanbrugh este amanta mea? o îmbie el cu o voce înşelător de blândă.

— Nu trebuie să fii formal în privinţa ei, când te-am auzit foarte clar adineaori folosindu-i numele mic! strigă Julia, privindu-l indignată, cu pumnii încleştaţi pe lângă trupul care-i tremura de nervi. Şi, că tot ai adus vorba, o să te întreb direct: te-ai culcat cu ea?

— Da. Vrei să ştii şi de câte ori? o întrebă el cu un zâmbet crud,

după o pauză scurtă, privind-o întărâtat.

Julia îl privi amuţită. Nu se aşteptase ca el să recunoască atât de deschis acest păcat. Clipi des, simţind gustul sărat al lacrimilor în gât.

— Vreau să plec, izbuti ea să spună, respirând cu dificultate.

— Vrei pe dracu'! i-o reteză el scurt, făcând un pas pentru a-i bloca plecarea.

Blythe înjură cu ferocitate printre dinţi, trecându-şi frustrat mâinile prin păr.

— Julia, ***jur*** că te pricepi de minune să bagi oamenii în mormânt! Şi pe deasupra, mai eşti şi înfiorător de proastă, fiindcă te repezi la concluzii ca găina-n zid!… Nu-ţi sunt dator cu nicio explicaţie, dar totuşi ai să capeţi una, deşi Dumnezeu ştie de ce o fac! Ba nu, ştiu de ce o fac, se răzgândi el. Sper ca după ce termin, să te simţi mizerabil. Să te simţi mică şi meschină. Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept, apoi continuă pe un ton scăzut: indiferent de ceea ce tinzi să crezi în acest moment, eu nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea! Asta e o regulă pe care nu o încalc din principiu. Niciodată nu-mi aduc amantele aici, iar canapeaua aia, la naiba!, e destinată şederii pasagere ale unor dosuri, ele aparţinând, de regulă, prietenilor şi cunoscuţilor mei. Faptul că printre clienţii mei se mai numără şi femei, nu înseamnă nimic. Lady Vanbrugh este în proces cu nepoţii fostului ei soţ, o mai veche dispută privind testamentul…

— Nu vreau să aud, bâigui ea, simţind cum sângele îi năvăleşte în obraji.

— Ba o să auzi! se răsti Blythe cu asprime. Tu ai început-o, aşa că suportă. Lordul Vanbrugh a lăsat cea mai mare parte a averii soţiei lui, cei doi nepoţi din partea fratelui său alegându-se cu mai nimic. Faptul că sunt nişte şacali lacomi şi risipitori a stat probabil la baza deciziei lui. Nu contează oricum. De patru ani, idioţii ăia tot contestă testamentul unchiului lor, iar Lydia încearcă să le ţină piept. Sunt avocatul ei, Julia. O reprezint legal în acest proces şi săptămâna viitoare, cu ajutorul Celui de sus, sperăm să obţinem decizia finală a curţii. Astăzi m-am întâlnit cu ea ca să discut anumite detalii în legătură cu asta. A fost vorba strict de afaceri!… Şi fii convinsă că nu-mi plăteşte onorariul cu trupul ei, ci cu banii jos, ca toată lumea. Legătura

mea amoroasă cu ea s-a terminat demult, lin şi convenabil.

Julia îşi muşcă buzele, venindu-i să intre în pământ de ruşine şi umilinţă.

— Ai fi putut să mă previi în legătură cu asta, bolborosi ea, roşind până-n vârful urechilor. Ai fi putut să-mi povesteşti despre ce este vorba.

— Şi să pierd minunăţia asta de spectacol? i-o întoarse el cu sarcasm.

— M-ai lăsat intenţionat să trag concluzii greşite, îl acuză ea cu o voce îndurerată, trăgându-şi nasul într-un mod nu tocmai demn de o lady. Ai fi putut să-mi spui, repetă ea răguşit, făcând un efort să-l privească. Ai ţinut cu tot dinadinsul să mă fac singură de râs şi să mă simt…

Nu putu să continue, zdrobită de povara remuşcărilor.

— Mică şi mechină? sugeră el, necruţător.

— Da. Mă simt într-adevăr îngrozitor. Sper că eşti satisfăcut acum.

— Sunt, recunoscu Blythe cu o expresie neguroasă în ochi, pornind încet spre ea. Cum Julia îşi plecă ochii, el îi vârî un deget sub bărbie şi îi ridică faţa spre el. Şi nu m-ai dezamăgit deloc.

— Poftim? clipi ea, privindu-l confuză.

În clipa în care el zâmbi, încet şi maliţios, o izbi realitatea vorbelor lui şi respiraţia i se opri în gât. Scoase un sunet sufocat, în parte şoc, în parte revoltă şi mânie.

— N-am crezut că o să reacţionezi cu atâta vehemenţă, ducesă. Pentru o femeie care nu doreşte un bărbat, joci un teatru magnific…

Reuşi să-i blocheze pumnul care-i ţintea falca numai graţie instinctului şi reflexelor iuţi. Însă nu fu la fel de rapid şi de pregătit în faţa loviturii ei de stânga. Urechea dreaptă îi ţiui şi, preţ de o clipă, văzu nenumărate stele verzi explodându-i în faţa ochilor. În secunda următoare, umărul ei mic i se înfipse dureros în stomac, răsturnându-l de pe picioare. Izbuti s-o înhaţe în cădere. Masa cedă sub greutatea lor şi Blythe înjură murdar.

Era mică, agilă şi puternică. Şi, categoric, nu lovea ca o fată. Avu nevoie de aproape o jumătate de minut ca s-o imobilizeze sub el. Julia

se zvârcolea înnebunită, încercând să-şi smulgă încheieturile încătuşate în pumnul lui.

— Termină! îi porunci cu severitate, presând-o cu trupul său.

Blythe îşi feri faţa cu o fracţiune de secundă înainte ca gura ei să-şi găsească ţinta. Clămpănitul în gol al dinţilor ei îl făcu să-şi tragă capul şi s-o privească cu ochi mari, uluit.

— Măcar luptă cinstit, dacă tot vrei să mă învingi…

— Nu vreau să te învinge, ci să te ucid, sadic nenorocit ce eşti! îşi dezveli ea colţii. Dă-mi drumul!

— Ce-s, nebun?!… Calmează-te, ducesă. În viaţă trebuie să înveţi să mai şi pierzi. Cu demnitate, ar fi de preferat.

— Îţi arăt eu ţie demnitate! mârâi Julia, încercând din nou să-i composteze faţa.

Blythe oftă. Julia se zbătu neputincioasă, înjurând de mama focului.

— Dacă nu te potoleşti, o să stăm toată ziua în poziţia asta, o informă el calm, înghiţindu-şi amuzamentul. Ai un vocabular infect, dulceaţă. Unde naiba ai învăţat să înjuri aşa?

Situaţia era cât se poate de comică şi de ridicolă. Se lupta cu o scorpie şi jumătate, pe trei sferturi ţicnită, pe care o dorea ca un smintit chiar şi în acele condiţii cu risc sporit. Nu aşa intenţionase să-şi petreacă luna de miere…

— Te urăsc! strigă ea, înverşunată.

— Te cred. Şi-mi pare rău că am fost măgar cu tine mai devreme.

— Ba nu-ţi pare!

— Ba cum să nu-mi pară? se încruntă el, jignit. Nu-mi mai simt urechea, ce dracu'! Ai o directă de stânga dată naibii, iubito. Aş putea să spun că suntem chit.

— Crezi? sâsâi ea, opintindu-se din răsputeri ca să-l de jos de pe ea, fără succes însă.

— Mi-ai câştigat întreaga stimă şi admiraţie. Eşti o femeie puternică. Şi, pe deasupra, miroşi divin.

Ochii ei verzi licăriră periculos.

— Pace? îndrăzni el.

— S-o crezi tu!

— Bine, se resemnă el cu un oftat. Ce-ai pe dedesubt?

— Ce? se holbă ea, atât de şocată de întrebare, încât îşi uită pentru o clipă întreaga supărarea.

— Încerc să fac puţină conversaţie, se strâmbă el. Dacă tot suntem condamnaţi să ne petrecem după-amiaza împletiţi astfel, măcar am putea să nu ne mai încruntăm unul la celălalt. Deci… ce fel de lenjerie porţi pe sub splendoarea asta de rochie?

— Perversule! şuieră ea, înecându-se din cauza indignării.

— Mhm, zâmbi el, studiindu-i fascinat ochii incredibil de verzi şi de neguroşi. Cred că verdele mentă te prinde minunat. S-ar asorta cu ochii tăi. Mătase verde cu borduri din dantelă neagră. Ar fi o combinaţie reuşită şi teribil de dulce.

Julia trase adânc aer în piept, pregătită să zbiere, şi încremeni sub săgetarea ascuţită dintre coaste. Nu-şi putu opri geamătul sugrumat care-i izvorî din gât.

— Ce-i? făcu el, privind-o prudent.

— Cred că… Julia se încruntă nedumerită. Cred că ceva mi-a intrat în spate.

— Să nu dea dracu' să mă minţi! îşi miji el ochii, căutând un semn cât de mic de prefăcătorie pe faţa ei.

— Nu mint. Mă doare… e ceva…

— Dacă mă minţi şi încerci ceva, te-ai ars! o ameninţă el, transferându-şi greutatea într-un cot.

Se ridică prudent, atent la ea, apoi o săltă în şezut, o aplecă cu grijă în faţă şi-i dădu la o parte coama deasă de bucle ca să-i vadă spatele, continuând să-i ţină mâinile prinse în pumn, pentru orice eventualitate.

Ciobul triunghiular de sticlă era înfipt în zona coastelor ei şi materialul de jur-împrejur era îmbibat cu sânge. Preţ de un lung moment, Blythe închise ochii, luptându-se cu groaza. O rănise. Fără să vrea, o rănise. Nici măcar nu ştia cât de adânc îi intrase sticla în carne. Vederea sângelui ei îi propagă maţele în gât.

— Oh, la naiba, înjură el încetişor, eliberându-i mâinile. Nu te mişca.

— Ce?… Ce-i? se bâlbâi ea, inspirând tremurător.

— Un ciob. Ţi-a intrat în spate. Paharul din care ai băut…

— E… cât e de rău? întrebă Julia cu un glas sugrumat.

— Nu ştiu.

Cu grijă, apucă ciobul şi-l trase afară cu o mişcare rapidă. Aproape că i se înmuiară genunchii de uşurare. La prima vedere, aprecie că-i străpunsese carnea cel mult o jumătate de centimetru în adâncime. Vru să spună ceva, dar Julia se întoarse brusc şi pumnul ei se repezi în sus, pocnindu-l drept în nas şi făcându-l să aterizeze în fund.

— Ce mama dracu'! exclamă el înfuriat, ducându-şi mâinile la cartilajul făcut praf.

— Abia acum suntem chit, îl informă ea ranchiunoasă, ducându-şi mâna la spate, spre locul care o ustura. Când şi-o retrase şi-şi văzu degetele umede, i se făcu rău. Oh… oh… înghiţi ea cu zgomot în sec, albindu-se toată. Urăsc sân… sângele…

— Dacă-mi leşini, să ştii că te trezesc în pumni!

Nu atât ameninţarea, cât tonul cu care o spusese o făcu să renunţe. Era în stare s-o facă. De fapt, era sigură de asta. Trăgând adânc aer în piept, se rezemă de un fotoliu, focalizându-şi privirea lividă asupra lui şi străduindu-se să respire.

— Doare? îl întrebă ea cu o voce cam nesigură, încercând să se gândească la orice, numai la sângele lipicios care-i păta degetele nu.

— Ce-ţi pasă ţie! se răsti el. Amorul meu propriu este cel care suferă cel mai tare în acest moment, bombăni el, căutându-se după o batistă. Pocneşti ca un salahor, fir-ar al naibii de treabă!

Julia zâmbi firav, îşi strânse picioarele lângă ea şi, căznindu-se, îşi rupse o fâşie din jupon, întinzându-i-o.

— Pace?

— Scuteşte-mă! o privi el urât, acceptând totuşi ofranda. Tâmpito! adăugă cu o oarecare tandreţe, după o scurtă pauză.

— Cretinule! i-o întoarse ea dulce.

Blythe se uită chiorâş la ea, apoi îşi verifică bucata de pânză pe care şi-o proptise la baza nasului rănit. După toate aparenţele, sângerarea i se oprise. Înjurând scăzut, verifică încă o dată, pentru

siguranţă, apoi o aruncă cât colo şi se întinse spre ea.

— Ce vrei?! se zburli Julia, trecând brusc în defensivă.

— Pace, în paştele măsii! Şi vreau să-ţi văd spatele. Întoarce-te!

Julia se încruntă la el. Decise că e mai cuminte să nu facă nazuri. Se întoarse, adunându-şi cu grijă părul peste un umăr. Degetele lui erau dibace şi iuţi. Reuşi să-i descheie şirul de năsturaşi de la spatele rochiei de tafta mai repede decât Luisa, care era un as în materie. Julia îşi muşcă buza de jos, impunându-şi să nu se gândească la toate acele paţachine pe care el le dezbrăcase de-a lungul timpului, îmbunătăţindu-şi cu acele ocazii şi tehnica la decorticat femei.

— Nu porţi corset.

Vocea lui trăda surpriza.

— Nu port corset decât atunci când n-am încotro, murmură Julia. Îmi place să respir, nu să-mi drămuiesc gurile de aer.

— Şi nici lenjerie nu porţi.

Degetele lui erau blânde, uşoare ca ceaţa.

— Un alt mic păcat personal. Cât e de rău? vru ea să ştie, răsucindu-şi capul şi încercând să-şi vadă rana.

— Nu prea rău. S-ar putea să-ţi rămână semn. Dacă purtai corsetul, atunci nu te-ai fi rănit. Îmi plac micile tale păcate, Julia, adăugă el apoi pe un ton catifelat.

— Eşti sigur că nu-i mai rău? se încruntă ea, ignorându-i vorbele. Ustură ca naiba!

— Mhm, murmură el, aplecându-se şi trecându-şi cercetător limba peste rana din care sângele curgea acum molcom.

Atingerea caldă, umedă şi bândă îi produse Juliei un mic şoc, făcând-o să tresară. Stomacul îi făcu un mic salt, căzând în picaj liber.

— Ce faci?!?…

— Fii cuminte, îi porunci el, ţinând-o strâns de umeri. Te dezinfectez doar. E primul pas spre tămăduire.

— N-ai nişte alcool pe vreundeva? făcu ea, posacă, încercând să-şi ignore micul spasm de jind din stomac.

— Saliva este cel mai bun dezinfectant.

— Prefer whisky-ul, rosti ea cu o voce cam nesigură.

Blythe zâmbi amuzat, îşi scoase eşarfa elegantă de la gât şi i-o

presă pe rană.

— Ai o piele ca un vis, comentă el, neputându-se abţine să nu-i adulmece mireasma trupului.

— Încetează!

— Şi miroşi, într-adevăr, divin.

— Blythe!

— Julia, făcu el repede, îndatoritor.

— Lasă-mă-n pace!… Presupun că n-o să mor dintr-atâta lucru, aşa că…

— Încă puţin, şopti el, mângâindu-i piele dezgolită a umărului cu răsuflarea lui.

Mici fiori de plăcere îi şiroiră pe sub piele, scurgându-i-se în abdomen, Dorinţa, atât de crâncen reprimată, se trezi la viaţă. Închise ochii moleşită şi făcu un efort să-şi înghită geamătul de voluptate.

— De ce te temi de mine, Julia? o întrebă el într-o şoaptă răguşită, lăsându-şi degetele să alunece uşor de-a lungul coloanei. Crezi că mi-aş putea pierde interesul pentru tine de îndată ce te-aş avea?

— Nu vreau să discut despre asta, bâigui ea, îngrozită de faptul că el intuise atât de corect motivul împotrivirii ei.

— N-am rămas cu nicio femeie prea multă vreme pentru că niciuna nu avea mirosul tău… gustul tău. Niciuna nu erai tu. Eşti pregătită să auzi şi restul?

— Nu!

— Bine, se învoi el. O s-o lăsăm pe altă dată. În voce i se ghicea atât nerăbdarea cât şi zâmbetul. Gata, ţi s-a oprit sângerarea.

Totuşi, pentru mai multă siguranţă, îşi lăsă eşarfa acolo, apoi trase marginile rochiei cu grijă şi-i încheie şirul de năsturaşi până la ultimul.

— Trebuie să ne schimbăm hainele înainte de a-l vizita pe Harper, zise el, apucând-o de coate pentru a o sălta în picioare. Arătăm de parcă am fi trecut apocalipsa înot!

Julia se întoarse cu faţa spre el. Bosumflarea dulce a buzelor ei îi stârni dorinţa de a o săruta.

— N-am vrut să-ţi sparg nasul, mărturisi ea într-o şoaptă

necăjită.

— Ba ai vrut.

— Nu, n-am vrut, se încruntă ea. Voiam să-ţi articulez una în falcă, dar am calculat prost distanţa.

— Ghinionul meu, ridică Blythe din umeri cun un aer resemnat. Cum Julia continua să-i fixeze reverul hainei, îşi vârî un deget sub bărbia ei şi-i ridică faţa. Ochii ei erau tulburi şi trişti. Extrem de trişti. Pace? o întrebă el cu un surâs ademenitor.

Julia îşi muşcă buzele amărâtă.

— Pace, încuviinţă ea.

— Nu vreau să ne mai lovim unul pe celălalt, Julia, continuă el, privind-o sever. Niciodată de acum înainte. Dar dacă mai încerci o singură dată să mă pocneşti, îţi jur pe sângele meu că ai să mănânci pe burtă două luni încheiate. Şi nu glumesc.

Julia îl privi lung un moment, fără a părea prea impresionată de vorbele lui, apoi, încet, îşi eliberă bărbia.

— Numai eu am lovit, mormăi ea, încruntându-se uşor. Tu n-ai dat.

— Zău?

— Ai fi putut să ripostezi. Ştiu să încasez un pumn, Blythe. Cu demnitate chiar, specifică ea.

Blythe o privi o clipă serios, apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot bubuitor de râs.

— Ducesă, n-ai fi ştiut să încasezi pumnul meu, te asigur. Ai fi dormit până la paştele viitor. Asta în cazul în care în care aş fi fost beat, moale-n braţe şi nesigur pe reacţiile mele, desigur.

— Te lauzi.

— Ba deloc. Întreabă-l pe Michael. Când lovesc, de regulă nimeni nu mai suflă ulterior.

— Chiar o să-l întreb, zâmbi ea sfidător.

— Încrederea e un dar atât de nepreţuit, Julia. Eu am încredere în tine. O încredere absolută.

Expresia ei se nărui. Era vinovăţie, şi regret, şi ruşine.

— Of, Blythe, mă simt ca o idioată, trase ea adânc aerul în piept pentru a-l elibera sub forma unui oftat. Am… exagerat.

— Şi asta face parte din sarea şi piperul vieţii, rânji el draconic. Dacă toţi am fi atât de plictisitor de cumpătaţi, corecţi şi înţelepţi, Dumnezeu şi-ar muta sediul pe pământ, iar noi am face parte din personalul Lui. Sărută-mă!

— De ce? se încordă Julia, privindu-l zăpăcită de schimbarea bruscă a subiectului.

Arăta de parcă i-ar fi cerut să sară-n Tamisa, goală puşcă.

— Ca să mă împaci, surâse el, aplecându-se uşor spre ea. Sunt rănit în amorul meu propriu, ducesă. Un sărut mi l-ar tămădui şi…

Brusc, realiză că pierdea timp preţios trăncănind. Iar ei îi oferea timp de gândire. N-o voia gândind, ci tulburată şi fremătând. Se mişcă rapid, cuprinzându-i maxilarul cu o mână, ca s-o ţină nemişcată, în timp ce-i strivea gura cu a lui. Ochii ei se deschiseră larg, fixându-i uluiţi pe ai lui. Preţ de câteva clipe, rămaseră nemişcaţi, cu voinţa pulsându-le în priviri.

Julia ridică mâinile, intenţionând să-l împingă, dar se pomeni înşfăcându-l strâns de reverele hainei şi trăgându-l spre ea. Se înălţă pe vârfuri, în timp ce gura i se deschise lacomă sub a lui, ademenindu-l.

Blythe nu se lăsă rugat. O invadă, mătasea fierbinte alunecând pe o alta, infinit mai savuroasă. Geamătul ei scăzut în sfredeli până-n miezul şalelor. Mâinile i se afundară în masa aceea de inele, apoi i se strânseră în pumni, capturând şuviţele grele, mlădioase, pentru a-i putea ghida mişcările. Îşi răsuci gura peste a ei, atacând-o din alt unghi pentru a o descoperi la fel de dulce şi ameţitoare, apoi din nou, şi din nou. Când o eliberă în sfârşit, îi trecu razant pe lângă creier ideea că trebuia să descopere o altă metodă de a respira atunci când avea gura ocupată şi nasul vătămat.

— Dumnezeule! bâigui Julia, trăgând adânc aer în piept.

— Mhm, murmură el în urechea ei, sărutând-o pe gât. Exact!… Vreau să fac dragoste cu tine, Julia. Vreau asta de prea multă vreme. Primeşte-mă în patul tău, Julia.

Vocea lui era joasă, răguşită, învăluitoare. Şi grea de dorinţă. În abdomenul ei ceva zvâcni dureros. Ceva ce îi făcea trupul să palpite de jind. Ruga lui o răscolea. Să fie cu el… a lui…

— Bine, se trezi ea capitulând cu un oftat.

— Bine? făcu el, retrăgându-şi capul brusc şi privind-o neîncrezător, surprins şi… da, torturat, acesta era cuvântul.

Dorinţa i se citea în ochii frumoşi, de culoarea coniacului, şi mai era acolo şi disperare. Destulă cât s-o înduioşeze.

— Într-o bună zi…

— Nu mă lua cu dintr-astea, Julia! Zi-mi când!

Oh, da, disperare cât cuprinde. Şi dor. Şi… ceva arzător, care ar fi putut-o mistui într-o clipită.

— Nu ştiu. Destul de curând… cred.

— Crezi?!! izbucni el, cu jale în glas.

— Mă tem…

— Dulceaţă, ştii că niciodată nu ţi-aş nici…

— …că am să te dezamăgesc, sfârşi ea, punându-i degetele pe buze. S-ar putea să fie aşa, adăugă ea, serioasă.

— N-ai de unde să ştii, făcu el, respirând greu, luându-i mâna pentru a-i săruta încheietura. Ochii lui ardeau, intenşi, concentraţi. Tu n-ai cum să mă dezamăgeşti!

— Nu mă cunoşti, Blythe…

— Nici tu pe mine. N-o să mă dezamăgeşti, Julia, repetă el convins. N-ai cum!

Îi mătură buzele cu ale lui cu o tandreţe care o ucise.

— Pari foarte sigur de asta, zâmbi ea, şovăitor.

— ***Ştiu*** că aşa va fi, replică el cu toată convingerea. Va fi perfect. Pentru că tu eşti perfectă… iar modestia mă sileşte să afirm şi despre mine acelaşi lucru.

Julia îşi coborî privirea, mustăcind. Amânarea n-ar fi făcut decât s-o agite şi s-o înnebunească şi mai mult. Desigur, avea nevoie şi de un răgaz ca să se pregătească. Dar, pe de altă parte, ştia că niciodată n-avea să fie pregătită pe deplin. Trebuia să-şi dea singură un ultimatum dacă voia să obţină ceea ce dorea, ceea ce se temea să obţină din simplul motiv că nu ştia dacă avea să-i poată face faţă. Dumnezeu cu mila! decise ea, dând cu banul în mintea ei.

— Vineri seara e bine?

— Vinerea asta? făcu el ochii mari, plină de speranţă.

— Nu, a doua vineri din ianuarie viitor, îşi dădu ea ochii peste

cap. Dumnezeule, omule, normal că vinerea asta!... Fii atent la ce-ţi spun!

Blythe o privi fix. Inima-i bătea cu putere, mai-mai să-i spargă pieptul.

— Jură! îi ceru el, mijindu-şi ochii. Jură că nu te răzgândeşti!

— Eu nu-mi iau niciodată cuvântul înapoi!... se zburli Julia. Ca dovadă, m-am măritat cu tine la Gretna Green!

— Da, dar te-ai împotrivit tot drumul până acolo, replică el ironic.

— Păi, n-ar fi fost frumos să-ţi fi uşurat sarcina. Apreciezi un lucru cu adevărat numai când îl câştigi cu trudă.

— Parşivo!

— Plângăciosule!

Privirile li se înfruntară, ai ei sfidătoare, a lui amuzată.

— Vinerea ***asta***, făcu el din nou, ca să fie sigur că a înţeles corect.

— Da. Desigur, dacă n-ai alt program, zâmbi Julia dulce. Şi crezi că poţi ajunge la o oră rezonabilă, fireşte, adăugă ea şăgalnic, după o mică pauză.

Blythe rânji.

— Numai dacă dau ortul popii n-o să ajung! De fapt, cred c-o să-mi contramandez toate întâlnirile de vineri şi o să rămân acasă, ca să fiu sigur, decretă el după o clipă de gândire. Da, aşa o să fac. Deci... avem o înţelegere!

— Da, se pare că da, trase Julia aerul adânc în piept.

— Perfect, atunci, rosti el, strecurându-şi o mână spre talia ei, în timp ce privirea îi strălucea într-un fel care o duse pe Julia cu gândul la un şarpe care tocmai îşi încolţise prada, hipnotizând-o.

O trase în braţele lui şi o sărută prelung, fierbinte şi răscolitor. Când îi dădu drumul, în vuietul din capul Juliei se repeta la nesfârşit un „oh, oh, oh, Sfinte Dumnezeule!"

Vineri seară!

Julia simţi cum i se strânge stomacul, întrebându-se ce fusese în capul ei de nu se hotărâse la cea de a doua vineri a lunii ianuarie a anului viitor?!...

Cel puţin aceea părea o dată mai… acceptabilă!

CAPITOLUL 24

— A fost… uimitor, zise Julia, zâmbind cu gura până la urechi şi gesticulând emoţionată. Nici n-ai crede cât sunt de bârfitori bărbaţii până nu-i auzi cu urechile tale. Desigur, erau chestii subtile, seci, aparent inofensive. Dar dacă e să le analizezi la rece, ajungi la concluzia că ai putea să dai în primire de la ele.

Anne zâmbi, urmărind-o pe Julia cum se foia de colo-colo prin salon, istorisindu-i uluitoarea ei experienţă de la White's din urmă cu două seri. Până s-o întâlnească pe Julia, disprețuise femeile într-o foarte mare măsură şi nu avusese niciodată nevoie de compania vreuneia. Visele, scopurile, motivaţiile, talentele şi libertatea ei în gândire ca femeie nu-şi găsiseră niciodată ecou în persoana altei femei din clasa ei socială şi, la o adică, nici nu le căutase. Găsise în May-May, camerista şi confidenta sa, toate calităţile unei prietene adevărate, sincere şi devotate. Julia fusese pentru ea ceva neaşteptat, uluitor şi luminos.

— Foarte frumos din partea lui Blythe că te-a dus acolo, comentă Anne, simţind împunsătura scurtă a invidiei. Şi absolut neaşteptat. De regulă, bărbaţii ţin cu dinţii la sacrosanctitatea cuibuşoarelor lor de nebunii. Mă oftic totuşi că nu mi-a venit ideea asta înaintea ta. Deşi mă îndoiesc că Michael ar fi făcut ceea ce ar fi făcut Blythe.

— N-a avut încotro, rânji Julia maliţioasă. Face parte din târgul în urma căruia am fost târâtă în Scoţia.

— Zău? zâmbi Anne, privind-o uimită şi curioasă. V-aţi târguit pe chestia asta?

— Da. De fapt, ne-am târguit pe mai multe lucruri atunci. Regret că n-am apucat să-ţi povestesc. Îţi aminteşti că Blythe era foarte pornit să mă ţină în casa lui, cu forţa la o adică, şi pentru că se simţea vinovat de faptul că mă insultase aşa cum o făcuse, s-a simţit dator să-mi îndeplinească orice reuşesc să-i cer în decurs de cinci minute, timpul pe care Michael ni-l lăsase la dispoziţie ca să ne lămurim. Acel ***orice*** a

fost cu siguranţă o imprudenţă din partea lui şi probabil că l-a regretat imediat. Şi eu l-am regretat… până la un anumit punct. Am vrut să-i cer ceva usturător, imposibil de realizat, ca să-i dau peste nas. Doream să-l articulez pe toate fronturile: în mândrie, în demnitate, în orgoliu şi la portofel. Voiam scuzele lui, dar nu oricum, ci în genunchi. Pe urma i-am cerut, drept chezăşie a sincerităţii acelor scuze, un set complet de smaralde şi diamante. I-am cerut să mă ducă la White's. A fost de acord cu toate. Din disperare de cauză, i-am… cerut să se însoare cu mine a doua zi, mărturisi Julia roşind. Nicio clipă nu mi-am imaginat că o să le ia pe toate în serios!… Şi până acum, mai puţin partea cu sclipiciurile, şi-a respectat partea lui de angajament. Într-un mod absolut ireproşabil.

— Şi o să primeşti şi bijuteriile, o asigură Anne cu un surâs moale.

— Da, nu mă îndoiesc de asta, se încruntă Julia. Însă dacă le-aş primi, aş fi exact femeia pe care el a dispreţuit-o în trecut. Şi nu sunt aşa!

— Ştiu, o ştii şi tu, şi cu siguranţă o ştie şi Blythe.

Julia se opri în loc, muşcându-şi buzele încruntată. Se aşeză pe marginea sofalei şi o privi pe Anne neliniştită.

— Mă doreşte, murmură ea cu o voce gâtuită.

— Văd că a reuşit să te convingi, în sfârşit, de adevăr, zâmbi Anne cu duioşie.

— Nu, vreau să spun că mă doreşte încă… încă de acum opt ani, oftă Julia întretăiat.

— Oh! făcu Anne ochii mari, surprinsă. Ţi-a spus el asta?

— Da.

— Şi? L-ai crezut?

— E un mujeratic, Anne, bombăni Julia, posomorâtă. Nu ştiu ce să zic. Sau ce să cred.

— Şi Michael era un mujeratic consacrat, scumpa mea. Asta până când m-a întâlnit pe mine. Ba chiar, pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că reputaţia lui în materie de femei era infinit mai rea decât cea a lui Blythe. Însă dă-mi voie să-ţi spun un lucru, Julia. Genul acesta de bărbaţi, odată aşezaţi la casa lor, încetează cu roitul pe la alte flori

pentru tot restul vieţii lor.

— Voi v-aţi căsătorit din dragoste, Anne. Nu e acelaşi lucru.

— Crede-mă, Juley, bărbaţii ca ei nu se căsătoresc doar din simţul datoriei. Sau dintr-o poftă trupească de moment. Crezi că dacă Blythe nu te-ar fi vrut cu adevărat, s-ar fi complicat să-şi lege viaţa şi numele de al tău pentru totdeauna?

— Nu ştiu.

— Crede-mă, eu o ştiu. Îl cunosc. Şi dacă ţi-a spus că a tânjit după tine atâţia ani, atunci fi convinsă că asta a făcut.

Julia tăcu, privind-o încordată. Avea atâtea întrebări în cap, atâtea îndoieli şi nelinişti în inimă! Însă, realiză ea, nici chiar lui Anne nu-i putea destăinui frământările din sufletul ei. Orologiul mic de porţelan pictat, care trona pe consolă, bătu ora cinci după-amiaza, făcând-o să tresară.

Ora cinci!

Iisuse, cum mai zbura timpul! La cinci şi jumătate, Blythe urma să vină şi s-o ia de la Anne, aşa cum conveniseră. Şi să plece împreună acasă.

Inima i se strânse sub primii fiori de panică. Ar fi vrut să cunoască acea formulă magică, atotputernică, capabilă să încremenească timpul în loc. Dar timpul se scurgea inexorabil, aducând-o tot mai aproape de acel moment în care… nu prea era sigură la ce trebuia să se aştepte, dar ştia instinctiv că, după noaptea aceea, niciodată n-avea să mai fie aceeaşi.

— Ce-i cu tine?

Întrebarea Annei o făcu să zâmbească silit.

— Nimic. Mă întreb numai… S-au schimbat prea multe lucruri, într-un timp foarte scurt. Sunt… bulversată.

— Şi speriată.

— Şi asta, recunoscu ea, expirând prelung. Nu mai am niciun control asupra niciunui aspect al vieţii mele.

— Dar, mai ales, nu poţi controla bărbatul, nimeri contesa drept la ţintă. Cunosc foarte bine această senzaţie. Şi ştiu cât este de frustrantă. Sfatul meu este să te relaxezi, Julia. Şi să te bucuri.

Dumnezeule, ăştia doi erau fraţi! gândi ea exasperată. Şi Blythe

îi spusese acelaşi lucru, în urmă cu trei zile. Poate că asta trebuia într-adevăr să facă: să se relaxeze şi să se bucure. Să nu se mai întrebe şi nici să se mai îndoiască.

Când Blythe sosi la ora stabilită, extrem de punctual ca întotdeauna, Julia era un enorm butoi cu praf de puşcă, cu fitile de jur-împrejur.

Cinaseră în salonul mic, în lumina palidă a lumânărilor. Bucatele fuseseră delicioase, vinul de cea mai bună calitate, desertul – un vis îmbrăcat în ciocolată şi glazură de caramel, favoritele ei.

Conversaţia fusese lejeră şi plăcută… din partea lui. Ea tăcuse ca o toantă, abia putând articula cuvintele din pricina nodului cât un pepene pe care-l avea în gât. Şi, cu toate că nu-i fusese foame, izbutise cumva să împingă mâncarea pe gât la vale, înghesuind-o îndârjită în stomacul care i se strânsese cât o nucă. Cel puţin aşa, nu trebuise să converseze, riscând să debiteze numai tâmpenii, fiindcă mintea ei era prea concentrată asupra unui singur lucru, iar gândurile care roiau în jurul lui… nu erau nici acelea foarte coerente. Măcar dacă n-ar mai fi privit-o în felul acela concentrat, întunecat şi arzător, care-i dădea fiori şi o înspăimânta de moarte! Se şi mira cum de nu i se topise pielea şi carnea de pe oase sub dogoarea privirii lui. Niciodată nu mai fusese privită aşa, cu atâta foame. Şi totuşi, undeva, adâncul făpturii ei, era extrem de flatată de faptul că reuşea să inspire o asemenea patimă unui bărbat atât de cumpătat şi serios.

— Mai doreşti ceva? o întrebă Blythe, aprinzându-şi un trabuc.

Julia îl privi lividă. Nu mai putea să înghită nimic, nici dacă de acest lucru i-ar fi depins propria viaţă.

— Nu cred.

— Bine.

Blythe se ridică, făcând-o să se încordeze. Dar nu se apropie de ea, ci porni spre măsuţa ornamentală de lângă ferestre pe care se afla o cutie de dimensiuni potrivite, învelită în mătase argintie. O luă şi, cu un zâmbet serios pe buze, îi împinse tacâmurile în lături şi o puse în faţa ei.

— Deschide-o, îi ceru el, reocupându-şi locul din capul mesei.

Julia îi aruncă o privire nedumerită în timp ce sfâşia ambalajul. Văzu catifeaua întunecată de dedesubt şi în clipa următoare ştiu ce se afla în interiorul cutiei. Inima i se strânse, în timp ce stomacul îi făcu o voltă impresionantă, aterizându-i în pantofi. Înghiţi convulsiv în sec, în timp ce ruşinea îi învăpăie obrajii.

— Nu pot să primesc, rosti ea cu un efort, împreunându-şi mâinile în poală, incapabilă să-l privească. N-ar fi trebuit să-ţi cer asta. Îmi pare rău.

— Nici măcar nu ştii ce este înăuntru, rosti Blythe amuzat.

— Ştiu ce este! Şi n-ar fi trebuit să… atunci am vrut numai să te şicanez. N-am vorbit serios.

— Eu, da. Deschide-o, Julia.

— Zău că nu le pot primi! izbucni ea, privindu-l tulburată. Eu nu sunt aşa, n-am nevoie de pietre ca să…

— Julia, dacă nu deschizi cutia în secunda asta, jur că după aceea o să te pun să-i mănânci conţinutul! Şi zău că o să-ţi pară rău după el!

Tonul, dar mai ales privirea lui, o făcură să cedeze. Simţindu-se îngrozitor de prost, îndepărtă restul de ambalaj şi deschise cutia. În clipa următoare, totul în jurul ei se fărâmiţă. Ea însăşi se fărâmiţă. Preţ de aproape un minut, rămase nemişcată, incapabilă să scoată un sunet. Surpriza îi blocă mintea, îi risipi orice gând, lăsând loc unei emoţii arzătoare. Îşi duse uluită mâinile la gură, presându-şi buzele care-i tremurau, simţind un nod arzător de lacrimi în gât.

Jurnalul bunicii ei stătea cuibărit într-un pat de catifea neagră, împletitura delicată de fire din aur patinat al copertei din piele bordo lucind stins. Zguduită, îşi coborî mâinile şi-l atinse aproape cu veneraţie, mişcându-şi vârfurile degetelor peste reţeaua metalului scump. Simţi misterul, şi gloria, şi tainele lui pulsându-i sub degete. Era exact aşa cum şi-l amintea.

— Oh, fu tot ce reuşi să spună înainte ca zăgazurile din sufletul ei să se rupă.

Blythe simţi cum i se strânge stomacul. Cu o mişcare lină, o luă pe genunchii lui şi o cuprinse în braţe, ţinând-o strâns şi legănând-o uşor. Nu ştia ce să-i spună sau cum s-o aline. Ca orice bărbat deştept, fugise întotdeauna înainte ca lacrimile unei femei să se apuce să

ţâşnească în şuvoaie nesecate. Ştia că Julia plângea acum nu doar din cauza fericirii de a-şi fi recuperat moştenirea, ci o făcea pentru mult mai multe lucruri. Simţea atâta disperare şi jale în vocea ei înăbuşită! Dureri şi suferinţe mai vechi, ferecate de prea multă vreme în sufletul ei. Probabil că era pentru prima dată în viaţa ei când lăsa durerea să se reverse afară fără a încerca s-o oprească. Dar, oh, Iisuse, Sfinte Dumnezeule, suspinele ei sfâşietoare îl torturau!

— Iartă-mă, şopti ea cu o voce înfundată şi răguşită, când îşi simţi, în sfârşit, sufletul purificat. A fost… prea mult! murmură ea cu faţa îngropată în gâtul lui.

— Te simţi mai bine?

— Oh, da! Dacă mi-ai da drumul din braţe, jur că aş începe să plutesc şi să mă ridic spre tavan.

— Atunci, mai bine nu. N-am de gând să încep să sar după tine, ţopăind de colo colo, comentă el, făcând-o să chicotească.

— Este cea mai frumoasă surpriză din viaţa mea. Când John mi l-a adus prima dată, ştiam unde se duce şi pentru ce. Dar în seara asta… pur şi simplu nu m-am aşteptat la aşa ceva. Credeam că înăuntru sunt…

— …diamante şi smaralde? sugeră el, zâmbind în timp ce o mângâia pe părul a cărui mireasmă îl intoxica încet, stârnindu-i simţurile. O să le capeţi şi pe acelea, Julia.

— Oh, nu, îşi îndreptă ea spatele, privindu-l serioasă. Nu le vreau. Zău că nu le vreau!

— Şi ele fac parte din înţelegere, îşi arcui el o sprânceană, tachinator. Iar eu respect întotdeauna termenii unui târg. Iar în seara asta mai avem unul care trebuie onorat, îi reaminti el, cu un zâmbet leneş, jucându-se alene cu o şuviţă mătăsoasă din părul ei.

— Oh… Oh, Doamne! fu tot ce reuşi Julia să spună, privindu-l cu ochi mari şi înghiţind cu zgomot în sec.

Blythe o privi lung, subjugat de roşeaţa fermecătoare a chipului ei, de limpezimea şi strălucirea acelor lacuri verzi, de forma irezistibil de ademenitoare a gurii ei. Era nervoasă, nici pomeneală. Şi-l privea ca o ciută prinsă în bătaia puştii.

— Ai emoţii? o întrebă el, fixând-o amuzat.

— Nu acesta ar fi chiar termenul cel mai potrivit, făcu ea, trăgându-şi vitejeşte răsuflarea. Simt… că-mi vine să las totul baltă şi să mă vâr undeva unde să nu mă găseşti decât peste mulţi, mulţi ani, când vei fi şubred de constituţie, cu părul alb, fără dinţi în gură şi totalmente neputincios.

— Ce tablou fermecător, izbucni el într-un hohot puternic de râs, sincer înduioşat. Însă trebuie să-ţi spun un lucru: chiar şi dacă voi ajunge vreodată în situaţia asta, eu tot o să te doresc ca un nebun. Mă scoţi din minţi, Julia, adăugă el, devenind dintr-odată extrem de serios. Dintotdeauna m-ai scos. Dacă vreodată ţi-am părut arogant, dispreţuitor şi rece, este pentru că acesta era singurul meu scut împotriva ta. Te-am dorit chiar şi atunci când erai soţia lui John, deşi ştiam că păcătuiesc râvnind la bunul altuia, rosti el încet, mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor, minunându-se de fineţea mătăsoasă a pielii ei. Te-am dorit cu patimă şi vinovăţie ani întregi, scumpa mea. Iar în noaptea asta o să fii a mea, Julia.

Şi zicând asta, luă jurnalul de pe masă, vârându-l în buzunarul jachetei, apoi se ridică cu ea în braţe şi o porni spre uşă.

O duse cu paşi întinşi, urcând scările care se arcuiau domol spre etaj câte trei odată, până ajunseră în dormitorul lui, înainte ca Julia să apuce să-şi revină din buimăceală. Era o încăpere mare, în tonuri sobre de gri, albastru şi negru. Cu excepţia aşternuturilor, care erau de culoarea fildeşului, dintr-o mătase satinată, şi care în lumina lumânărilor părea o apă aurie.

Asta fu tot ce apucă Julia să observe înainte ca Blythe s-o întindă pe pat, oprindu-se doar atât cât să-şi scoată haina şi s-o arunce aiurea, acoperind-o cu trupul lui şi capturându-i gura într-un sărut fierbinte şi umed.

Îi simţea dogoarea trupului prin straturile de mătase ale rochiei, nevoia şi patima arzătoare în urgenţa stăruitoare a sărutului, în timp ce pumnii lui îi încătuşaseră încheieturile deasupra capului, făcând-o să se simtă în întregime la cheremul lui. Senzaţia aceea de neputinţă era cu atât mai înspăimântătoare cu cât Julia o găsea incredibil de erotică, de excitantă. Moliciune sub duritate, vulnerabilitate acoperită

de forţă, gingăşie sub asprime. Gura lui era avidă, poruncitoare, iscusită, sărutul intens, profund, nespus de senzual. Avea senzaţia că o soarbe într-un vârtej ameţitor, întunecat şi primejdios de dorinţă pură. Aerul devenise la fel de gros ca siropul. Îi era greu să-l inhaleze şi gemu când gura lui îi gustă linia zveltă a gâtului, coborându-i spre umăr, urmându-i mâinile cercetătoare, ce-i modelau curbele trupului cu rafinament, şlefuindu-i nevoile până la nivelul unei intensităţi ascuţite, dureroase. Vibra toată, ca o strună prea tare ciupită. Mângâierile lui însufleţeau părţi ale făpturii ei despre a căror sensibilitatea nu fusese conştientă până în acel moment. Nu-şi dădu seama că-i coborâse corsajul rochiei până când nu-i simţi gura fierbinte închizându-se lacomă în jurul vârfului înmugurit al sânului. Plăcerea o săgetă violent, făcând-o să se arcuiască şi să ţipe. Mâinile i se înfipseră în păr, însă nu avu forţa necesară să-l respingă. Unda de voluptate i se propagă instantaneu în trup, aidoma unui arc electric, iar muşchii i se contractară brusc, pentru a se destinde apoi, lăsând unduirea feroce a acelui val seismic s-o nimicească în întregime. Ţipă din nou, copleşită, incapabilă să se opună plăcerii covârşitoare, care o lăsă zguduită, transpirată şi orbită de extaz.

Blythe o privi, scuturându-şi capul ca să se dezmeticească. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie, la un răspuns atât de prompt şi total. Era atât de receptivă, de senzuală şi sensibilă! Negrăit de dulce şi delicată. Propria lui dorinţă îl scurma pe dinăuntru nemilos. Trebuia să o aibă atunci, pe loc, să ajungă adânc în trupul ei, să-şi ostoiască acea nevoie imperioasă, violentă, acea foame necruţătoare.

Ridicându-i fustele spre talie, îi smulse lenjeria de pe trup, aproape sfâşiind-o în graba lui, şi-i depărtă nerăbdător coapsele, instalându-se între ele. Ar fi vrut s-o vadă goală, să-i simtă pielea pe pielea lui, dar pur şi simplu nu mai putea aştepta. Avea s-o vadă goală mai târziu, s-o guste pe îndelete… Mai târziu, îşi făgădui el.

Julia îl văzu ca prin ceaţă aplecându-se deasupra ei, apoi îi simţi bărbăţia zvâcnindu-i la intrarea trupului ei.

— Blythe… stai… trebuie să…

Nu-şi recunoscu vocea răguşită, a cărei tonalitate nu se ridică mai mult de nivelul unei şoapte.

— Mai târziu.

— Blythe…

Îşi umezi buzele uscate, punându-şi mâinile pe umerii lui, dar nu reuşi să-l împingă. Pur şi simplu nu avu destulă vlagă. Gura lui se închise flămândă şi aprigă peste a ei, retezându-i protestele, iar în clipa următoare, şoldurile lui se repeziră cu putere înainte. Durerea bruscă îi tăie respiraţia pentru o clipă şi o făcu să se smucească înapoi. Nu-şi putu opri vaietul şi-şi întoarse faţa, muşcându-şi buzele cu putere, luptându-se cu usturimea aceea cumplită, arzătoare, care o sfredelea până-n miezul creierului. Ştiuse c-avea s-o doară, dar nu se aşteptase la o asemenea… invazie!

Blythe îngheţă. Simţise bariera cu o fracţiune de secundă înainte de a se afunda complet în trupul ei, o împotrivire scurtă, elastică, care cedă chiar în timp ce fulgerul orbitor al adevărului îi lumină creierii cufundaţi în neguri, dar fusese oricum prea târziu pentru a mai face ceva. Forţa cu care se avântase în trupul ei îl catapultase inerţial dincolo de acel văl al inocenţei, absorbindu-l în întregime.

Era virgină!

Fusese virgină, se corectă el, blestemând, ştiind că era prea târziu pentru regrete, prea târziu pentru orice. Îi trecu vag prin minte că Julia încercase să-i spună ceva, chiar înainte de a plonja în ea, şi înjură din nou, de data asta cu glas tare, scrâşnind din dinţi. Sângele îi vuia în cap precum furtuna pe o mare agitată, simţea sudoarea cum i se prelingea pe şira spinării, trupul i se încordase până la durere sub nevoia imperioasă de a se mişca, de a se elibera, dar rămase neclintit în încleştarea aceea plină de fierbinţeală şi dulceaţă. Făcu un efort să-şi clătească mintea de vălătucii grei, înceţoşaţi, ai nevoii, şi-şi ridică faţa din scobitura gâtului ei pentru a o putea privi. Avea chipul palid, iar buzele şi pleoapele căzute îi tremurau uşor.

— Ar trebui să te strâng de gât pentru asta, izbuti el să articuleze printre maxilarele încordate. La naiba, uită-te la mine, Julia!

Cum ea rămase nemişcată, o apucă de bărbie şi-i întoarse faţa cu forţa spre el. Dârele umede ale lacrimilor ei îl dezarmară pe jumătate. Iar când ea deschise în sfârşit ochii, vulnerabilitatea şi suferinţa din ei îi risipiră întreaga furie.

— Idioato, murmură el, ştergându-i lacrimile cu buzele, ca în secunda imediat următoare să simtă un val copleşitor de tandreţe şi fericire.

Era atât de… ***a lui***! Într-un fel în care nici nu-şi imaginase vreodată.

Nu mai putea da înapoi, dar putea să-i uşureze chinul. Îşi strecură o mână între trupurile lor, găsindu-i centrul plăcerii, acel mugure catifelat şi extrem de delicat. O masă molcom, circular şi insistent, până când o simţi cedând treptat, până la abandon. Gura lui o găsi pe a ei, dulce şi îmbătătoare. O sorbi, începând să se mişte cu grijă, cu împunsături prelungi şi line, întreţindu-i dorinţa cu o răbdare şi rafinament, încercând să se păstreze lucid şi stăpân pe sine.

Când o simţi ajunsă aproape de culmea învăpăiată al celui de-al doilea orgasm, îşi înteţi mişcările, o cuprinse în braţe cu putere, sări şi o trase după el.

Julia îşi reveni destul de încet în simţiri. Avea senzaţia că scăpase cu viaţă în ultima clipă dintr-un înec. Şi, dintr-odată, fu dureros de conştientă de greutatea strivitoare de deasupra ei. Blythe stătea nemişcat, inert aproape, singurul lucru care-i dădu de ştire că mai era încă în viaţă fiind bătăile galopante ale inimii lui peste ale ei.

Realitate o izbi în faţă aidoma unei găleţi pline cu apă rece. Şi-n clipa următoare, el îşi înălţă capul şi o privi cu o pereche de ochi întunecaţi şi intenşi.

— Te simţi bine? îşi transferă greutatea corpului în coate, ridicându-se deasupra ei, studiindu-i concentrat trăsăturile feţei.

Era îmbujorată şi negrăit de dulce. Fermecătoare. Fu surprins să simtă din nou fiorii neaşteptaţi ai dorinţei trezindu-i trupul atât de repede la viaţă.

— Da. Adică… aşa cred, rosti ea şovăitoare.

Faptul că era conştientă că el se afla încă în trupul ei o făcu să se simtă încurcată şi nelalocul ei.

— O să trebuiască să-mi explici nişte lucruri, decretă Blythe cu o voce moale.

— Probabil, consimţi ea într-o doară.

— Ai fost castă, Julia.

Tonul cu care i se adresase era aproape plat, dar sub el exista o inconfundabilă notă de furie.

— Am… am încercat să-ţi spun…

— Te-ai gândit cam târziu s-o faci, scumpo. Un bărbat în focurile pasiunii nu este tocmai uşor de abordat.

Ieşi cu grijă din trupul ei, rostogolindu-se pe o parte şi dându-se jos din pat. Îşi trase pantalonii pe şolduri şi se duse nepăsător spre barul din colţul încăperii, unde umplu un pahar cu apă. Se întoarse şi i-l întinse.

— Bea.

Julia se ridică în şezut, trăgându-şi stânjenită poalele rochiei în jos pentru a-şi acoperi picioarele, nu înainte ca el să le observe supleţea, şi luă paharul. Nu-şi dăduse seama că-i era atât de sete, până nu-l goli.

— Mai vrei?

— Nu, mulţumesc.

Blythe luă paharul şi făcu cale-ntoarsă. Îşi umplu şi un pahar şi, în timp ce-l ridica spre gură, îi aruncă pe un ton liniştit, fără să se întoarcă spre ea:

— Să nu cutezi să te acoperi. O să vreau să te văd goală, adăugă şi începu să bea cu poftă.

Julia, care tocmai îşi trăgea corsajul rochiei în sus, încremeni cu mâinile pe marginile decolteului. Îi fixă ceafa un scurt moment, încercând să descopere dacă nu cumva avea vreun ochi în plus pe acolo. Sfindându-l, se acoperi pe jumătate, simţindu-şi obrajii încingându-i-se.

Blythe bău două pahare unul după altul, cu mintea doldora de gânduri, apoi reveni şi se aşeză pe marginea patului.

— Acum o să vorbim, o informă el calm, ridicându-i bărbia pentru a-i vedea ochii.

Cum Dumnezeu nu-şi dăduse seama de inocenţa ei?… Semne existaseră, realiză el, dar nu le dăduse prea multă importanţă. Tehnic vorbind, exclusese din capul locului ideea că o femeie, care fusese măritată atâţia ani cu un bărbat sănătos, să fi rămas la fel de

nevinovată ca în ziua naşterii ei.

— Nu cred că are vreo relevanţă ce… începu ea.

— Ba să crezi! i-o reteză Blythe aproape cu asprime. Vreau să ştiu de ce mariajul tău cu John nu s-a consumat niciodată, îi ceru el liniştit, sfredelind-o cu ochii aceia ca două fulgere aurii.

— Asta în niciun caz n-a fost vina mea! îşi împinse ea bărbia în faţă, privindu-l bătăioasă şi rănită. Eu am vrut, martor mi-e Dumnezeu! Numai că el n-a… nu m-a dorit… nu în sensul acesta.

N-o dorise în sensul acela. Cum naiba venea asta!?… se încruntă Blythe în sinea lui, descumpănit. John fusese un bărbat viril, activ sexual. Iar Julia… Ei bine, numai un bărbat orb şi mort de un secol n-ar fi reacţionat în faţa frumuseţii şi senzualităţii ei copleşitoare. Iar John fusese însurat cu ea opt ani. Şi o iubise, de asta era sigur. Dar n-o atinsese. De ce?… Pur şi simplu nu înţelegea de ce.

— Bine, rosti el simplu, dând încet din cap. Atunci, de ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

— Nu era treaba ta dacă mi-am consumat sau nu mariajul cu John! replică Julia, defensiv. Înţeleg că eşti dezamăgit, se strădui ea să pară cât mai demnă, dar…

— Nu sunt dezamăgit, o întrerupse el, îngustându-şi ochii. În niciun caz dezamăgit, Julia. Şi nu la căsnicia ta cu John m-am referit mai adineaori. Dar de furios, sunt al naibii furios. Dacă aş fi ştiut că eşti fecioară, aş fi putut face ca totul să fie mai uşor pentru tine.

— Păi… a trecut… se bâlbâi ea, strângându-şi nefericită trupul în braţe.

— Te-am rănit! mârâi el, simţind că i se face rău când îşi aminti reacţia ei din acel moment, felul în care se smucise, vaietul acela sfâşietor.

— Ai fi putut s-o faci fără să mă răneşti deloc? îşi ridică ea ochii, nedumerită.

— Nu ştiu, se încruntă Blythe. Dar aş fi încercat. Eşti foarte… nepermisivă, ca să zic aşa. Eu ştiu cum sunt. Probabil te-aş fi rănit oricum.

— Bun, atunci am lămurit-o!

— Îţi datorez nişte scuze, făcu el, dregându-şi vocea stânjenit.

— Nu-mi datorezi nimic. Vina a fost a mea pentru că nu am avut curajul să-ţi spun adevărul mai devreme.

— Nu doar pentru asta îmi cer scuze, Julia. Există o sumedenie de lucruri pentru care trebuie să-mi cer scuze în faţa ta, dar o să las discuţia asta pentru altă dată. Mă simt vinovat pentru că nu am ţinut cont de ceea ce pentru alt bărbat ar fi trebuit să fie evident. În felul tău, tu ai încercat să mă avertizezi.

— Nu înţeleg.

— O femeie care a fost iniţiată în sensul intimităţii conjugale are altă atitudine faţă de anumite lucruri. Oricum, data viitoare o să fie mai bine pentru tine.

— Îndoi-m-aş declară ea muşcându-şi buzele, privindu-l neliniştită.

— Ai simţit plăcere, Julia, o privi el fix, simţindu-se ca un idiot. De două ori chiar, dacă ţin eu bine minte.

— Nu vreau să discut despre asta!

— Ba o să discutăm, o contrazise bărbatul cu un calm desăvârşit. Te-am adus acolo unde am vrut. În patul meu. Şi vei rămâne aici. Julia tresări şi-l privi cu ochi mari, şocată de posesivitatea şi asprimea tonului. În fiecare noapte de acum încolo, sublinie el fiecare cuvânt în parte.

— De ce?

— Pentru că nu sunt nici pe departe sătul de tine, Julia. S-au adunat în mine opt ani de foame crâncenă şi vreau să-i compensez cu vârf şi îndesat. Pentru că mă uit la tine, în clipa asta, şi-mi vine pofta să te ronţăi ca pe bomboanele cu lichior, începând de unde nimeresc. D-aia!

Declaraţia o făcu să încremenească. Îl privi cu ochii ieşiţi din orbite, adorabil de uluită.

— Obişnuieşte-te cu asta, zâmbi el fără chef, prinzându-i bărbia cu două degete şi sărutând-o apăsat pe gură. Şi încă ceva, adăugă, muşcându-i buza de jos cu o delicateţe sâcâitoare: nicio femeie nu mi-a făcut onoarea de a fi primul bărbat din viaţa ei. Faptul că tu ai fost aceea mă face nespus de fericit. Mulţumesc.

— Cu… cu plăcere, se bâlbâi ea, clipind zăpăcită.

Blythe efectiv nu se putu abţine să nu-i mai sărute încă odată gura bosumflată ispititor, apoi o trase spre el şi, înainte ca Julia să poată reacţiona, îi desfăcu rochia cu o dexteritate surprinzătoare, o ridică în capul oaselor şi i-o scoase cu totul, aruncând-o cât colo, restul lenjeriei urmând-o destul de repede.

— Ce faci?! izbucni ea, încercând să se acopere cu mâinile.

— Te-am prevenit că vreau să te văd goală, o împiedică Blythe să se ferească din calea ochilor săi. Şi ai un trup încântător, decretă el, depărtându-i mâinile şi măsurând-o din cap şi până în picioare cu ochi arzători, şi cu o lentoare care o făcu să se înroşească toată. Eşti nespus de frumoasă, Julia. Fermecătoare.

Cu ochii la ea, Blythe se dezbrăcă rapid, apoi o luă în braţe şi se întinse cu ea alături, acoperind-o cu cearşaful.

Julia rămase crispată, încruntându-se la pieptul larg şi acoperit cu păr aspru şi cârlionţat din faţa ochilor ei. Nu ştia ce să facă, ce era cel mai nimerit să spună. Era… depăşită complet de situaţie, recunoscu ea speriată.

— N-am nicio experienţă în acest sens, şopti ea, ca o scuză, apoi îşi muşcă buzele când îşi dădu seama ce nerozie tocmai îi ieşise pe gură.

Atâta lucru îi fusese şi lui mai mult decât evident, nu?

Blythe zâmbi cu tandreţe peste creştetul ei, apoi o sărută pe frunte.

— Serios? nu se putu el abţine să n-o tachineze. N-aş fi zis. O să înveţi totul, pas cu pas, Julia. Dormi acum. Ai nevoie de somn.

Era uluitoare. Pur şi simplu uluitoare. Şi mirosea a flori de câmp şi a păcat…

— Blythe?

— Mhm?

— Ai spus că m-ai vrut în toţi aceşti ani, începu Julia şovăitor.

— Da.

— Mai exact, de când anume?

— A început cam cu două săptămâni înainte să te logodeşti cu John, o informă el plat, după o scurtă ezitare.

— Asta înseamnă că tu… că noi… se bâlbâi ea, făcând legătura.

— Dormi, Julia. Trebuie să te odihneşti, pentru că în noaptea asta am de gând să te solicit foarte mult.

Julia se încruntă, nemulţumită de faptul că el nu dorea să discute despre ceea ce o frământa şi o nedumerea în acel moment. Apoi realiză ceea ce el spusese şi o cuprinse un soi de ameţeală. Anticipaţia, curiozitatea şi uimirea i se amestecară în sânge într-o combinaţie ciudată, care o amorţi.

Căscatul o luă complet prin surprindere. Încercă să-şi ducă mână la gură, dar un braţ îi era prins sub ea, iar celălalt – acoperit de al lui.

— Nu sunt obişnuită să dorm în braţele cuiva, bombăni Julia pe un ton posac. Dacă nu-mi faci loc, o să încep să mă sufoc.

— Eu nu sunt cineva, ci soţul şi amantul tău, Julia. Şi, dacă nu mă înşală memoria, ai mai dormit în braţele mele şi nu te-ai sufocat deloc.

— Ba n-am dormit.

— Ba da. Ai dormit inclusiv răstignită pe mine.

— Oh, îngăimă ea, pierită. Oh! repetă ea, şocată de această dată. Am crezut că ***dormi***! Furia şi indignarea începură să i se precipite în glas şi în ochi, atunci când îşi ridică faţa pentru a-l privi revoltată. Chipul lui avea o expresie sobră, oarecum gânditoare, dar licărul de amuzament inconfundabil din ochii lui îl dădu de gol. Nemernicule! scuipă printre dinţi, ultragiată. Ţi-ai râs de mine! strigă ea, luând perna şi trântindu-i-o enervată-n cap.

— Doar puţin, recunoscu el, rânjind, în timp ce-o dezarma. Eşti incredibil de drăgălaşă când roşeşti aşa!

— Termină…

— Termină tu, o sfătui el cu blândeţe, luând-o prin surprindere cu un ţocăit scurt şi apăsat pe gură. Să ştii că situaţia nu era comică deloc. A fost amuzantă, însă doar puţin şi la început. Te tot foiai, frecându-te de mine în încercarea de a nu mă trezi. Mai aveam un pic şi mă căţăram pe tavan de excitaţie. A fost cea mai grea încercare din viaţa mea, crede-mă! Să stau cuminte şi să nu tăbar pe tine… Aş merita o medalie pentru stoicismul de care am dat dovadă atunci, nu crezi?

Julia roşi şi mai mult, deşi tehnic vorbind, Blythe nu ar fi crezut că era posibil. Sedus, se aplecă şi o sărută prelung şi intim. Apoi nu se

mai putu opri.

În acel moment, de cealaltă parte a străzii cufundate în întunericul smolit al nopţii, Sethan Bleymoore privea prin fereastra dormitorului său, gândindu-se la femeia care locuia în casa aceea mare, impunătoare şi şlefuită de mâna darnică a avuţiei.

Dacă intuiţia nu-l înşela, atunci acea femeie era cea pe care o căutase vreme de aproape cincisprezece ani, cea care avea să-l conducă spre obiectul pe care-l dorise neobosit. Ştia instinctiv că ea avea să-i ofere acel dar nepreţuit, un lucru pentru care sacrificase totul ca să-l obţină. Era aproape sigur în privinţa originilor ei, în privinţa adevăratei ei identităţi. Recunoaşterea, acel sentiment uluitor şi şocant care-l încercase în prima clipă când o privise-n faţă, la petrecerea lui Oakland, încă mai continua să-l descumpănească. Era aproape imposibil să se amăgească. Forma ochilor ei, culoarea aceea frapant de verde şi de limpede, osatura, gropiţa dublă din obrazul stâng, asemănarea izbitoare a felului în care zâmbea, privea şi se mişca, tonalitatea vocii, toate acestea îi trezeau amintiri pe care de-a lungul anilor învăţase să se suporte.

Bleymoore luă o înghiţitură zdravănă din vinul de Madeira. Lichidul nu reuşi să-i spele amărăciunea din gât şi nici să-i domolească ura aceea clocotitoare din suflet, sentiment care-l urmărise zi de zi în ultimii douăzeci de ani, ca un spectru întunecat şi perfid. Ură care săpase în sufletul lui oceane de furie arzătoare şi violentă.

Jurnalul acela blestemat! Timp ce un deceniu şi jumătate, îl căutase cu o înverşunare draconică. Aproape că-şi pierduse orice nădejde de a-l mai găsi vreodată când truda îi fusese răsplătită în sfârşit. Îl ţinuse în mâini, îl răsfoise şi-i simţise trecutul şi misterele pulsându-i în palme. Taine, ştia prea bine, plătite cu preţul sângelui nevinovat.

Julia Ross sau, şi mai precis, Juliette Marie-Francesca d'Etioles, avea să-l conducă la codex şi, implicit, mai aproape de lucrul pentru care venise în Anglia. Avea să-l ajute să atingă scopul care-i motivase existenţa în ultimele două decenii de frământări, frustrări şi mânie.

Problema care-l preocupa momentan şi nu neapărat în mod

deosebit era bărbatul de lângă ea, individul care-i urmărise fiecare mişcare timp de cinci ani de zile, suflându-i în ceafă la tot pasul. Ştiuse, oh da, ştiuse încă din primul moment că Blythe Arkwright fusese desemnat să nu-l scape din ochi… şi îi făcuse jocul! Fusese un joc distractiv, de-a şoarecele şi pisica, la care se pricepeau amândoi, fără îndoială. Se distrase copios în tot acest timp, găsind un haz absurd în faptul de a sta unul cu ochii asupra celuilalt, spionându-se reciproc şi încontinuu. Fusese o adevărată plăcere să-l ţină pe englez ocupat, să-i furnizeze indirect informaţii la fel de măsluite ca propriul nume, ca propriul lui trecut. Era un deliciu să ştie că-şi găsise un adversar pe măsură, un bărbat aidoma lui, la fel de puternic, de viclean şi de periculos. Însă situaţia se complicase într-o oarecare măsură când se însurase cu Juliette. Lucrurile evoluaseră într-o direcţie destul de… delicată, reflectă el, mijindu-şi ochii. Nu ştia dacă să-l ocolească pe individ, lăsându-l în viaţă dintr-un pur sentimentalism, sau să-i închidă gura pentru totdeauna. Dar, la o adică, totul depindea şi de ea, nu-i aşa?

Existau atâtea variabile şi necunoscute încă! Şi prea multe vieţi care fuseseră curmate fără niciun rost. Sângele nevinovat cursese şi avea să mai curgă încă înainte ca totul să se termine. O ştia. Şi mai ştia că în acel moment jongla cu prea multe riscuri, cu prea mult neprevăzut. Dar, la o adică, asta făcuse toată viaţa lui. Cel puţin acum nu trebuia decât să stea cu ochii pe englez ca să obţină ceea ce dorea. Doar le oferise jurnalul pe tavă, nu?… Fusese mai deştept decât ei, întinzându-şi plasa cu dibăcia şi răbdarea unui păianjen. Iar ei căzuseră ca muştele. Curând, dacă estimările lui erau într-adevăr corecte, urmau să plece după codex.

Bleymoore îşi îngustă ochii, fixând aproape cu ferocitate casa care o adăpostea pe Julliete d'Etioles. Avea nevoie de acea femeie, de cheia care descifra jurnalul. Voia Văpaia cu orice preţ. Şi când toate acestea aveau să fie în sfârşit numai ale lui, nu mai era de făcut decât un singur pas: să ucidă.

Iar cercul avea să se închidă în sfârşit.

CAPITOLUL 25

Se trezi în braţele lui, a doua zi, în miezul zilei, cu o senzaţie stranie de linişte şi mulţumire. Să doarmă până târziu era un lucru care i se întâmpla din an în paşti şi numai în rarele ocazii când era răcită. Motivul nu diferea foarte mult de cel care o împingea de regulă spre lenevie. O stăpânea un soi de febră care n-avea de-a face cu corpul fizic.

Noaptea pe care o petrecuse în braţele lui Blythe avusese ceva mistic în ea, un soi de magie. O durea tot trupul, dar era un soi de suferinţă dulce, pârguită, care o făcu să zâmbească visătoare. Cu excepţia acelui scurt moment, în care o rănise fără să vrea, el fusese nespus de tandru şi de blând cu ea, oferindu-i plăcerea cu răbdare şi infinită generozitate.

Deschise ochii încet, moleşită, şi se pomeni uitându-se drept în ochii lui. În sufletul ei se ciocniră uimirea, plăcerea şi recunoaşterea. Expresia din ochii lui îi acceleră bătăile inimii.

— Bună dimineaţa, necunoscut-o.

— Bună dimineaţa şi ţie, străinule.

Blythe zâmbi şi o sărută pe vârful nasului. În acea dimineaţă, pentru prima dată în viaţa lui, încercase o plăcere nouă şi fabuloasă: aceea de a contempla o femeie dormind. Şi intenţiona serios să repete experienţa cât mai des.

— Când dormi, arăţi ca o zână: frumoasă şi nepământeană.

— Poet, mh? surâse ea, flatată, închizând ochii şi oftând.

— Ocazional. Dacă există sămânţă de artist în mine, s-ar putea ca tu să-mi devii muză.

— Ce drăguţ, râse ea cu o voce guturală.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită, măturişi ea, deschizând ochii. Tu?

— Tot aşa. O să mâncăm aici, o informă el, sărutând-o pe păr înainte de a se da jos din pat pentru a comanda micul dejun.

Răsfăţ în toată regula. Şi John o răsfăţase, dar niciodată nu mai luase un mic dejun atât de consistent şi de… intim. Blythe o hrănea, de parcă ar fi fost ciungă de la coate în jos. Deşi la început protestase, într-un final acceptase să-i facă pe plac. Mâinile lui erau încontinuu pe

ea. O atingea, o mângâia, o săruta printre înghiţituri. Deşi în mod obişnuit, Julia nu prea agrea contactul fizic cu alte persoane, constată uşor uimită că manifestările lui n-o deranjau deloc. O făcea să râdă, să se emoţioneze şi să-l privească cu ochi mari, surprinşi. În ultimii ani îi lăsase impresia unui bărbat închis, îngrozitor de rece şi de complicat. Acum realiza că de fapt nu-l cunoscuse îndeajuns. Compania lui era indubitabil fermecătoare. Julia se întrebă într-o doară care femeie şi-ar fi putut petrece o noapte de pasiune în braţele lui, să fie cocoloşită aşa la micul dejun, să-i asculte bazaconiile şi complimentele voalate şi să rămână cu inima intactă după aceea. Răspunsul era: niciuna!

După ce terminară de mâncat, Blythe porunci să-i pregătească Juliei baia ritualică de dimineaţă. Înfoindu-i maldărul de perne la spate ca să şadă comod, Blythe îi întinse jurnalul marchizei, intuindu-i dorinţa de a-l răsfoi.

Julia îl privi tulburată. În focul pasiunilor din noaptea precedentă, uitase cu desăvârşire de jurnal. Blythe o îmbrobodise într-o asemenea manieră, încât mintea, sau, mă rog, partea care mai rămăsese activă din ea, fusese stăpânită numai de gânduri sprinţare şi deloc cuviincioase. Scopul pentru care se însurase cu ea, în afara dorinţelor carnale, desigur, fusese acela de a o ajuta să găsească jurnalul. Iar acum îl găsise. Ba nu, i-l oferise.

— Ce e? o întrebă el, văzând-o cum îl fixa cu o privire nedumerită.

— Cum ai făcut rost de el?

— În niciun caz n-o să-ţi vând şpilul, zâmbi el, întinzându-se pentru a-i lua o şuviţă de păr între degete. Pradă unui mic impuls răutăcios, o trase scurt de ea, făcând-o pe Julia să se încrunte. Important este, Esmeralda, că l-am găsit, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Nu-mi vine să cred că s-a întors la mine!… Atinse coperta cu palma, uşor de tot şi cu afecţiune, de parcă ar fi mângâiat obrazul unui copil adormit. Esmeralda? îşi ridică ea privirea mirată.

— Din cauza ochilor tăi. N-am văzut nicio nestemată care să aibă nuanţa asta minunată de verde şi totuşi, când mă gândesc la culoarea lor, singurul lucru care-mi vine în minte sunt smaraldele.

— Cheltuieşti sensul cuvintelor cu prea multă dărnicie.

— Nu-s zgârcit, rânji el.

— Eşti un bărbat surprinzător, Blythe. Crezusem despre tine că eşti un snob cu sânge rece, arogant şi dispreţuitor, un înfumurat care are gheaţă în loc de inimă.

— Şi acum? îşi înălţă el sprâncenele, surprins şi foarte amuzat de descrierea ei brutal de sinceră şi deloc măgulitoare.

— E prea devreme ca să-ţi spun cum te văd acum. Încă mai încerc să mă dezmeticesc. Oricum, dacă ar fi să te ard pe rug, tot ce-aş obţine la sfârşit ar fi doi pumni zdraveni de aroganţă.

— Interesant. Nu ştiu dacă să mă simt flatat sau vexat, luându-i mâna pentru a-i săruta degetele pe rând, unul câte unul, cu ochii în ochii ei.

— La cât eşti de arogant, probabil că o să te simţi flatat, i-o întoarse ea, zâmbind uşor maliţios.

— Ştii, Julia, în clipa asta mă bate gândul să te ţin închisă pentru tot restul vieţii într-o cameră întunecată. Noaptea te transformă într-o bacantă plină de senzualitate, dar la lumina zilei, limba ta devine tare nesuferită.

— Dacă nu ţi-ar fi plăcut asta la mine, atunci nu m-aş fi aflat aici, exact aşa, îl privi Julia, mestecând gânditoare o bucată de şuncă.

— Aici ai mare dreptate, râse el. Te simţi mai bine acum? o întrebă, privind-o cercetător.

— Da, murmură ea, roşind intens în timp ce se străduia să nu-şi plece privirea.

Oh, la naiba cu stângăcia şi timiditatea! îşi zise cu năduf în sinea ei, înghiţind mâncarea şi trăgând adânc aer în piept. Avea douăzeci şi şase de ani bătuţi pe muchie. Nu mai era o copiliţă naivă şi neştiutoare. Trebuia să înceteze cu prostiile.

— O să-ţi spun ceva, dar dacă te prind că râzi de mine, să ştii că te cârpesc de nu te vezi! îl privi insistent, ca să fie sigură că a înţeles, înainte de a continua. John şi cu mine am avut o căsătorie de convenienţă. Acest lucru s-a stabilit încă de la început. Îmi dorea compania, prietenia şi afecţiunea. Atât şi nimic mai mult. A fost un om extrem de deschis în gândire şi înţelept dar, mai ales, generos. Mi-a

spus că… Mi-a spus că eram liberă să-mi găsesc un amant dacă simţeam nevoia, cu condiţia să fiu discretă, desigur. N-am simţit niciodată această nevoie, nici măcar n-am fost curioasă să văd cum stă treaba cu… polenizatul, gesticulă ea vag.

Blythe îşi muşcă limba cu putere, făcând un efort colosal să se păstreze serios. Polenizat? hohoti el în sinea lui.

— M-am convins de faptul că atunci când aveam să păşesc în lumea cealaltă, probabil că urma s-o fac bătrână, ramolită, senilă şi, categoric, virgină, continuă Julia, ridicându-şi ochii spre el. Parcă ţi-am zis să nu râzi! îl apostrofă ea, încruntându-se supărată la el.

— Nu râdeam, a fost un tic, se disculpă el repede, înghiţindu-şi râsul, disperat de faptul că simţea cum hazul i se întinde pe toată faţa.

O femeie atât de senzuală şi plină de nerv, de imaginaţie, dar mai ales de temperament, şi să nu fi fost curioasă? se întrebă el, nedumerit. Dar, la o adică, rămăsese curată şi sfântă ca o icoană până atunci, nu? Probabil că nu întâlnise încă bărbatul care să-i trezească şi să-i aţâţe curiozitatea şi simţurile, îşi spuse, simţindu-se absurd de măgulit de faptul că el fusese primul care reuşise această încântătoare performanţă. Şi, pe deasupra, mai culesese şi fructul pârguit.

— În fine, continuă Julia încruntată, ceea ce voiam să-ţi spun este faptul că vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai scăpat de… problema asta.

— Plăcerea a fost toată de partea mea, ţinu Blythe s-o asigure.

— Te cred, zâmbi ea, relaxându-se dintr-odată. Nu mai sunt virgină, slavă Domnului! se minună ea, părând de-a dreptul uşurată.

— Categoric nu mai eşti, dădu el din cap, simţind cum tandreţea îl răscoleşte până-n străfundurile sufletului. Dar dacă mai dubii, mai ales după noaptea trecută, mă văd dator să ţi le spulber imediat, sugeră el cu un licăr diabolic în priviri.

— Te cred, repetă ea, lărgindu-şi zâmbetul şi etalându-şi acea gropiţă dublă din obraz care-i trimitea de fiecare dată minţile la plimbare. Ceea ce am vrut să-ţi spun, de fapt, este că mă bucur că ai fost tu acela, Blythe. M-am simţit cu adevărat minunat şi-ţi sunt recunoscătoare pentru…

— Nu mă umili mai mult decât ai făcut-o deja, o preveni el,

privind-o sfredelitor. Ce s-a întâmplat noaptea trecută… tu… candoarea ta… a fost cel mai valoros şi mai minunat dar care mi s-a făcut vreodată!

Julia îl privi fix, simţind un mic spasm în inimă.

— Mă tulburi, mărturisi ea pe un ton încordat. Şi nu ştiu dacă-mi place lucrul acesta.

— Ei, în privinţa asta nu te pot ajuta, zâmbi el molcom. Ridicându-şi o mână, Blythe îşi frecă uşor nodurile degetelor de obrazul ei pârguit în acea nuanţă încântătoare de roz, privind-o fascinat. Dar sper să te tulbur, pentru că şi tu mă tulburi pe mine, Julia. Eşti negrăit de frumoasă. Frumoasă, dulce, puternică şi totuşi atât de sensibilă. Şi, categoric, primejdioasă! adăugă el, reducând treptat distanţa dintre gurile lor. De fiecare dată când te privesc… pur şi simplu mi se goleşte mintea cu totul. Singurul lucru pe care-l am în cap este cum să fac să te duc mai repede într-un loc dosnic şi să-mi umplu mâinile cu făptura ta. Am de gând să te păstrez lângă mine, Julia, rosti el pe un ton catifelat, oprindu-se la o distanţă de o suflare de gura aceea apetisantă şi irezistibilă. Când totul se va termina, şi mă refer strict la povestea cu jurnalul, noi doi vom continua ceea ce am început astă noap…

Ciocănitul discret din uşă îl făcu să strângă din dinţi, enervat.

— O să-mi ţin vorba, făgădui el, nemulţumit de întrerupere. Se ridică, porni cu paşi întinşi spre uşă şi o deschise aproape smucit. Ce-i?! se răsti el la Winston, care părea vizibil stânjenit.

— Aveţi un oaspete care insistă să-l primiţi, sir.

— Parcă am spus foarte clar că nu primesc pe nimeni până…

— Este fratele vostru, Alteţă.

— Edmond?

Blythe îşi îngustă ochii, simţind cum furia îl înşfacă de beregată când îşi aminti instantaneu de comentariul jignitor pe care Ed îl făcuse în seara aceea la teatru, vizavi de Julia. Fusese revoltat şi mânios atunci, dar astăzi, după noaptea incredibilă pe care o petrecuse alături de ea, insulta devenise de neiertat. Dorinţa de a-şi stâlci fratele mai mic în pumni nu mai era de-a dreptul irezistibilă, ci devenise imperios necesară.

— Nu, milord, e domnul conte de Weldon.

— Lionel?! făcu Blythe ochii mari, plăcut surprins de veste, în timp ce zâmbetul încântat i se lăţea deja pe faţă. S-a întors deja din Scoţia?

— Aşa se pare, mormăi Winston, cercetându-şi încruntat cizmele.

— Zi-i că am să cobor în cinci minute, rosti el vesel şi-i trânti valetului uşa-n nas. Ghici ce! se răsuci el spre Julia.

— Am auzit, zâmbi Julia cu plăcere, strângând jurnalul la piept. O să vin şi eu cât de repede pot, făgădui ea, dând aşternuturile de o parte şi sărind sprintenă din pat, abia înghiţindu-şi geamătul când un junghi îi sfredeli în mod neaşteptat partea de jos a bazinului.

Blythe o privi, simţind cum i se usucă gura şi i se umezesc palmele. Pumnul de dorinţă pură, aproape brutală, îl lovi cu putere în vintre, tăindu-i respiraţia. Spre dimineaţă o îmbrăcase cu una dintre cămăşile lui, la momentul respectiv nefiind în stare să dea iama prin şifonierul ei din camera alăturată. Acum, se gândea serios că făcuse o greşeală. Picioarele ei, lungi de o milă, suple şi netede, erau o privelişte care-l lăsă fără glas. Urechile începură să-i vâjâie sub vuietul sângelui care-i gonea prin vene, mintea i se goli complet de orice gând.

— Ce-ai păţit? îl privi Julia, nedumerită de expresia lui buimacă.

— Am păţit o dulce nebunie pe nume Julia, murmură el, apropiindu-se de ea, în timp ce halatul îi rămase în urmă. O cunoşti?

Zăpăcită, Julia îi propti o mână vlăguită în pieptul gol.

— Stai! Te-aşteaptă Lionel jos şi… şi… şi…

— Mhm, făcu el distrat, dându-i mâna la o parte, în timp ce cu cealaltă îi înconjura talia.

— Blythe, e ziua în amiaza mare, pentru Dumnezeu, nu putem să…

— Ba cum să nu putem? rânji el diabolic, pe jumătate amuzat şi totalmente sedus de roşeaţa fermecătoare care se întindea pe chipul ei. Mai ales ziua în amiaza mare, ridică el din sprâncene cu un aer de-a dreptul desfrânat.

Douăzeci de minute mai târziu, Blythe îşi îmbrăţişă fratele cu

putere.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi atât. Te-ai întors mai repede decât spuneai.

— Păi, tocmai am aflat din surse indirecte că a avut loc o nuntă în familia noastră.

— A fost mai degrabă un scurt ceremonial religios… începu Blythe.

— La care n-am fost invitat, îl întrerupse Lionel cu o voce suspect de moale.

— A fost ceva rapid, de pe o zi pe alta. Doar noi, preotul şi martorii necesari, rosti Blythe pe ton de scuză. Nici eu şi nici Julia n-am avut timp să ne dezmeticim. Oricum, intenţionăm să dăm un bal cu ocazia evenimentului. Eşti supărat, observă Blythe cu un oftat.

— La dracu', normal că sunt supărat! răbufni Lionel, căutându-şi tabachera. Şi îngrijorat, adăugă el, privindu-şi fratele cu ochii strânşi, în timp ce-şi aprindea o ţigară. Între voi doi au existat dintotdeauna resentimente…

— Tensiuni, nu resentimente, îl corectă Blythe pe un ton rigid. Dacă ai ceva să-mi spui, Lionel, dă-i drumul. Dar înainte de asta, vreau să ştii un lucru: m-am însurat cu ea pentru că o iubesc. Nu mă interesează banii lui John şi nu vreau…

— Nu fi tâmpit! se răsti Lionel enervat, expirând fumul pe nări. Normal c-o iubeşti. O faci de opt ani nenorociţi!… Ce, crezi că-s orb, naibii?! îl întrebă, văzându-i tresărirea surprinsă din ochi.

Blythe crezuse că fusese mai mult decât discret în privinţa asta. Dar, la o adică, Lionel fusese dintotdeauna un fin observator. Avusese întotdeauna o latură sensibilă şi o intuiţie dată dracului. Şi fusese ataşat de Julia dintotdeauna, gândi el, simţind cu i se strânge stomacul.

— O voiai pentru tine? se decise Blythe să atace problema în mod făţiş, fără ocolişuri şi subtilităţi.

Lionel încremeni şi-l fixă îndelung cu privirea. Hohotul de râs care explodă din pieptul fratelui său îl nedumeri pe Blythe.

— E o femeie uluitor de frumoasă, rosti Lionel încet, pe un ton care făcu inima lui Blythe să se zbată vinovată şi neputincioasă, împărţită între dragostea pentru fratele său şi iubirea deznădăjduită

pentru Julia. Inteligentă. Încântătoare. Ţi-e imposibil să stai lângă ea şi să nu te simţi atras de acea gingăşie a făpturii ei, de căldura râsului ei, de umorul ei nemaipomenit. Este o femeie formidabilă, cu o inimă blândă şi delicată, şi cu un temperament fascinant. Este o prietenă de nădejde şi o companie irezistibilă. O iubesc, Blythe. Din toată inima mea şi cu toată sinceritatea şi devoţiunea fiinţei mele. Te rog să mă crezi că mi-aş da viaţa pentru ea!

Savură pentru un scurt moment disperarea şi durerea de pe faţa lui Blythe, cuprins de o adâncă satisfacţie. O iubea, nici pomeneală!

— O iubesc, într-adevăr, dar nu sunt îndrăgostit de ea.

— Ce? clipi Blythe, derutat de afirmaţie.

Lionel trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă acela era momentul potrivit pentru destăinuiri.

— N-o doresc, Blythe. Niciodată n-am dorit-o. Julia nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Lucrul de care ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum în ceea ce mă priveşte, oftă Lionel prelung.

— Mi-a spus că ai refuzat-o, se încruntă Blythe, încercând să-şi dea seama ce anume îi scăpa din vedere. Că ţi-a cerut să te însori cu ea şi că ai refuzat-o!

— Pentru Dumnezeu, Blythe, cum aş fi putut să-i încurc astfel viaţa, când n-aş fi fost în stare să… Sunt homosexual, Blythe.

Trecură cinci secunde înainte ca Blythe să asimileze şocul.

— ***Cum?!!…***

— N-am fost niciodată atras de femei. Momentan sunt îndrăgostit până peste urechi de Michael Stranton, mărturisi el, scoţând un hohot de râs amar, văzându-i expresia perplexă. Desigur, el este un admirator înfocat al sexului frumos, aşa că sunt condamnat să trăiesc o altă dramă în viaţa mea tristă şi nefericită. Regret nespus că te dezamăgesc astfel, dar m-am gândit că o dată şi-odată tot o să afli. Prefer s-o afli de la mine.

— Trebuie să mă aşez, se bâlbâi Blythe, căutând pe dibuite marginea canapelei din spatele lui.

Lionel se strâmbă şi porni spre bar, turnând inimos whisky în două pahare. Veni şi-i întinse unul şocatului său frate, care-l goli pe

nerăsuflate.

— Mai vrei unul?

— Da… Dumnezeule, da!

Lionel se conformă, aducându-i încă o porţie.

— Este… este…

— Inacceptabil şi şocant, ştiu, încuviinţă Lionel cu un zâmbet calm, oarecum resemnat, sorbind din paharul său pe îndelete. Categoric, un păcat în faţa celor mai mulţi. Nu toţi ne naştem la fel, Blythe. Crede-mă, n-am vrut să mă nasc, să simt şi să fiu astfel, după ce ani de zile am încercat să găsesc femeia care să-mi trezească simţurile la viaţă. A fost un şoc pentru mine ziua când mi-am dat seama ce sunt, cum sunt în realitate şi că nu mă pot schimba. Douăzeci şi patru de ani m-am luptat cu mine să înţeleg de ce nicio femeie nu mă atrăgea din punct de vedere fizic. A, pot să mă culc cu ele, dar nu simt nimic, înţelegi?… Dacă ar fi existat vreuna care să mă facă să mă simt împlinit, aceea ar fi fost cu siguranţă Julia. Este adevărat că pentru ea am sentimente profunde, dar ele sunt exclusiv platonice. Este pentru mine sora pe care n-am avut-o niciodată. Aşa că am renunţat cam acum şase ani să mai pretind a fi ceea ce nu sunt, când l-am întâlnit pe Russel Damien.

— Ticălosul acela te-a… atins?! izbucni Blythe, albindu-se la faţă.

— Calmează-te, Blythe, râse Lionel cu o oarecare amărăciune. Eu sunt cel care l-am atins. Eu am făcut pasul, nu el…

— Nu vreau să ştiu! închise Blythe ochii. Dumnezeule, nu vreau să ştiu şi nu vreau să rămân cu imaginea asta în cap!

— Să nu mă judeci, Blythe! Vocea lui Lionel deveni aspră şi tăioasă. Să nu îndrăzneşti să mă judeci!

— Pentru numele îndurătorului, Lion, nu te judec! răbufni Blythe, sculându-se în picioare şi dând peste cap paharul cu tărie, sperând să-şi spele greaţa care i se ridica din stomac. Sunt şocat! Trebuie să-mi revin. Trebuie să mă laşi un pic să-mi revin. Iisuse! îşi trecu el o mână peste faţă. Cine altcineva mai ştie de asta?

— Nu mulţi. Mă învârt într-o lume mică, Blythe, iar cei ca mine sunt puţini şi prudenţi. Nu am avut decât cinci amanţi şi doar pe unul l-am iubit. Pe Russel. Şi el m-a iubit pe mine.

Blythe înghiţi convulsiv în sec când îşi aminti de prietenul lui Lionel, cel de care fusese nedespărţit vreme de doi ani, şi de cât de distrus arătase fratele său când Russel murise în mod tragic, asasinat pe o străduţă lăturalnică din apropiere de clubul Knightbridge, victimă a unui jaf. Crezuse despre ei că erau doar amici… Doamne Dumnezeule!

— Îmi pare rău, şopti el, văzând norul de tristeţe din ochii lui Lionel. Cu adevărat îmi pare rău.

— A trecut, zâmbi Lionel scurt. Deşi martor mi-e Dumnezeu că am trecut prin momente oribile.

— Şi zici că Julia ştia de asta? îl chestionă Blythe, uimit.

— M-a surprins odată într-o situaţie… cam delicată. Cu Russel. Nimic flagrant, dar a fost o scenă suficient de elocventă ca să nu lase niciun dubiu, nimănui, asupra imaginii de ansamnblu. A trebuit să-i explic şi a înţeles. Este o femeie înţeleaptă. Unul dintre motivele pentru care mi-a cerut să o iau de soţie, pe lângă acela că, în opinia ei, toţi ar fi trebuit să intrăm în posesia banilor pe care John ni-i lăsase, a fost acela, cred, de a-mi proteja reputaţia. Ea dorea un soţ care să n-o sufoce, iar mie mi-ar fi asigurat un paravan solid. În fine, nu contează. Explică-mi totuşi un lucru: cum se face că ai convins-o să se mărite cu tine, când în urmă cu o lună era ferm decisă să nu mai facă acest pas cu nimeni, niciodată, cu atât mai puţin cu tine?

Blythe inspiră încet, apoi un rânjet i se lăţi încet pe toată faţa.

— Am fost isteţ. Şi norocos, cred. De fapt, i-am forţat mâna, mărturisi el uşor spăsit.

— Vrei să spui că ai silit-o?

— Un fel de a spune. Scopul scuză mijloacele. O să-ţi explic altă dată. E complicat.

— Ea ştie?

— Ce să ştie?

— C-o iubeşti ca un nebun.

— Nu. Chipul lui se umbri uşor, în ochi citindu-i-se îngrijorarea. Se vede?

— Nu, pentru cine nu ştie după ce anume să se uite.

— Ah, bun, oftă Blythe uşurat. Bine, atunci. Sper.

— Ia-o cu binişorul, Blythe, îl sfătui Lionel, privindu-l îngrijorat. Este o femeie delicată şi inocentă.

— A fost inocentă, îl corectă Blythe cu un zâmbet nătâng pe buze şi o privire şi mai nătângă. Până azi noap… Ia stai puţin! se încruntă el, privindu-şi fratele lung şi sfredelitor. Tu ***ştiai*** asta!?

— O taină pentru o altă taină, surâse Lionel enigmatic. Căsătoria ei cu John a fost una de convenienţă. A fost modul ei de a mă consola după ce asistase la acea scenă dintre mine şi Russel.

— La naiba, tare mi-aş fi dorit să fi fost aici cu vreo două zile în urmă şi să fi aflat asta la timp!

— Ce vrei să zici? Ai rănit-o?

— În mod sigur nu s-ar fi întâmplat asta dacă ea ar fi avut suficientă minte să-mi fi spus mai înainte ca totul… să se consume! ripostă Blythe, simţind cum vinovăţia îi strânge măruntaiele. Cristoase, nu-mi vine să cred că stau aici şi-mi discut intimitatea conjugală cu tine!

— Sunt fratele tău, Blythe. Şi mă bucur pentru voi amândoi. Julia avea nevoie de cineva ca tine. Şi, de asemenea, mă bucur că sunt aici şi că mi-am deschis inima în faţa ta.

— Trebuia s-o fi făcut mai demult, rosti Blythe, privindu-l lung. Trebuia să…

— Lionel.

Amândoi bărbaţii se răsuciră spre uşă, fixând, unul aiurit şi celălalt zâmbitor, apariţia din prag. Julia înaintă, mai degrabă pluti, spre cumnatul său, luându-i mâinile într-ale ei şi trăgându-l încet în jos pentru a-l săruta pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, glăsui ea dulce, privindu-l zâmbitoare.

— Şi mie de tine, frumoaso, i-o întoarse Lionel, sărutându-i mâinile pe rând şi făcând un pas în spate pentru a-i admira rochia fabuloasă, de culoarea vinului burgund, al cărei croi oferea cu dărnicie o privelişte ameţitoare asupra decolteului ei. Am trecut să te văd şi să-ţi prezint omagiile şi urările mele de bine. Arăţi magnific, Julia. Te face fericită sau va trebui să-l stâlcesc în bătaie? schiţă el un semn cu bărbia în direcţia lui Blythe.

Julia roşi fermecător în timp ce fură o privire spre Blythe, care o

fixa cu o expresie greu de descifrat.

— S-ar putea, zâmbi ea, muşcându-şi buzele. Mai mult mă enervează decât…

— Julia.

— Da, Blythe?

— Vino-ncoace.

Julia se încruntă, analizându-i tonul. Nu era tocmai o poruncă, ci mai mult o rugăminte, drept pentru care se supuse. Blythe o urmări cum se apropie, zveltă şi graţioasă ca o nimfă a pădurii, şi făcu un efort să nu se zgâiască la ea ca un idiot. Decolteul ei era… ucigător, Cristoase! Ocazie cu care-şi notă în minte să-i restructureze drastic garderoba. Dacă tot trebuia să se holbeze cineva la sânii ei, pe toţi sfinţii, avea să se asigure că ochii respectivi erau ai lui şi numai ai lui!

— Ce doreşti? îşi ridică ea sprâncenele întrebătoare.

— Ah, aş dori eu multe în clipa asta, tărăgănă el vorbele. Nu mă săruţi şi pe mine?

Faţa ei deveni ca macul înflorit.

— Tu ţi-ai luat sus porţia de sărutări, şopti ea numai pentru urechile lui, fixându-i încruntată gulerul cămăşii. De ce trebuie să mă pui într-o situaţie stânjenitoare faţă de Lionel?

— Pentru că arăţi irezistibil de drăgălaşă aşa, cu văpăi în obraji şi foc în priviri, rânji el, ridicându-i bărbia cu două degete şi sărutându-i vârful nasului. Iar eu nu mă pot abţine să nu te tachinez.

— Pe viitor, ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai stăpâni! îl informă ea sec, întorcându-se spre Lionel. Ai mâncat de prânz?

— Nu, am venit direct aici. Însă…

— Atunci rămâi, rogu-te, şi povesteşte-mi cum a fost şederea ta în Scoţia, îl rugă ea, zâmbindu-i într-un fel despre care ştia că-l va împiedica pe Lionel s-o refuze, luându-l de mână şi silindu-l să se aşeze pe canapea, lângă ea.

CAPITOLUL 26

Reîntoarcerea acasă, la Greenville, cinci zile mai târziu, aduse în inima Juliei un sentiment acut de vinovăţie. Trecuse mai bine de şase

săptămâni de când îl îngropase pe John. Mai exact spus, patruzeci şi trei de zile de când îl înmormântase în pământul rece, sfâşiată de durere şi neputinţă. Jelise după el trei săptămâni amare, nefericită şi buimacă, simţind cum lumea ei se clatină, lipsită de stânca solidă pe care-şi rezemase visele, speranţele şi bucuria. Plecase apoi la Londra, cu gândul să revină în scurt timp acasă, la Greenvill, şi o făcuse… dar ca proaspătă soţie a unui bărbat puternic, senzual, dificil şi imprevizibil. Văduvia ei se consumase într-un timp teribil de scurt. Dacă oamenii o acuzau pentru asta, pentru inconstanţa şi uşurinţa cu care-şi legase viaţa de un alt bărbat, în timp ce trupul fostului ei soţ nici măcar nu se răcise în groapă, aveau cel puţin amabilitatea să n-o arate.

Acest sentiment adânc de culpă o făcu pe Julia să nu mai amâne vizita în cimitirul care se înălţa pe o culme însorită, în spatele bisericuţei vechi de două veacuri şi mai bine. Ziua era senină şi caldă, aerul spoit cu miresmele florilor şi sunetele insectelor care se desfătau sub razele blânde ale soarelui. Urcând fără grabă panta lină, cu sufletul răscolit de amintiri, tristeţe şi jale, Julia ţinea în îndoitura cotului un coş plin cu bulbi de narcise, zambile, brânduşe şi alte flori primăvăratice, pe care intenţiona să le planteze în jurul lespezii de marmură crem.

Era uşurată de faptul că Blythe nu insistase s-o însoţească. Sau nu prea mult, în orice caz. Probabil că-i citise în ochi nevoia de a fi singură cu John şi, ca să-şi umple timpul cât ea avea să fie plecată, se apucase să facă ordine în registrele administrative ale domeniului.

Ajunsă în dreptul mormântului, Julia îngenunche şi-şi plimbă mâna peste suprafaţa rece şi netedă, trecându-şi vârfurile degetelor peste literele gravate elegant în marmura de culoarea şampaniei.

Jonathan Harison Arkwright, al şaptelea duce de Ross, iubit şi devotat soţ şi prieten. Fie ca sufletul să i se odihnească în pace pentru totdeauna. 1752 – 1826.

Julia închise ochii, copleşită de dor. Durerea reveni, mai fierbinte ca niciodată. Iar vinovăţia care-i zvâcnea în piept îşi luă adevăratul ei chip, strâmb şi parşiv, privind-o rece şi neclintit drept în faţă, ca să o poată recunoaşte. Trădarea. Îl trădase mult prea repede şi mult prea uşor pe acel bărbat care-i dăruise aproape totul, care o

şlefuise ca pe cea mai nepreţuită nestemată a lumii, cu răbdare, cu înţelegere şi cu o nemărginită şi generoasă iubire.

— Iartă-mă, şopti ea, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. N-am fost cinstită cu niciunul dintre noi. Şi pentru asta-mi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Îngropându-şi faţa în palme, plânse tăcut, chinuită de remuşcări, simţindu-se deznădăjduită. Fusese măritată cu el opt ani şi-n tot acest timp tânjise în secret, uneori cu disperare, după un alt bărbat. Un bărbat care o dorea aşa cum John n-o dorise niciodată, intens şi pătimaş, dar care niciodată n-avea să o iubească aşa cum o făcuse John, cu profunzime şi devotament. Iar dezolarea era cu atât mai aprigă cu cât ştia că nu putea să regrete nimic din tot ceea ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Era cu atât mai amarnică cu cât ştia că John n-ar fi condamnat-o niciodată pentru alegerea ei, ci s-ar fi bucurat cu adevărat pentru ea. Şi cu atât mai nefericită cu cât ştia că inima ei o trădase, alegând să bată chinuit pentru acel bărbat cu ochii spuziţi cu aur şi mistere, care zâmbea nimicitor, stârnind furtuni de dor în sufletul ei, a cărui minte izbutea s-o zăpăcească pe a ei cu atâta uşurinţă, a cărui mângâieri îi revărsau în trup şuvoaie strălucitoare de dorinţe şi nevoi chinuitoare. Cu atât mai îngrozită cu cât era convinsă de faptul că, atunci când totul avea să se termine între ei, el avea să plece mai departe fluierând, cu inima la fel de uşoară şi liberă precum un fluture de zi, în timp ce a ei avea să se împietrească de durere şi să moară. Aşa cum se mai întâmplase odată în trecut!…

Julia plânse până când îşi simţi inima uşurându-i-se de o parte din povară. Avea să ia totul aşa cum era, aşa cum venea, reflectă ea, cu ochii pironiţi asupra lespezii de piatră. Fiecare zi cu lumina şi umbrele ei. Fiecare noapte cu dulceaţa şi patima ei. Şi avea să-l părăsească la primul semn de răceală sau înstrăinare, urmând să se retragă într-un colţ uitat de lume, unde să-şi trăiască goliciunea vieţii într-o izolare totală.

Blythe ştiu că plânsese încă din prima clipă în care Julia intră în biroul lui John, în care el îşi petrecuse aproape patru ore concentrându-se cu greu asupra hârţoagelor şi întrebându-se de ce

naiba zăbovea atât în cimitir. Era palidă, cu umbre sub ochii verzi şi trişti, iar zâmbetul îi era vag şi obosit. Inima i se strânse şi, în clipa în care veni spre ea şi o luă tăcut în braţe, pentru a-i oferi consolarea şi sprijinul lui, constată că era îngheţată sloi. O sili să bea jumătate dintr-un pahar cu brandy, o cuibări într-un fotoliu în faţa şemineului şi o înfofoli într-o pătură moale de lână.

— Ţi-e foame? se lăsă el pe vine în faţa ei, luându-i mâinile îngheţate într-ale lui şi frecându-i-le uşor ca să i le încălzească.

— Nu prea.

— Ai stat mult.

— Da, dădu Julia apatică din cap, cu privirea pironită asupra focului din vatra de piatră.

— Te simţi bine?

— Oarecum.

— Ţi-e dor de el.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, şi Julia se întrebă când oare devenise atât de transparentă în faţa lui.

— Da. Foarte mult, şopti ea răguşit.

Exista ceva distant în atitudinea ei, o răceală a cărei sursă n-o înţelegea şi care-l nedumerea.

— Ce te frământă, Julia? Vorbeşte cu mine.

Julia îşi muşcă buzele, ridicând apatică din umeri, într-un gest ce se dorea indiferent. Apoi îl privi şi oftă.

— Mă simt îngrozitor de vinovată.

Şi pentru că îi era prea greu să continue, tăcu posomorâtă.

— Pentru că te-ai măritat cu mine atât de curând după moartea lui şi pentru că, contrar aşteptărilor, te simţi bine cu mine?

Julia se strâmbă nefericită.

— Se spune că bărbaţii nu sunt atât de intuitivi ca femeile. Vreau să-l văd şi eu pe cretinul ăla care a scos gogoaşa asta pe gură!

Blythe zâmbi fără să vrea, apoi deveni serios şi-şi înclină capul, căutându-i privirea.

— Crezi că eu nu trăiesc cu aceeaşi povară în suflet, Juley? rosti el încet şi grav, când ochii ei se întoarseră către el. Îmi tot spun că John ne-a iubit pe amândoi şi că s-ar fi bucurat să ne vadă împreună. Dacă

n-ar fi fost aşa, nu şi-ar fi conceput testamentul în maniera în care a făcut-o. A dorit ca unul dintre noi să-ţi stea alături. Şi aşa s-a întâmplat. Asta nu face să-mi fie mai uşor, ştiind că s-ar putea ca hotărârea lui să fi avut la bază conştiinţa faptului că eu te-am dorit în tot timpul cât voi aţi fost căsătoriţi şi că el a simţit asta. Şi este cu atât mai apăsător cu cât nu am certitudinea dacă lucrurile au stat aşa sau nu. Dacă a ştiut sau nu. Dar el s-a dus şi noi am rămas. Şi dacă îi suntem datori cu ceva, atunci îi suntem datori să încercăm ca lucrurile să meargă bine în acest mariaj. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu ştiu ce să zic, murmură Julia, muşcându-şi buzele. Până acum totul a mers bine, nu?

— Ca uns, o asigură el, spintecând aerul cu palma într-un gest mai mult decât elocvent, care-o făcu să zâmbească.

— S-ar părea că ne potrivim.

— Ca legea în tribunal.

Julia îşi înălţă sprâncenele cu sarcasm.

— Grozavă metaforă, comentă ea, amuzată. Alta mai bună n-ai găsit?

— Sunt jurist, nu poet, se strâmbă el. Eşti nefericită cu mine, Julia?

Întrebarea o luă total pe nepregătite. Zâmbetul i se ofili şi ea îl privi lung. Părea extrem de serios şi o privea cu acea expresie scormonitoare, despre care ştia că nicio minciună n-ar fi reuşit să-i stea dreaptă-n faţă şi să-i ţină piept. Înghiţind cu greu, decise că n-ar fi costat-o prea mult un mic compromis.

— Nu, nu sunt nefericită. Nedumerită, confuză, derutată poate, dar nu nefericită. Mă derutezi, Blythe. Şi poate că asta este adevărata mea problemă.

— Şi dacă ţi-aş mărturisi şi eu acelaşi lucru? sugeră el zâmbind. Că şi tu mă derutezi pe mine?

Julia îl privi fix două secunde, neîncrezătoare, după care scoase un mic hohot de râs.

— Fugi d-aici! Marele avocat al Londrei, omul despre care s-a scris că a băgat spaima în toţi infractorii, de au emigrat cu toţii în America, zăpăcit de o muieruşcă…

— Te rog să ai grijă cum vorbeşti despre soţia mea, replică el, ridicându-se, doar pentru a o lua pe sus şi a porni cu ea spre uşă. Nu de alta, dar va trebui să fiu dur cu tine şi să-ţi cer satisfacţie.

— Termină. Unde mă duci?

— Sus, rânji el plin de sine. Am de gând să te derutez şi mai mult.

Au dezgropat codexul în aceeaşi zi, în lumina blândă a apusului. Danae fusese cea care-l tăinuse cu aproape douăzeci de ani în urmă, atunci când îşi găsise sanctuarul la Greenville, la rădăcina stejarului bătrân ce trona cu trufie în vârful colinei, şi de atunci cufărul rămăsese ascuns în măruntaiele de humă. Secularul său paznic îşi încolăcise cu lăcomie rădăcinile în jurul lui, ca nişte gheare noduroase şi tari, strângându-şi comoara cu străşnicie, încercând s-o păstreze pentru totdeauna.

Pentru a nu vătăma copacul, tăindu-i rădăcinile viguroase, amândoi scurmaseră cu răbdare şi grijă la baza lui, umăr la umăr, aproape două ceasuri încheiate, când, în sfârşit, reuşiră să scoată la lumină cutia de lemn.

Cutia în sine nu avea nimic spectaculos. Era simplă, din lemn de nuc, iar din cauza ruginii, balamalele şi încuietoarea cedară destul de repede. Julia îşi ţinu respiraţia atunci când Blythe o deschise şi expiră zgomotos la vederea sulului de piele mucegăită. Apa se infiltrase, an de an, atacând lemnul, putrezindu-l, mâncându-i metalul şi înfigându-şi dinţii răbdători în bucata de piele decolorată şi umedă, mistuind-o încetul cu încetul. Mirosul de mucegai şi umezeală de dinăuntru îi gâdilă nările, făcând-o să strănute.

Câteva clipe, nu făcură decât să privească nemişcaţi conţinutul cutiei. Apoi se priviră şi Blythe fu primul care zâmbi, în timp ce-i întindea cutia:

— Onoarea asta îţi revine ţie, ducesă.

— Fă-o tu. Mie mi-e frică să-l ating, mărturisi ea, presându-şi o mână peste buze şi cealaltă pe stomac, pentru a-şi linişti freamătul nervos de acolo.

— Nu, insist să oficiezi tu ritualul cuvenit.

Julia ezită, apoi gândi „fie ce-o fi” şi luă sulul de piele cu grijă. Nu era foarte greu, poate mai puţin de o uncie, şi Julia îl cântări uimită câteva clipe, apoi desfăşură pielea şi scoase la lumină acel obiect pentru care sânge din sângele ei fusese vărsat fără cruţare în urmă cu două decenii. Tubul nu era mai lung de o palmă şi jumătate şi de două ori mai gros decât degetul ei cel mare, însă lucrătura în fildeşul îngălbenit de vreme era superbă, fără-ndoială.

— Este frumos, rosti ea cu voce răguşită de emoţie. Realmente frumos. Sper să funcţioneze, adăugă ea, ridicându-şi ochii spre el.

— Şi eu trag nădejde, răsuflă Blythe, frecându-şi bărbia, cu ochii la codex.

O privi şi simţi un mic spasm în inimă. Julia avea o dâră de pământ pe obraz, era ciufululită şi avea poalele rochiei pătate de iarbă şi praf. Ochii îi erau mari de emoţie, chipul irezistibil îmbujorat de efort. Era pur şi simplu fermecătoare.

— La ce te uiţi aşa?

— Aşa cum? se încruntă el, smuls din reverie.

— De parcă mi-au crescut două capete.

— Ai pământ pe faţă. Şi-ţi stă părul în toate direcţiile. În plus, ţi-ai făcut rochia praf. Mă strădui să înţeleg de ce te găsesc atât de dulce şi de irezistibilă, când mai ai puţin şi aduci cu o cerşetoare veritabilă.

— Oh! făcu ea, după care scoase un mic chicotit din gât, dându-şi părul după ureche cu o mişcare pur feminină. Te pricepi să vrăjeşti o femeie cu vorbele.

— Problema e că acum nu încerc să te vrăjesc. Se ridică în picioare, îşi scuturăă mâinile de ţărână apoi o ajută şi pe ea să se scoale în capul oaselor. Hai să mergem acasă. Groapa am s-o astup eu mâine dimineaţă. Facem o baie şi pe urmă deschidem drăcia asta şi-o să vedem dacă reuşim să ajungem mai bogaţi decât Cresus în persoană.

Luă codexul din mâinile ei şi-l vârî în buzunarul pantalonilor şi, pentru că nu se mai putu abţine, o înşfăcă de talie, săltând-o fără efort la nivelul feţei lui şi capturându-i gura într-un sărut pârjolitor.

— Indiferent de ceea ce vom descoperi în seara asta, indiferent de tainele care ni se vor arăta, vreau ca noi doi să mai zăbovim puţin la

Greenville, rosti el răguşit, strângând-o la pieptul său în timp ce-şi sprijinea obrazul de creştetul ei, privind la orizontul brăzdat de ultimele culori ale apusului. Vreau să mă bucur de tine, de ceea ce am alături de tine.

— Totul se întâmplă atât de repede, murmură ea, închizând ochii.

— Te-am minţit, Julia.

Inima ei, care-şi mai domolise ritmul după acel sărut dogoritor, ezită o clipă, cuprinsă de neliniște.

— În ce sens? se strădui ea să-l întrebe cu o voce cât mai calmă.

— N-am să te las să pleci. Ţi-am promis că-ţi voi da drumul la sfârşitul acestor şase luni, dar am ştiut încă din clipa în care am spus-o că e o mare minciună. Regret, dar n-o pot face.

— Înţeleg, spuse ea, simţind cum tensiunea din piept cedează sub un val de uşurare. Şi mi-ai spus-o acum, pentru că…? îl îmboldi ea să continue, aşteptându-i răspunsul cu sufletul la gură.

— Pentru că va trebui să te obişnuieşti cu gândul că, după ce toate acestea se vor termina, vei rămâne cu mine.

După tonul cu care o spusese, încordat şi cât se poate de hotărât, Julia deduse că n-avea niciun rost să mai insiste pe acest subiect. Blythe nu intenţiona să-l dezvolte şi nici să-i facă vreo mărturisire în plus. Faptul că el era decis s-o păstreze era cel mai apropiat lucru de o declaraţie sau de o promisiune, şi cu toate că se simţi uşor dezamăgită, îşi spuse că asta îi era de ajuns. Pe moment.

— Bine.

— Bine? se miră el, de-a dreptul surprins, desprinzând-o de el şi depărtând-o puţin, pentru a-i vedea ochii. Aşa, pur şi simplu?

— De ce? Vrei să ne certăm pe subiectul în cauză? îşi arcui ea o sprânceană, înghiţindu-şi frustrarea. Aş zice că, după modul în care ţi-ai formulat pretenţia, răspunsul meu ar fi să te mulţumească.

— Păi, mă mulţumeşte, zâmbi el nedumerit. Numai că tu niciodată nu cedezi fără să te lupţi. Câteodată, te lupţi numai aşa, din principiu.

— Poate că m-am săturat să mă mai tot cert cu tine, opină ea, bosumflându-se. Ce Dumnezeu, Blythe, suntem căsătoriţi! N-ar fi

sănătos pentru niciunul dintre noi să ne scoatem ochii la fiecare mişcare. Ne-am înnebuni unul pe celălalt, şi la ce bun? Vrei să rămân, atunci rămân. E simplu.

— Da, e simplu, confirmă el, continuând s-o privească cercetător. Atunci, aş zice că am rezolvat-o.

— Aleluia! îşi ridică Julia palmele şi faţa spre cer într-o expresie de exasperare amestecată cu adâncă gratitudine.

Blythe chicoti, o trase în braţele sale şi-şi îngropă faţa în scobitura gâtului ei, simţindu-se ridicol de fericit.

Se înnoptase deja când se înapoiară la conac. Făcuseră drumul pe jos, ţinându-se de mână, păşind fără grabă şi aducând caii de dârlogi. Blythe îi culesese flori şi i le strecurase-n păr şi-n decolteu, narcise târzii, a căror parfum o îmbătaseră. Apoi îi cântase. Balade vechi, în care oamenii mureau pentru glorie, pentru libertate, dar şi pentru iubire. Julia îl mai auzise cântând o singură dată, în ziua căsătoriei lor pripite, dar nu cu atâta dăruire şi patimă. Era fermecată, uluită, încântată şi totalmente îndrăgostită de el.

Închiseră codexul în seiful din biroul lui John, alături de jurnal, apoi făcură baie împreună. Şi, inevitabil, se iubiră. Încet, fără grabă, cu nespusă tandreţe, dăruindu-şi unul altuia ceea ce nu fusese rostit prin cuvinte. Cuvinte pe care niciunul dintre ei nu îndrăznise să le rostească încă. Şi îmbătaţi de dragoste, cinară pe podea, în faţa focului din dormitorul lor, într-o atmosferă relaxată.

— Când a început John să te instruiască?

Întrebarea lui o prinse cu garda jos. Ştia exact ce anume o întrebase. Ezită o clipă, cu pocalul de vin în dreptul gurii, privindu-l serioasă peste marginea lui, apoi luă o gură.

— De la zece ani. Ştia că răspunsul ei avea să-l surprindă şi zâmbi uşor în faţa expresiei uluite de pe faţa lui. Eram mai matură decât multe fete de vârsta mea, Blythe. Universul păpuşilor apusese demult, iar mintea mea era avidă de cunoaştere. Nu visam la eroi şi cai înaripaţi care să mă salveze din turnul în care mă întemniţase cine ştie ce balaur, ci mă imaginam pe mine însămi călărind un astfel de bidiviu, neînfricată şi cutezătoare, luptând ca să salvez lumea. Îmi cioplisem un

fel de spadă, cu care mă antrenam în secret în pădure, spintecând copacii şi tufişurile. Răpunând acele creaturi din basmele şi legendele străvechi. Iar John a dat peste mine într-o zi. Nu ştiu câtă vreme a stat şi m-a urmărit, dar în clipa în care l-am zărit, mi s-a făcut rău din cauza ruşinii. El îmi tocmise dascăli care să mă înveţe să devin o adevărată lady, iar eu tocmai îi făcusem o demonstraţie de zbierete şi urlete, fandând şi asudând în străduinţa de a birui duşmanii nevăzuţi ai omenirii. Am început să mă bâlbâi şi să mă scuz în faţa lui, dar el a zâmbit şi mi-a spus că tehnica mea trebuia îmbunătăţită, că flexam prea tare piciorul în fandare şi că asta-mi afecta echilibrul, şi că un luptător este cu atât mai bun cu cât ştie să se dueleze cu ambele mâini la fel de bine.

— Şi mie mi-a spus asta odată, la început, zâmbi Blythe, amintindu-şi cu plăcere. Aşa că ţi-a îmbunătăţit tehnica, te-a învăţat să fandezi corespunzător şi să te duelezi cu ambele mâini.

— Da.

— Erai doar un copil, Julia, zise el, redevenind serios.

— În ochii celor mai mulţi, da, eram într-adevăr un copil. Însă John ştia cine eram şi cât de nesigur îmi era viitorul. Eram căsătoriţi de aproape un an când mi-a mărturisit că tot timpul s-a temut ca nu cumva viaţa lui să se sfârşească înainte de a apuca să se asigure că m-a pregătit îndeajuns pentru a putea fi şi singură în stare să mă protejez. Şi, pe acest considerent, s-a străduit să mă înveţe de toate. Mi-a arătat tot ce ştia.

— Şi tot el, bănuiesc, te-a prezentat lui Harper.

— Nu. Anne a făcut-o. Şi cam tot pe atunci a luat naştere şi Suita Cleopatrei.

— Povesteşte-mi.

Anne zâmbi, aducându-şi aminte.

— A început printr-o întâmplare nefericită. Eu şi John ne aflam de patru zile la Kensington Place ca să petrecem, la invitaţia marchizului, o săptămână întreagă acolo. Se organizaseră picnicuri în aer liber, partide de vânătoare şi concursuri. În fiecare seară se organiza ceva diferit şi incitant: baluri mascate, piese de teatru cu implicarea directă a invitaţilor, balet şi, invariabil, tombole. Kensington

are reputaţia unui excentric, un individ desfrânat şi fermecător, dar foarte selectiv, după cum bine ştii. Era prezentă acolo întreaga cremă londoneză şi ceva de import: un prinţ arab şi vreo doi cu sânge burgund. Arabul mi-a făcut avansuri încă din prima seară, se strâmbă ea, şi pentru că stătea cu privirea aţintită spre foc, nu văzu expresia încordată de pe figura lui. Era genul de bărbat pentru care un simplu „nu" înseamnă „poate". Oricum, nu era primul, aşa că ştiam că cea mai sigură metodă era să-l evit. Dar, în cea de a patra seară, dansasem prea mult, eram încinsă şi am ieşit să mă răcoresc în grădină. John era prins într-o discuţie cu Lordul Cancelar, aşa că nu i-am cerut să mă însoţească. Erau câteva cupluri ieşite la plimbare, aleile erau luminate de lampadare prinse în pomi şi străjuite de torţe, iar eu m-am lăsat furată de frumuseţea locului. Bănuiesc că ai fost la Kensington Place, îşi întoarse ea faţa spre bărbatul care o asculta tăcut.

— Nu doar o singură dată. Ştiu despre ce vorbeşti. Nicăieri n-am văzut grădini care să rivalizeze cu cele ale lui Max.

— Într-adevăr. În fine, n-am s-o mai lungesc. M-am aşezat pe o bancă, e drept, mai retrasă, dar voiam să mă las învăluită pentru câteva clipe de linişte şi de parfumul nopţii. Mi-aduc aminte că cerul era plin de stele care stăteau să cadă pe mine. Şi atunci, m-am trezit pe cap cu individul acela nesuferit.

— Te-a atacat?

Deşi întrebarea fusese pusă pe un ton rezonabil, Julia simţi tăişul mâniei de sub pojghiţa de calm.

— Nu chiar. Cel puţin, nu imediat. A început să-mi facă nişte declaraţii atât de înflăcărate şi îndrăzneţe, că-n prima clipă am amuţit. Ştiam că am un chip drăguţ şi o siluetă acceptabilă, dar în veci nu mi-am închipuit că acestea două o să inspire pe cineva la pasiuni necugetate. M-am ridicat indignată şi am vrut să plec, dar individul, care, apropo, era în genunchi la picioarele mele, m-a prins de mână şi m-a forţat să mă aşez la loc. Mi-a spus că nicio femeie nu-i întoarce lui spatele, că el este un prinţ şi că puterea lui este nemăsurată… basme dintr-astea. Eu i-am replicat că poate-n ţara lui femeile cad ca muştele în faţa lui, din simplu motiv că nu există bărbaţi adevăraţi, spre care să-şi îndrepte afecţiunea. În Anglia, noi avem şira spinării şi gusturi

mult mai rafinate. El s-a mâniat şi a încercat să mă înghesuie, probabil încercând să-mi demonstreze ceea ce pierd, eu m-am enervat şi l-am pocnit de l-a luat mama dracului. Să-i fi văzut numai faţa, izbucni ea dintr-odată într-un râs spumos, amintindu-şi scena. Se holba la mine cu ochii cât cepele, incapabil să creadă faptul că o femeie jumătate cât el îi dăduse sângele pe nas şi-i oblonise un ochi din două mişcări şi-o respiraţie. Problema n-a fost asta, de fapt. Umbla însoţit de două gărzi de corp, care se aflau postate mai încolo şi pe care nu le-am observat. Când acestea au dat năvală, mie mi-a stat inima. Cu unul mă descurcam eu, dar cu trei malaci n-aveam nicio şansă. Norocul meu a fost Anne. A apărut din noapte ca o zeiţă a răzbunării, mişcându-se aşa cum nu mai văzusem pe nimeni, niciodată. Toată numai graţie, agilitate şi forţă. I-a secerat ca pe nişte spice, înainte ca eu să apuc să-mi trag sufletul, apoi m-a luat de mână şi m-a tras după ea spre conac. Nici acum nu ştiu dacă indivizii şi-au dat seama ce i-a lovit. Cert este că am alergat amândouă ca nebune, iar când am ajuns lângă terase, râdeam ca două descreierate. Arabul a dispărut din peisaj chiar a doua zi, iar eu şi Anne ne-am împrietenit la cataramă. Pe urmă, am rugat-o să mă înveţe şi pe mine să mă mişc aşa, ca ea, şi atunci mi-a prezentat-o pe camerista ei, inegalabila May-May, binecuvântată fie ziua când s-a născut, căci datorită ei am ieşit basma curată din câteva situaţii destul de delicate. Şi pe care nu ţi le mai povestesc acum, preciză ea, îndreptându-şi ochii spre el, pentru că avem o treabă de făcut în seara asta.

Blythe, deşi era mort de curiozitate, acceptă zâmbind şi se ridică în picioare odată cu ea.

— Vreau ceva de la tine înainte de a coborî, îi ceru el când ajunse în dreptul uşii.

— Ce anume?

— Numele arabului.

Julia îşi arcui o sprânceană a lehamite.

— Las-o baltă, Blythe. Doar n-o să pleci pe coclauri ca să vânezi un nebun care şi-a pierdut minţile în urmă şapte ani?

— Numele lui, Julia.

— Nu fi idiot. Întâmplarea aceea a adus multe schimbări majore şi îmbucurătoare în viaţa mea. Numai şi pentru asta, mi-aş învinge

repulsia de o clipă, şi l-aş săruta pe broscoiul ăla tuciuriu în semn de recunoştinţă.

— Aştept, făcu el neclintit şi răbdător ca o stâncă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Dar se izbi de expresia prea cunoscutei lui încăpăţânări şi se dădu bătută. Sayed. Îl cheamă Sayed al… nu ştiu cui, ridică ea dintr-un umăr. Ce mai contează! îşi aruncă apoi mâinile spre cer, exasperată.

— Contează. Cu timpul, o să mi-i spui tu pe toţi cei care i-au urmat exemplul.

— Doamne fereşte! Îmi place să trăiesc în Anglia. Nu vreau să fiu silită să emigrez naiba ştie în ce colţ uitat de lume, numai pentru că tu ai chef să mazileşti trei sferturi din bărbaţii Londrei doar pentru că sunt… bărbaţi.

Blythe se mulţumi să zâmbească, ferm decis să-şi atingă scopul într-o bună zi. Avea să şteargă toate insultele pe care Julia fusese nevoită să le înghită de-a lungul anilor. Şi poate aşa, avea să-şi spele şi el păcatele trecutului.

CAPITOLUL 27

Era aproape miezul nopţii când coborâră la parter. Personalul se retrăsese deja, în urma indicaţiilor primite. Cei mai mulţi locuiau în sat, cu excepţia majordomului, a menajerei, a cameristei Juliei şi a grădinarului. Casa era tăcută şi Julia traversă desculţă coridorul lung, alături de soţul ei, simţindu-se dintr-odată teribil de emoţionată. Prin mintea ei se înghesuiau zeci de întrebări şi tot atâtea nelinişti. Oare codexul avea să poată fi deschis cu uşurinţă sau umezeala îi atacase mecanismul, făcându-l imposibil de manevrat? Şi dacă reuşeau totuşi să-l deschidă, oare aveau să găsească grilele intacte?

— Nu te mai frământa atâta, îi zise Blythe, oprindu-se în dreptul uşii, pentru a-i cuprinde faţa în palme şi a o săruta uşor pe buze. Jur câţi aud creierul scrâşnind. O să ne lămurim imediat, nu crezi?

— Nu pot să nu-mi fac griji, mărturisi Julia, oftând. După atâţia ani, am jurnalul, am şi codul, şi mi-e groază ca toată această nebunie să nu fi fost în zadar.

— Nu e, o asigură el, zâmbindu-i în timp ce deschidea uşa. Ai încredere.

Şi pentru a i-o insufla pe a lui, îi cuprinse ceafa în pumn şi o sărută apăsat, trăgând-o în birou şi închizând uşa în spatele ei, pentru a o rezema de ea.

În secunda următoare, realiză că nu erau singuri în încăpere. Blythe prelungi încă un moment sărutul, apoi o luă în braţe, ca pentru o îmbrăţişare tandră, şi-i şopti la ureche:

— E cineva aici.

— Ştiu.

— Suntem neînarmaţi, la naiba!

— Avem pumni, Blythe, şopti ea catifelat. Şi picioare. Şi minte. Nu suntem neînarmaţi.

— Ai dreptate. Atunci, hai să vedem de ce suntem în stare.

Nu fură în stare de nimic. În secunda în care se despărţiră şi localizară intrusul, amândoi ştiură că ar fi fost zadarnic ca măcar să încerce ceva. Blythe făcu un pas lateral şi se interpuse între Julia şi pericol, înfruntându-l.

În spatele biroului, tolănit comod, cu cizmele sprijinite cruciş peste muchia acestuia, Sethan Bleymoure îi privea liniştit, ţinând în mână un pistol îndreptat leneş asupra lui Blythe. Pe birou, lângă teancul cu sugative, se aflau jurnalul şi codexul.

— Arkwright, rosti mercenarul cu un surâs moale. Îl văzu pe Blythe îngustându-şi ochii şi aruncând o privire rapidă şi speculativă spre pistolul din mâna lui şi râse uşor. Nici să nu te gândeşti să faci pe eroul, îi sugeră el, ridicându-şi şi cealaltă mână, pe care o avea ascunsă sub birou, etalând un alt pistol. Am fost informat că micuţa doamnă nu este chiar atât de neajutorată precum pare la prima vedere, aşa că mi-am luat măsuri de precauţie suplimentare. Deşi, sincer, n-aş vrea să fiu pus în situaţia de a face mizerie pe aici. Covorul este o piesă rară şi minunată. Ar fi păcat s-o compromitem.

Îşi lăsă picioarele jos şi se ridică.

— Ia loc, Arkwright, îi făcu el semn cu ţeava pistolului spre unul dintre cele două scaune care le aranjase lângă perete. Va fi o noapte lungă şi, cu siguranţă, interesantă.

Blythe îi aruncă o privire lungă, dar se conformă, luând-o pe Julia de mână şi obligând-o şi pe ea să se aşeze lângă el.

— Nu, tu nu, draga mea, rosti mercenarul amuzat. Soţul tău are o reputaţie de un adevărat demon în luptă, iar eu nu ţin neapărat să-i verific acreditările. Datoria ta, deocamdată, este să-i legi mâinile la spate şi gleznele de picioarele scaunului…

— Şi dacă refuz s-o fac? îl înfruntă Julia, privindu-l cu ochi scăpărători.

— Eşti pregătită să devii din nou văduvă în această noapte? o chestionă el cu o blândeţe înspăimântătoare.

Julia îl privi lung, dispreţuitoare, deşi sângele îi îngheţase în vene. Nu se îndoia că omul acela n-avea să-şi ducă până la capăt ameninţarea. Ura faptul că era neputincioasă în faţa lui, că viaţa bărbatului pe care-l iubea se afla în pericol.

— Cu ce vrei să-l leg? îşi forţă ea buzele să i se mişte.

— Şnururile draperiilor sunt foarte bune. Şi, lady Ross, înainte să-ţi vină vreo idee, te avertizez că nu sunt un bărbat care să accepte faptele de vitejie. Îl omor fără să clipesc, m-ai înţeles?

— Sper că nu-ţi închipui că o să ne omori şi după aceea o să scapi bine merçi, nu? îi aruncă Julia peste umăr, extrem de calmă, în timp ce se îndrepta spre draperii. Nu suntem singurii care ştim povestea jurnalului. Vei fi vânat, oriunde te vei duce…

— Poate, zâmbi bărbatul încet, şi Blythe sesiză un licăr de admiraţie sinceră în ochii lui atunci când acesta o urmări cu privirea pe Julia.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi pui labele pe ea, articulă Blythe cu o voce lividă, abătându-i atenţia înspre el.

— Nu mă insulta, Arkwright. Crede-mă, am cele mai profunde, sincere şi platonice sentimente pentru soţia ta. Este o femeie uluitoare. N-aş vrea s-o rănesc. Şi nici pe tine, la o adică. Mi-ai ajuns simpatic în cei cinci ani de când îmi tot respiri în ceafă.

Blythe bănuise la un moment dat că filajul său fusese compromis, că mercenarul se prinsese că era pus sub urmărire continuă, dar cum totul se rezumase doar la nivelul instinctelor lui şi cum urmăritul nu-şi schimbase niciun moment tabieturile, Harper

insistase să-l ţină şi mai departe sub observaţie.

— Văd că nu eşti surprins că ştiu, surâse Bleymoure. Inteligent, desigur. Lady Julia, ar fi bine să te grăbeşti, pentru că dacă nu-l legi în următoarele două minute, o să mă văd nevoit să-i împrăştii creierii, rosti el moale, fără să-şi ia ochii de la Blythe. Şi zău c-aş prefera să n-o fac.

Julia, care trăsese de timp cât putuse, încercând să găsească un obiect care să-i servească drept armă, înşfăcă şi ultimul şnur şi porni grăbită spre Blythe, suiduind în gândul ei. Nemernicul acela fusese al dracului de meticulos şi curăţase totul de pe biroul lui John. Cuţitul de deschis corespondenţa dispăruse, la fel de lădiţa cu ustensilele pentru ascuţit penele de scris. Nici press-papierul de marmură nu mai era.

— Îmi pare rău, şopti ea cu o voce uscată, în timp ce-i lega mâinile lui Blythe.

— Nu-ţi face griji. Rămâi calmă şi fă ceea ce ţi-a spus.

— Încerc.

— Eşti drăguţă să mă laşi să arunc o privire? o chestionă mercenarul după ce termină de făcut şi ultimul nod. N-aş vrea să te jignesc, dar prefer să fiu vigilent.

Îi indică să treacă în faţa lui Blythe, în timp ce el trecu în spatele acestuia şi verifică legăturile. Părând satisfăcut de rezultat, îl ocoli din nou pe Blythe, strecurându-şi unul dintre pistoale în betelia pantalonilor eleganţi.

— Să rămâi nemişcată, îi porunci el Juliei, trecând în spatele ei.

Când mercenarul puse mâna pe umărul ei, Julia închise ochii pentru o clipă, luptându-se cu greaţa care-i strângea stomacul şi cu pornirea de a se răsuci ca să-l atace. El era înarmat cu un pistol, îşi impuse ea să nu uite. Şi avea să-l folosească, nu se-ndoia de acest lucru.

— Ai pus mâna pe ea, se auzi vocea calmă şi joasă a lui Blythe, făcând-o pe Julia să deschidă ochii şi să-i privească expresia crâncenă care-i apăruse-n ochi. Pentru asta, ai să mori.

Sprâncenele asasinului săriră drept în creştetul capului. Buzele i se curbară într-un soi de rictus.

— Stai cuminte, Arkwright. Deocamdată, te asigur că tânăra ta soţie nu este în niciun pericol.

— Ţii un pistol aţintit asupra ei, scrâşni Blythe. Numai şi pentru…

— Din necesitate procedez aşa, îl asigură mercenarul cu un oftat, adunând părul Juliei în pumn şi ridicându-l pentru a-i dezgoli ceafa. Exact aşa cum m-am aşteptat! exclamă el cu o satisfacţie ciudată în glas. Îi lăsă părul să cadă şi făcu un pas în spate. Întoarce-te.

Julia îi aruncă o privire lungă lui Blythe şi se răsuci cu faţa spre asasin, aşezându-se astfel încât să-i ocupe acestuia tot câmpul vizual şi pregătindu-se pentru tot ce era mai rău. Prin minte nu-i trecu decât simplul gând că şi-ar fi dorit să moară ea prima. Ca să-i lase lui Blythe suficient timp să acţioneze. Făcuse nodurile exact aşa cum o învăţase John. Şi spera din tot sufletul ca Blythe să-şi amintească…

— Ai ochii ei…

Vocea individului era uşor răguşită şi Julia distinse un soi de emoţie în ochii aceia verzi.

— Ce? îngăimă ea, nedumerită.

— Şi gura, continuă bărbatul cu un soi de uimire. Şi când zâmbeşti, faci aceeaşi gropiţă aici, adăugă el, bătându-se uşor cu vârful unui deget pe obrazul stâng. Am ştiut din prima clipă când te-am văzut că tu eşti. Cea pe care am căutat-o în toţi aceşti ani.

— Nu înţeleg, murmură Julia.

— Semeni cu mama ta, Juliette. Asemănarea este…

Şi-n clipa aceea, totul se petrecu cu o viteză uluitoare. Blythe o împinse într-o parte şi atacă de jos în sus, lovindu-l pe mercenar cu pumnul drept în falcă. Pistolul se descărcă cu un bubuit care o asurzi. Se auzi un strigăt, dar Julia nu ştiu dacă fusese al ei ori ba. Cei doi bărbaţi se rostogoleau pe covor, atacându-se cu o ferocitate ieşită din comun. Pumnii zburau cu nemiluita, nimicitori, strivind, vătămând. Ca prin vis, se ridică în picioare şi se năpusti spre bibliotecă, apucând sertarul de jos şi trăgând cu o asemenea forţă încât îl scoase afară cu totul. I se înmuiară genunchii de uşurare când zări pistolul aşezat deasupra hârtiilor. Îl înşfăcă cu ambele mâini şi se repezi.

Asasinul îngheţă în clipa în care simţi ţeava pistolului împungându-i ceafa. Înjurând scăzut printre dinţi, lăsă în jos pumnul pe care se pregătea să i-l trântească în figură adversarului său.

— Ridică-te! Uşor, îl sfătui Julia. După cum bine ai afirmat, nu sunt o femeie lipsită de apărare sau de sânge rece şi n-o să ezit să-i împrăştii creierii la cea mai mică mişcare. Aşa. Foarte bine. Şi mâinile sus, ca să ţi le văd.

Făcu un pas în spate, mutând ţeava pistolului mai jos, în spatele mercenarului, în dreptul inimii lui, cu mâna încleştată pe jacheta acestuia. Blythe se ridică şi el, ducându-şi mâna la buza crăpată şi înjurând.

— Face-ţi o mare greşeală. Amândoi, rosti asasinul cu o voce lipsită de inflexiuni. Dacă…

— Gura! i-o reteză Blythe, smulgându-i pistolul din betelia pantalonilor şi trântindu-i un pumn în plex, care-l făcu pe asasin să se îndoaie de la mijloc, icnind. Julia, adu şnururile alea afurisite, i se adresă el tinerei femei, ocolindu-l şi luând şi celălalt pistol din mâna ei, doar pentru a i le propti captivului pe amândouă sub urechi. Şi de data asta fă nodurile ca lumea, bine?… Iar tu, dacă dă dracu' să te mişti, o să ajungi în iad mai devreme decât ţi-e scris.

După ce-l legară zdravăn şi-l percheziţionară, scoţând la iveală un întreg arsenal, îl împinseră fără ceremonie într-un fotoliu.

— Mi-a spus Juliette, îi murmură ea lui Blythe, după ce-l trăsese după ea în cel mai îndepărtat colţ al încăperii. Aruncând o privire cercetătoare peste umăr, se izbi de expresia posacă a prizonierului. Îi curgea sânge din nas şi ochiul drept i se umflase deja. Ştie cine sunt.

— Da.

— Trebuie să aflăm de la el tot ce ştie.

— De acord.

Blythe reveni lângă deţinut şi-şi trase un scaun, încălecându-l invers. Julia trecu în spatele lui, punându-i o mână pe umăr.

— Vorbeşte, îi ceru Blythe.

Mercenarul le aruncă o privire mohorâtă.

— Vreau apă, le ceru el.

— O s-o capeţi după ce stăm de vorbă, făgădui Blythe, zâmbind subţire. Deci… ai venit aici ca să furi şi să ucizi.

— Greşit. Am venit aici din cu totul alte motive, se strâmbă mercenarul cu dezgust. Dacă voiam să fur, luam ceea ce-mi doream şi

plecam. Dacă aş fi vrut să vă ucid, aş fi făcut-o în timp ce voi vă împreunaţi, acolo, sus.

Julia deveni lividă, Blythe făcu un efort teribil să nu se năpustească asupra lui şi să-l facă să-şi înghită rânjetul nesuferit de pe mutră.

— Atunci, ai venit pentru că…? în descusu Blythe, făcând un efort să rămână calm.

Dacă mercenarul spunea adevărul, şi nu se îndoia că minte, ar fi putut, într-adevăr, să-i ucidă mai devreme. Atât el cât şi Julia se aflaseră într-o ipostază nu doar delicată, ci şi vulnerabilă. Vina fusese a lui, pentru că nu anticipiase asta.

— Să vă propun un târg, scuipă mercenarul în silă.

— Nu zău? se miră Blythe. Ce drăguţ. Şi ai venit atât de echipat pentru a te asigura că vom fi de acord cu tine?

— Am vrut doar să evit o încăierare fără rost, pufni Bleymoure cu ironie. Am crezut, în marea mea naivitate, făcu el teatral, că acest lucru chiar ar fi posibil. Greşeala mea, firește. Juliette a devenit o femeie formidabilă…

— Încetează! şuieră Julia, fixându-l furioasă. Nu-mi mai spune aşa!

— Este numele tău, replică bărbatul, aruncându-i o privire lungă, pătrunzătoare, care făcu ceva dinăuntrul ei să se strângă.

— Poate. Cândva. Nu şi acum. Numele meu este Julia. Pentru nemernici ca tine, lady Ross.

— Nu te minţi singură, surâse bărbatul cu maliţie, tresărind când buza îi crăpă şi-i sângeră din nou. Dacă ţi-ai fi negat numele, originile, n-ai fi căutat blestemăţia aceea de jurnal atâţia ani.

— Jurnal pentru care tu ai primit să ucizi în numele lui şi să primeşti o recompensă regească, i-o întoarse Julia cu răceală.

— Şi da, şi nu, îşi înclină Bleymoure capul într-o parte, studiind-o amuzat. Constat că eşti o doamnă cu iniţiativă. Şi curaj.

— Periindu-mă, n-o să-ţi câştigi dreptul la viaţă, zâmbi Julia acid. Ştiu că ţii o listă cu toţi cei care ştiu despre existenţa jurnalului. Şi că ai primit să-i ucizi pe toţi. Şi mai ştiu că şi eu figurez printre toţi acei nefericiţi.

— Adevărat. Dar, dacă te doream moartă, de ce nu te-am scos din joc la balul lui Oakland? sublinie el calm acel aspect al problemei.

— Mda, m-am întrebat şi eu de ce n-ai făcut-o, ridică Julia din umeri cu un oftat. O şansă mai bună nici că găseai. Poate pentru că ai fost prea obosit după ce i-ai făcut lui Oakland felul şi pentru că mă gândesc că eşti suficient de nemernic încât să te distrezi cu victimele tale mai înainte?

— Moartea lui Oakland a fost pur accidentală.

— Da, şi probabil că tot accidentală a tot şi cea a lui Ashbourne, nu? interveni şi Blythe. Iar Hales şi-a ciopârţit singur beregata, într-un ultim gest disperat, când a realizat că nu are cu ce-şi plăti creditorii.

Privirea lui Bleymoure alunecă spre el.

— N-am avut niciun amestec. În niciunul dintre cazuri.

— Şi vrei să te credem pe cuvânt, făcu Blythe sec. Am văzut şi eu lista aia. Toţi trei figurau pe ea, Bleymoure.

— Ah, deci mi-aţi cotrobăit împreună prin lucruri! rânji scoţianul. Din ce în ce mai interesant…

— Gura. Povesteşte-mi despre târgul pe care voiai să ni-l propui, îl invită Blythe. Şi ai grijă să mă tenteze. Pentru că dacă lucrurile or să stea fix pe dos, îi frâng gâtul şi te las în pădure ca hrană pentru lupi.

Bleymoure îl privi, îngustându-şi ochii.

— Bine. Atunci, să trecem la afaceri. N-aş greşi prea mult dacă aş afirma că doamna ta îşi doreşte jurnalul, şi poate şi nestemata.

— Ar fi corect, confirmă Blythe, dând din cap. Şi le va avea, firește.

— Firește. Şi, ca să revenim la subiect, n-aş da greş nici dacă aş afirma că amândoi doriţi să ajungeţi la cel care m-a angajat să duc treaba asta la bun sfârşit.

— Îţi vinzi clientul, Bleymoure? îl ironiză Blythe cu un dispreţ usturător.

— Nu-mi vând niciodată clienţii, Arkwright, replică celălalt, părând de-a dreptul plictisit. Dar acesta are un statut… foarte special.

— Cât de special?

— Am de gând să-l omor în cel mai crud, mai lent şi mai dureros mod cu putinţă.

Declaraţia o lăsă pe Julia cu gura căscată, iar pe Blythe îl luă complet prin surprindere.

— Schimbi cam des frontul de lucru, Bleymoure, zise Blythe după aproape un minut de tăcere. Şi de ce ai face asta?

— Am nişte datorii vechi de plătit. Datorii vechi de douăzeci de ani, adăugă mercenarul, mutându-şi privirea arzătoare către Julia, care-l privea încremenită. În numele acelei pietre, ştim cu toţii că s-a vărsat sânge nevinovat. Eu ştiu însă cine a făcut asta. Şi mai ales de ce. Şi, când voi găsi Văpaia, am de gând să-l sugrum cu ea pe acel ticălos.

— O clipă, ridică Blythe un deget în sus, impunând tăcerea. Lasă-mă să văd dacă am prins ideea. Vrei ca noi să descifrăm jurnalul, să căutăm locul unde este ascuns diamantul şi să ţi-l dăm… să zicem cu împrumut, pentru că tu doreşti să-ţi reglezi nişte conturi mai vechi. Şi pe urmă vom avea cuvântul tău că-l vom primi înapoi, că vom rămâne teferi şi nevătămaţi şi că o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Ultima parte a discursului tău s-ar putea să fie cam hazardată, reveni mercenarul cu privirea îngheţată asupra lui. S-ar putea să nu apucăm acel final fericit niciunul dintre noi. Dar am nevoie de voi, de ceea ce sunteţi, pentru a mă ajuta să duc această treabă până la capăt.

— Hopa! Acum chiar mi-ai trezit interesul, zâmbi Blythe sarcastic. Ce te face să fii atât de sigur că ne-am prinde în târgul acesta îndoielnic, din moment ce avem deja codexul şi jurnalul, în loc să-ţi închidem gura pentru totdeauna, ca noi să ne vedem de viaţă liniştiţi şi mai departe?

— Pentru că cel care vrea Văpaia n-o să renunţe niciodată la căutări, replică bărbatul grav, privindu-l ţintă. Pentru că până la urmă vă va găsi şi vă va măcelări pe amândoi fără remuşcări, ca pe nişte miei, ca s-o obţină. A mai făcut-o în trecut, şi o va mai face de câte ori va fi nevoie. Iar eu voi rămâne în viaţă din simplul motiv că ea nu te-ar lăsa să-i ucizi propriul frate.

CAPITOLUL 28

Julia dădu paharul cu coniac peste cap, sperând ca lichidul acela

arzător să-i nimicească bulgărele mare de greaţă şi oroare din stomac.

— Individul ăsta nu-i fratele meu! scuipă ea printre dinţi, când îşi recăpătă respiraţia, aruncând o privire furioasă spre mercenarul care şedea în fotoliu, cu mâinile şi picioarele strâns legate, privind-o gânditor. Nu e!

— Poate da, poate nu, admise Blythe, străduindu-se s-o liniştească. Există o singură cale de a verifica dacă spune adevărul sau nu.

O secundă mai târziu, în mintea ei se produse revelaţia.

— Cheia, murmură ea, în timp ce ochii i se lărgiră şocaţi.

— Exact, zise Blythe, măsurându-l pe mercenar peste creştetul ei cu o privire în care mustea iritarea şi dezgustul.

— Fă-o tu. Eu nu… eu pur şi simplu nu pot s-o fac, rosti ea, înghiţind în sec.

— Nici nu ţi-aş cere asta, spuse Blythe, pornind înspre prizonier cu o expresie mohorâtă.

— Deci, îşi aminteşte, zâmbi mercenarul vag, în timp ce Blythe se apropia.

— Gura! i-o reteză Blythe, înşfăcându-l de guler şi săltându-l smucit în picioare. Iisuse, am ajuns să despoi şi gunoaie, bombăni el, desfăcându-i nasturele pantalonilor pentru a-i trage în jos. Umilitor.

— Te asigur că pentru mine situaţia este şi mai umilitoare… începu Bleymoure amuzat.

— Ţi-am zis să taci, dracului! îl repezi Blythe, răsucindu-l cu şoldurile spre lumină. Oh, la naiba! murmură el când îi văzu tatuajul, închizând ochii pentru o clipă. E cine zice că e, Julia, o informă el, trăgând nădragii individului la loc.

— Oh, fir-ar să fie, bâigui Julia, simţind cum i se înmoaie genunchii. Şi acum… acum ce Dumnezeu facem?

— Dilemă, dilemă, rosti prizonierul încet. Cum o vom rezolva oare?

— Să taci, naibii! îl apostrofă şi Julia, întorcându-se spre el şi pironindu-l cu o privire la fel de verde, dar infinit mai tăioasă. Să nu scoţi o vorbă!

— Halal primire călduroasă, oftă mercenarul, strâmbându-se.

— Doar nu-ţi imaginai că am să leşin de bucurie că ai apărut în viaţa mea? scrâşni Julia, sufocată de furie. Nu sunt sora ta! Nu te cunosc şi nici nu vreau s-o fac. Nu-mi amintesc de tine! adăugă apoi cu o voce aproape dușmănoasă.

— Dar eu îmi amintesc de tine, replică bărbatul pe un ton scăzut. Primii tăi patru ani de viaţă ai crescut practic în braţele mele. Te-am privit râzând, făcând primii paşi…

— Taci! gemu Julia din nou, cutremurându-se. Nu sunt sora ta. ***Refuz*** să fiu sora unui asasin!

— Spune-i, îi ceru Bleymoure, întorcându-şi privirea întunecată spre Blythe. Tu mi-ai stat în umbră cinci ani afurisiţi! Aproape că mi-ai numărat fiecare nenorocită de respiraţie, articulă el încet. Câte crime, ***concret***, îmi poţi pune în cârcă?

— O mulţime. Ai avut grijă să-ţi construieşti o reputaţie cumplită, adăugă apoi după un scurt moment de gândire.

Bleymoure îl privi lung şi Blythe îi susţinu privirea, în timp ce în mintea lui începu să pună lucrurile cap la cap.

— Văd că tu ai înţeles mai repede decât o face ea, schiţă mercenarul un zâmbet vag.

— Nu fi atât de sigur. Este doar o pistă pe care am de gând o s-o verific cât de curând.

— Atunci, sapă în trecutul lui Henri Belliot.

— Îţi baţi joc de mine? îşi îngustă Blythe ochii amenințător. Nu poţi fi Belliot.

— Nu zău? rânji bărbatul, vizibil amuzat. Lucrezi de prea mult timp în breaslă pentru a şti că un om îşi poate lua identităţi multiple. Şi că-şi poate construi tot atâtea vieţi.

— Nu poţi fi Belliot şi ştii că eu nu pot proba asta. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe Francez.

— Nu, dar au existat lucruri pe care el le-a făcut pentru ţara ta. Lucruri despre care puţini oameni ştiu.

— Faci un joc periculos, amice.

— Poate, surâse bărbatul gânditor. Regret că am evitat întâlnirea aceea la Marsilia, de acum şase ani. Arătai fabulos în hainele acelea de oier…

Blythe nu făcu decât să tacă şi să-l privească lung pe individ, analizându-i vorbele. Despre misiunea aceea ştiuseră doar trei persoane: el, Harper şi Belliot. Iar Belliot dispăruse într-un mod tăcut şi misterios de pe scena spionajului… cu puţin timp înainte de apariţia lui Sethan Bleymoure în Anglia! îşi dădu Blythe seama cu o scurtă tresărire în sinea lui.

— Desigur, dacă m-aş fi întâlnit cu tine atunci, fizic vorbind, tu n-ai mai fi fost atât de ocupat în ultimii cinci ani, filosofă celălalt cu un aer distrat, întrerupându-i gândurile. Şi a fost interesant, cred, pentru amândoi. Mai ai de gând să mă ţii mult legat? Nu-mi mai simt mâinile.

— Îs mai hotărât ca niciodată să te ţin legat, zise Blythe pe un ton cât se poate de sec.

Dacă individul era într-adevăr cine spunea că este, atunci avea înaintea lui pe unul dintre cei mai mari spioni ai tuturor timpurilor. Beleaua naibii!

— Ce-i aiureala asta? interveni Julia, care le urmărise dialogul din ce în ce mai uluită. Cine este el, de fapt?

— Am cunoscut lumina zilei sub numele de Antoine d'Etioles, răspunse bărbatul, privind-o grav. Acesta este numele meu adevărat. La fel de adevărat ca sângele ce ne uneşte.

Julia rămase nemişcată. Danae îi spusese că avusese un frate, pe nume Antoine. Şi o soră. Izabelle. Pieriseră cu toţii. Era imposibil! Şi totuşi, privindu-l, în ciuda refuzului ei, Julia ştiu în adâncul inimii că bărbatul acela era de-un sânge cu ea. Culoarea ochilor era identică. Şi forma lor. Acelaşi păr negru şi linie a sprâncenelor, cu toate că ale lui erau mai groase… Cum de nu observase oare asta până acum?

— Vom vedea asta, rosti Julia moale, ridicându-se şi apropiindu-se încet de acel bărbat atât de străin ei… şi totuşi nu.

Se aplecă, apropiindu-şi faţa de a lui, privindu-l concentrată. Ochii bărbatului erau limpezi, de un verde uluitor, aidoma alor ei. Iar privirea era directă şi pătrunzătoare. Exista ceva în adâncimea lor, ceva care o făcu să se hotărască pe loc. Spera doar ca instinctul să n-o înşele, deşi niciodată până atunci nu mai fusese atât de lucidă sau cu simţurile atât de acutizate.

— O să-mi povesteşti tot, i se adresă ea, îngustându-şi ochii o

idee în timp ce se lăsă pe vine pentru a-i desface legăturile de la picioare.

— Nu vrei să te sfătuieşti cu soţul tău înainte de a mă dezlega? o întrebă el cu umbra unui surâs în ochi.

— Am acordul lui. Dacă nu l-aş fi avut, acum ai fi fost deja mort. Ţi-ar fi rupt gâtul chiar el. Apleacă-te.

Francezul se supuse şi Julia se căzni să-i desfacă nodurile de la spate, impunându-şi să nu simtă nimic. Îşi rupse două unghii, înjură, apoi se duse şi luă unul dintre cuţitele pe care i le confiscaseră.

— Mulţumesc, rosti grav bărbatul, în timp ce-şi flexa degetele amorţite pentru a-şi pune sângele în mişcare.

— Nu-mi mulţumi. Şi nu te aştepta să te primesc cu braţele deschise, ca o soră iubitoare. Nu te cunosc şi nu am sentimente pentru tine. Nici nu sunt convinsă că mi-aş dori să le am vreodată. Totul depinde de tine… cred.

— Dur. Foarte corect, dar şi foarte dur, acceptă bărbatul cu un oftat. Acum vreau apa aia nenorocită.

Blythe luă carafa din spatele lui pe dibuite şi i-o întinse, fără să-l scape din ochi. Mercenarul bău cu lăcomie şi suspină mulţumit.

— Cred că s-ar cuveni să ne aşezăm şi să vorbim, chestie care s-ar fi întâmplat din capul locului dacă n-ar fi fost… această mică neînţelegere, propuse el, strâmbându-se, în timp ce-şi masa încheieturile îndurerate. Faci nişte noduri de lux, Juliette… Privirea nimicitoare pe care i-o aruncă tânăra femeie îl făcu să se strâmbe. Adică, Julia. O să încerc să mă obişnuiesc cu numele acesta, făgădui el. Însă Amelie n-a dat dovadă de prea multă imaginaţie când ţi-a pus acest nume.

— Aveam patru ani, rosti Julia sec. Nu răspundeam decât la numele meu şi eram destul de traumatizată, după spusele ei, pentru a încerca să mă răvăşească şi mai mult, numindu-mă altfel. Ezită o clipă. N-am de gând să mă comport ca o rudă afectuoasă, dar voi încerca să fiu o gazdă amabilă. Ţi-e foame?

— Puţin.

— Bine. Blythe, am încredere că n-o să vă vărsaţi sângele pe duşumea cât timp lipsesc. Tu, îl privi ea pe celălalt cu o expresie

crâncenă, dacă te atingi de el, o să te vânez ca pe iepuri, ai priceput? Iar stilul în care ţi-ai propus să-l mazileşti pe cel care ne-a măcelărit familia o să ţi se pară o dulce simfonie în comparaţie cu ceea ce am să-ţi fac eu. De asta ***fii convins***!

— Am înţeles.

Julia le mai aruncă o privire şi porni spre ieşire. De îndată ce uşa se închise în urma ei, francezul îşi îngropă faţa în mâini şi rămase nemişcat câteva clipe.

— Mon Dieu, este magnifică!… A crescut mare, isteaţă, puternică şi… şi magnifică.

— Da, aşa e, confirmă Blythe, simţindu-se mişcat fără să vrea la auzul notei de durere împletită cu admiraţie pură din glasul lui. Având în vedere că am depăşit momentul critic, eu propun să bem… cumnate.

Francezul îşi lăsă mâinile să cadă şi-l privi lung.

— Îţi oferi cam repede prietenia şi… încrederea, englezule.

— Încă nu ţi le-am oferit, preciză Blythe pe un ton sec. Dar sunt dispus, să zicem, să-ţi acord o şansă. De dragul… înrudirii, sublinie el cu un gest vag din umeri.

Bărbatul nu făcu decât să tacă şi să-l privească uşor uimit.

— Şi nu mai ai nimic de adăugat?

— Ba da, spuse el, turnând cu generozitate coniac în două pahare. Ar trebui să porţi lenjerie de corp. Mai devreme eram cât pe ce să orbesc, naibii!…

Francezul izbucni în râs, gândindu-se că era ciudat şi sâcâitor, şi într-un fel dureros faptul că primise mai mult tocmai din partea parsoanei la care se aşteptase cel mai puţin. Dar, la o adică, viaţa îi demonstrase în nenumărate rânduri cât de plină de imprevizibil era.

Când Julia reveni, zece minute mai târziu, hohotele de râs care răsunau prin uşa închisă o făcură să răsufle uşurată şi-n acelaşi timp să se încrunte. Nu crezuse că cei doi aveau să se încaiere în lipsa ei, de fapt, sperase să-i găsească pe amândoi aşa cum îi lăsase, dar de aici până la ceea ce-i auzeau urechile, era cale lungă. Deschise uşa şi păşi în biroul, cu o sprânceană arcuită.

— Ce-i asta, hora veseliei? îi întrebă ea, reperându-i aşezaţi în

fotoliile din faţa şemineului, cu câte un pahar în mână şi trabucurile păcii aprinse.

Falca lui Blythe începuse să se închidă la culoare, vânătaia extinzându-se spre pometele stâng. Arcada spartă încetase să-i mai sângereze şi era umflată ca un ou de prigorie. Constatările o făcură să strângă din dinţi furioasă.

— O reacţie firească, mai ales după îngroparea securii războiului, zâmbi francezul, blestemându-se pentru neinspiraţie când buza rănită îi crăpă din nou. Ar fi cazul să te relaxezi şi tu.

— Numai când o să am certitudinea că, urmându-ţi sfatul, am şanse să rămân în viaţă, replică Julia cu o voce îngheţată, trecând lângă Blythe. Şi tu, nu te mai hlizi aşa. Ar trebui să ai mai multă minte.

— Iar tu, inima mai deschisă. Ştiu că nu-ţi convine, dar el este totuşi fratele tău şi…

— Ai auzit povestea lui Cain şi Abel? zâmbi ea greţos de dulce şi de fals. Şi ăia doi erau fraţi. Şi Cain l-a ucis pe Abel pentru mult mai puţin de atât.

— Prudenţa este întotdeauna o calitate, filosofă francezul, încercând să nu se simtă lezat. Nu sunt şifonabil atât de uşor.

— Ar fi şi cazul, replică Julia, întorcându-şi privirea îngheţată spre el. Pentru că o să mai înghiţi multe dintr-astea de la mine de acum înainte până când o să ajung la vreo concluzie care să te avantajeze.

— Eşti o femeie dură, Julia. Cu toate că acest lucru mă irită neplăcut de mult, stârneşte în mine şi destulă mândrie personală. Şi admiraţie…

— Păstrează-ţi sentimentele pentru tine, deocamdată, îl sfătui ea pe un ton glacial. Acum, vreau să aud cum ai reuşit să supravieţuieşti măcelului din ziua aceea şi tuturor anilor care au urmat lui.

CAPITOLUL 29

Avea aproape doisprezece ani. Nu mai era un copil, dar nici bărbat nu se putea numi că era. Simţea acut tensiunea care domnea în casă şi auzea servitorii şuşotind pe la colţuri despre o răscoală care se

întindea ca febra, cuprinzând toate cele patru colţuri ale Franţei, despre revolta, foamea şi neajunsurile celor mulţi.

Îşi amintea că se mirase arunci. La Les trois sources nimeni nu flămânzea şi nu trăia în lipsuri. Henri d'Etioles se îngrijea întotdeauna de ceea ce era al său. Familiile din cele două sătucuri îşi aveau propriile vite şi erau plătiţi foarte bine pentru muncile pe care le prestau pe ogoarele stăpânului lor. Copii erau îmbrăcaţi, trimişi să înveţe să scrie şi să citească în cămăruţa care servea drept şcoală din spatele nasolului singurei bisericuţe din ţinut. Cei care se îmbolnăveau erau trataţi de către domnul Didier pe socoteala contelui. Şi de două ori pe an, Semănatul şi Sărbătoarea Recoltelor erau întâmpinate cu mare veselie la conac, cu mâncare şi băutură din belşug, dans, muzică şi jocuri fel de fel.

Antoine îşi adora tatăl. Niciodată nu întâlnise un bărbat atât de înţelept, de bun şi corect. Era aspru cu cei care încercau să-l înşele, deosebit de generos cu cei năpăstuiţi. Şi un tată şi un soţ devotat şi un părinte minunat. Aşa că cine l-ar fi putut urî într-atât încât să-i dorească moartea?…

Ziua în care acest lucru s-a-ntâmplat a fost una absurdă. O zi ce avea să-i răpească inocenţa şi copilăria pentru totdeauna.

Îşi amintea că Nounou venise într-un suflet, năvălind în sala unde contele îşi instruia unuicul fiu în minunata artă a duelului. Antoaine nu auzea ce-i spunea servitorul tatălui său, pentru că acesta turuia pe un ton scăzut şi dădea din mâini impacientat. Însă figura îngrozită a lui Nounou şi apoi cea înnegurată a contelui îi stârnirseră un soi de neliniște, care i se prelinse rece de-a lungul şirei spinării. Ceva se întâmpla. Ceva ***rău*** cu adevărat. Nu mai văzuse niciodată pe chipul tatălui său o asemenea expresie de stupefacţie, neîncredere… şi teamă adâncă.

Antoine se apropiase, simţindu-şi genunchii moi şi palmele asudate. Avea crampe la stomac, dar îşi impuse să se ţină tare. Nu mai era un băieţel, căci se antrena, tatăl său îl antrena să devină bărbat. Prin urmare, avea să se comporte ca un bărbat în toate firea.

— Ce se întâmplă, papa?

Contele îl privi o clipă şi el văzu în ochii căprui un soi de durere

şi amărăciune.

— Caut-o pe mama ta, Tony. Şi pe surorile tale. Cât mai repede. Să coborâţi în biroul meu. Vă aştept. Grăbeşte-te.

Şi ieşise din sala de scrimă, urmat de servitor. Antoine o rupsese la fugă. Îşi găsi mama în seră, înconjurată de o explozie de culoare şi parfumuri, cântând cu voce domoală în timp ce pulveriza apă dintr-un flacon cu pompiţă spre un ciorchine purpuriu de orhidee. Îşi amintea că se oprise în pragul grădinii de sticlă, furat pentru o clipă de vraja acelui tablou. Mama lui era o femeie extraordinar de frumoasă, cu o voce minunată, mâini răcoroase şi ochii superbi, de un verde incredibil. Ochi a căror culoare şi formă numai el şi Juliette le moştenise, Izabelle, spre marele ei necaz, fiind dăruită cu nişte ochi de un căprui banal.

Îi plăcea să-şi audă mama cântând. Deseori, se furişa pentru a o asculta şi a o privi pe ascuns, evitând s-o deranjeze, deoarece ea se oprea întotdeauna când îl vedea pentru a vorbi cu el şi a se amuza împreună din te miri ce. Dacă o ruga să-i cânte, ea-i făcea pe plac. Dar nu era acelaşi lucru. Lui îi plăcea s-o asculte cântându-şi ***ei***…

Apoi se dezmeticise brusc. Tatăl său îi spusese să se grăbească. Pe Izabelle o găsiră destul de repede, fiindcă surorii lui îi plăceau caii şi, când nu avea lecţii sau teme de făcut, întotdeauna se ducea la grajduri pentru a-l bate la cap pe Pasquale ca s-o înveţe totul despre caii de rasă. Pe Juliette o găsiră după aproape un sfert de oră, în livada cu caişi, atât de absorbită de mersul legănat al unei rădaşte prin iarba proaspăt cosită, încât nu-i auzise când o strigase.

— Trebuie să plecaţi, le spusese tatăl său pe un ton încordat, de îndată ce se strânseră cu toţii în biroul lui.

Erau de faţă majordomul, menajera, cele două mătuşi din partea mamei lui, Sophie şi Larisse, ambele văduve, precum şi fiicele lor, Amelie, Janice şi Henrietta. Antoine văzu codexul şi jurnalul bunicii lui pe biroul masiv al tatălui său, plus câteva punguţe din piele burduşite cu bani în monede de argint.

— Trebuie să plecaţi cu toţii de îndată. Să părăsiţi Franţa. Aici niciunul dintre noi nu mai este în siguranţă. Mulţimea a dat foc pământurilor şi conacului lui Bertrand Vilcour şi se îndreaptă furioasă

încoace. În mai puţin de două ore vor fi aici. Va trebui să călătorim separat şi, pentru a nu trezi suspiciuni, o vom face deghizaţi. Numai aşa vom avea şanse să scăpăm nevătămaţi. Nu vom împacheta şi nu vom lua cu noi nimic de prisos. Doamnelor, se adresă contele celor două femei mai în vârstă, care-l priveau livide, drumul acesta ar fi dificil de străbătut de domniile voastre. Nounou are o soră care şi-a închinat viaţa ordinului Ursulinelor şi care va fi fericită să vă adăpostească în mănăstire. Drumul va dura cel mult trei ceasuri. Până la amiază veţi fi în siguranţă. Trăsura vă aşteaptă deja. Nounou?

— Cu bine, monseniore, se înclină servitorul adânc în faţa contelui. Le voi proteja cu preţul vieţii mele.

— Îţi voi rămâne veşnic recunoscător pentru asta, rosti Henri, ocolind biroul pentru a-l îmbrăţişa strâns pe bărbat. Mulţumesc.

Îmbrăţişările de rămas bun au fost grăbite şi puternice. Femeile îşi stăpâneau foarte bine lacrimile şi teama.

— Va trebui să fim puternici, se adresă contele tuturor. Provenim cu toţii din familii nobile şi vechi. Acesta este un păcat monstruos în ochii celor ce se îndreaptă spre Le Trois Sources. Nu contează că am trăit creştineşte, că i-am ajutat pe cei nepăstuiţi şi nevoiaşi. Ne-am născut bogaţi şi ne-am îndestulat burţile în vreme ce alţii flămânzeau. Şi aceşti sunt cei care ne vor sângele. Aveţi la dispoziţie un sfert de ceas ca să vă pregătiţi. Genevieve, tu rămâi, i se adresă el soţiei sale, privind-o lung, stăruitor.

În timp ce restul părăsea încăperea, Antoine mai aruncase o singură privire în urmă, pentru a-şi vedea mama şi tatăl strângându-se în braţe tăcuţi. Exista un soi de comuniune între ei, întotdeauna existase. Un soi tăcut de înţelegere reciprocă, pe care nu o mai întâlnise la nimeni. Părinţii lui se iubeau cu o dragoste neschimbată de cei paisprezece ani de căsnicie.

Apoi Janice îl luase de mână şi-l trăsese după ea.

Antoaine îşi aminti că la început auzise un soi de vuiet, care începu să crească în intensitate, preschimbându-se într-o mare de strigăte.

— Mon Dieu! exclamă Henrietta, albindu-se la faţă în clipa în care privi pe fereastră.

Antoine îngheţase de spaimă. Blânda Henrietta niciodată nu se pierdea cu firea, chiar şi atunci când luase foc, în urmă cu doi ani, hambarul cu grâne. Ba chiar ea fusese printre cei care organizase operaţiunea de înăbuşire a focului. Apropiindu-se de ferestre, băiatul privi prin perdelele bogat brodate spre gloata care pătrundea pe porţile conacului, înarmată cu furci, topoare, seceri şi securi. Cei mai mulţi erau călare şi el recunoscu câţiva dintre caii de rasă ai moşierului Vilcour. Ajunseseră mult mai repede decât estimase Nounou.

Ceea ce a urmat s-a derulat ca într-un vis. Servitoarele alergau plângând pe coridoare, ascunzându-se prin colţuri. Mama lui, îmbrăcată cu o rochie simplă de postav şi cu părul auriu ascuns sub o năframă, străbătea grăbită holul central, strângând-o la piept pe Izabelle. Antoine nici nu-şi recunoscu mama în primul moment.

— E prea târziu, o auzi pe Janice strigându-i mamei lui. Şi n-o găsesc nicăieri pe Juliette.

Genevieve o pasă pe Izabelle acesteia şi-i spuse ceva tinerei femei.

— Du-te! o zori contesa. Nu mai e timp. Pleacă!

Se răsuci disperată pe călcâie, chiar în clipa când un geam de la parter se sparse sub prima piatră aruncată, făcând-o să tresară. Şi-l văzu.

— Tony! Unde este Juliette? Ai văzut-o?

Băiatul scutură speriat din cap. Contesa îl prinse de mână şi începu să-l tragă după ea, pe scările care duceau spre etaj. Tatăl lui le tăie calea, înarmat cu două pistoale.

— Ce faci aici?! se răsti el speriat la soţia sa.

— Juliette! A dispărut!

— O fi luat-o Henrietta sau Janice…

— Nu! Janice abia acum a plecat cu Izy, iar pe Henrietta am zărit-o mai devreme, gonind călare pe Peneloppe. Era singură. Copila mea, gemu sfâşietor contesa. Dulcea mea micuţă!…

— O caut eu, maman, sări Antoine. O scot eu de aici.

Şi-nainte ca vreunul dintre părinţii lui să mai spună ceva, porni ca din puşcă spre încăperile de la etaj. Auzea zarva mulţimii de afară, geamurile spărgându-se, insultele şi ameninţările de linşaj. Nu-şi dădu

seama că plânge decât în clipa în care imaginile începură să i se deformeze în faţa ochilor. Ştergându-şi lacrimile, îşi impuse să fie curajos şi să-şi găsească surioara. Dar, Dumnezeule, cât de îngrozit era!

O găsi vârâtă sub patul din dormitorul părinţilor săi, stând lungită pe burtă şi cu urechile astupate sub mâinile micuţe şi dolofane. Spre marea lui ruşine, Juliette nu plângea. Era mai mică decât el, dar nu plângea. Însă îi văzu spaima în clipa când o apucă de rochiţă şi o trase afară, apoi o strânse uşurat în braţe. Şi-i trecu prin minte că n-o putea scoate de acolo aşa, îmbrăcată în rochia aceea drăguţă, croită dintr-o mătase de culoarea fragilor, şi plină de volănaşe.

Francezul revăzu cu claritate oribilă acele momente de teroare. Se chinuia să scoată rochia de pe sora lui, ştiind instinctiv că, chiar şi în cazul în care reuşeau să părăsească conacul, tot nu aveau să ajungă prea departe. Janice îl ajutase pe el să îmbrace o pereche de pantaloni de lână şi o cămaşă aspră, lăsându-l desculţ şi mânjindu-i picioarele şi faţa cu cenuşă, pentru mai multă credibilitate. Dar Juliette… trăsnea de la o milă a prinţesă din neam de soi. Când reuşi să-i scoată jupoanele în sfârşit, se auzi o trosnitură grozavă, apoi casa vibră din toate încheieturile sub un zgomot puternic, care se auzi de la parter. Nu putea fi decât uşa cea mare de la intrare, gândi el, îngrozit. Apoi se auziră urletele. Oamenii luaseră cu asalt conacul şi pătrunseseră în el.

Antoine o lăsă în cămăşuţă, apoi luă doi pumni de pământ dintr-un vas cu gardenii şi o frecă pe Juliette pe faţă, braţe şi pe haine, murdărind-o, aşa cum o văzuse pe Janice făcând cu el, rugându-se din toată inima ca părinţii lui să fi reuşit să se salveze. Apoi, două mâini mici şi delicate îi cuprinseră umerii şi, întorcându-şi capul, o văzu pe Amelie. Valul de uşurare care-l străbătuse atunci îi adusese lacrimi în ochi. Nu era singur, slavă Domnului! Nu rămăsese singur, doar la asta se putea gândi.

— O iau eu, rosti tânăra femeie, zâmbindu-i încurajatoare, în timp ce o lua în braţe pe Juliette. Stai cu mine. Sunt mama voastră şi sunt o biată servitoare aici, m-ai înţeles? Tatăl vostru a murit. Tony, ai priceput ce-am zis?

Tony dădu din cap mecanic. Amelie se deghizase într-o uniformă de serviatoare şi-şi prinsese părul bogat şi negru sub o

bonetă apretată. Era palidă şi deşi afişa o expresie calmă, în ochii ei se vedea clar cât era de înspăimântată. Dar tot acolo, Antoine văzu şi curajul tinerei, şi dorinţa de a supravieţui.

Şi, lângă Amelie, îndrăzni să spere că totul avea să fie bine.

— Aşa că am coborât împreună pe scările servitorilor, continuă bărbatul cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor din şemineu. Am vrut să ieşim prin spate, dar curtea era plină de oameni care măcelăreau grădina şi dădeau foc anexelor urlând, cuprinşi de demenţă.

Făcu o pauză, golindu-şi paharul şi studiindu-l cu ochi arzători.

— Am decis să ieşim de acolo prin bucătărie şi să ajungem la grajduri. Nu ştiu nici acum cum s-a întâmplat, dar m-am trezit separat de voi două şi împins în direcţie opusă. Şi atunci, l-am văzut pe el spânzurat de lampadarul din holul mare, în timp ce jos, sub el… făcu o pauză, înghiţindu-şi nodul de oroare din gât…animalele acelea îmi violau mama şi sora. Izabelle avea doar unsprezece ani. Şi nu se mai zbătea. Încetase s-o mai facă. Janice era… cineva îi tăiase gâtul, schiţă el gestul fatal cu degetul în dreptul propriului grumaz. Era moartă deja. Mi s-a făcut rău, foarte rău. Îmi amintesc că m-am trezit cu o secure în mâini, după care m-am repezit urlând şi aproape l-am decapitat pe cel care îmi siluia sora. Şi-n acea clipă, cel care era deasupra mamei mele, a întors capul şi i-am văzut faţa. Şi-n clipa aceea am ştiut că totul fusese o înscenare. Cineva aţâţase gloata şi o mânase premeditat spre Les Trois Sources. Apoi cineva m-a lovit în cap şi am leşinat. Am fost bătut crâncen şi lăsat să mor, în mijlocul flăcărilor. Dăduseră foc conacului şi mă lăsaseră înăuntru să ard de viu. Aşa m-a găsit Larouge.

— Splendoarea aia mică, pe care o ţii pe post de valet? se interesă Blythe.

— Ar fi măgulit să afle că l-ai descris altfel, zâmbi francezul amuzat. Da, Larouge a fost cel care m-a salvat. Aveau toate coastele zdrobite, un picior rupt, faţa nu mi se mai recunoştea. Surprinzător, dar am rămas cu toţi dinţii în gură. În rest nu aveai unde să pui un deget pe trupul meu. Eram tot plin de sânge şi vânăt. Larouge m-a îngrijit şi m-a ajutat să mă însănătoşesc. Sfârşitul poveştii.

Julia se ridică, luă carafa şi-i mai turnă o porţie de coniac.

Povestea o zguduise. Crâmpeie de amintiri vagi răsăreau din negurile trecutului, sfâşiindu-i mintea. Erau imagini neclare, însă erau însoţite de sunete şi mirosuri care încrâncenau carnea pe ea.

— Mulţumesc, rosti francezul, privind-o lung.

— Nu-mi amintesc… nu foarte bine, făcu Julia, închizând pentru o clipă ochii. Câteodată visez. Un vis ceţos, cu plăci albe şi negre mânjite de sânge. Şi aud voci. Aud strigăte de durere şi… şi agonie. Deschise ochii, trăgând adânc aer în piept pentru a-şi face curaj, după care-l privi. Cine era bărbatul acela? Cel pe care l-ai văzut deasupra… cel pe care l-ai văzut, sfârşi ea, incapabilă să continue.

— Unchiul nostru, răspunse bărbatul co o voce seacă. Unchiuleţul Jean-Pierre.

— Cum? clipi Julia, şocată.

— Era cel mai mare dintre fraţi şi fusese extrem de dezamăgit că mama lui alesese să încredinţeze averea familiei tocmai celui mai mic dintre fii. Socotea că lui îi revenea datoria, în calitate de întâiul născut, de a avea grijă de jurnal şi restul. Revoluţia a fost pentru el pretextul cel mai bun pentru a ajunge în posesia caietului şi, implicit, a diamantului. S-a deghizat în ţaran şi a condus mulţimea furioasă drept spre casa fratelui său. Trebuie că i-a stat în gât eşecul de atunci. Nu s-a ales cu nimic. Henrietta plecase cu jurnalul, iar Amelie izbutise să scape, ducând cu sine pe tine şi codexul.

— Şi el? Unde este el acum?

Francezul zâmbi ironic.

— Unchiul nostru a fost dintotdeauna un om foarte lacom. Şi care a trăit viaţa cu patimă. Când şi-a epuizat aproape toate resursele financiare, s-a apucat de comerţul pe mare. Şi pentru mai multă culoare, a ales pirateria. Momentan, din informaţiile pe care le am, se află într-un mic paradis al lichelelor, numit Tortuga.

— În Mările Sudului? făcu Blythe ochii mari, simţind cum i se trezeşte interesul.

— Exact.

— El este cel care te-a angajat.

Francezul surâse, privind-o pe femeia din faţa lui încântat.

— Perspicace, într-adevăr. Da, el este angajatorul meu.

— Bănuiesc că nu ştie cine eşti în realitate, altfel nu s-ar fi deranjat să-ţi cumpere serviciile.

— Şi asta este corect. Prudenţa în meseria mea este vitală, aşa cum bine ştii.

— Când ţi-ai dat seama că eu sunt… cine sunt? continuă Julia să-l interogheze.

— La început, am avut o vagă bănuială. Abia la Oakland am avut certitudinea că eşti… cine eşti, sfârşi el după o mică ezitare.

— Înţeleg. Şi zici, pe cuvântul tău de onoare, că n-ai niciun amestec în moartea lui Ashbourne, Hales şi Oakland?

— Niciunul.

— Şi că ai un târg pentru noi, îi reaminti ea, privindu-l atentă.

— Da.

— Şi care ar fi acela?

Bărbatul zâmbi şi începu să-şi expună calm planul pe care-l avea în minte.

CAPITOLUL 30

— Nici să nu te gândeşti!

Refuzul categoric al lui Blythe, douăzeci de minute mai târziu, o făcu să se îmbăţoşeze pe picioare. Erau în dormitorul lor şi se înfruntau în faţa şemineului cu mâinile în şolduri şi ochii în flăcări, fiecare argumentându-şi punctul de vedere cu încăpăţânare. Faptul că o luase pe sus, ca pe o muieruşcă oarecare, chiar în miezul discuţiei, o făcuse pe Julia să vadă negru în faţa ochilor.

— Pot să-mi port şi singură de grijă! Nu-s o muiere fără minte sau…

— Poţi să-mi şi garantezi şi faptul că vei rămâne în viaţă? i-o întoarse el, enervat.

— Singurul lucru care contează este să punem mâna pe nemernicul acela!

— Singurul lucru care contează, din punctul meu de vedere, este să te păstrez în viaţă, departe de necazurile pe care le cauţi singură cu lumânarea. E problema lui şi, de asemenea, de datoria lui, în calitate de

bărbat, fiu şi frate ca să-şi răzbune familia.

— Are nevoie de noi!

— Are nevoie, pe dracu'! Julia, omul ăsta este unul dintre cei mai periculoşi indivizi pe care-i cunosc. Un supravieţuitor. Unul care nu s-ar da în lături de la nimic ca să…

— Ai grijă cum vorbeşti despre el, îl preveni Julia, încordându-se. Este fratele meu.

— Acum o oră nu erai de aceeaşi părere, îi reaminti el cu asprime.

Julia deschise gura şi o închise la loc.

— Este de datoria mea să-l ajut.

— Julia, rosti el prevenitor, răspunsul meu este nu şi discuţia n-o s-o mai reluăm niciodată, ai priceput?…

— Dar vei fi cu mine, contracară ea, aproape rugătoare. Vom merge împreună. El este bun în ceea ce face, la fel şi tu şi, cu siguranţă, nici eu nu-s o novice…

— Am zis nu!

Tonul lui răspicat o făcu să amuţească. Îl privi lung, simţind că-i vine să plângă de nervi şi frustrare.

— Dacă ţi-ar păsa de sentimentele mele, începu ea tremurător, dacă ai ţine la mine aşa cum eu ţin…

Se opri panicată, făcând ochii mari şi un pas şi mai mare în spate, ducându-şi îngrozită mâna la gură, ca şi cum aşa ar fi putut împiedica vorbele să iasă. Fusese la distanţă de un clipit de a-şi trăda sentimentele şi de a se face de ruşine în faţa lui. Inima începu să-i bată cu putere când îl văzu îngustându-şi ochii gânditor, studiind-o cu acei ochi pătrunzători şi gravi, cărora nu le scăpa nimic, niciodată.

Simţind că se sufocă, Julia făcu stânga împrejur, gata s-o tulească, dar el fu mai iute decât ea. Din doi paşi ajunse lângă ea, încercuindu-i strâns talia cu un braţ, în timp ce cu cealaltă mână îi înlănţui gâtul subţire, lipind-o cu spatele de el.

— Aşa cum… ce? o întrebă el în ureche, simţindu-i pulsul frenetic în podul palmei.

Deşi îi venea să chiuie, expresia disperată pe care o zărise în ochii ei înainte de a-i întoarce spatele îl temperă suficient cât să-şi dea

seama că nu trebuia s-o bruscheze. Se forţă să-şi adune gândurile, să o ia încet şi metodic, ca să-i alunge acea expresie de vulnerabilitate şi panică din ochi. Poate că tocmai acela era momentul în care toate neînţelegerile dintre ei aveau să se lămurească, în sfârşit.

Lacrimi mari alunecară pe obrajii ei. Pur şi simplu nu şi le putu opri. Fusese atât de… ***proastă***!

— Dă-mi drumul, îi ceru ea cu o voce gâtuită.

— În niciun caz, jură Blythe, simţind cum propria lui inimă îşi înteţeşte bătăile. După ce-mi vei spune că mă iubeşti, atunci… voi avea şi eu destul curaj să-ţi spun cât de mult te iubesc eu pe tine, adăugă el după o scurtă ezitare. Voi avea curajul să-ţi mărturisesc că-n toţi aceşti ani ai fost singura femeie pe care am iubit-o. Prima de care m-am îndrăgostit vreodată cu adevărat şi cea pe care n-am putut-o uita niciodată.

— Oooh…

— Mda, ooh! zâmbi el, amuzat şi emoţionat.

O simţi foindu-se şi-şi slăbi strânsoarea când o simţi pregătită să i se răsucească în braţe. Privirile li se întâlniră.

— Opt ani? îl întrebă ea încet, profund uluită.

— Opt ani mai răi ca iadul, confirmă el, strâmbându-se. Mi-am dorit multe lucruri la viaţa mea, Julia: carieră, bani, valoare, prestigiu… glorie. Femei şi confort material. Paradoxal, dar le-am obţinut pe toate într-un timp al naibii de scurt. Însă nimic nu am dorit aşa cum te doresc pe tine. După nimic nu am tânjit aşa cum am tânjit după tine în toţi aceşti opt ani întunecaţi şi goi. Te-am dorit din prima clipă când te-am revăzut la Greenville… şi niciodată n-am mai încetat să te doresc după aceea!

Julia închise ochii, simţind şi mai abitir arsura lacrimilor în gât. Ceva se răsuci cu putere în pieptul ei, frângându-i respiraţia. Se desprinse din braţele lui uşor, iar el n-o opri.

— Dar nu ai rămas cu mine, rosti ea, deschizându-şi ochii şi privindu-l pustiită. Nu m-ai vrut.

— Ba te-am vrut! replică el furios, cu ochii arzându-i în cap. Te-am vrut, fir-ar să fie! Cu disperare chiar. Apoi cuvintele începură să curgă. Am ajuns prea târziu, Julia. În ziua când m-am reîntors la

Greenville, aveam în buzunar inelul pentru tine şi purtam în inimă dorinţa de a te peţi lui John. Îmi tremura sufletul, ştiind că aveam nevoie de aprobarea lui, că s-ar fi putut să fiu refuzat, dar eram ferm hotărât să mă însor cu tine, cu orice preţ. Preferam să risc totul, moştenirea mea, respectul lui, numai să te iau cu mine… Şi am ajuns prea târziu. John deja îţi ceruse mâna şi nu mai era nimic de făcut.

— Trebuia să-i fi spus! John ar fi înţeles. Dacă m-ai fi vrut într-adevăr, aşa cum spui, ai fi luptat pentru mine!

Durerea vie din glasul ei îl amuţi pentru o clipă.

— Te-am rănit…

— M-ai rănit, da! scrâşni ea, sufocată. Dar cel mai mult şi mai mult m-ai dezamăgit, Blythe. Pentru că am crezut în tine. Am crezut în noi. Iar tu ai plecat fără un cuvânt!

— Ar fi trebuit să-ţi spun ce aveam de gând, dar adevărul este că nici eu nu ştiam prea bine ce simţeam atunci. La naiba, Julia, era pentru prima dată în viaţă când mi se întâmpla să mă îndrăgostesc cu adevărat! Eram dezorientat, tulburat şi îngrozit. Şi când mi-a fost limpede ce vreau, ce-mi doresc cu adevărat, tu… tu… te-ai măritat cu el! sfârşi el acuzator.

— Ai plecat fără să spui nimic, repetă ea cu glas gâtuit, articulând cuvintele cu greutate. De unde era să ştiu ce era în mintea ta? La naiba, nu-s profet!… Am crezut că nu m-ai vrut pentru că eram cine eram, fiica unei amărâte de servitoare, fără bani sau perspective…

— Puteai să fii ţigancă, cerşetoare sau târfă de lux, că tot nu mi-ar fi păsat! replică el tăios, cu ochii strălucindu-i de furie. Te voiam pentru mine, înţelegi?!

— În viaţă, de cele mai multe ori se întâmplă ca unii să zgâlţâie copacii şi alţii să culeagă roadele, replică ea, simţind un clocot violent în inimă. Iar cei mai slabi dintre ei să nu facă altceva decât să stea pe margini şi să privească, susţinând că nu le este destul de foame ca să încerce gustul poamelor culese, dar râvnind totuşi la ele…

— Ia stai puţin, se încruntă el, fixând-o perplex. Stai, naibii, puţin! Eu ce să înţeleg din asta? Că te-ai măritat cu John numai ca să-mi dai ***mie*** peste nas?!

Faptul că el intuise atât de corect motivul pentru care acceptase

să devină soţia lui John, asta pe lângă indignarea şi mânia arzătoare din ochii lui, o făcu să pălească. Nu putu să rostească adevărul cu voce tare, dar el i-l văzu în priviri. Şi înjură.

— Mai contează acum de ce-am făcut-o?

— Contează, când este vorba de inima mea! Contează, când ştiu acum că lucrurile ar fi putut sta altfel. Contează, naibii, că am pierdut opt ani din viaţă, departe de tine, când aş fi putut avea exact ceea am acum!

— Şi pentru mine cum crezi că a fost?! se răsti Julia, abţinându-se din răsputeri să nu-i ardă una drept între ochi. Să te ia naiba, Blythe! Ştii de minune cum să faci o femeie să-ţi cadă la picioare, să-i sucești minţile şi s-o abureşti, şi pe urmă s-o laşi să se frământe ca o proastă, întrebându-se unde anume a greşit de a fost părăsită atât de… de brutal. M-ai lovit în inimă şi în mândrie, ticălosule!

— Iar mândria ta a fost şi cea care ne-a condamnat, nu-i aşa? replică el cu aceeaşi înverşunare, ridicându-se ca s-o înfrunte de pe aceeaşi poziţie.

— Nu mai mult decât a făcut-o nepăsarea ta! i-o întoarse ea, cu lacrimile ivindu-i-se în ochi. Dacă mi-ai fi spus ce simţeai înainte să pleci, cu siguranţă că n-am fi purtat discuţia asta acum!… Trebuia să-mi fi spus măcar c-o să te întorci. Era nevoie doar de un singur cuvânt şi te-aş fi aşteptat o veşnicie… Eram suficient de naivă şi de îndrăgostită ca s-o fac!

Blythe tăcu un moment, mult prea şocat pentru a vorbi. Vina fusese a amândurora, o ştia, pentru că fuseseră prea tineri, prea mândri şi prea proşti ca să-şi deschidă inimile unul în faţa celuilalt. Însă ştia acum că cea mai mare parte din această culpă îi revenea lui. Plecase, într-adevăr, fără să spună nimic. Privind în urmă, din punctul ei de vedere, gestul lui fusese de o cruzime extremă. Păruse rece şi de o indiferenţă totală. Cum de nu se gândise la asta până acum? se întrebă el, zguduit, strângându-şi ochii cu putere în timp ce-şi trecea frustrat mâinile prin păr. Cum naiba de fusese atât de orb, atât de idiot!? Niciodată nu privise lucrurile prin ochii ei. I se păruse atât firesc ca ea să se încreadă în el! Fusese atât de arogant când îşi închipuise că era de datoria ei să-l aştepte şi chiar să-i ducă dorul puţin. Căci el era un

vlăstar de neam nobil, pe când ea…

Răvăşit, îşi lăsă mâinile să cadă şi o privi neputincios. Suferinţa şi vulnerabilitatea zugrăvite în ochii Juliei se propagară ca un fulger, lovidu-i inima cu o intensitate care aproape că-l doborî în genunchi.

— Cumva ne certăm pentru faptul că… ne-am iubit atunci şi încă mai continuăm s-o facem?

— Asta facem? se zburli Julia. ***Ne iubim?***… N-aş prea crede, Blythe! Tot timpul nu facem decât să ne lovim, să ne insultăm şi să ne sărim reciproc la beregată. Asta nu este iubire, ci… un soi de boală la cap, de care suferim amândoi, scuipă ea printre dinţi. Categoric nu este vorba de iubire! Iar în momentul de faţă, jur pe toţi sfinţii că te urăsc din toată inima…

— Ba nu mă urăşti, se repezi el, furios. Nu-ţi dau eu voie!… La naiba, femeie, te iubesc! Asta vrei să auzi?! îşi pierdu el cumpătul.

— Absolut. Ca orice femeie idioată, am nevoie de cuvinte rostite şi nu de ghicitori şi metafore! Am nevoie să le aud, nu doar să mi le închipui, chiar dacă…

— Foarte bine! Deschide-ţi urechile atunci şi ascultă-mă cu atenţie: ***te iubesc.*** Pe tine şi nimeni alta. Te iubesc de opt ani afurisiţi, şi n-a existat nici măcar o singură zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu-mi apari în minte şi să nu mă chinui. N-a trecut nici măcar o zi fără să te blestem pentru că mi-ai răpit afurisita de linişte. Ştii cât mi-a luat, dracului, să nu mă mai gândesc la tine zi de zi, la fiecare două minute?!… Trei ani nenorociţi! îşi ridică el ultimele trei degete de la mâna dreaptă, pentru a-i sublinia clar acest aspect. Frumos, nu? În următorii doi sau trei ani, reuşeam să nu mă gândesc la tine cam cinci minute în şir, apoi crizele s-au rărit, cam la zece minute, ceea ce era un adevărat record! Iar în ultimul an, aş putea să afirm că, dacă eram prea prins cu munca, izbuteam să te ţin la distanţă de mintea mea şi o zi întreagă. Şi te-am visat de mai multe ori decât puteam să îndur. Distractiv, nu-i aşa? rânji el răutăcios, rostind cuvintele cu dispreţ şi amărăciune, privind-o aproape cu resentiment. Mă şi mir cum de nu mi-am pierdut minţile, naibii, din cauza ta!

Julia îl privi cu gura căscată. Era… pur şi simplu incredibil! El stătea în faţa ei, drept, grav şi delicios de indignat, mărturisindu-i

iubirea chinuită pe care i-o purtase ferecată în suflet atâţia ani. Părea la un pas de a o strânge de gât… iar această uluitoare descoperire o încântă nespus.

— Vorbeşti serios? clipi ea de câteva ori, zâmbind încet, prosteşte.

— Nu, te-am aburit numai, încercând să te ameţesc şi să savurez cum îmi cazi lată la picioare, replică Blythe pe un ton sec, ridicându-şi privirile spre cer. Normal că am vorbit serios! Ce Dumnezeu, Julia!? făcu, disperat şi amărât. Te iubesc, repetă el, privind-o învins. Cu adevărat. Dintotdeauna. Mereu. Aproape cu disperare. Nu ştiu cum aş mai putea-o spune şi în ce mod, fiindcă pe moment mi s-au terminat cuvintele. Dar te iubesc şi vreau să rămânem împreună şi, dacă suntem cu adevărat norocoşi, am să ţi-o dovedesc în fiecare clipă din… următorii cincizeci de ani, să zicem. Şi-ţi mai promit că am să-ţi tot spun că te iubesc în fiecare zi, în fiecare ceas, până când o să te saturi să o mai tot auzi de la mine. Cum ţi se pare asta? o întrebă el, rugându-se să nu pară la fel de ridicol şi idiot pe cât se simţea în acel moment în propriii săi ochi.

Julia îl privi, simţindu-şi inima la un fir de aţă de a-i ceda sub presiunea uriaşă a sentimentelor care se umflaseră înăuntrul ei, ca nişte valuri imense, uluitor de puternice. O iubea. Simplu, total şi necondiţionat. Brusc, toată stăpânirea ei se prăbuşi. Pur şi simplu se frânse, gemând.

— Să nu-mi plângi! o avertiză el speriat. Să nu dea dracu’ să plângi!

— Să nu-mi spui tu mie ce să fac şi ce nu! se răsti Julia, trântindu-i furioasă un pumn în piept, în timp ce lacrimile i se revărsau din ochi. Niciodată să nu-mi mai… porunceşti lucruri atât de… de absurde! se bâlbâi ea. Dacă am chef să plâng, atunci, pe toţi sfinţii, aşa am să fac!… Of, pentru Dumnezeu, ia-mă-n braţe!

Se pomeni în braţele lui, cu nasul strivit de pieptul lui, încătuşată într-o îmbrăţişare puternică, care-i tăie respiraţia. Blythe îşi îngropă faţa în părul ei şi începu s-o legene încetişor, oferind alinare amândurora, simţindu-se pentru prima dată în ultimii ani liniştit. Cu adevărat liniştit.

— S-a făcut, rosti ea într-un târziu, când reuşi să-şi înghită lacrimile.

— Ce anume?

— M-ai întrebat ce părere am. Sunt de acord cu termenii. Cel puţin o jumătate de veac împreună şi batem palma. Şi dacă vreodată am să-ţi spun că m-am săturat să te aud spunându-mi că mă iubeşti, îl bun şi ignoră-mă, da?

— Aşa o să fac, făgădui Blythe, zâmbind cu un aer tâmp în timp ce o săruta pe frunte, uşurat că nelămuririle se lămuriseră şi criza trecuse. Te iubesc, Julia.

Julia închise ochii, savurând momentul din toată inima. Era aşa de minunat să-l audă spunându-i-o.

— Scuză-mă un moment, se retrase ea din braţele lui, ocolindu-l şi pornind hotărâtă spre uşă.

— Unde te duci?

— Nicăieri, îi aruncă ea un zâmbet seducător peste umăr, făcându-i cu ochiul în timp ce răsucea cheia în uşă. Mă asigur că nu dă nimeni buzna peste noi.

Şi porni spre el, cu un zâmbet ademenitor şi senzual care-i făcu tot trupul să i se încordeze, în timp ce trăgea de panglicile corsajului cu o încetineală seducătoare. Era un sentiment glorios să-i vadă ochii cum i se întunecă de dorinţă în timp ce-i urmărea mişcările leneşe, care, spera ea, erau suficient de aţâţătoare pentru a-l înnebuni. Lăsă rochia să-i alunece ca o apă de pe trup şi păşi peste învolburarea de mătase moarată.

— Atinge-mă, îi ceru ea, luându-i faţa în palme şi înălţându-se pe vârfuri, privindu-l adânc în ochi. Fă-mă să simt, Blythe, îşi lipi ea gura de a lui într-un mod dulce şi gingaş, care-i răvăşi minţile şi-i stârni dorinţa până la un nivel cutremurător. Acum şi aici, nu-ţi cer decât să mă iubeşti… aşa cum simţi.

— Atunci, va trebui să te ţii strâns de mine, rosti el cu respiraţia tăiată, umplându-şi pumnii cu părul ei şi trăgându-i capul spre spate. Pentru că de data aceasta, nu-ţi voi dărui blândeţe şi răbdare, promise el, înainte de a-i devora gura, ci iubire…

Ceva mai târziu, zăceau prăbuşiţi pe covor, asudaţi şi storşi de

vlagă. Respiraţiile le erau trudite, trupurile încinse şi moleşite de voluptate. Se atacaseră aproape cu ferocitate, cu o patimă descătuşată, aproape de nebunie. Blythe încă se mai crucea cum de reuşiseră să nu se omoare unul pe celălalt în acea împreunare sălbatică şi iraţională. Era convins c-o învineţise pe alocuri şi încerca să nu se simtă vinovat.

— Te simţi bine? hârâi el, dregându-şi apoi vocea sonor. Juley?

— Încă mai respir, izbuti ea să spună, cu o voce guturală, după care o înfundă râsul. Doamne Dumnezeule, este un miracol că am supravieţuit!

— Mmm, zâmbi el, simţindu-şi gâtul ars de sete. Cam care parte a delicioasei tale anatomii crezi că poţi să ţi-o mişti în momentul ăsta?

— Numai ochii, mărturisi ea după câteva clipe de gândire. Chicoti amuzată, simţindu-se stupid de fericită. De ce?

— Mă gândeam că poate eşti mai sprintenă şi ajungi la carafa cu apă. Eu nu-mi mai simt corpul. Cred c-am paralizat de la gât în jos.

Julia îşi înălţă capul precaută şi calculă, închizând un ochi pentru o mai bună precizie, distanţa care o separa de carafa plină cu apă care trona pe o masă scundă, la nici doi metri în faţa ei.

— Nţ, se dădu ea bătută, lăsând să-i cadă greu capul pe umărul lui. Nu cred că o să ajung… decât dacă mă târăsc, probabil. Şi mi-e sete şi mie, fir-ar! Cred că nu mi-a mai rămas salivă nici cât pentru un scuipat decent.

— Ai un vocabular… înălţător, draga mea, găsi el un ultim strop de vlagă cât să râdă şi să se scoale pentru a aduce carafa cu apă.

Julia bău însetată, apoi i-o întinse. Blythe dădu gata restul de lichid, apoi se vârî la loc în pat, trăgând-o lângă el.

— Zi-mi, îi ceru ea, frecându-şi obrazul de pieptul lui, acolo unde inima lui încă mai continua să bată năvalnic.

— Te iubesc. Cuvintele răsăriră pe buzele lui, la fel de uşor şi de firesc ca o bătaie de inimă. Acum zi-mi tu.

— Şi eu te iubesc pe tine, murmură ea dulce, oftând întretăiat în timp ce pe buze i se lăţea un zâmbet completamente idiot. Mă simt… atât de fericită! declară ea aproape cu uimire în glas.

Braţele lui îi cuprinseră talia, potrivind-o mai bine deasupra lui.

— Mai am inelul, rosti el într-un târziu, înălţându-şi capul ca să-i

sărute tâmpla umezită. Cel pe care l-am cumpărat atunci.

Julia îşi întoarse faţa şi-l privi lung, întâlnindu-i ochii serioşi, limpezi şi calmi. Şi plini de iubire. Ceva tremură adânc în sufletul ei.

— Îl vreau. Vreau inelul acela, Blythe.

— Mă gândeam eu c-o să-l vrei, rânji el, arcuindu-şi răutăcios o sprânceană în timp ce o răsturna sub el. E la Londra, pus bine la păstrare.

— L-ai păstrat, oftă ea prelung, cu ochii plini de vise.

— Da. O vreme l-am ţinut numai pentru că eram furios şi nefericit. O bună metodă de a-mi aminti cât de neghiob fusesem la un moment dat. Aşa credeam pe atunci, se văzu el dator să sublinieze. Pe urmă, nu m-am putut îndura să-l arunc, deşi au fost clipe când îmi venea să iau un ciocan şi să-l fac bucăţi. Îl cumpărasem cu aproape ultimii mei bani, aşa că l-am păstrat… ca să nu uit. Acum, mă bucur că l-am păstrat.

— Cum arată?

— Ca un inel obişnuit, rânji el. O fâşie de aur şi o piatră colorată. O să-l vezi. Nu este ceva spectaculos. Şi nici nu are vreo valoare…

— Te rog să nu spui asta, îi ceru Julia cu o voce gâtuită, privindu-l emoţionată. ***Este*** valoros! Este nepreţuit pentru mine. Poate să fie şi o banală tinichea, că nu-mi pasă. Îmi va fi mai drag decât oricare altă bijuterie şi am să-l port cu bucurie şi dragoste. Pentru că mi l-ai luat tu… fiindcă mă iubeai.

— Julia, murmură el răscolit, negăsindu-şi cuvintele.

O sărută, pentru că simţi nevoia s-o facă. Apoi, simţindu-i gustul, dori mai mult. Mult mai mult.

— Mi-a venit o idee, sări ea brusc în şezut, privindu-l cu ochi strălucitori.

Blythe făcu un efort să-şi ridice o pleoapă şi să-i arunce o uitătură chiorâşă pe sub ea.

— Nu, n-ai nicio idee, o contrazise el cu fermitate. Ţi se pare. Dormi.

Femeia asta avea o energie inepuizabilă. Făcuseră amor pe rupte, soarele avea să răsară în curând şi ea era la fel de plină de nerv

ca cinteză. Iar el se simţea realmente stors. Şi cu toate astea, încă mai continua s-o dorească. Probabil că avea vreun soi de boală la cap, dacă şi în halul acela de oboseală se excita numai la auzul vocii ei, dacă numai şi prin simplul privit…

— Ba cum să n-am? se indignă ea. Ascultă-mă numai puţin şi…

Blythe nu făcu decât să ofteze uşor înainte de a o răsturna pe spate şi de a-i astupa gura cu un sărut aprig. Apoi o pătrunse dintr-o mişcare rapidă şi puternică, făcând-o să icnească şi să se arcuiască sub el.

— O să-mi ţin vorba, promise ea, cu gura lipită de a lui. Oooh, Doamne!… Dacă te opreşti, te omor!

— Eşti… incredibil… de lacomă! chicoti el cu o voce răguşită, atacându-i linia zveltă a gâtului, în timp ce şoldurile i se unduiau molcom. Şi uluitor… de senzuală…

Nu mai putu să spună nimic. Vocea i se gâtui sub imperiul acelei plăceri incredibile, care-i supse luciditatea într-un vârtej de ceţuri strălucitoare.

CAPITOLUL 31

— Ai dormit bine?

Bărbatul îi zâmbi peste ceaşca de cafea pe care o avea în dreptul buzelor.

— Mulţumitor. Este o cameră confortabilă.

— Sper să te simţi bine atâta timp cât vei locui aici, rosti Julia, în timp ce Blythe îi ţinea scaunul să se aşeze la masă.

— Voi încerca.

— Mai întâi vom mânca, propuse ea, apoi vom pune lucrurile în ordine. Azi-noapte mi-a venit o idee.

— Nu-ţi stă mintea o clipă, aşa-i? făcu francezul amuzat.

— Mintea mea este, de când mă ştiu, într-un permanent travaliu, replică ea, zâmbind uşor, în timp ce-şi îngrămădea mâncarea pe farfurie.

Se simţea relaxată în preajma lui, deşi habar n-avea când survenise această schimbare. În urmă cu o săptămână, numai şi ideea

de a fi în aceeaşi casă cu el i-ar fi albit părul de groază. Cumva, în timpul nopţii, se hotărâse să acorde o şansă relaţiei cu acest bărbat… care era, indubitabil, fratele ei.

— Ce nume ai prefera să folosesc atunci când discutăm? îl întrebă ea direct, secţionând cu hotărâre omleta din farfurie.

— Când erai mică îmi spuneai Tony.

— Nu-mi forţa mâna, îl sfătui Julia, aruncându-i o privire rapidă peste masă. Nu sunt încă dispusă să joc rolul surioarei de mult pierdute, recent regăsite. Încă nu ne cunoaştem, aşa că iubirea fraternă nu intră în ecuaţie. Cred că cel mai bine ar fi, în situaţia dată, să-ţi folosim numele pe care ţi l-ai luat când te-ai hotărât să te instalezi aici, în Anglia. Aşa, cel puţin, nu vor exista greşeli.

— Ai dreptate.

— Desigur că am! replică ea, zâmbind suav şi etalându-şi gropiţele din obrazul stâng. Prin urmare, o să fii Seth.

Bărbatul mai luă o gură de cafea, aprobând în tăcere.

— O să locuieşti aici, îl informă Julia între două îmbucături. Pentru o perioadă nedefinită de timp. În calitate de oaspete, preciză ea.

— Înţeleg.

— Sper s-o faci. O să avem mai mult timp la dispoziţie ca să ne cunoaştem, cred, şi să vedem dacă există… vreo afinitate între noi. Să nu mă înţelegi greşit, adăugă ea, încruntându-se uşor. Este o şansă pe care mi-o ofer mie, în primul rând.

— De dragul curiozităţii, făcu bărbatul cu un zâmbet uşor.

— În cea mai mare parte, da, acceptă ea, binevoitoare. Blythe te admiră. În sinea lui o face, deşi n-o s-o recunoască niciodată deschis, aruncă ea o privire jucăuşă peste masă împricinatului. Presupun că nu se înşală. O fi ceva de admirat la tine.

— Acum chiar că eşti maliţioasă!

— Aşa este. Julia zâmbi. Un bărbat care este în stare să-mi suporte sinceritatea, merită întreaga mea atenţie.

— Dumnezeule, m-am înşelat! pufni el ironic. Nu semeni cu mama, ci cu bunica. Ai aceeaşi limbă tăioasă şi neiertătoare ca a ei.

— Ai cunoscut-o? îl întrebă ea, oprindu-se din mestecat şi privindu-l atentă.

— Poate. Oh, făcu el încet, în timp ce un rânjet i se lăţea răutăcios pe toată faţa. Pun pariu că ai fi în stare să-ţi maculezi gura aia bogată, mergând până-ntr-acolo încât să mă numeşti frate, dacă ţi-aş povesti câte ceva despre ea.

Julia îşi miji ochii, reflectând câteva clipe.

— Îmi plac minţile viclene, decretă ea, zâmbindu-i, de data aceasta cu sinceritate. Numai că tu joci o carte fără acoperire. Ştiu că ea a murit înainte ca vreunul dintre noi să se fi născut. Dar, adăugă mieros, nu exclud faptul că Henri ţi-a vorbit despre ea.

Bărbatul zâmbi galeş şi nu mai spuse nimic, mulţumindu-se s-o privească. Julia rezistă un minut întreg.

Blythe îi urmărea şi se distra. Era cu adevărat incredibil cât de mult semănau cei doi. Probabil că dacă ar fi dat glas acelei constatări, Julia i-ar fi scobit găvanele ochilor cu linguriţa de desert.

— Of, bine, capitulă ea, împânzându-şi farfuria, lăsându-se pe spate şi privindu-l îmbufnată. Negociem. Spune ce vrei!

— În schimbul unor istorii incredibile, aflate direct de la sursă? o ademeni el.

Julia îşi îngustă ochii prevenitor.

— În locul tău n-aş supralicita, îl sfătui ea, ursuză. Până la urmă, o să descifrez jurnalul şi o să ajung să aflu mai multe decât ştii tu acum.

— E posibil şi asta, admise el. Dar sunt unele lucruri pe care n-o să le afli niciodată citind blestemăţia aia de jurnal. Şi-a consemnat memoriile, dar nu şi viaţa personală…

— L-a iubit?

Întrebarea ţâşni de pe buzele ei înainte s-o poată opri. Bărbatul surâse cu o oarecare nostalgie, jucându-se cu linguriţa de argint de lângă ceaşca de cafea.

— În felul ei, i-a iubit pe amândoi. Pe unul pentru strălucirea şi aroganţa lui, pe celălalt pentru bunătatea şi devotamentul lui. Era frumoasă, ambiţioasă, neînfricată, fermecătoare şi vicleană. Destul de lacomă pentru a-şi dori puterea şi suficient de înţeleaptă pentru a o folosi cu abilitate. Însă un lucru este cert: şi-a iubit foarte mult fii. A fost o mamă desăvârşită, din câte mi s-au povestit. S-a străduit să fie şi o soţie bună.

— A avut o viaţă foarte agitată, murmură Julia.

— Draga mea, lucrurile n-ar fi putut sta altfel. Ludovic era absolut nebun după ea. Când i-a dăruit Văpaia Soarelui, ea îi purta deja copilul.

— Oh! Ochii i se măriră surprinşi. N-am ştiut asta.

— Nici n-aveai cum. Foarte puţini au ştiut adevărul. Tata mi-a spus că era însărcinată în patru luni când a primit acel semn al adoraţiei şi al preţuirii nespuse a lui Ludovic. Gestul regelui a stârnit şi mai multă invidie şi gelozie în rândurile celor de la curte. Unii o urau. Alţii o pizmuiau. Şi cei mai mulţi se temeau de ea.

— A fost o femeie cu adevărat puternică.

— O supravieţuitoare, în orice caz.

— Probabil că n-a avut de ales.

— În mod sigur, pufni bărbatul cu ironie. A fost adusă la curte la nici şaisprezece ani. Şi sedusă de rege la scurt timp după aceea. S-a trezit într-o lume dură, plină de intrigi şi comploturi. A fost suficient de isteaţă ca să-şi dea seama care îi erau şansele pentru a răzbi şi a se ridica la suprafaţă.

Julia îşi trase din nou farfuria în faţă, ferm decisă să-şi termine micul dejun. Avea prea multe gânduri care i se învălmăşeau în minte şi trebuia să le alinieze. Şi se strădui să ignore privirea avidă cu care bărbatul acela îi urmărea fiecare mişcare.

— Vrei să fii bun şi să nu te mai holbezi la mine atât? îl chestionă ea ţâfnoasă. Mă enervează.

— Scuze, păru el a fi spăsit. Cum Julia îşi sfârşise micul dejun şi tocmai îşi turna cafea, decise că era timpul să afle ce anume avea în minte acea femeie fascinantă, care era sora lui. Deci, la ce anume te-ai gândit?

— Planul tău este riscant, începu ea, îngustându-şi o clipă ochii peste marginea ceştii, privind câteva clipe în gol înainte de a sorbi. Din mai multe puncte de vedere, preciză ea, mutându-şi privirea uluitor de verde asupra lui. În primul rând, a ne vârî direct în gura lupului, cu bună ştiinţă, nu e tocmai o alegere înţeleaptă. Nu ştim cine ne sunt adversarii, nu ştim numărul lor, nu ştim cât de pregătiţi sunt să moară şi cât de devotaţi sunt unchiuleţului Jean-Pierre. În plus, călătoria este

dificilă şi costisitoare. Prea multe riscuri, prea mult neprevăzut. Noi suntem doar trei, ridică ea trei degete pentru a sublinia clar acel aspect. Ei, cu siguranţă, mult mai mulţi. Dar noi avem codexul şi jurnalul, adăugă ea cu un surâs viclean. Două lucruri pentru care Gingăşia Sa este gata să plătească un milion de lire sterline. Cu banii jos, presupun. Iar douăzeci de ani sunt o perioadă a dracului de lungă şi de frustrantă pentru oricine. Mai ales pentru cineva este motivat de lăcomie şi ambiţie, şi care ştie precis ce-şi doreşte şi, mai ales, când îşi doreşte acel lucru cu ardoare. Prin urmare, de ce să ne istovim noi cu firea, când foarte bine ar putea el să-şi părăsească bârlogul infect şi să-şi mişte fizicul încoace?… În fond, el este mult mai interesat decât noi să pună mână pe Jurnal şi, implicit pe Văpaie. şi atunci, jucăm pe propriul nostru teren.

— Şi până când el soseşte, noi decodificăm jurnalul şi localizăm Văpaia.

— Ţi-am zis eu c-o să fie receptiv? se răsuci Julia spre Blythe cu un zâmbet victorios. Nu m-a crezut, se răsuci ea să-i explice.

— De fapt, şi eu mă gândisem la ceva similar, recunoscu bărbatul cu un zâmbet uşor, numai că, din propriile mele cercetări în privinţa ta şi din concluziile pe care le-am tras ulterior, mi-ai părut genul care nu s-ar da în lături de la nimic.

— E adevărat, îi dădu dreptate Julia, numai că acest papistaş căpos, gesticulă ea spre Blythe, este ferm hotărât să mă păstreze caldă lângă el în următorii cincizeci de ani. Ştii, coborî ea glasul ca pentru o confidenţă, insul are fixuri în ceea ce mă priveşte.

— Julia!

Tonul prevenitor o făcu să-l privească nevinovată.

— Nu te supăra, iubitule, voiam doar să verific dacă nu cumva ţi-ai înghiţit limba. De când am intrat, n-ai scos un sunet.

— Păi, tu ocupi tot spaţiul vorbitor. Limbuto!

— Mutule! i-o întoarse ea jovială.

— Astâmpăraţi-vă, copii! îi admonestă francezul. Deci, făcu el când Julia zâmbi amuzată, astăzi e ziua cea mare?

— Aşa s-ar părea, confirmă ea, aruncându-i o privire cu subînţeles soţului ei.

Blythe îşi duse mâna la jechetă şi scoase din buzunarul interior tubul din fildeş, întinzându-i-l.

— Cred că s-ar cuveni să cântăm o baladă, monologă Julia, luându-l şi privindu-l gânditoare în timp ce-l rotea încet în mâini. Ca să sfinţim momentul. Sau, mă rog, să-l facem mai oficial.

— Pe mine să nu contaţi, sunt complet afon, declară francezul cu o asemenea fermintate încât femeia izbucni în râs.

— Ce coincidenţă! Şi eu. N-are a face. Dacă ştiţi vreo rugăciune, acum este momentul.

Respirând adânc, potrivi simbolurile în ordinea care, spera ea, să fie şi cea corectă, apoi mai răsuflă odată, înainte de a trage de capete. Spre surpriza ei, tubul se deschise foarte uşor şi ea privi cu ochi mari la sulurile aurii, găurite, care alunecară din interiorul codexului pe faţa de masă.

— Cred, rosti francezul într-un târziu, dregându-şi vocea, că bunica noastră avea o adevărată manie pentru lucrurile sclipitoare.

— Şi scumpe, completă Julia, atingând uluită grilele turnate în foiţe fine de aur. La naiba! Oricine putea deschide codexul! îşi ridică ochii mari spre Blythe. Ne-am făcut o groază de griji de pomană. Cheastiile astea n-ar fi putut fi distruse dacă cineva ar fi forţat codexul. Pur şi simplu nu exista nicio protecţie. Niciodată n-a existat!…

— Dă-mi-l puţin, îi ceru francezul, încruntându-se bănuitor.

Julia se conformă şi bărbatul aruncă o privire în interiorul tubului, fără să desluşească însă nimic. Ezită o clipă, apoi îi lovi cu putere capătul liber de masă. Se auzi un sunet sec, urmat de un fâsâit slab, apoi un lichid transparent se prelinse pe faţa de masă din olandă, sfârâind. Julia căscă gura la gaura care se lăţea în ţesătura delicată şi la substanţa care ataca lacom lemnul de nuc de dedesubt.

— Iisuse! Ce-i asta?!!… sări ea în sus, răsturnându-şi scaunul în spate.

— Ceva ce cu siguranţă ar fi distrus conţinutul dacă simbolurile ar fi fost greşit aliniate, îşi dădu francezul cu părerea.

— Mi-a făcut masa praf! se plânse ea, lungindu-şi gâtul ca să vadă mai bine lichidul care fumega şi săpa neobosit un mic crater în lemnul întunecat.

— E acid, spuse Blythe. Deşi nu-mi dau seama de care. Cunoştinţele mele de chimie sunt mai mult decât sumare.

— Ar putea fi vitriol, dar nu cred. Este vorba de ceva mult mai puternic, opină francezul.

— Vreo reţetă egipteană… Doamne, de acum înainte o să am numai respect pentru civilizaţia asta! declară Julia cu hotărâre, fără a-şi putea lua ochii de la blestemăţia aceea care nu prididea să-i foreze masa. Bine că am reuşit să salvez conţinutul!

— N-am voce, după cum am şi recunoscut mai devreme, dar cred că pot să-mi storc creierii în încercarea de a crea o odă de mulţumire în cinstea acestui ilustru moment, se oferi francezul cu un zâmbet de încântare, larg cât Canalul Mânecii.

— Abţine-te, îl sfătui Julia, chicotind totuşi. Deşi am recunoscut că n-am voce, totuşi am fost dăruită din naştere cu nişte urechi ucigător de sensibile.

Şi, în secunda următoare, spre surprinderea tuturor, înşfăcă sulurile de aur din faţa ei şi se repezi spre Blythe, aproape dezechilibrându-l cu scaun cu tot şi plantându-i un sărut prelung şi apăsat direct pe gură.

S-au apucat să descifreze jurnalul marchizei chiar în acea după-amiază. Erau cinci grile, toate de dimensiunea paginilor din jurnal, la fel de subţiri ca firul de păr şi la fel de moi. Au lucrat aproape două ceasuri numai pentru a le desface din sul şi a le netezi cât de cât.

Apoi începu coşmarul.

Spaţiile lipsă din interiorul unei grile, destule la număr!, erau total diferite de cele ale celorlalte patru. Nu exista niciun indiciu despre care dintre cele două feţe era şi cea corectă, care parte reprezenta susul şi care josul, după cum nu exista niciun indiciu despre ordinea în care trebuiau folosite grilele. Şi toate aveau borduri pe care erau gravate simbolurile de pe codex, răsucite în toate cele patru direcţii, într-o amestecătură fără logică.

— O să îmbătrânim până le dăm de capăt, se plânse Julia cinci ore mai târziu, privind aproape cu ură foiţele aurite, frumos aşezate în faţa ei pe masă.

— Trebuie să existe un indiciu, rosti Blythe, încruntându-se, cu ochii la grile. Bunica ta fost o femeie inteligentă şi meticuloasă. Există un element de legătură între grile, unul care să ne indice ordinea corectă în care să le folosim, numai că pe moment ne scapă. Poate că…

— Ordine corectă, murmură francezul, scărpinându-şi barba crescută peste zi, cu privirile verzi aţintite gânditor asupra acelei surse de frustrare colectivă. Apoi începu să murmure în franceză, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Biensure! exclamă el, luminându-se dintr-odată la faţă şi privindu-i pe amândoi cu ochi strălucitori. Ordinea corectă este cuvântul cheie. E simplu.

— Poate pentru tine, replică Julia cu ţâfnă, aruncându-i o privire suspicioasă.

— Gândeşte-te, ma belle! gesticulă el, entuziasmat. Ca să deschidem codexul, a trebuit o ordine corectă, n'est pas?… Ca să descifrăm jurnalul, ne trebuie o ***ordine corectă***. O ***cheie***!

Julia clipi şi în clipa imediat următoare revelaţia îi explodă orbitor în spatele ochilor, ameţind-o. Se părea că şi Blythe atinse iluminarea odată cu ea, pentru că amândoi exclamară simultan:

— Simbolurile!…

Se priviră cu ochi mari, neîndrăznind nici măcar să respire.

— Colţurile. Începem cu ele, propuse Julia repede, alegând la întâmplare una dintre grile.

— Am numărat unsprezece simboluri pe fiecare latură. Dacă nu merg colţurile, ar trebui să verificăm mijlocul lor, sugeră Blythe.

— Aş şaselea semn, murmură Julia în timp ce studia cu mare atenţie fiecare colţ al grilei ei. L-am găsit! Numărul trei! Sunt trecute pe colţuri, Blythe. Toate simbolurile de pe colţuri sunt răsturnate, numai unul este în picioare!

— Numărul patru, anunţă şi Bleymoure, bătând cu vârful degetului simbolul respectiv.

— Şi cred că n-aş greşi prea mult dacă aş spune că faţa pe care-l găsim este şi cea corectă, opină tânăra femeie luând o altă grilă.

— Unu, zâmbi şi Blythe, punând grila pe masă.

— Cinci.

— Doi. Iisuse, mi se învârteşte capul pe umeri!

Cuprinsă de efervescenţă, Julia se ridică în picioare, se întinse peste masă şi cuprinse în mâini faţa bărbatului, trântindu-i un ţocăit sonor direct pe gură.

— Eşti un geniu!

— Sunt? bâigui bărbatul, simţind cum emoţiile i se strâng în gât sub forma unui pumn mare şi greu, pe care nu izbuti nicidecum să-l înghită.

— Categoric eşti! zâmbi ea moale, dându-i drumul încet şi simţindu-se dintr-odată foarte stânjenită.

Fusese un impuls de moment, spontan şi sincer, o slăbiciune de o clipă. Totuşi, Julia nu-l regreta. Regreta doar tensiunea care se ivise după aceea, mototolind aerul cu degete nervoase. Şi nu ştia ce să facă acum ca să detensioneze atmosfera. Îi aruncă o privire agitată lui Blythe.

— Deja se întunecă. Eu propun să facem pauză şi să mâncăm ceva, interveni Blythe, diplomat.

— Excelentă idee, aprobă francezul, împingându-şi nodul din gât la vale cu o gură mare de coniac.

CAPITOLUL 32

Julia lucră neobosită până târziu în acea seară şi la fel şi în următoarele cinci zile. Metoda folosită nu dădu niciun randament. Cuvintele refuzau pur şi simplu să capete vreun sens cât de cât logic. Folosi grilele în ordinea lor, însemnând cu grijă literele care se potriveau în decupaje pe un caiet. Ochii începură s-o usture şi o sâcâia o durere mocnită în spatele frunţii, care se insinuase pervers şi constant în ultimele ceasuri.

Frecându-şi ochii obosiţi, îşi zise că deja începuse să exagereze. Mintea îi era năclăită de atâta concentrare şi-i înţepeniseră umerii şi muşchii gâtului. Fundul nu şi-l mai simţea de mult.

Se ridică de la birou şi începu să se plimbe prin cameră ca să-şi pună sângele în mişcare. Când ajunse în dreptul ferestrelor şi aruncă o privire în curte, inima i se poticni în piept. Avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă că cei doi bărbaţi nu încercau defel să-şi

scurteze zilele şi de zece ori pe atât ca să se liniştească.

Blythe şi Sethan nu se duelau propriu-zis, ci doar se antrenau, realiză ea, masându-şi stomacul cu podul palmei. Probabil se străduiau să-şi alunge plictiseala reciproc. Răsuflând uşurată, urmări din dosul ferestrelor modul în care bărbaţii se înfruntau cu floretele de antrenament, cele cu vârfurile protejate.

Aveau tehnici diferite de duel. Înalţi şi solizi, se mişcau cu o graţie uluitoare pentru statura şi greutatea lor. Şi, spre marea ei surpriză, ambii erau stângaci. Şi ofereau un spectacol impresionant, gândi Julia, zâmbind şi tânjind dintr-odată să li se alăture.

Şi de ce să n-o facă, mă rog? se încruntă ea, răsucindu-se brusc pe călcâie şi părăsind grăbită încăperea. Că doar nu era consemnată să stea în casă!

— Care este punctajul?

Ambii bărbaţi întoarseră capul şi Julia le zâmbi radios.

Blythe se încruntă. Iubita lui soţie purta o pereche de pantaloni strânşi pe picior, cizme negre lungi până sub genunchi, cămaşă albă cu mâneci bufante şi o vestă cadrilată din stofă. Îşi împletise părul în două cozi groase în spatele urechilor, care-i atârnau până în talie. Ducea nepăsătoare pe umăr o altă floretă de antrenament, cu lama ceva mai scurtă, şi avea pe chip o expresie nevinovată. Arăta copilăroasă şi… tentantă. Dorinţa îi dădu în clocot sângele deja încins de efort.

— Provoc pe oricare dintre voi, domnilor! glăsui ea dulce, clipind teatral în timp ce se apropia.

Francezul îşi trecu limba peste dinţi ca să-şi ascundă zâmbetul. Şi surpriza.

— La dispoziţia dumitale, milady, se înclină el ceremonios.

Blythe se retrase, zicându-şi că n-avea niciun motiv să fie gelos, şi luă bidonul de apă, golindu-l pe jumătate. De unde naiba avea Julia ţinutele acelea înnebunitoare?

— Nu mă cruţa, îi ceru Julia bărbatului, încrucişându-şi lama cu a lui şi ducând-o apoi vertical în dreptul frunţii, în clasicul salut al spadasinilor.

— Mă voi strădui, promise bărbatul, privind-o sceptic.

Fu nevoit să-şi reconsidere total atitudinea când Julia îl atacă într-un stil total nemaivăzut, scoţând un strigăt de luptă care-i amuţi pe amândoi. Tânăra femeie se lansă în luptă, sărind mult în sus, arcuindu-se şi încrucişându-şi lama cu a lui pentru o clipă, într-un scrâşnet care scoase scântei, pentru ca apoi să alunece lin, ajungând suficient de aproape de el ca să-i aplice o lovitură cu latul palmei în plin piept, cu o forţă care-l dezechilibră şi-l făcu să se dea împleticit doi paşi îndărăt. Bărbatul făcu ochii mari, blocând următorul atac cu o fracţiune de secundă înainte ca inima să-i fie străpunsă, asta dacă s-ar fi duelat în alte condiţii.

— Nu lupţi corect, se încruntă el, siderat.

— Corect înseamnă moarte de cele mai multe ori, replică ea, legănându-se uşor şi zâmbindu-i catifelat. Orice luptă adevărată nu poate avea decât un singur rezultat: mori sau trăieşti. Ce alegi?

— Acum te dai mare, mormăi francezul, frecându-şi locul acolo unde palma aceea mică aproape că-i perforase sternul.

Reveniră pe poziţii, salutându-se din nou. Jumătate de oră mai târziu, aproape gâfâind, francezul ceru o pauză.

— Unde naiba ai învăţat să lupţi aşa?!

— Este un stil de luptă practicat în China.

Bărbatul îşi şterse sudoarea de pe frunte cu un aer gânditor, sondându-şi memoria.

— Camerista lui lady Davenport?

Fu rândul Juliei să-l privească uimită.

— Da' ştiu că ţi-ai făcut temele! De unde ştii?

— Întreabă-mă ce nu ştiu! o invită bărbatul, cu o voce oarecum amărâtă. Dar, ştii?, într-un duel adevărat, te foloseşti numai de floretă sau sabie.

— Într-un duel adevărat, te foloseşti de tot ce ai la îndemână, i-o întoarse ea, zâmbind răutăcios. Desigur, voi bărbaţii, puneţi mare preţ pe corectitudine şi onoare. Noi, femeiele, fiind mai vulnerabile, trebuie să ne folosim de orice pentru a ne proteja.

— Vulnerabile, pe dracu'! bombăni el. Voi sunteţi oricum, numai vulnerabile nu!

— Zi că nu-i deştept! se răsuci Julia spre soţul ei, provocându-l

s-o contrazică.

— De ce naiba îi tot ceri aprobarea în privinţa mea? se amestecă francezul în discuţie.

— Nu i-o cer, doar îl enervez. Şi-i dau peste nas. Cu câtva timp în urmă, a luat decizia că sunt o făptură complet lipsită de apărare.

— Aşa ai crezut? făcu francezul ochii mari, privindu-l uimit pe Blythe.

— Eram naiv, se disculpă Blythe, apropiindu-se de Julia şi trăgând-o scurt de una dintre cozi, drept pedeapsă. M-am deşteptat abia după ce am luat-o de nevastă… dar era prea târziu ca să-mi mai repar greşeala.

— Ba te-ai însurat cu mine pentru că nu m-ai puteai trăi fără mine nici măcar un afurisit de minut, îi trânti ea un zâmbet larg, maliţios. Greşesc, oare?

— Nu.

— Ne vedem la cină, le aruncă francezul peste umăr, îndreptându-se deja spre conac.

— Ai aşa, un stil anume, Juley, să faci oamenii să se simtă prost, o certă Blythe.

— Da' ce-am zis?

— Subiecte intime, Julia. Atingi subiecte intime.

— E major! îşi dădu ea ochii peste cap. Ce, doar nu-şi închipuie că trăim platonic!?

— Nu, dar de regulă, puţine cupluri ating un anumit grad de armonie şi afecţiune în relaţia conjugală. E ceva… rar.

— Şi nu suntem noi, oare, teribil de norocoşi în privinţa asta? murmură ea, apropiindu-se de el cu un surâs şăgalnic.

Blythe se încordă tot. Aruncă o privire peste creştetul ei spre conac, apoi una cercetătoare în jur. După care se aplecă, îi înconjură genunchii cu un braţ, săltând-o pe un umăr, şi porni ca tras din puşcă spre tufişurile care străjuiau un chioşc din apropiere. Juliy chiţăi scurt din cauza surprizei, apoi începu să râdă în hohote. Şi râsul îi pieri când el o lăsă jos şi o privi cu ochi întunecaţi şi scăpărători.

— Nu mă satur de tine! De ce?… De ce nu te pot privi fără ca să te doresc la un nivel care depăşeşte durerea? Mă scoţi din minţi. Totul

la tine mă scoate din minţi! Aprinzi în mine nevoi aproape inumane, Julia.

Îi cuprinse ceafa în pumn şi o trase brusc spre el, devorându-i gura cu lăcomie. Era ceva disperat în felul în care o pretindea şi Julia se strădui să ţină pasul cu el. Se trezi întinsă în ierburi, în timp ce mâinile lui o posedau cu febrilitate. Îi descheie vesta, îi smulse cămăşa din pantaloni, îşi strecură mâinile pe sub ea şi-şi umplu palmele cu sânii ei. Gura lui îi mistuia pielea gâtului cu sărutări umede şi fierbinţi, smulgându-i scâncete din piept. Când degetele lui îi atinseră feminitatea şi se strecurară înăuntru, Julia juisă cu o asemenea brutalitate încât după aceea rămase nemişcată, epuizată cu totul, orbită de extaz. Şi atunci el îi coborî pantalonii în jos, îi săltă şoldurile şi o pătrunse cu putere, făcând-o să icnească. Contrar aşteptărilor, el se mişca lent, cu împunsături prelungi şi line, parcă savurând fiecare senzaţie în parte. Şi când nu se mai putu controla, galopă frenetic, strângând-o în braţe şi catapultându-i pe amândoi peste muchia strălucitoare a unui climax care-i lăsă istoviţi.

— Te iubesc, murmură el, sărutându-i tâmpla.

— Te cred, izbuti Julia să râdă răguşit. Îşi întoarse capul şi-l privi copleşită. Tu eşti inima mea. Dintotdeauna ai fost.

— Mi-aş dori… începu el, privind-o serios şi oarecum încurcat.

— Ce? Ce ţi-ai dori?

— Mi-aş dori să rămâi însărcinată. Vreau un copil cu tine. De fapt, îmi doresc mai mulţi. Vreau ca iubirea noastră să se… concretizeze în ceva… sublim.

Julia închise ochii, muşcându-şi buzele cu putere.

— N-am apucat să mă gândesc la asta, recunoscu ea cu glas stins. Totul s-a întâmplat atât de repede. Noi… căsătoria noastră… Dar…

— N-am zis să-i facem acum, zise el repede. Era doar o… idee. În viitor, cândva.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce să nu-i facem? Noi doi nu mai întinerim, nu?

— Adică, vrei… acum?

Îşi înălţase capul şi o privi entuziasmat.

— Te provoc, milord, rosti ea încet, zâmbind aţâţător.

Blythe îi luă faţa în palme şi o sărută cu atâta gingăşie şi tandreţe încât aproape că-i frânse inima.

— Accept provocarea, milady.

Julia îşi găsi fratele în biroul soţului ei, aplecat peste jurnal. Acesta îşi înălţă privirea în clipa în care Julia intră, se ridică în picioare şi-i zâmbi moale.

— Ai reuşit să descoperi ceva?

— Nu, rosti bărbatul, oftând prelung. N-are nicio logică. Ţi-am citi însemnările şi le-am făcut pe ale mele. De fapt, am continuat de unde ai rămas tu.

O privi o clipă, încruntându-se gânditor. Julia fu izbită dintr-odată de certitudinea că fratele ei era un bărbat uluitor de chipeş. Frumos într-un fel aspru, cu trăsături dure, parcă dăltuite. Culoarea ochilor îndulcea ansamblul general iar gura lui avea o linie indiscutabil senzuală. Iar când zâmbea, asta deja o observase de mult, făcea ca şi ea o gropiţă irezistibilă în obrazul stâng.

Se îndreptă spre fotoliul din faţa biroului şi se aşeză, ştiind că el n-avea s-o facă până când ea nu lua loc. Era un bărbat educat, rafinat şi inteligent. Punctaj net în favoarea lui.

— Este imposibil să nu-ţi fi venit vreo idee până acum.

— De fapt, am mai multe ipoteze, zâmbi el vag. Cumva, tot o să-i dăm de capăt. Numai că mă irită faptul că nu ştiu cât timp o să ne consume drăcia asta şi, crede-mă, aş da orice să se termine!

— Aştepţi de prea mult timp momentul acesta şi, acum, că eşti atât de aproape, răbdarea a început să ţi se mântuie.

— Foarte exact ai rezumat ideea.

— E greu pentru tine, la fel cum este greu şi pentru noi.

— Nu te referi doar la jurnal.

— Nu, şi tu ştii asta. Nu ne cunoaştem, probabil că ne va lua mult timp până când vom reuşi s-o facem, dar am convenit să ne unim forţele pentru a lupta pe un front comun, chiar dacă nu suntem dispuşi încă să avem o deplină încredere unul în celălalt. Fără supărare.

— Nu-ţi cer să ai încredere în mine, rosti bărbatul serios, ci doar să ai răbdare.

— Ba trebuie să am încredere în tine! îl contrazise Julia cu fermitate. Fără încredere, oricât de greu ne vinde să facem acest lucru, n-o să existe nicio finalitate. Mai devreme sau mai târziu o să localizăm Văpaia, iar tu ai să duci la bun sfârşit ceea ce ai hotărât să faci încă de acum douăzeci de ani. Numai că mi-e teamă, oftă ea, plecându-şi ochii şi încruntându-se la mâinile pe care şi le încleştase în poală. Aş vrea să nu-mi fie. Şi nu mi-e teamă numai pentru mine, adăugă ea, ridicându-şi ochii gravi spre el.

Bărbatul tăcu aproape un minut întreg.

— Am de gând să rămân în viaţă şi să mă întorc. Nu mă înţelege greşit, o parafrază el, zâmbind uşor, este o şansă pe care mi-o ofer mie în primul rând.

— Atunci, ne-am înţeles, acceptă Julia, simţindu-se oarecum uşurată în timp ce se ridica. De fapt, am venit să te anunţ că masa e gata. Şi-n timp ce mâncăm, poate-mi expui şi mie ipotezele acelea pe larg.

— Firește, îşi lăţi el zâmbetul, ocolind biroul şi o oferindu-i braţul galant.

— Ah, încă ceva, rosti Julia în timp ce se îndreptau agale spre uşă. Am o propunere pentru tine.

— Te ascult.

— Cu riscul de a te supăra, trebuie să-ţi mărturisesc că ai o… bibliotecă foarte ingenios concepută.

Bărbatul se opri brusc şi o privi lung pentru o clipă, ca în imediat următoarea să-şi arunce capul pe spate şi să izbucnească într-un hohot de râs bubuitor.

— Eşti incredibilă. Tipul care a creat sistemul mi-a garantat pentru el!

— Insul e nevinovat, pentru că nu mă cunoaşte personal, rosti ea, făcându-l să chicotească. Prin urmare, adăugă tânăra femeie, reluându-şi mersul, ca să intru în subiect, am văzut pe acolo un lucru care m-a vrăjit şi pe care aş vrea să-l am. Nu e pentru mine, se grăbi ea să precizeze, ci pentru o persoană foarte specială mie. Contra-cost,

desigur.

— Ce anume îţi doreşti?

Julia îi spuse şi bărbatul se opri din nou, făcând ochii mari. Hotărî că ar fi fost un lucru prostesc din partea lui să continue să se mai crucească în privinţa ei. Copila pe care o ţinuse cândva în braţele sale şi o plimbase prin pădurile din jurul conacului copilăriei lor, devenise o femeie care sfida pur şi simplu banalul.

O privi amuzat, riscând gestul de a-i lua mâna, ducându-i-o la gură pentru un sărut uşor.

— Pentru tine e… gratis.

Julia îl privi moale, apoi se apropie şi-l sărută la fel de uşor pe obraz.

— Mulţumesc.

Şi-n timp ce păşeau pragul salonului mic, Julia îşi dădu seama cu uimire că începuse să se ataşeze de acel bărbat, atât de străin ei… şi totuşi nu.

— Mă gândesc, cu acordul vostru desigur, s-o implic şi pe Anne Davenport în proiectul nostru.

Bărbaţii o priviră tăcuţi.

— De ce? o întrebă Bleymoure, îngustându-şi ochii suspicios.

Se vedea de la o milă că nu-i convenea propunerea ei, dar Julia nu bătu în retragere.

— Fiindcă este o femeie inteligentă, discretă şi care nu este implicată afectiv în treaba asta aşa cum suntem noi. Şi cunoaşte povestea jurnalului.

— Iar tu ai încredere în ea.

— Bineînţeles că am, altfel nici nu aş fi deschis subiectul.

— Este o femeie cu capul pe umeri şi extrem de meticuloasă, interveni Blythe, luând calm paharul de vin. Putem conta pe ea şi pe discreţia ei.

— Şi pentru bărbatu-său cine garantează? Deoarece mă gândesc că n-o să înghită…

— Michael este genul loial. Mi-a salvat viaţa de două ori. Garantez eu pentru el.

— Priveşte lucrurile din altă perspectivă, începu Julia serioasă. Am convenit că cel mai bine este să-l atragem pe unchiu' Pierre aici. Doar nu-ţi imaginezi că o să vină singur-singurel, complet neînnarmat, numai ca să negocieze Văpaia? În fond şi la urma urma, câţi ani are? Şaizeci? Şaizeci şi cinci? Mai puţin?

— Şaptezeci şi patru.

— Oooh, prin urmare se apropie încet de sfârşitul vieţii. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru el să tânjească atâta amar de vreme după această comoară fără putinţa de a pune mâna pe ea. Probabil se gândeşte şi că nu mai are prea mult de trăit. Pirateria e o treabă grea şi riscantă. Cum te lasă genunchii şi vederea, imediat se găseşte unul mai tânăr care să-ţi ia locul. Legea junglei. Acum va fi şansa lui să pună mâna pe Văpaie. O doreşte cu pasiune… obsedant. Niciun sacrificiu nu este prea mare pentru a o avea. Niciun preţ nu este prea piperat pentru a ajunge în posesia ei. Un milion de lire. Este dispus să dea o avere în schimbul alteia. Prin urmare, se va asigura că o primeşte. Părerea mea este că insul e prea zgârcit ca să-şi desfacă punga şi plănuieşte ca de îndată ce capătă nestemata, să-ţi vină de hac.

— Absolut, confirmă francezul rânjind, în timp ce ochii îi sclipiră sub o lumină de diabolică încântare. Pe asta şi mizez.

— Tu eşti un bărbat tânăr şi în putere, iar el nu mai este. Şi o ştie. Aşa că nu va veni singur. Iar noi suntem doar trei. Sau patru, dacă-l socotim şi pe Larouge. Patru contra cel puţin de două ori pe atât. Asta în cazul în care visăm frumos. Şi să nu uităm că o să avem de a face cu nişte tipi periculoşi, lipsiţi de fair-play şi conştiinţă. Sau ai intenţia să amesteci în treaba asta şi autorităţile?

— Categoric nu, se strâmbă el dezgustat.

— Aşa m-am gândit şi eu. Prin urmare, ne trebuie întărituri. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât avem mai multe şanse să rămânem în viaţă.

— Ne trebuie luptători, sublinie el.

— Crede-mă, o să-i ai! rânji ea, cu ochii strălucindu-i de încântare.

CAPITOLUL 33

Nu şi-ar fi imaginat niciodată că avea să ajungă să strângă o mică armată de luptători bine pregătiţi, din care trei erau femei, dar aşa s-a întâmplat. Dacă Julia lupta ca o vrăjitoare, lady Davenport era o adevărată amazoană, iar delicata May-May-diavolul în carne şi oase.

Seth ajunse la concluzia că dintre toţi, cele mai periculoase erau femeile. Mai ales chinezoaica.

Se aflau cu toţii la Londra, în casa lui, folosind uriaşa sală de bal ca spaţiu de antrenament. Anne şi Julia se retrăseseră la etaj ca să continue lucrul la jurnal, Larouge dispăruse şi el, Blythe şi lunganul de Davenport se întreceau la aruncarea cu cuţitul într-un panou din lemn aflat la douăzeci de paşi.

Golind pe nerăsuflate o cană de apă, Seth o privi pe May-May, care refuzase să ia pauză laolaltă cu restul, preferând să execute acel balet lent şi graţios, cu mişcări line, despre care aflase între timp cât de letale erau.

Era mărunţică, în genul asiatecelor, cu trăsături caracteristice: oase mici, păr negru şi lucios împletit într-o coadă groasă pe spate, piele albă, delicată, ochi mari, întunecaţi şi oblici. Avea o gură frumoasă şi gingaşă, care zâmbea rar, dar când o făcea, dezgolea o dantură impecabilă. Însă ceea ce-l intriga era gropiţa mică şi atrăgătoare din bărbia mică şi ascuţită. În mod absurd şi complet inexplicabil, simţea o poftă nebună să-şi înfigă dinţii în acea bărbie.

Pradă unui impuls, se apropie de ea.

— Învaţă-mă şi pe mine, îi ceru el, simţindu-se oarecum jenat.

Femeia nu-l privi, nici măcar nu dădu semne că l-ar fi auzit, continuând să se mişte în acelaşi ritm, de parcă ar fi plutit pe deasupra dalelor de marmură.

— May-May!

Îl auzise, îşi dădu el seama, după felul în care ochii oblici se îngustară o idee, însă continuă să-l ignore. Brusc, Sethan înţelese că n-avea să-l învrednicească nici măcar cu o privire până nu-şi termina afurisiul acela de exerciţiu, şi se resemnă cu gândul că trebuia să aştepte.

Îşi încrucişă braţele pe piept, impunându-şi calmul. Când fata

termină, făcu un pas spre ea, tăindu-i calea şi repetându-şi cererea.

May-May roşi sfioasă şi se înclină umilă în faţa lui. Niciodată nu-l privea în ochi şi întotdeauna se înclina umil înaintea celui pe care urma să-l toace în pumni şi picioare, gândi francezul amuzat.

— Trebuie să vă lăsaţi mintea liberă şi corpul liniştit.

— Adică relaxat?

— Întocmai.

La indicaţiile ei, trecu doi paşi mai în spate pentru a-i putea urmări şi copia mişcările. În viaţa lui n-ar fi crezut că acele alunecări lente îţi puteau solicita muşchii într-un asemenea hal. După ce terminară, aproape că-i tremurau genunchii de efort. Şi-şi jură înciudat că avea să atingă performanţa de a se simţi eliberat de toate energiile rele, relaxat şi uşor, cum îi explicase May-May, fără să mai simtă acea senzaţie că-i vine să se târască de oboseală. Numai mândria şi orgoliul îl împiedicară să se facă de râs.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când lucrau la descifrarea jurnalului, fără niciun rezultat. Îl parcurseseră de şase ori, încercând diferite combinaţii între grile şi notând totul pe foi, dar în zadar.

— Îmi vine să-i dau foc! scrâşni Julia, cuprinsă de mama ofticii, vârându-şi exasperată mâinile în păr şi trăgându-se frustrată de rădăcini. Pur şi simplu îmi vine să-l arunc în sobă şi să termine. E o tâmpenie. Cuvintele astea nici măcar nu există în limba franceză. Şi nu cred să aibă vreo corespondenţă în vreo altă limbă. Numai o amestecătură de litere care mă scoate din minţi.

— Bunica ta nu şi-ar fi dat atâta osteneală să scrie jurnalul şi să-l codifice dacă nu ar fi existat lucruri care ar fi trebuit tăinuite la acea vreme, încercă Anne s-o împace. Probabil că greşim noi pe undeva.

— Nu mai suport statul acesta în casă, ore-ntregi, cu ochii în foi. Îl urăsc! Urăsc jurnalul ăsta împuţit!

— Trebuie să existe o logică, repetă Anne, luând unul dintre teancurile cu foi şi studiind încruntată literele care se legau unele de altele, nedespărţite în cuvinte pentru că nu exista niciun indiciu cu privire la unde începeau şi unde anume se terminau acestea. „Te”. Este

o asociere de litere care se repetă destul de des, n-ai observat?

— Ba da. Şi?

Brusc, Anne făcu ochii mari.

— Juley, mă întreb, dacă tu ai fi să scrii secrete pe care nu vrei să le afle alte persoane, cât de tare ai complica modul în care le-ai cifra?

— Cât mai mult. De ce?

— Ştii, aceste două litere, dacă le citeşti invers, ar însemna „et", ori nu acesta este cuvântul de legătură cel mai des folosit în fraze, în orice limbă de pe pământ?

Julia încremeni, căscând ochii pe măsură ce mintea ei începea să întrevadă posibilităţile. Înşfăcă una dintre traducerile jurnalului, o deschise la final şi începu să citească înşiruirile de litere de la dreapta la stânga, de jos în sus. Şi pe măsură ce le parcurgea, mintea ei începu să le despartă în cuvinte al căror sens îl pricepea.

— Dumnezeule, Anne, eşti magnifică!

Ţopăi pe loc, chiuind, apoi se aruncă în braţele contesei şi o strânse cu putere.

— Am ştiut eu! Am ştiut că tu o să fii cea care o să ne scoată din mizeria asta!… Mă duc să-i zic lui Blythe. Şi lui Sethan. Să vezi tu dacă n-o să le sară ochii din cap!

Şi înainte ca Anne să apuce să spună ceva, se năpusti pe uşă.

Au lucrat toată noaptea, cu excepţia lui May-May, care nu venise. Au transcris toate consemnările de la coadă la cap, apoi a început separarea în cuvinte, şi apoi în fraze, fiecare lucrând la câte un exemplar.

Şi s-a dovedit că cel care-i revenise lui Michael Davenport era şi cel corect.

Era aproape şapte dimineaţa când au realizat că de fapt codul de descifrare ascundea un alt cod, prin care marchiza explica modul în care trebuia citit jurnalul pentru a-l înţelege. Şi cum în forma brută, cuvintele din textul original aveau sens, numai că trebuiau selectate pe sărite şi într-o anumită ordine, restul devenea floare la ureche.

— Eu propun să punem punct acum şi să tragem un pui de somn, ca să ne apucăm de partea aşa-zisă uşoară cu minţile odihnite,

zise Blythe. Mike, puteţi veni să dormiţi la noi.

— Mulţumesc, dar trebuie să trecem pe acasă şi să vedem ce fac copii.

Conveniră să se întâlnească la orele amiezii şi se despărţiră. Julia şi Blythe mai rămaseră puţin, pentru a savura un pahar de vin, apoi se retraseră şi ei în casa de vizavi.

Francezul îi urmări cu privirea cum traversau strada, ţinându-se de mână şi sporovăind. Mai mult ea, observă el cu un zâmbet uşor. Sora lui.

Deşi nu asta-i fusese intenţia de la bun început, îi fusese imposibil să nu se ataşeze de ea. Juliette devenise o femeie atrăgătoare, inteligentă, puternică, rafinată şi surprinzătoare. Avea un stil irezistibil de a ţi se vârî pe sub piele, dacă asta-şi propunea. Şi era atât de îndrăgostită de soţul ei. Se iubeau. Un dar al zeilor care pe el îl ocolise întotdeauna. Nu iubise niciodată.

Într-un colţ al minţii răsări imaginea chinezoaicei, dar o alungă imediat. N-avea timp de prostii. Faptul că era atras de floarea aceea exotică şi aparent delicată era pur şi simplu ceva… sâcâitor.

Se gândi la Anne şi Michael Davenport, la felul în care cei doi formau un întreg, completându-se şi sincronizându-se în tot ceea ce făceau.

Se răsuci pe călcâie, deschise seiful şi scoase jurnalul, grilele şi ultimele însemnări, punându-le pe toate într-o mapă de piele. Încercă să nu simtă nicio umbră de regret atunci când se duse în camera lui Larouge şi-l trezi, spunându-i scurt:

— Plecăm.

Douăzeci de minute mai târziu, străbăteau pasajul din spatele bibliotecii sale, îndreptându-se grăbiţi spre docuri. Duceau cu ei puţine bagaje şi certitudinea că nu se vor mai întoarce niciodată în Anglia.

CAPITOLUL 34

Trecuseră patru luni de la dispariţia acelui ticălos şi Julia încă mai continua să vadă negru în faţa ochilor ori de câte ori se gândea la cât de proastă fusese. Trădarea lui încă mai continua s-o usture şi nu

se putea împăca nicicum cu ideea că fusese furată, ***pentru a doua oară***!

Probabil că ticălosul era bine merçi în ce colţ exotic al planetei, lăfăindu-se în bogăţii şi râzând pe socoteala credulităţii ei. Avea să-l omoare dacă îndrăznea să pună piciorul în Anglia. Era dispusă să rişte spânzurătoarea numai pentru a-şi alina suferinţa.

— Încetează, Juley, rosti Blythe, punându-şi palmele mari pe umerii ei.

— Ce să încetez? făcu ea pe proasta, în timp ce-şi scotea cerceii cu diamante şi-i punea în caseta cu bijuterii.

— Îţi cunosc expresia asta, spuse Blythe, masându-i umerii şi risipindu-i tensiunea din ei. Privirile şi se întâlniră în oglindă. O ai ori de câte ori îţi apare în minte viermele acela scârbos cu mutră de şacal, o parafrază el.

— Aş vrea să pot uita, oftă ea, gemând de plăcere când degetele lui descoperiră nişte noduri de tensiune în muşchii de pe ceafă, pe care începură să-i destindă cu dibăcie. Nu pot să sufăr că m-am lăsat prostită aşa.

— Cu toţii am fost înşelaţi. E un tip abil. Şi inteligent. A ştiut să-şi joace cartea. Crede-mă, l-aş jupui de viu dac-aş pune laba pe el, numai pentru faptul că te-a supărat şi încă mai continuă s-o facă. Dar, rogu-te, nu te mai gândi la el. Îţi face rău şi ţie, şi bebeluşului, adăugă el, alunecându-şi mâinile domol peste sânii ei pentru a-şi le pune peste abdomenul ce începuse să se bombeze.

Oftând, Julia îşi aşeză mâinile peste ale lui, apăsând uşor şi tresări, scoţând un chicotit fermecător când ***el*** sau ***ea*** zvâcni sub palmele lor. Prima mişcare o simţise în urmă cu o lună şi jumătate, ceva nelămurit, ca o zbatere delicată. Apoi, cu fiecare zi, mişcările bebeluşului deveniseră din ce în ce mai puternice.

Julia se gândi că probabil rămăsese însărcinată încă din noaptea în care ea şi Blythe făcuseră dragoste pentru prima dată. Ciudat fusese faptul că nu avusese niciun semn cum că ar fi rămas grea cu un copil. Nu avusese ameţeli, greţuri, pofte şi toane, niciunul dintre semnele pe care Anne i le descrisese cu lux de amănunte. Pur şi simplu nu-i mai venise menstruaţia. Desigur, avusese zile când fusese mai somnolentă

şi se simţise mai obosită, dar le pusese pe seama altor motive. Apoi începuse să se împlinească, pe ici pe colo…

— Hai în pat, îi şopti Blythe, sărutându-i urechea şi înfiorând-o din creştet şi până-n tălpi.

Julia închise ochii şi zâmbi când Blythe o luă în braţe şi o duse în pat. Făcură dragoste cu lentoare, stăruind în atingeri, savurând fiecare senzaţie în parte, până când se pierdură unul în celălalt.

N-ar fi putut spune ce anume o trezise în miezul nopţii, cu o senzaţie ciudată în coşul pieptului. O neliniște care nu-şi avea rostul şi era lipsită total de temei.

Alături, Blythe sforăia uşor. Se dădu jos cu grijă şi porni desculţă prin cameră. Ajunse în dreptul ferestrelor şi aruncă o privire veninoasă la casa galbenă şi tăcută de peste drum. Unul din motivele pentru care nu reuşea să uite era acela că avea casa aceea nesuferită tot timpul în faţa ochilor ori de câte ori privea pe geam.

I-ar fi dat foc demult dacă n-ar fi existat pericolul ca incendiul să se întindă şi la casele din jur.

Somnul îi pierise cu totul şi ştia că avea să-i revină foarte greu. O carte ar fi ajutat-o să evadeze şi să scape de apăsarea aceea stranie din jurul inimii. Trăgându-şi halatul pe ea, îşi luă papucii şi ieşi tăcută din dormitor.

Lumânările se topiseră în suporturi şi Julia se sprijini de balustrada lăcuită pentru a coborî în siguranţă. Ajunse la parter, dar în loc s-o ia spre bibliotecă, aşa cum intenţionase, traversă holul şi intră în salonul în care primea de regulă musafirii.

Şi atunci îl văzu. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce se apropia de masa scundă pe care şedea un sfeşnic cu patru braţe, cu lumânările aproape consumate. Jurnalul, grilele, un alt caiet şi o cutie mică de catifea.

Picioarele i se înmuiară şi se aşeză, holbându-se la toate acele obiecte care dispăruseră în urmă cu patru luni, mai puţin cutia. Sub care se afla un plic. Cu mâini nesigure, o luă şi o deschise, iar inima îi făcu o tumbă mare, începând să-i bată dureros în coaste şi, mai apoi, în gât şi tâmple.

Pe un pat de catifea bordo, se afla cel mai mare diamant pe care-l văzuse vreodată, tăiat în formă de inimă şi înconjurat de o bordură dublă de briliante mari cât bobul de strugure, care se înşiruiau nepăsătoare în montura simplă a colierului. Era o bijuterie extravagantă, aproape vulgară. Şi piatra din centru arunca scânteieri galben pal.

Înghiţind cu dificultate în sec, puse cutia deoparte şi luă plicul. Înăuntru era o foaie pliată în două, pe care erau aşternute câteva rânduri cu un scris neglijent.

E al tău. Regret că-l capeţi atât de târziu, dar lucrurile s-au cam tergiversat. Caietul conţine traducerea jurnalului şi, după cum o să constaţi şi singură, bunica noastră a fost o femeie extrem de ocupată.

Sper să mă ierţi pentru că am plecat aşa, dar m-am gândit în primul rând la siguranţa ta. Dacă o faci, adică dacă o să mă poţi ierta, leagă perdelele de la sufragerie cu o eşarfă roşie ca să-mi dai de ştire. Nu îndrăznesc să locuiesc în casa galbenă, pentru că nu sunt sigur că n-ai să-mi iei capul.

Al tău, cu dragoste, Antoine.

Julia închise ochii, luptându-se cu emoţiile. Apoi puse scrisoarea jos şi luă caietul cu traducerea, deschizându-l la prima pagină. Şi începu să citească.

Se luminase de ziuă când îl termină. Avea mintea plină de gânduri, de uimire şi stupoare. Cele citite erau lucruri pentru care mulţi, la timpul respectiv, ar fi fost dispuşi să ucidă pentru a le îngropa sub praful tăcerii.

Amorţită şi uşor ameţită de cele descoperite, se ridică şi încuie totul în seif, apoi se duse la etaj şi luă trei eşarfe roşii din dulapul ei.

— Şi asta a fost, termină Antoine de povestit, zâmbind larg şi punctând finalul aventurii cu o gură mare se coniac.

Se aflau în sufrageria soţilor Davenport în jurul mesei din lemn de cireş, servind apetitive de pe paltouri de argint, doamnele bând

şampanie şi bărbaţii din rezerva specială de coniac a contelui. May-May stătea retrasă pe un scaun în colţul celălalt al încăperii, ţinând pe genunchi pe mezinul familiei Davenport şi gângurindu-i ceva în limba ei. Larouge îşi fuma pipa în faţa focului, cu un zâmbet moale pe faţa lui hidoasă.

— Şi acum, ce intenţionezi să faci? Rămâi în Anglia? se interesă Anne, perseuind o afină din bolul de cristal.

— Sper. Am de gând să mă însor şi să mă aşez la casa mea.

— Oh, clipi Julia, uimită de neaşteptate veste. Şi, o cunoaştem pe fericita mireasă?

— O cunoaşteţi, zâmbi francezul cu un zâmbet în colţul gurii. Şi nu ştiu dacă este fericită, pentru că n-am apucat s-o întreb încă dacă ar vrea să se mărite cu mine.

— Cine este? se aplecă Julia în faţă, ciulindu-şi urechile. Şi când ai de gând s-o faci? Adică, s-o ceri.

— Acum, rosti bărbatul, trăgând adânc aer în piept şi ridicându-se în picioare.

Spre surpriza şi şocul general, se îndreptă spre May-May.

— Vrei să vii puţin afară? o întrebă el, fără nicio introducere, întinzându-i mâna.

May-may îşi ridică privirea nedumerită spre el, dar se conformă, aşezând copilul pe covor şi se ridică graţioasă, evitând să-i întindă mâna. Bărbatul oftă şi-i făcu semn s-o ia înaintea lui. Când trecu pe lângă Julia, care-l privea cu gura căscată, îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— Oh, Dumnezeule! bâigui ea, când cei doi ieşiră. E… e…

— Strigător la cer? sugeră Blythe, privind-o amuzat.

— Ce… nu! Nu! E doar… neaşteptat! Oh, am emoţii, rosti ea, presându-şi stomacul. Dacă-l refuză?

— Cine, May-May? se interesă Anne, râzând. Îndoi-m-aş. A fost neagră de furie când insul şi-a luat tălpăşiţa fără niciun cuvânt. Desigur, s-a comportat foarte calm şi n-a făcut niciun comentariu, dar i-am văzut urgia din ochi.

Intrară în biroul lui Michael şi Antoine închise uşa în urma lor.

Bun, şi acum? Cum naiba să procedeze?

O privi pe femeia care-i bântuise nopţile în toate acele luni şi deduse, după expresia ei liniştită, că fusese prea absorbită de copilul soţilor Davenport pentru a auzi discuţia. Oftând, făcu un pas spre ea, trecându-şi nervos mâna prin păr.

Iisuse, era aşa de scundă! Nu-i ajungea cu creştetul nici măcar până la linia umerilor.

— May-May, vrei să te uiţi puţin la mine? N-o să orbeşti dac-o faci.

O văzu ezitând, apoi pleoapele acelea sidefii, cu borduri de gene lungi şi dese, se ridicară timid.

— Sunt îndrăgostit de tine.

May-May clipi şocată, privindu-l cu gura căscată.

— Vreau să mă însor cu tine, continuă el cu o voce răguşită. Desigur, dacă vrei şi tu.

Oare putea arăta mai idiot decât atât? Cu siguranţă. Femeile erau firi romantice, iar el tocmai o ceruse de soţie pe femeia pe care o iubea în cel mai neromantic stil posibil.

— Presupun că ai nevoie de timp ca să te gândeşti la propunerea mea, iar eu sunt dispus să aştept.

— Nu mă cunoaşteţi, domnule… se bâlbâi May-May, îmbujorându-se până-n vârful urechilor ei mici.

— Antoaine… dacă nu ţi-e prea greu. Prefer să-mi spui aşa.

— Eu… nu sunt potrivită pentru dumneavoastră şi…

— Cine spune asta? Religia, societatea… sau o spui tu?

— Dumneata… sunteţi un bărbat nobil şi…

— Scuteşte-mă, May-May, de prostiile astea! îl vrei pe bărbatul acesta nobil, da sau nu?

Îngustându-şi ochii, francezul îşi zise că oricum începuse cu stângul şi că nu exista nicio posibilitate să încurce lucrurile şi mai rău de atât. Şi dacă tot o rasolise, măcar să nu plece cu mâna goală. Aşa că făcu un pas mare spre ea, o înşfăcă de talia îngustă şi o ridică în sus, privind-o o clipă în ochi înainte de a-i acoperi gura cu a lui. Fata scoase un sunet slab, închise ochii şi-şi ţinu respiraţia. Iar el îi simţi înfiorarea, aşa că o lipi de el şi aprofundă sărutul.

În mintea lui îi asemui gustul cu cel al mierii proaspăt scurse din

faguri. Gura ei avea o textură ca mătasea chimonoului pe care-l purta şi frăgezimea unei piersici coapte. Şi se simţi în al nouălea cer când ea cedă, se deschise cu totul şi se abandonă sărutului.

Când se simţi la un pas de axfisiere, bărbatul se opri şi o strânse cu grijă în braţe, sprijinindu-şi obrazul de creştetul ei şi inhalând mireasma floralã a părului ei.

— Nu-mi pasă de unde vii, May-May, rosti el încet. Nici care ţi-e povestea vieţii. Nu-mi pasă ce-ai făcut şi ce nu. Nu mă interesează şi nici nu contează pentru mine. Vreau viitorul cu tine şi tot ce-mi poţi dărui. Iar eu îţi promit să am grijă de tine şi de fericirea ta.

— Atunci, am să mă mărit cu tine… bărbat nobil, făgădui ea cu o voce sfioasă.

Două săptămâni mai târziu, s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii restrânse în biserica din Greenville. May-May, fidelă cultului ei, se mărită într-un superb chimono din mătase albă, ţesut cu fire argintii, şi-şi prinse-n păr flori de camelie albă. Alaiul se întoarse la conac, unde mesele fuseseră scoase în curte.

Blythe angajase o mică orchestră din Londra, care umplea aerul cu note dulci, vibrante.

Spre amiază, se treziră pe nepusă masă cu domnul Burns, care-şi ceru scuze pentru întreruperea banchetului, înştiinţându-i că venise în calitate oficială pentru a le înmâna un document.

Julia şi Blythe îl urmară în biroul care aparţinuse lui John.

— Îmi cer scuze încă odată pentru vizita mea inopinată, începu Burns, luând loc în faţa biroului, dar am de îndeplinit ultimele instrucţiuni pe care regretatul meu prieten şi client m-a împuternicit să le duc la bun sfârşit. Presupun că ştiţi că astăzi se împlinesc şase luni de la funeraliile lui John.

Julia şi Blythe se priviră surprinşi. Trecuseră deja şase luni?

— Şi, reluă avocatul, potrivindu-şi mai bine ochelarii pe nas în timp ce-şi deschidea mapa elegantă din piele, trebuie să-mi semnaţi nişte hârtii ca să intraţi în posesia moştenirii lui John. Desigur, ar fi trebuit să-i convoc aici şi pe ceilalţi beneficiari, şi chiar am încercat, dar nu i-am găsit. Oricum, pentru dânşii nu este niciun fel de grabă.

Acestea sunt documentele.

Blythe le luă din mâinile avocatului şi, fidel meseriei lui, se aşeză cu Julia pe genunchi, ca să le poată citi şi ea odată cu el, şi le parcurse fără grabă şi cu mare atenţie. O jumătate de oră mai târziu, le semnară amândoi în dublu exemplar.

— Felicitările mele, le ură avocatul în timp ce-i strângea mâna tânărului duce. Ah, încă ceva! Duse o mână la piept şi scoase un plic din buzunarul interior al jachetei, întinzându-i-l lui Blythe. John mi l-a dat în urmă cu un an, cu nişte dispoziţii foarte clare în privinţa lui. Se pare că acestea au fost îndeplinite, îşi mută el privirile amuzate de la unul la celălalt. Vă urez mult noroc şi fericire.

Se înclină adânc şi se retrase, lăsându-i pe cei doi tineri singuri şi cu priviri nedumerite. Blythe deschise plicul şi, repetând aceeaşi mişcare, o luă pe Julia pe genunchi ca să poată citi împreună ceea ce părea a fi o scrisoare.

Dragul meu, dacă dorinţele mele cele mai adânci s-au transformat în realitate, atunci înseamnă eu sunt doar o umbră printre cei vii, Julia este acum soţia ta, iar tu eşti cel mai fericit bărbat de pe planetă. Şi cel mai norocos.

De fapt, sunt sigur că aşa şi este. Burns a primit dispoziţii clare de la mine să nu-ţi înmâneze această scrisoare decât în cazul în care lucrurile se potrivesc exact cu previziunile mele. Lui Burns nu-i scapă nimic, iar eu am avut dintotdeauna încredere în instinctele şi în bunul lui simţ.

Blythe, tu ai fost pentru mine fiul pe care mi l-am dorit întotdeauna. Mândria mea. Te-am iubit, poate, cel mai mult dintre toţi. Te rog, iartă-mă. Iartă-mi orbirea dar, mai ales, iartă-mi nechibzuinţa.

Am ştiut că erai îndrăgostit de Julia încă din clipa în care ţi-am spus despre logodna noastră. Şi mi s-a frânt inima. Pentru că ştiu ce înseamnă să fii tânăr şi să iubeşti. Ceea ce sper ca tu să nu afli niciodată este să ştii cum este să fii bătrân şi singur, plictisit şi trist tocmai din această pricină. Şi din această cauză m-am făcut vinovat în faţa voastră de cel mai nesuferit dintre păcate: egoismul.

Mi-am spus atunci că poate e ceva trecător, ceva de moment, un fel de capriciu de o zi. M-am încăpăţânat să cred asta deşi, cunoscându-te atât de bine, ar fi trebuit să-mi dau seama încă dinainte de a pecetlui destinele tuturor cât de mult greşesc. Tu eşti un bărbat atât de serios, de grav şi responsabil, Blythe! Bărbaţii serioşi, gravi şi responsabili, când se îndrăgostesc, o fac temeinic şi pentru totdeauna. Există doar o unică şi mare iubire. Şi numai aceea contează. Ştiu acest lucru pentru că şi eu am fost la fel ca tine. O iubesc foarte mult pe Julia, dar îndrăgostit cu adevărat am fost doar de prima mea soţie. Şi acea singură dragoste nu se uită niciodată…

Nici nu-ţi pot spune de câte ori de-a lungul anilor mi-am dorit să pot da timpul înapoi, să ajung din nou în acea zi în care v-am frânt inimile, şi speranţele, şi visele, şi să vă las vouă viitorul!…

Sper să mă ierţi… şi sper să mă ierte şi ea.

Este o femeie cu adevărat remarcabilă. Una la un milion. Şi dacă nu ţi-ai dat seama de toate astea până acum, eşti un mare prost!

Sper să fiţi destul de înţelepţi să vă clădiţi o viaţă frumoasă împreună şi să vă dăruiţi unul altuia fericirea de care v-am privat pe amândoi atâţia ani.

Dumnezeu să vă binecuvânte. Cu umilinţă, John.

— A ştiut, murmură Blythe, sprijinindu-şi pentru o clipă fruntea de umărul Juliei, profund copleşit. A ştiut.

— Aşa se pare, rosti ea cu o voce gâtuită.

— Te-a păstrat pentru mine. Într-un fel, asta a făcut.

— Nu ştiu. Sunt… pur şi simplu năucită.

— Şi noi, care ne-am făcut atâtea griji… murmură Blythe, ridicându-şi fruntea pentru a o privi.

Inima i se strânse când văzu lacrimile din ochii ei.

— Nu cred că i-ar plăcea să ştie că scrisoarea lui te-a întristat.

— Nu m-a întristat. Doar că… M-a făcut fericită, Blythe. A fost un bărbat minunat. Mi-a oferit atât de multe în toţi aceşti ani. Şi mi-e dor

de el. Aş vrea să-i pot spune toate câte s-au întâmplat în ultimele luni… Faptul că am găsit jurnalul şi Văpaia, să-i spun că port un copil, că sunt îndrăgostită şi fericită, că m-am pricopsit cu un frate şi o cumnată…

— Care, à-propos, ne aşteaptă afară, îi reaminti el, ridicându-se cu ea în braţe. Astăzi vom petrece şi ne vom bucura, iar mâine ne vom duce la el şi-i vom povesti.

Julia oftă şi-şi sprijini capul de umărul lui. Era ciudat, dar se simţea împăcată. Pentru că în adâncul inimii ştia că John îi privea şi zâmbea.

SFÂRŞIT